

தனித்தமிழ் ஆயக்கம்

புலவர் இரா. இளங்குமரன்

தனித்தமிழ் இயக்கம்

புலவர்

இரா. இளங்குமரன்

மலர்வாசகர் பதிப்பகம்

55, விங்கித்தெரு, சென்னை-600 001.

முதற் பதிப்பு : 1991, டிசம்பர் 25.

உரிமை : ஆசிரியர்க்கு

பதிப்பாசிரியர் :

டாக்டர் ச. மெய்யப்பன்

விலை ரூ.45-00

கிடைக்குமிடம் :

மணிவாசகர் நூலகம்

55, லிங்கித் தெரு, சென்னை-600 001.

12-பி, மேல சன்னதி, சிதம்பரம்-608 001.

28-ஏ, வடக்கு ஆவணி மூலவீதி, மதுரை-625 001.

15, ராஜ வீதி, கோயமுத்தூர்-641 001.

28, கிளைவ்ஸ் கட்டிடம், தெப்பக்குளம், திருச்சி-620 002.

தொலைபேசி : சென்னை-513707. சிதம்பரம்—2799

அச்சிட்டோர் :

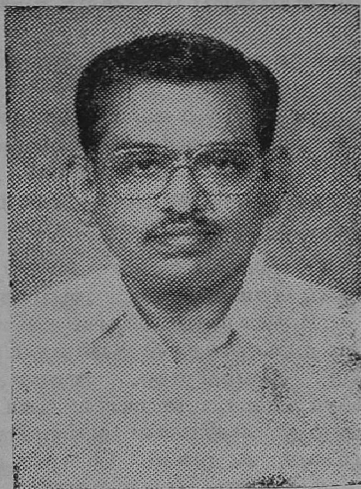
தொ.பே. : 47 78 20

சாலை அச்சகம் : 11 திருவீதியான் தெரு,

கோபாலபுரம், சென்னை-86

[சாலை 251]

காணிக்கை

குறளாயத் தந்தை
வேலா. அரசமாணிக்கனார்
அவர்கட்கு

தனித்தமிழ் இயக்க ஆவணம்

பதிப்புச் செம்மல்

பேராசிரியர் முனைவர் ச. மெய்யப்பன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

ஒரு நூற்றாண்டாகத் தமிழ்மொழி பெற்றுவரும் யாற்றம் இந்த ஆய்வு நூலில் விளக்கப்படுகிறது. அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழ் உரைநடையில் தனித்தமிழ் பெற்ற இடம் சிறப்பாக ஆராயப்பெற்றுள்ளது. 1930 தொடங்கி, 1990 வரை தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் படிமுறை வளர்ச்சி நுண்ணாய்வு முறையில் விளக்கப் பெற்றுள்ளது.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் பல்வேறு வளர்ச்சிக் கூறுகளும் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணமாக இந்நூல் அமைகிறது. வரலாற்று முறையில் செய்திகள் தொகுத்துக் கூறப்படுவதால் தனித்தமிழ் வரலாற்றுக் களஞ்சியமாகத் திகழ்கிறது. அனைத்துச் செய்திகளும் வகை செய்யப்பட்டடையால் செய்திக் களஞ்சியமாக விளங்குகிறது. எதிர்கால ஆய்வுக்குப் பயன்படும் பல்வேறு ஆய்வுக் கூறுகள் பொதிந்து கிடப்பதால் ஆய்வுப் பெட்டகம் எனப் போற்றலாம்.

தமிழ் அறிஞர்கள், தமிழ்க் கல்லூரிகள், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், திராவிடர் முன்னேற்றக் கழகம், புலவர் பட்டம் பெற்ற தமிழாசிரியர்கள் தனித்தமிழ் இயக்கத்திற்கு அளித்த பங்கினை இது விவரிக்கிறது.

மறைமலையடிகளார்,

பாரதிதாசன்,

பாவாணர்,

பெருஞ்சித்திரனார்—செய்த செயற்கரும் செயல்கள் செவ்விதின் ஆராயப்பட்டுள்ளன,

விடுதலைக்குப் பின் இந்திய மொழிகள் வீறு பெற்றன. தமிழும் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் இமய உச்சியை எட்டியது. அதிலும் சிறப்பாக 1967-இல் கழக ஆட்சி அமைந்தபின் எங்கும் தனித்தமிழ், எதிலும் தனித்தமிழ் என்னும் கொள்கை செயல்படத் தொடங்கிற்று. இது மக்கள் விரும்பும் நாடு தழுவிய பேரியக்கமாயிற்று. எழுபது — தொண்ணூறுகளில் மக்கள் தொடர்புக் கருவிகளாகிய செய்தி இதழ்கள், வானொலி, திரைப்படம், தொலைக்காட்சி மற்றும் கருத்தரங்குகள், பட்டிமன்றங்களில் தனித்தமிழ் தழுவிய செயற்பாடு பேரிய அளவில் பெருகியுள்ளது. தனித்தமிழ் இயக்கம் பரவுவதற்கு இவை செய்த பணிகள் பல நிலையின. தமிழ் ஒலிப்புடன் கூடிய உச்சரிப்பை இவை ஒவ்வொரு மணித்துளியும் ஒவ்வொரு நாளும் பயன்படுத்துவதால் தனித்தமிழ் இன்பத்தேனாக வந்து பாய்கிறது தமிழர் செவிகளில்.

எல்லோருக்கும் கல்வி என்ற கொள்கையும், கல்விப் பெருக்கின் வீச்சும், அறிவு வளர்ச்சியின் விரிவும், இதழியல் வளர்ச்சியும் இந்தத் தனித்தமிழ் இயக்கம் வேர் கொள்ளத் துணை நிற்பன. செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச்செல்வி, தமிழ்ப்பொழில், பொன்னி, தென் மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, அறிவியக்கம், குறளியம் முதலிய இதழ்கள் ஆரவாரம் இன்றி அமைதியாகத் தனித்தமிழ்ச் சொற்களும் சொல் ஆட்சிகளும், தொடர் ஆட்சிகளும் நிலைபெற வழிவகை செய்துள்ளன. கலைத் தந்தை கருமுத்து. தியாகராசனார் நெஞ்சறுதியுடன் பதினைந்து ஆண்டுகள் நல்ல தமிழில் நடத்திய 'தமிழ்நாடு' நாளிதழ் பட்டிதொட்டிகளிலும் சிற்றூர் களிலும், எளிய மக்களிடத்தும் செய்தியைப் பரப்பிய தோடு செந்தமிழை வளர்த்த பெருமைக்குரியது.

விடுதலை, முரசொலி, திராவிட இயக்க இதழ்கள் வடசொற்களை நீக்கிப் பழகு தமிழில் உணர்ச்சிமிக்க நடையினை உருவாக்கின. எல்லாத் தமிழ் இதழ்களும் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் அழுத்தமான வீச்சால் மொழித்தூய்மை பெற்றுள்ளன.

இந்த இயக்கம் பெற்ற தொண்டர்கள் மொழிப் பற்றை முன் வைத்து நல்ல தமிழை நாளும் வளர்ப்பதில் தூய தமிழ் இயக்கத்தின் மூலம் தனித் தமிழ் மாட்சியைச் சொல்லாலும் எழுத்தாலும், செயலாலும் நிலைநாட்டி வருகின்றனர்.

தனித்தமிழ் இயக்கம் தேவைதானா? என்ற வினா மறைந்தது. தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் வளர்ச்சி, பயன் என்ற ஆய்வுகள் இன்று செழித்துள்ளன. இது யாரும் மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மை. நீண்ட நெடிய வரலாறு உடைய தமிழ் மொழியில் அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய மாற்றமாகத் தனித் தமிழ் மக்கள் தமிழ் ஆகிவிட்டது பொருள் அறியாமல் பயன்படுத்தப்பட்ட பலநூறு வடசொற்கள் வழக் கொழிந்துவிட்டன. பல்லாயிரக் கணக்கான தூய தமிழ்ச் சொற்கள் வாழ்வு பெற்று வருவது வரலாற்று உண்மையாகும்.

அறிஞர் இளங்குமரன் தமிழ் இயக்கம் என்ற பேரய்வினைக் கடந்த நாற்பதாண்டுகளாகச் செய்து வருகிறார். தனித்தமிழ் இயக்க வரலாறு என்பது அதில ஒரு பகுதி. கலவி நலமும், அறிவாற்றலும், மொழிபுலமையும், மொழித்திறனும் வாய்ந்த ஆய்வாளர். வோசசொல் ஆராய்ச்சி வித்தகர். பாவாணர் வழியில் பழந்தமிழ்ச் சொற்களின் உண்மை நிலையை விளக்கிக் கூறுபவர். கற்றல, சிந்தித்தல், தெளிதல், எழுதுதல் இவரது வாழ்க்கைப்பணி இப்பெருநூலில் இப்பேரியக்கத்தின் வளர்ச்சியினை வரலாற்று முறையில் வகைப்படுத்தி வளர்தமிழுக்கு ஆக்கம் சேர்த்துள்ளார். இது முதல்நூல்— மூலநூல்— இனிவரும் ஆய்வுகளுக்குச் செய்திகள நல்கும் அடிப்படை ஆய்வேட்டு ஆவணம்.

நூலாசிரியரின் உழைப்பும் சிந்தனைத் தெளிவும் புலப்பாட்டு நெறியும் இந்நூலுக்கு வலிமை சேர்க்கின்றன. இந்த நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிறந்த

நூல்களில் இது தனிச் சிறப்புடையது என்பது என் நம்பிக்கை. செம்மல் சிலம்பொலி செல்லப்பனார் இதன் பன்முக நலன்களைத் தமது அணிந்துரையில் மிக விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

பல்வேறு நுண் ஆய்வுக் கூறுகளை உடைய இந் நூலை உருவாக்கிய அறிஞர் இளங்குமரனாருக்குத் தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்கள் சிறப்பு நிலையில் முனைவர் பட்டம் வழங்க வேண்டும் என ஆழ்ந்த நம்பிக்கையையும், கருத்தையும் உறுதியாக வலியுறுத்துகிறார் சீர்திருத்தச் செம்மல், சிந்தனையாளர், அறிவியக்கம் கண்ட அண்ணல் சாலை இளந்திரையனார். இப்பெருநூலுக்கு இளந்திரையனாரின் ஆய்வுரை நுழைவாயிலாக அமைகிறது.

தமிழ் நலம் சான்ற நூல்களை வெளியிடுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ள மணிவாசகர் பதிப்பகம் இவ்வரிய நூலை வெளியிடுவதன் மூலம் தனது பதிப்புப் பணியில் மேலும் உயர்நிலையை அடைகிறது என்பது உண்மை. பயன்மிகு ஆராய்ச்சியினை, இக் காலத்தின் உடனடித் தேவைகளை உணர்ந்து பதிப்பகம் வெளியிட்டுப் பெருமை பெறுகிறது.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் நாட்டம் உள்ள பாவேந்தரின் நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் அனைத்தையும் முதன்முதலாக வெளியிடும் பேறும் மணிவாசகர் பதிப்பகத்துக்கே கிடைத்தது என்பதை இந் நல் வேளையில் இணைத்துச் சிந்தித்து இன்பமுறலாம்.

பதிப்பகத்தின் ஒவ்வொரு நூலும் துறை தோறும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாகிறது என்பது தமிழறிஞர்கள், திறனாய்வாளர்களின் ஒருமித்த கருத்து. அவர்களின் போற்றுதலும் பாராட்டுக்களுமே உரமாய் உயிராய் ஒளிபாய் அமைந்து பதிப்பகத்தை வலிவோடும் பொலிவோடும் வளர்க்கிறது.

முன்னோட்டம்

தனித்தமிழ் இயக்கம் என்னும் இவ்வரலாற்று நூல் இருபத்தொரு தலைப்புகளில் இயல்கின்றது. தமிழியக்க வரலாற்றின் ஒரு பகுதியே ஈதாகும். தமிழியக்க வரலாற்றுள் தனித்தமிழியக்க வரலாறு அடங்கும். ஆனால், தனித்தமிழ் இயக்க வரலாற்றில் தமிழியக்க வரலாறு அடங்காது. அது பன் மடங்கு விரிவுடையது.

நமிழ் மொழிக் காப்பு நூலான தொல்காப்பியம் செய்துள்ள வலிய காவலரணையும் செந்தமிழ் என்னும் அடையின் கொடையையும், பிறர் பிறர் தமிழுக்கு வழங்கியுள்ள அடை நயங்களையும் அவற்றின் விளக்கத்தையும் பற்றிய விளக்கம் புகுவாயில் ஆகும் (1).

முரண் வகையால் தரப்பட்ட தனித்தமிழ் என்னும் இலக்கணக் கொத்து நூலார் ஆட்சி, தனித்தமிழியக்கப் பெயரீடு ஆகிய அரண் விளக்கமாவது தனித்தமிழ் (2).

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், பெருநாவலர் வள்ளுவனார், சங்கச் சான்றோர், பண்டை உரை யா சிரியர்கள், திருத்தக்கர், கம்பர், வில்லியார்—மொழிக் காவல் நிலையையும், அருணகிரியார் முதலிய பின்னோர் தளர்வையும் விளக்குவது காவல்கடன் (3).

நேமிநாதம், வீரசோழியம், நன்னூல், பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல், முத்துவீரியம் பேரகத்தியத்திரட்டு, பாட்டியல் நூல்கள், புராணங்கள் இவற்றின் மொழிக்காவல் கடமை ஒழிவே இலக்கணக் சறுக்கல்(4).

பண்டை உரை நடை வகை, உரைவகை, கலப்புநடை, மணிப்பவழ நடை இன்ன நடைவகை ஆய்வு கலப்பு உரை நடை என்பதாகும்(5).

கடல்கோள், வேந்தர் புறக்கணிப்பு, வடமொழித் தலைமை, பலசமய வரவு, இறைமை-இசை-ஆட்சி வகை- மாற்றம், இன்னவை கட்டுக் குலைவு ஆகும் (6).

நக்கீரர்—குயக் கொண்டான்; கங்கை—காவிரி; வடமொழி—தென்மொழி; பாணினி—அகத்தியர்; தேவ மொழி ஒப்பு நிலை; உயர்நிலை; தாய் மொழி—தந்தைமொழி, இன்னன ஆழ்மனப்போர் ஆகும் (7).

கால்டுவெலார் 'ஒப்பிலக்கணம்' பரிதிமாற் கலைஞர் 'உயர் தனிச் செம்மொழி'; திருமணம் செல்வக் கேசவர் 'தமிழ்'; விருதை சிவஞான யோகிகளின் 'திருவிடர் கழகம்'; மாகறல் கார்த்திகேயர் 'மொழிநூல்'; பாரதியார் 'தேசியக் கல்வி'; சுப்பிரமணிய சிவாவின் 'ஞானபாநு'; நீலாம்பிகையார் 'தனித்தமிழ்க் கட்டுரை'-இவை பற்றிய ஆய்வு விடிவு காலம் (8).

மறைமலையடிகளார் தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்டது; அதற்கு முன்னரே அவர்க்கு அமைந்திருந்த சூழல்; அவர்தம் ஆய்வுப் பரப்பு— ஆழ்ந்த நோக்கு, இவற்றின் விரிவு விடிந்தவகை (9).

மொழித்தாய்மை இயக்கம் உலகளாவிக் கிளர்ந்துள்ள மையை விளக்குவது அங்கும் இங்கும் (10). இந்தி, ஆங்கிலம், அமெரிக்கம், உருசியம், பிரெஞ்சியம், ஐரேனியம், தெலுங்கம் பற்றிய இயக்கக் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ள.

ஒளிவிரிதல் (11) என்பது, தனித்தமிழ் இயக்கம் கண்ட அடிகளார், அக் கொள்கையில் படிப்படியே வளர்ந்து உறுதிப் பாட்டில் ஊன்றியமை யாகும்.

அடிகளார் தனித்தமிழ் பற்றி எழுதியுள்ள கருத்துகளின் தொகுப்பமைப்பே, கொள்கை விளக்கம் (12) ஆகும்.

அடிகளார் திருமகளாராகிய நீலாம்பிகையார், திருமகனாராகிய மறை திருநாவுக்கரசு ஆகியோர் செய்த தனித்தமிழ்த் தொண்டு விளக்கம், நாற்றங்கால் (13).

அடிகளார் மருகராகிய திருவரங்கனாரும், அவர் தம்பிய ராகிய தாமரைச் செல்வர் வ. சு. வும் செய்த தனித் தமிழாக்கங்கள் நடவூலில் (14) ஆகும். செந்தமிழ்க் களஞ்சியம், தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கம், தமிழ்ப் பாது காப்புக் கழகம், தமிழ் உணர்ச்சி மாநாடு, தமிழறிஞர் கழகம், செந்தமிழ்ச் செல்வி பற்றிய செய்திகள் விரிக்கப் பெற்றுள்.

அடிகளாரின் மாணவர்கள் இளவழகனார், நாகை சொ. தண்டபாணியார், மணி. திருநாவுக்கரசர், நாவலர் ச. சோ. பாரதியார். ஆகியோரும், பொறிஞர் பா. வே. மாணிக்க நாயகர், சேலம் கல்லூரி முதல்வர் இராம சாமியார், கணியர் இ. மு. சுப்பிரமணியனார், அறிஞர் மு. சி. பூரணலிங்கனார், காழி சிவ. கண்ணுசாமியார், க. ப. மகிழ்நனார், நெல்லை பால்வண்ணனார், வெ. ப. சுப்பிரமணியனார், தமிழ்க் கா. சு. மா. வே. நெல்லையப்பர் தூ. சு. கந்தசாமியார், ஆ. கார்மேகனார், ஈழம் செ. சின்ன தம்பியார், தமிழ்வேள் த. வே. உமாமகேசுவரனார் ஆகியோர் தனித்தமிழ்த் தொண்டுகளும் கலைச் சொல்லாக்கப் பணிகளும் விரியும் பகுதி பண்ணை திரளல் (15) ஆகும்.

ஒருமாமணி (16) என்பது பாவாணரின் தனித்தமிழ்த் தொண்டு பற்றிய பகுதியாகும். பாவாணரின் தனித்தமிழ் உணர்வு, மொழியாராய்ச்சி, உலக முதன் மொழி மெய்ப்பிப்பு, அவர்தம் வரலாற்று நூல்கள், வேர்ச் சொல் ஆய்வு திராவிட மொழியாய்வுத் துறைப்பணி, சொற்பிறப்பகர முதலிப்பணி, பாவேந்தர் அரவணைப்பு, தென்மொழியின் அகர முதலித் திட்டம், அரசின் திட்டம், மொழிமீட்பர் என்பன பற்றியவை இதன் அடக்கம்.

தனித் தமிழ்க் கொள்கைக்கு அரணாக இருந்தோர், அதற்கு முரணாக இருந்தோர் பற்றிய பகுதி அரணும் முரணும் (17) ஆகும். எடுத்துக்காட்டாகப் பாவேந்தர். கா. அப்பாத்துரையார், சி. இலக்குவனார், வ. சு. பு.

மாணிக்கனார் ஆகியோரும், உ. வே. சாமிநாதர், ச. வையாபுரியார், நா. பார்த்தசாரதியார், சத்தியமூர்த்தியார், வ. வெ. சுப்பிரமணியனார், டி. எசு. சொக்கலிங்கனார் ஆகியோரும் சுட்டப்படுகின்றனர்.

தனித் தமிழை முற்றாக ஏற்காமலும், கலப்புத் தமிழை முற்றாக ஏற்காமலும் 'நடுவழி மொழிக் கொள்கை'யரும் உளராயினர். அவர்கள் கொள்கை விளக்கப்பகுதி, நடுவழி (18) என்பதாகும். இவ்வகையில் அ. கி. பரந்தாமனார், மயிலை சீனி வேங்கடசாமியார், மு. வ., கா. திரவியம் ஆகியோர் உரைவிளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன.

இயக்க நிலை (19) என்பது தனித் தமிழ்க் கழகம் (துறையூர்) உலகத் தமிழ்க்கழகம், பிற அமைப்புகள் ஆகியவற்றின் செய்திகளைக் கொண்டது. பிற அமைப்புகள் என்பதில், தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம், தமிழ்க் காப்புக்கழகம், தனித்தமிழ் இலக்கியக் கழகம், சேரர்கொற்றம், தமிழ்வளர்ச்சிக் கழகம் (கோவை), மறைமலையடிகள் மன்றம், தமிழ்க்காவற்குழு, தனித்தமிழ்க் கழகம் (புதுவை), இயற்றமிழ்ப்பயிற்றகம், பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம், உலகத் தமிழின முன்னேற்றக் கழகம், தமிழியக்கம் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதழ்வளம் (20) என்பது, தனித்தமிழ் வளர்த்து— வளர்த்து வருகின்ற, இதழ்களைப் பற்றியது. 'செந்தமிழ்' தொடங்கிப் பல இதழ்களும் இதழ்சார் அறிஞர்களும் பிற தனித் தமிழ் அறிஞர்களும் சுட்டப் பெறுகின்றனர்.

இறுதித் தலைப்பு நிறைவுரை (21) என்பதாகும். அது, பருந்துப் பார்வை நிலையில் தனித்தமிழ் இயக்க வரலாற்றை நோக்கிச் செய்யத்தக்கன இவையென நிறைவிப்பதாகும். நூல் நிறைவில் தனித்தமிழ் இயக்கம் தோன்றிய பயன்பாட்டை மூதறிஞர் செம்மல் வ. சுப. மாணிக்கனார் மதிப்பீடு காட்டி அமைகின்றது.

தனித்தமிழ் இயக்க வரலாற்றுத் தொகுப்பு மிகு விரிவுடையது. ஆயினும் ஓராற்றான் அமையுமெனச் சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இவ்வரலாற்றில் மேற்கோளாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள், கட்டுரைகள், இதழ்கள் அறிக்கைகள் பன்னூற்றுக் கணக்கின. அவையனைத்தும் காலச் செலவில் கைக்குக் கிடைத்தல் அருமை கருதி, அம்மேற்கோள்கள் அப்படி அப்படியே அவர்கள் எழுத்தாகவே தரப்பட்டமை அவர்கள் எழுத்தைக் கற்பார் அவர்கள் நடையிலேயே கற்கவும், காத்துக் கொள்ளவும் பயனாம் என்னும் கருத்துக் கொண்டேயாகும்.

தவத்திரு அடிகளார், அறிவுரைக் கொத்தில் தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு, தனித்தமிழ் மாட்சி என்னும் கட்டுரைகளையும், உரைமணிக் கோவையில் 'தனித்தமிழும் கலப்புத் தமிழும்' என்னும் கட்டுரையையும் வரைந்துள்ளார்.

நீலாம்பிகையார், 'தனித்தமிழ்க் கட்டுரைகள்' என்றொரு கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல் வெளியிட்டார். அதில், தனித்தமிழ்ப் பாதுகாப்பு, தமிழைப்பற்றிய வினாக்களுக்கு விடை, தமிழில் வடமொழி கலத்தல் ஆகாது என முக்கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள். பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரையாரின் 'வளருந்தமிழி'ல் உயர்தனிச் செம்மொழி, உலகமொழிகளுக்குத் தனித்தமிழ் காட்டும் வழி என்னும் கட்டுரைகள் உள். அறிஞர் 'சோமலெ' வரைந்த 'வளரும் தமிழ்' என்னும் நூலில், தனித்தமிழ் என்னும் ஒருபகுதி விரிவாக உள்ளது. புதுவைத் தனித்தமிழ்க் கழகத் தமிழ் மல்லனார் 'தனித்தமிழ்' என்றொரு நூல் வரைந்துள்ளார். இலங்கைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, 'தனித்தமிழியத்தின் அரசியற் பின்னணி' என்றொரு நூலை யாத்துள்ளார். பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார், 'தனித்தமிழ் இயக்கத் தோற்றமும் வளர்ச்சி வரலாறும்' என்றொரு கட்டுரை ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலரிலே வரைந்துள்ளார். இவை அறிய வாய்த்த முன்னோடிகள்.

‘தனித்தமிழ் இயக்க’ வரலாற்றை எழுதத் தூண்டிய பெருமகனார் பேரா. ச. மெய்யப்பனார். பதிப்புத்துறையில் பாரித்த பேறுகளைச் சேர்த்து வருபவர் அவர். ‘கையிழப்புக்கு ஆட்பட்டாலும் கருவி நூல் தருதல் கடமை’ எனத் தேர்ந்த தெளிவினர். ‘பொருள் நூல்’ ‘புகழ்நூல்’ எனப் போற்றித் திறத்தோடும் ஈடுபடும் அவர்தம் திட்டமும் ஒட்பமும், தமிழ்வளம் தட்டாமல் சேர்க்கின்றது; அவர் வளமும் குன்றாமல் வளர உதவுகின்றது. குறுகிய கால எல்லைக்குள் எத்தனை எத்தனை அரிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார், மெய்யப்பனார்! அவர்தம் வீறும் விளக்கமும் தொடர் தமிழ் வளமாவதாக!

மூதறிஞர் செம்மல் மாணிக்கனார் புகழ் பரப்பப் பலர் உளர். ஆனால், முன் வரிசையில் நிற்பார் எவர்? நம் அருமை மெய்யப்பர்! ஏன்? மாணிக்கர், ‘ஒரு’ மெய்யப்பர்; ‘ஒருமை’ மெய்யப்பர்; அவரால் இவரும், இவரால் அவரும் பெறும் பேறுகள் இவை. தமிழ்மாணிக்கரை இவண் நினைவானேன்? அவர்தம் தனித்தமிழ்ப் பார்வையின் ‘ஆழ்நல வளம்’ எண்ண எண்ண நிறைவாகி நெஞ்சஞ் தளிர்க்கத் தூண்டு கிறது! அவர் நிறை நெஞ்சம் வாழ்க!

பாவாணர் ஆராய்ச்சி நூலகம்,
திருநகர்,
மதுரை—625006.
20—12—1991

அன்புடன்
இரா. இளங்குமரன்

அணிந்துரை

முனைவர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்

“தனித் தியங்கும் தன்மை தமிழினுக் குண்டு
தமிழே ஞாலத்தின் தாய்மொழி பண்டு”

என்பது பாவேந்தர் பாடல். உலக முதன்மொழியாகத் தோன்றி இன்றும் உயர்தனிச் செம்மொழியாக விளங்கி வருவது தமிழ். பண்டைய மொழிகளாகப் பெருமை பெற்று விளங்குகின்ற இன்றைய மொழிகளுள் தனிச் சிறப்புடையது தமிழே.

“உலகம் ஊமையா உள்ளஅக் காலையே
பலக லைப்பயன பாங்குறத் தாங்கியே
இலகி இன்றுநான் என்னும் மொழிக்கலாம்
தலமையாம் தமிழ்...”

என்பார் புலவர் குழந்தை. உலகில் மாந்தரினம் தோன்றி, மொழி பேச முற்பட்டபோது அவர்கள் நாவை அசைத்த முதல் மொழி தமிழே என்பதை,

“பைந்தமிழே ஞாலமிசை நாநவின்ற முதன்
மொழியாம்” எனப் பெருமை பொங்கப் பாடியுள்ளார்
ந. மு. கோவிந்தராயர்.

பல்வேறு மொழி மக்கள்

தமிழ்நாடு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே கடல் கடந்த வெளிநாடுகள் பலவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டி

ருந்தது. தமிழர்கள் படைகொண்டு சென்று வென்ற பல நாடுகளும் உண்டு.

“சீர்களம் புட்பகம் சாவகம் ஆதிய
தீவு பலவினும் சென்றேறி— அங்குத்
தங்கள் புலிக்கொடி மீன்கொடி யும் நின்று
சால்பறக் கண்டவர் தாய்நாடு”

எனப் பாடிக் களிக்கிறார் பாரதியார். புகார் நகரத்தின் கடற்கரைப் பகுதியில் பிறநாட்டவர் பலரும் கலந்து ஒரே நாட்டவர் போல வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதை,

“கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும்
பயனற வறியா யவனர் இருக்கையும்
கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்திருந துறையும் இலங்குநீர் வரைப்பும்”—

எனும் சிலப்பதிகார அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. புகாரில் பல விடத்து நின்றும் போந்து ஒருங்கு கூடிய மொழி வேறுபட்ட மக்கள் இருந்தனர் என்பதை,

“பரந்தொருங் கீண்டிய பாடை மாக்களும்”

என மணிமேகலைக் காப்பியமும் பகர்கிறது. தமிழ் நாட்டில் பல்வேறு மொழியினர் கூடியிருந்தனர் என்பது மட்டுமல்லாமல் தமிழர்கள் பல்வேறு மொழிகளைக் கற்றவராயும் இருந்தனர். சாதுவன் என்போன் நாகர் மொழியை நன்கு கற்றவனாதலின், அம்மொழியிற் பேசி, நாகர்கள் அவனை வருத்துதலைத் தவிர்த்தான் என்ற செய்தியை,

“மற்(று)அவர் பாடை மயக்கறு மரசிற்
கற்றனன் ஆதலின் கடுந்தொழில் மாக்கள்
சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி”.....

எனும் மணிமேகலை அடிகளால் அறிகிறோம். பண்டு பதினெட்டு வகையான மொழி பேசுவோர் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதையும் மணிமேகலை,

“மொய்த்த மூவறு பாடை மாக்கள்” எனக் கூறுகிறது.

கம்பரும் இச்செய்தியை 'ஆரியம் முதலிய பதினெண் பாடையில்' என்னும் தொடரால் தெரிவிக்கிறார்.

மொழிக் கலப்பு

தமிழ் நாட்டில் வேற்றுமொழி மக்கள் வாழ்ந்திருந்ததாலும், தமிழர்கள் வேற்று மொழிகளைக் கற்றிருந்ததாலும் தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் கலக்க நேரிட்டது. ஆரிய மொழி வழக்கிலிருந்த வடபுலம் தமிழக நிலப்பரப்போடு ஒட்டியிருந்ததாலும், மற்றும் படையெடுப்புகள், சமயத் தாக்குறவுகள், குடிபெயர்ப்புகளாலும் வடமொழி தமிழில் மிகுதியும் ஊடாட வாய்ப்பு நேர்ந்தது. பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலக்க நேரும்போது, தமிழ் இயல்புக் கேற்ப அவற்றை மாற்றியமைத்துத் தமிழின் தனித்தன்மையைக் காப்பதற்கு அன்றே இலக்கணமும் செய்யப்பெற்றது.

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா.

ஓலியன் மொழி

தமிழ் ஓலியன் மொழியாகவே தோன்றியிருப்பது அதன் தனிச் சிறப்பு. ஓரெழுத்தே சொல்லுமிடத்துக் கேற்ப வெவ்வேறு ஓலியமைப்பைப் பெற்றுக்கொள்கிறது. சுக்கு, சங்கு, வரகு—இச்சொற்களில் உள்ள ககர உகரமான 'கு' என்ற ஒரே எழுத்து, வன்மை, மென்மை, இடையொலிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதை அறிவோம். ஓர் ஆங்கிலேயர் இச்சொற்களைப் படித்தால் நாம் ஒலிப்பது போல ஒலிக்க முடிவதில்லையே எனக் கூறுபவரும் உண்டு. ஆங்கிலத்தை நன்கு கற்ற ஒரு தமிழர் ஆங்கிலத்தைப் பேசுங்கால் ஆங்கிலேயர் ஒலிப்பதைப்போல் ஒலிப்பதில்லை என்பதை அவர்கள் உணர மறுப்பது ஏனோ தெரியவில்லை. ஆங்கில மொழியின் ஒலிப்பு முறையினின்று பிறமொழியினர் வேறுபட்டு ஒலிக்குங்கால் ஆங்கிலமே அழிந்து போவதாக ஆங்கிலேயர்

எவரும் குற்றம் சாட்டுவதில்லை. 'Keats' என்பதைத் தமிழ் முறைக்கேற்ப 'கீட்சு' என்று எழுதும்போது அதை ஏளனம் செய்வோர், ஆங்கிலேயர் 'தஞ்சாவூர்' என்பதை 'Tanjore' என ஒலிப்பதையும் எழுதுவதையும் அறியாரோ? அவரவர் மொழிக்கேற்ப ஒலி மாற்றத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதும், அதற்கேற்ப எழுத்துகள் அமைவதும் இயல்பேயாம்!

பிறமொழிகளைப் போலத் தமிழ் எழுத்துகளில் ஒலித் தடுமாற்றம் எதுவும் இல்லை. அறிஞர் பெருனாட்டுசா 'fish' என்பதை 'Ghoti' என்று எழுதலாமே என்றாராம்! அதற்கு அவர் தந்தவிளக்கம்: 'fish' என்பதில் எப், ஐ, ஷ் என்னும் ஒலிகள் உள்ளன. 'laugh' என்ற சொல்லில் gh, 'எப்' ஆக ஒலிக்கிறது. Women என்ற சொல்லில் 'O', 'ஐ' ஆக ஒலிக்கிறது. Station என்ற சொல்லில் 'ti', 'ஷ்' ஆக ஒலிக்கிறது. ஆகவே எப், ஐ, ஷ் என்பதை gh, o, ti என்று எழுதலாமல்லவா? இதைச் சுட்டி fish} என்பதை ghoti என்றும் எழுத இடமேற்படுகின்றது என்றார் அவ்வறிஞர். தமிழில் இக்குழப்பம் இல்லை. ஓரெழுத்துக்கு அதற்குரிய ஒலி ஒன்று மட்டுமே.

தனித்தமிழ் இயக்கம்

உயர் தனிச் செம்மொழியான தமிழின் தனித்தன்மை, மரபுநிலை போற்றப்படவேண்டும் என்பதை மறந்து அதன் தனித்தன்மையை அழிப்பதும், மரபைச் சிதைப்பதுமான நிலை நேர்ந்தபோது, 'தனித்தமிழ் இயக்கம்' தோன்ற வேண்டியதாயிற்று. வானார்ந்த பொதியமலையிலே தோன்றி, மன்னிய மூவேந்தர்கள் மடியிலே தவழ்ந்து, காலந்தோறும் பழமைக்கும் பழமையதாயும் புதுமைக்குப் புதுமையதாயும் விளங்கிவரும் தமிழ் மொழியை—நம் தாய் மொழியைப் பிறமொழிக் கலப்பின்றி எழுதமுடியும்; எழுத வேண்டும் என்பதே தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் குறிக்கோள். சில நேர்வுகளில் பிறமொழிப் பெயர்கள், கலைச்சொற்கள் முதலாயவற்றைத் தமிழில் சொல்ல நேருங்கால், அவற்றைத்

தமிழ்மொழி இயல்புக்கேற்ப அமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே யன்றித் தமிழின் தனித்தன்மையை அழிக்க இடமளித்து விடக்கூடாது.

நூல் நுவல் பொருள்:

தனித்தமிழ் இயக்கத் தோற்றம், வளர்ச்சி, அதற்கேற் பட்ட எதிர்ப்புகள், அவ்வெதிர்ப்புகளை வென்று ஓங்கிய நிலை ஆகியவற்றை ஆசிரியர் இந்நூலுள் தொகுத்து வகைப்படுத்தி விளக்கிக் கூறியுள்ளார். வெறும் செய்தித் தொகுப்பாக மட்டும் இல்லாமல், ஆசிரியரின் உள்ள உணர்வுகளைத் தெள்ளிதின் வெளிப்படுத்துவதாகவும் நூல் அமைந்திருக்கிறது. நூலை ஆழ்ந்து படிக்கும் முன், ஆசிரியர் தந்துள்ள சில அடிப்படை எண்ணங்களை மனத்தில் இருத்திக் கொள்வதற்காக அவை இங்கே தரப் படுகின்றன.

தமிழின் தூய்மை கெடாது வழங்கி வந்த காலத்தில் 'தனித்தமிழ்' என்று சொல்லவேண்டிய நிலை இல்லை. அப்போது 'தமிழ்' என்றாலே தனித்தமிழ்தான். பிற மொழித் தாக்குரவுகளால் தமிழுக்குக் கேடுவிளையும் என்ற அச்சம் நேர்ந்த வேளைகளில்தான் புலவர்கள் தமிழின் சிறப்பை எடுத்துரைக்க அடைகொடுத்துப் பாடலாயினர். தமிழுக்குப் பெருமளவில் அடைகொடுத்துப் பாடியவர்களில் முதன்மையானவர்களாகச் சம்பந்தர், குமரகுருபரர், பாரதிதாசன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

'வடநூலை விட்டுத் தனியே தமிழ் நடவாதது நியமமே' என்ற தவறான கருத்தை முதலில் வெளியிட்டவர் ஈசான தேசிகர் என்ற தமிழரே! அவரை இந்நூலாசிரியர் இளங்குமரனார் "வயிற்றைத் தமிழ் மண்ணுக்கு வைத்து, நெஞ்சை வடமொழிக்கு வைத்த இரண்டகர்" எனக் கடுமையாகச் சாடியிருப்பது முற்றிலும் பொருத்தமே.

தொன்மச் செய்திகளைச் சொல்லும்போது வட மொழிச் சொற்கள் கலக்க நேரிட்ட காலத்தே புண்டைய

ஆசிரியர்கள் தொல்காப்பியனார் கட்டளையை ஏற்றுப் போற்றி ஒழுகியுள்ளனர். 'கிரௌஞ்சமலை' என்பதை, 'குருகுபெயர்க்குன்றம்' எனத் தமிழாக்கிக் கூறினர். 'யோக நித்திரை'—'அறிதுயில்' என்றாக்கப்பட்டது. திருத்தக்க தேவர், கம்பர் போன்றோர் பெயர்களைத் தமிழாக்கம் செய்தோ ஒலி மரபுக்கு ஏற்பவோ எழுதிச் சென்றனர். ராமனை, இராமன் என்றும், லக்ஷ்மணனை இலக்குவன் என்றும் தமிழ் மரபு கெடாது எழுதினார் கம்பர். வில்லிப்புத்தூரார் காலம் வரை இந்த மரபு வழுவாமல் போற்றப்பட்டு வந்துளது.

அருணகிரியார் வடசொற் கலப்பு மிகக் கொண்டவர். தமிழெழுத்தல்லாத வேற்றெழுத்துச் செறிந்து எழுதும் வழக்கம் அருணகிரியார் காலத்திலிருந்துதான் தோன்றியதோ என ஐயற வேண்டியிருக்கிறது என்கிறார் ஆசிரியர். அருணகிரியார் 'சபாசு' எனும் உருதுச் சொல்லையும் குமரகுருபரர் கபாய், சலாபம் என்னும் உருதுச் சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பிரதாப சந்திர விலாசம் என்றொரு நாடகத்தின் பாடலில் 'மைடியர் பிரதர், லேடி' போன்ற ஆங்கிலச் சொற்கள் குடிபுகுந்தன.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பின்வந்த இலக்கண நூலாரும், பிற்கால உரையாசிரியர்களும் வடசொற் பெருக்கத்திற்கு வழிகாட்டியாகி விட்டனர். கலப்பு நடைக்குச் சமயமும், பின்னணியாக இருந்திருக்கிறது. ஆள்வோர்கள் சமய வேடத்தர்களுக்குத் தலையாட்டிகள் ஆய்விடுவதால் அவ்வேடத்தர் தங்கள் இன மொழிச் செல்வாக்கை நிலைநாட்டிக்கொள்ள இடமேற்பட்டுவிடுகிறது என்பதை ஆசிரியர் தெளிவாக்கியுள்ளார். பல சமய வரவுகளால்—அவ்வச் சமயச் சொற்கலப்பால் தமிழ் வளம் குறையலாயிற்று. தேம்பாவணியில் வீரமாமுனிவர் தமிழில் இடம்பெறாத எந்த எழுத்தையும் பயன்படுத்தவில்லை. பெயர்களையும் தக்க தமிழ்ப் பெயர்களாக்கியிருக்கிறார். வெளிநாட்டவர்க்கு இருந்த இந்த உணர்வு

இந்நாட்டவர்க்கு இல்லாமல் போய்விட்டதே என ஆசிரியர் ஏங்குகிறார்.

காலம் செல்லச் செல்ல ஊர்ப்பெயர்கள், தெய்வங்கள் பெயர்களையும் மாற்றினர். மறைக்காடு வேதாரண்ய மாயிற்று. அங்கயற்கண்ணி மீனாட்சி ஆயினார். சங்க இலக்கியமாகிய பரிபாடல் பண்வகுத்துப் பாடப்பெற்ற இசைப்பாடல். இருந்தும் இசையிலும் தமிழ் தன் உரிமையிழந்து பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. தமிழ் மன்னர் ஆட்சிக்குப் பின்னர் வெவ்வேறு இனத்தவர்கள் ஆட்சிக்குத் தமிழ்நாடு ஆட்பட்டது. இறுதியாக ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாயிற்று. ஆங்கிலம் கற்று அலுவல பெற்ற தமிழர்கள் தாய்மொழிக் கல்வியைப் புறக்கணித்தனர்.

தமிழும் ஆரியமும் ஒப்பு நிலையுடையனவே, இல்லை—தமிழ் ஆரியத்தினின்றும் வேறுபட்டதே,—இல்லை இல்லை, தமிழ் ஆரியத்தினும் உயர்வானதே என்னும் கருத்து மோதல்கள் காலந்தோறும் இடம்பெற்று வந்துள்ளன. “ஆரியம் வேதம் உடைத்து; தமிழ் திருவள்ளுவனார் ஓது குறட்பா உடைத்து” ஆதலின், ஆரியமும் தமிழ்மொழியும் ஒத்து விளங்குவதாக ஒருவர் பாடினார். வேதம் செய்யா மொழி, திருக்குறள் பொய்யா மொழி; வேதத்தை அந்தணர்கள் மட்டுமே பயிலலாம், ஆனால் திருக்குறளை இன்னார் இனியார் என்றில்லாது மாந்தராய்ப் பிறந்த யாரும் படிக்கலாம். இந்த வகையில் தமிழ், ஆரியத்தைவிட ஒருபடி உயர்ந்ததே என்றார் மற்றொரு புலவர். வடமொழி வேதம் சொல்லளவில், கேள்வி மாத்திரையே நின்று விட்டது. ஏட்டில் எழுதினால் ஆற்றல குறையுமென்று எழுதாதுவிட்டனர். ஆனால் தமிழ்க் குறளோ யாவரும் படித்துப் பயன்பெறுமாறு ஏடுகளில் எழுதப்பட்டுள்ளது. எனவே வடமொழியைவிட தமிழே சிறப்புடையது என அறுதியிட்டார் இன்னொரு புலவர்.

இப்படியான மோதல்கள் தொடர்ந்து வந்தகாலை, “வடமொழி வழிப்பட்டதன்று தமிழ்மொழி. அது தனி மொழி. அதன் இனமொழிகளாக இயல்வன தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு முதலியன” என்ற அடிப்படைக் கருத்தை முதன்முதல் சான்றுடனும் துணிவுடனும் உலகுக்குக் காட்டியவர் கால்டுவெலாரே!

தமிழின் தனித்தன்மையை முதற்கண் தெளிவுறுத்தி எழுதியவர் பரிதிமாற் கலைஞர். 19-11-1908-இல் விருதை சிவஞான யோகிகள் ‘திருவிடர் கழகம்’ என்னுமோர் அமைப்பைத் தோற்றுவித்தார். தமிழின் தொன்மை, உயர்வு பற்றி ஆய்வது அவ்வமைப்பின் நோக்கங்களுள் தலையாயதாயிருந்தது. தனித்தமிழ் காக்கும் நோக்கில் எழுந்த முதல் அமைப்பு இது எனலாம். மாகறல் கார்த்திசேயர் மக்கள் தோற்றம் குமரீக் கண்டத்தில் உண்டாயிற்று என்றும், குமரி நிலத்து மொழி தமிழ் என்றும், தமிழே ஞால முதல்மொழி என்றும் ஆய்ந்து கூறினார்.

திருமணம் செல்வக் கேசவராயர் தமிழ் வடமொழிச் சார்பின்றியே தனித்தியங்க வல்லது என்று தெளிவுபடுத்துகிறார். “தனித்தமிழில் பேசவும் எழுதவும் முயன்றால் செய்ய முடியாத செயலன்று; செய்வது தகுதியன்று என்பதும் கருத்து” என்று கூறுகிறார். இடையிடையே வடதிசைச் சொற்கள் கலந்து வருவது தமிழுக்கு இனிமைமேல் இனிமையும் பெருமைமேல் பெருமையும் கொடுப்பதாகிறது எனக் கொள்கையில் கவிழ்கிறார். இக்கருத்தினர் ஒரு சாரார். இன்னொரு சாராரோ ஆங்கிலம் அகற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் கொண்ட அழுத்தத்தைத் தனித்தமிழ்க் கொள்கையிற் காட்டவில்லை. ஆங்கில ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்டு உழன்ற மக்கள், விடுதலைபெற உழைத்த பாரதியார், தமிழர்கள் ஆங்கிலத்திலன்றி தமிழிலேயே அனைத்தையும் பயில வேண்டுமென்றார். அவர் ஆங்கிலத்தைத் தமிழாக்க வேண்டுமென்றாரே தவி ர, அது தனித் தமிழாக

இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டாரில்லை. தமிழில் வடமொழி இரண்டறக் கலப்பதை அவர் கலப்பாகவே கருதவில்லை.

இச் சூழலில் தனித்தமிழ் இயக்கத்திற்கு வித்திட்டவர் மறைமலையடிகள் ஆவர். அவரே தொடக்கத்தில் வட சொற்கள் கலந்துவர எழுதியும் பேசியும் இருக்கிறார். பின்னர் அது வேண்டாதது—மொழியின் சிறப்பைச் சிதைப்பது என்பதை உணர்ந்து தனித்தமிழை வலியுறுத்தத் தொடங்கினார். சுவாமி வேதாசலம் என வடமொழியில் அமைந்திருந்த தம் பெயரை மறைமலையடிகள் எனத் தமிழாக்கிக் கொண்டார். வடமொழிச் சொற்கள் சில விரவத் தாம் எழுதியிருந்த நூல்களை அடுத்த பதிப்புச் செய்தபோது முன்னுள்ளவற்றில் இருந்த பிறமொழிச் சொற்களை நீக்கித் தூய தமிழாக்கினார். நூல்களில் பிறமொழிச் சொற்களை நீக்கும் கடப்பாட்டை 1916 முதல் கொண்ட அடிகளார், தம் கடிதங்களில் அதனை உறுதியாக மேற்கொண்டது 1923 ஆம் ஆண்டுத் தொடக்க முதலேயாம். தூய தமிழை வளர்க்க விரும்பாத எந்தத் தமிழ்க் கூட்டத்திலும் அதனை நடத்துபவர் எத்துணைச் செல்வாக்கு மிக்க வராயினும் அல்லது வேண்டியவராயினும் கலந்துகொள்ள அடிகளார் மறுத்திருக்கிறார். தூய தமிழில் இல்லாத நூல்களுக்கு முன்னுரை தர முடியாமைக்கு வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

தனித்தமிழிலேயே பேசவும் எழுதவும் அடிகளார் உறுதி கொண்டதற்கு அவர் மகள் நீலாம்பிகை அம்மையார் தூண்டுகோலாய் இருந்தார் என்பர். “பெற்ற தாய் தனை.....” எனும் வள்ளலார் பாட்டை ஒரு நாள் மன முருகப் பாடிக் கொண்டிருந்த மறைமலையடிகளார், அப் பாட்டின் இரண்டாவது அடியாகிய ‘உற்றதேகத்தை உயிர் மறந்தாலும்’ என்பதனைச் சொன்னபோது அருகிலிருந்ததம் மகள் நீலாம்பிகையை நோக்கி ‘அம்மா! இந்தப் பாட்டை

இனிய தமிழில் பாடியுள்ள வள்ளலார் 'தேகம்' எனும் சமற்கிருதச் சொல்லை நீக்கி 'யாக்கை' எனும் தமிழ்ச் சொல்லை அமைத்துப் பாடியிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாயிருந்திருக்கும் என்று சொன்னாராம்! மேலும் வடமொழிச் சொற்களைச் சேர்ப்பதால் பல நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கிழந்து போகின்றன என்று வருத்தியுமிருக்கிறார். "இது கேட்ட நாள் முதல் என் தந்தையாரும் யானும் தனித் தமிழிலேயே பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் உறுதி கொண்டோம்" என்று வரைகிறார் நீலாம்பிகை அம்மையார். இந்நிகழ்ச்சி 1916ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. ஆயினும் அடிகளார்க்குத் தனித்தமிழில் பேசவும் எழுதவும் வேண்டும் என்ற எண்ணம் அதற்கு முன்னரே தோன்றியிருந்தது என்பதற்கு நூலாசிரியர் பல சான்றுகளைத் தந்துள்ளார். சற்றொப்ப 1897—லேயே தனித்தமிழ்ப் பற்று அடிகளாரிடம் குடிகொண்டது. முன்னரே மனத்தில் நிறைந்திருந்த எண்ணத்தை உறுதியுடன் நடைமுறைப்படுத்த நீலாம்பிகை அம்மையாரோடு நிகழ்ந்த உரையாடல் தூண்டு கோலாயிற்று எனலாம்.

தனித்தமிழ் இயக்கம் போலவே, ஒரு மொழி தன் தூய்மை கெடாது இயங்க வேண்டுமென்பதற்கான இயக்கங்கள் உலகெங்கும் தோன்றியுள்ளன என்பதை ஆசிரியர் விரிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இங்கிலாந்தில் தூய ஆங்கில இயக்கம் (Society for Pure English) 1913 இல் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலத்தைப் பேசும் அமெரிக்கர்கள் தங்களுடைய இயல்புக்கேற்ப ஆங்கிலத்திலுள்ள சொற்களினின்றும் வேறுபட்ட சொற்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். வேற்று மொழிச் சொற்களைத் தேவை இல்லாமல் கையாளுவதை எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென்கிறார் இலெனின். பிரெஞ்சு நாட்டின் தலைவராயிருந்த ஏனாதி டிகால் தம் ஆட்சிக் காலத்தில் தனிப் பிரெஞ்சு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். பிரெஞ்சு மொழியில் பிற மொழியைக் கலப்போர்க்கு 100 பிராங்குகள் தண்டம்.

விதிக்கப்படும் என 1976 இல் ஒரு சட்டமும் கொண்டுவரப் பட்டது.

‘மக்கள் தொகுதி எக்குறை யாலே
மிக்க துன்பம மேவு சின்றதோ
அக்குறை தீர்க்கும் ஆற்றல வாய்ந்தோனைச்
சிக்கென ஈன்று சீர்பெறல் இயற்கையாம்’

என்பார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன். அம்முறையில், பிற மொழிக் கலப்பால் தமிழின் சிறப்பும் பெருமையும் குன்று கின்றன. கொடுமை மிகுந்த வேளையில் அக்கொடுமை யிருளை நீக்கும் எழுஞாயிறாக ஒரு மறைமலையடிகளார் தோன்றியது இயற்கையேயாம்!

அடிகளாரின் தனித்தமிழ் இயக்கத்தால் ஈர்ப்புண்டு தொண்டாற்றியோரில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்களை நூலாசிரியர் பெருமையுடன் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். தனித்தமிழ் இயக்கத்திற்கு முரணாகவும் சில அறிஞர்கள் இருந்திருக்கின்றனர். தனித்தமிழை முற்றாகக் கொள்ளாமலும், கலப்புத் தமிழை முற்றாக ஏற்காமலும் ‘நடுவழி மொழிக் கொள்கை’யைக் கடைப்பிடிப்பவர்களாகச் சிலர் இருந்திருக்கின்றனர்

அரண், முரண், நடுவழி நின்றவர்கள் இவர்கள் மட்டுமே என்று கொள்ளக்கூடாது என்றும், எடுத்துக் காட்டாகச் சுட்டப்பட்டவர்களே இவர்கள் என்றும் ஆசிரியர் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு கூறியிருக்கிறார்.

இன்று தனித்தமிழ் நிலவ வேண்டும் என்னும் தூய நோக்கோடு பல இதழ்கள் தொண்டாற்றி வருகின்றன. தனித்தமிழ்ப் படைப்புகளைப் பாவகையாலும், கட்டுரை வகையாலும், நூல் வகையாலும் இன்று வெளியிட்டு வரும் புலமைப் பெருமக்கள் எண்ணிறந்துள்ளர் என்பதை அத்தகு இதழ்கள், அறிஞர்கள் பெயர்களைச் சுட்டி நூலாசிரியர் பாராட்டியிருக்கிறார்.

தனித்தமிழ் இயக்க வெற்றி

வேறுபட்டு நின்றோர் இருந்தபோதிலும் தனித்தமிழ் இயக்கம் பெரும் வலுவடைந்துள்ளது என்பதை மறுக்க இயலாது. பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தொடக்க காலத்தில் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்து எழுதியவர். மறைமலையடிகளுடைய தனித்தமிழ் இயக்கத்தால் கவரப்பட்ட அவர், பின்னர் தூய தமிழில் எழுதினார். அது மட்டுமன்று “இன்றைக்கு முப்பதாண்டின் முன் தொடங்கியே தனித் தமிழில் நூல் எழுதிக் காட்டியும், தனித்தமிழே வேண்டும் என்னும் கருத்தை ஊட்டியும் வரும் நிறைதமிழ் ஆய்ந்தார் மறைமலையடிகளின் திருமுன் இதைப் படைக்கிறேன்” எனத் தம் குடும்ப விளக்கு நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் ‘திருமுன் படைத்தல்’ என்ற தலைப்பிட்டு இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். இதுமட்டுமன்று; அவருடைய மணிமேகலை வெண்பாவிலும் மறைமலையடிகளாரைப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார். மணிமேகலை எடுக்க எடுக்கக் குறையாத உணவு நிறைந்த கலத்தை ஏந்தியவளாக ‘உலக அறவி’ எனும் மன்றத்தை அடைந்தாள். அவ்வுலக அறவியில் அவளிடம் உணவு பெறக் கூடியவர்கள் எழுப்பிய ஓசை எப்படி இருந்ததாம்? இதுகடல் ஓசையோ, அண்ணல் மறைமலையடிகளாரின் சொற் பெருக்குக் கேட்டவரால் ஏற்பட்ட ஒலியோ என்னும்படியாக இருந்ததாம்.’

அறவி அகத்தும் புறத்தும் இளைய
துறவு முகம்பார்த்துச் சூழ்ந்தார் — நிறை கலி
ஆர்கலியோ அண்ணல் மறைமலைசொல்

கேட்டாரால்

நேர்கலியோ என்னும் நிலம்.

மறைமலையடிகளாரின் தனித்தமிழ்ப் பேச்சு, பாவேந்தரை எந்த அளவுக்குக் கவர்ந்திருக்கிறது என்பதற்கு இப்பாடல் ஒரு சான்று.

தம்மால் தனித்தமிழில் எழுத—பேச முடியாவிட்டாலும் தமிழில்பிறமொழி கலப்பது தீமை பயப்பது, அதைத்

தடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தனித்தமிழ் இயக்கம் அறிஞர்கட்கு ஊட்டியுள்ளது. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 'தம்பிக்கு' என்று விளித்து, தாளில் எழுதிய மடல் களுக்கு ஒன்றில் உள்ளது உள்ளவாறே இங்குத் தரப்படுகிறது. அண்ணா எழுதுகிறார் :

“தம்பி! சினிமாக்களில் ஒரு முறையைக் கையாளுகிறார்கள்.

அங்குக் கதைகட்கு ஏற்ற வகையில் புருவங்கள் தேவைப்படுகின்றன! குனிந்த புருவம், கூட்டுப் புருவம், நெரிந்த புருவம், படர்ந்த புருவம், வில்லுப் புருவம்—இப்படிப் பலப்பல.

நல்ல பெண்மணியின் புருவம் வில்போல் வளைந்து இருக்கும். இருக்கவேண்டும். காதகிக்குப் புருவம் அரவம்போல அச்சமுட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும். அப்படி அங்கு ஒருமுறை.

எந்த ஏந்திழையிடம் இத்தனை புருவங்கள் கிடைக்க முடியும். எனவே அங்கு முதலில் ஏந்திழையின் இயற்கைப் புருவத்தை எடுத்துவிடுகிறார்கள், வழித்தெடுத்து விடுகிறார்கள். இயற்கை பறிக்கப்பட்டான பிறகு, எழில் காட்டும் கலைஞன் தன் இச்சைக்கு ஏற்ப, புருவங்கள் அமைக்கிறான்—காதளவு வளர்ந்த கண்ணினை என்னென்பேன், காமன்தன் கருப்புவில் போன்ற புருவத்தைக் கண்டேன், அதன் அழகை எவ்வாறு கூறுவேன்! என்றெல்லாம் பிறகு திரைக் காதலன் பாடம் படிக்கிறான். கொள்கைக் கோமாள்கள் குதூகலம் அடைகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் இயற்கையாக இருந்த புருவம் பறிபோய் விட்டது, இரவல் புருவம் பிறர் காணும்போது எழில் காட்டும் வகையில் அமைக்கப்படுகிறது.

தமிழ்மொழியிலும், தம்பி, அதற்கென்று இயற்கையாக அமைந்துள்ள எழில் முறைகளைக் களைந்தெறிந்துவிட்டு,

பிறமொழிச் சொற்களையும் முறைகளையும் கலந்து புதிய எழில் காட்டுகிறோம் என்று கூறுவாருளர்.

சினிமாக்களுக்குச் சிதைத்தலும், சேர்த்தலும், கூட்டலும் குறைத்தலும், மறைத்தலும், மிகுத்தளித்தலும் தேவைப்படுகிறது; அந்த உலகத்து இலக்கணம் அது; குறை கூறுவதற்கில்லை. ஆனால், மொழித்துறையில் இந்த முறையைப் புகுத்தி, உள்ள எழிலை உருக்குலையச் செய்து, பாழ்படுத்துவது அடாத செயலாகும். ஆனால் 'மேதைகள்' பலர், பிறமொழிச் சேர்க்கையும், பிற முறைகளின் சேர்க்கையும், தமிழ்மொழியை வளமாக்கும் என்று காரணம் காட்டி, இந்தத் தீய செயலைச் செய்து வருகின்றனர்.

இதனை அறிந்து தடுத்திடவேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டு பணியாற்றும் நம்மாலேயே கூட (சற்று அதிகமாகவே என்னால்!) பிறமொழிச் சேர்க்கையையும் பிற முறைகளின் சேர்க்கையையும் நீக்கிப் பேசவும் எழுதவும் முடியாமலாக்கிவிட்டிருக்கிறது. ஏனெனில், நாம், தூய தனித்தமிழ் சித்ரவதை செய்யப்பட்டுப் பிற மொழியும் பிற முறையும் கலந்து பேச்சும் எழுத்தும் 'மணிப் பிரவாளம்' என்ற வடிவுகொண்டு, தமிழும் வடமொழியும் குழைந்து வழங்கப்பட்ட நாட்களில் பயின்றவர்கள். எனினும், புலவர் பெருமக்களின் அறிவுரை கேட்டதால், இந்தக் 'கலவை' தீது பயப்பது என்று தெரிந்து, தமிழ் மொழிக்கு மீண்டும் தனியானதோர் ஏற்றம் தேவை என்று தூய நோக்குடன் பணியாற்றி வருகிறோம். நம்மாலே முற்றிலும் 'தனித்தமிழ்' எழிலைக் காட்ட இயலவில்லை.

நானே, பல தடவைகளில் பேசியான பிறகும், எழுதியான பிறகும், இன்னின்ன சொற்களுக்கு இன்னின்ன தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாண்டிருக்கலாமே—தவறி விட்டோமே என்று எண்ணி வருத்தமுறுவது உண்டு. எனினும், தம்பி, எங்கள் மூலம் நீ இவ்வளவுதான் பெறலாம்—அதிகம் எதிர்பார்க்காதே—ஆனால் உன்னாலே

முடியும். இந்தக் குறைகளையும் களைய—நாடு உன்னிடம் நிச்சயமாக அதிகம் எதிர்பார்க்கிறது!...

‘தமிழ்’ இனிமை பெற ‘இரவல்’ எற்றுக்குப் பெற வேண்டும்? புள்ளிக் கலாபம் படைத்த மயிலுக்கு, வான் கோழிச் சிறகாலான தோகை தர வேண்டுமா? கிளி அழகு பெற அதற்குப் பச்சை வண்ணம் பூச வேண்டுமா?’

அண்ணாவின் இந்தக் கேள்விகளை எண்ணிப்பார்க்கவும், உன்னாலே முடியும் தம்பி என்கிறாரே அதனைச் செயல்படுத்தவும் நம்மைத் தூண்டுகிற நூலே இவ்வரிய நூல்.

இலக்கியச் செம்மல் இளங்குமரனார்

தமிழ்நே தனித்தமிழில் எழுதுவது முடியாத செயல்—வேண்டாத ஒன்று என வீணே பேசித் திரியும் இக்காலத்தில், அவர்கட்குத் தக்க மறுமொழி கூறும் முறையிலும், தமிழின் தனித் தமிழிலேயே எழுத, பேச வேண்டும் என்னும் நிலையை உருவாக்கவும் புலவர் பெருந்தகை இளங்குமரனார், ‘தனித்தமிழ் இயக்கம்’ என்னும் இந்நூலை ஆக்கித் தந்துள்ளார். இலக்கியச் செம்மல் இளங்குமரனார் நிறை புலமையாளர், சொல்லாராய்ச்சி வல்லுநர். இளங்குமரனார் அவர்கள் தனித்தமிழ் வளத்தில் மறைமலையடிகளாராயும், சொல்லாராய்ச்சித் திறத்தில் பாவாணராயும் விளங்குவதால் அந்த இருபெரும் சான்றோர்களும் இணைந்த ஓரறிஞராக இன்று திகழ்ந்து வருகிறார். “இருப்பதை இழப்பது எளிது; இழந்ததை மீட்பதும் அதனை வழக்குக்குக் கொண்டு வருதலும் அருமை.” அந்த அரிய செயலைச் செய்ய நம்மைத் தனித் தமிழ் இயக்கத்தின்பால் ஆற்றுப்படுத்துகிறார் புலவர் பெருந்தகை அவர்கள். தமிழின் தூய்மையைக் காக்கவும், எதிர்ப்பைச் சாய்க்கவுமான போர்வாளராக இந்நூலை அவர் நமக்கு ஆக்கித் தந்திருக்கிறார்.

மணிவாசக மெய்யப்பர்

மணிவாசகர் பதிப்பகம் அரிய பல இலக்கிய நூல்களையும் ஆராய்ச்சி நூல்களையும் வெளியிட்டுத் தமிழுக்கு அணிசேர்த்து வருகிறது. தேனீ, நறுமண மலர்களை நாடிச் சென்று இனிய தேனைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதுபோல, பதிப்பக உரிமையாளர் முனைவர் மெய்யப்பன் அவர்கள் அறிஞர்களை நாடிச் சென்று அவர்தம் எழுத்துரைகளைப் பெற்று, மிகச் சிறந்த முறையில் வெளியிட்டு வருகிறார்கள். மணிவாசகருடைய திருவாசகத்தைப் படிக்கும்போது தாம் அடையும் இன்பத்தை வள்ளலார்,

“வான்கலந்த மாணிக்க வாசக நின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ்
சுவை கலந்(து); என்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே,

என உளமுருகிப் பாடியுள்ளார். வள்ளலார் சொல்லுகிற ‘உவட்டாத இனிமை’யை மணிவாசகர் பதிப்பக நூல்கள் தருகின்றன என்று சொல்வது மெய்யுரை. தமிழில் தோன்றும் ஒவ்வொரு புதிய துறைக்கும் முதல் நூலை வெளியிடுகின்ற பெருமை மணிவாசகர் பதிப்பகத்திற்கு உரியது. அந்நிலையில் ‘தனித்தமிழ் இயக்கம்’ பற்றிய முழுமையான கருத்துகள் அடங்கிய முதல் நூலாக இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

அரிய செய்திகளை முயன்று தேடித்தந்துள்ள நூலாசிரியரையும், மிகச் சிறந்த முறையில் நூலை வெளியிட்டுள்ள பதிப்பகத்தாரையும் தமிழுலகம் போற்றி வணங்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அன்புடன்
சு. செல்லப்பன்

பேராசிரியர் சாலய் இளந்திரயன்,

பேரவய் இல்லம்

11, திருவீதியாள் தெரு
கோபாலபுரம், சென்னை-86

15-7-91

ஒரு பாராட்டு மடல்

இனிய தோழர் இளங்குமரன் அவர்களுக்கு,

அன்புடன்... நீங்கள் எழுதிய “தனித்தமிழ் இயக்கம்” என்னும் புத்தகம் எங்கள் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. எனவே, அதை முழுமையாகப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. படிக்கப் படிக்க உள்ளத்திலே புதிய மகிழ்ச்சி ஊறி உயர்ந்தது.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் வரலாற்றை முழுமையாக எழுதி இருக்கிறீர்கள். அந்த வரலாற்றுக்குத் துணையானவர்களையும் எதிராக இருந்தவர்களையும் உரிய முறையில் அடையாளம் காட்டியிருக்கிறீர்கள். என் போன்றவர்களுக்கே தெரியாத பல செய்திகள் நூலில் உள்ளன. இளம் தலைமுறையினர் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெறத்தக்க அழுத்தமான ஆழமான புத்தகம் இது. தமிழுக்கு இந்த நல்ல புத்தகத்தைப் படைத்தளித்த உங்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்.

நிற்க. இத்தகைய புத்தகங்கள் வெளிவரும் போது, — நல்லறிஞர்கள், ஆசிரியரைப் பாராட்டுவதோடு அமையாமல், நமது பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்த்துறைகளுக்கு இந்த நல்ல செய்தியைத் தெரிவிக்க வேண்டும். தமிழ்த்துறையினர், புத்தகத்தை

வாங்கிப் படித்து, 'இந்த ஆய்வு ஏட்டை எழுதியதற்காக இதன் ஆசிரியருக்கு முனைவர் (டாக்டர்) பட்டம் வழங்க வேண்டும்' என்று அவர்களாகவே தங்கள் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பரிந்துரைக்க வேண்டும். (பல்கலைக்கழகமே ஒரு நூலைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் ஆசிரியருக்கு முனைவர் பட்டம் வழங்குவதற்கு இதுவரைவிதி இல்லை என்றால், அப்படி ஒரு விதியை உடனடியாக உருவாக்க வேண்டும். தமிழகத்துப் படிப்பாளிகளில் பெரும்பாலார் புத்தகம் வாங்குவதோ படிப்பதோ இல்லை; பல பேருடைய வீட்டில் நூலகமே இல்லை. இத்தகைய சூழ்நிலையில், நல்ல ஏடுகளை இயற்றித் தருவோருக்கு நமது பல்கலைக் கழகங்களாவது பாராட்டுச் செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணத்திலேயே இந்தக்கருத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்.)

நான் பேராசிரியராக இருந்த நாட்களில் முனைவர் பட்டத்துக்கான பல ஆய்வேடுகளை மதிப்பீடு செய்திருக்கிறேன் அவைகளில் பெரும்பாலானவற்றைவிட உங்கள் "தனித்தமிழ் இயக்கம்" சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. உங்களையும், இந்த ஏட்டை வெளியிடுகிற பேராசிரியர் ச. மெய்யப்பனையும், இதன் சிறப்பை அறிந்து பாராட்டப் போகிற தமிழகத்துப் பல்கலைக் கழகங்களையும் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். இன்னும் இன்னும் எழுதுங்கள். நமது இனிமைத் தமிழ் மொழிக்கு மேலும் மேலும் ஏற்றம் சேருங்கள்.

அன்புள்ள,
சாலை இளந்திரையன்

பிரதிகள்:

தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களின்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களுக்கு.

உள்ளுறை

வரிசை

பக்கம்

1. புகுவாயில்	...	1
2. தனித்தமிழ்	...	10
3. காவல கடன	...	15
4. இலககண்ச சறுககல	...	30
5. கலபபு உரைநடை	...	39
6. கட்டுக் குலைவு	...	49
7. ஆழமனப போர்	...	61
8. விடிவு காலம்	...	71
9. விடிநத வகை	...	99
10. அங்கும இங்கும	...	111
11. ஒளி விரிதல	...	120
12. கொளகை விளககம	...	138
13. நாற்றங்கால	...	163
14. நடவு நிலம	...	172
15. பண்ணை திரளல	...	185
16. ஒருமாமணி	...	225
17. அரணும முரணும்	...	239
18. நடுவழி	...	265
19. இயக்க நிலை	...	274
20. இதழ் வளம்	...	286
21. நிறைவுரை	...	297

1. புகு வாயில்

‘தமிழ்’ என்பது ‘தனித்தமிழே’ என்னும் காலம் ஒன்று இருந்தது. அக்காலம், தமிழ் மொழி மட்டுமே வழங்கிய தொல்பழங் காலம் ஆகும்.

தனித்தமிழ்

தமிழ் மக்கள் பிற நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்ட பின்னரும், பிறநாட்டவர் தமிழ் மக்களுடன் தொடர்பு கொண்ட பின்னரும், மொழிக்கலப்பு ஏற்படலாயிற்று. அந்நிலையில் ‘தமிழ்ச் சொல் இது’, ‘வேற்றுச் சொல் இது’ எனக்காண வேண்டிய நிலையும் உண்டாயிற்று. அதனால், மொழிக்கலப்பு உண்டாகிய காலத்தில், ‘தனித்தமிழ்’ ‘கலப்புத்தமிழ்’ என்னும் பகுப்பு ஏற்படுவதாயிற்று. ஆயினும் அப்பெயர்கள் அப்பொழுதே அமைந்து விடவில்லை.

சொன்மரபு

ஓரிரு சொற்கள் வேற்றுமொழியில் இருந்து வந்து வழங்கும்போது, அது அவ்வளவு பொருட்டாக எண்ணப்படவில்லை. பெருந்தீமையாகவும் கருதப்படவில்லை. ஆனால், வேற்றுச் சொற்களின் வரவு மிகுதியாகும்போது, அவற்றைக்

கட்டுக்குள் நிறுத்தவும், தடுத்து நிறுத்தவும் வேண்டும் கடமைகள் அறிஞர்களுக்கு உண்டாயின. அவ்வகையில் நாம் தெளிவாக அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பாகத் தொல் காப்பியனார் திகழ்கிறார். அவர், “வடசொல் தமிழில் புகும்போது அம்மொழி எழுத்தைவிடுத்துத் தமிழியல்புக்குத் தக்க வகையில் எழுதப்படவேண்டும்” என வரம்பு கட்டுகிறார் :

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

என்பது அவர் நூற்பா (தொல். சொல். எச். 5).

வடமொழி

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் காலத்தில், தெற்கே தமிழும் வடக்கே வடமொழியும் வழங்கின. ஆகலானும், அவ்விரண்டற்குள்ளுமே கலப்புற வாய்ப்பு இருந்தமையாலும் பொதுவாகப் ‘பிறமொழி’ என்னும் சுட்டினை விடுத்து ‘வட மொழி’ என்ற அளவில் கூறினார். அக்கூற்றுப் பொதுவகையில் எந்த வேற்று மொழிக்கும் உரிய ஆணையே யாகும்.

காவற்கடமை :

காவற் கடமை என்பது இருவகைப்படும். ஒன்று, வளர்ந்து செழிப்படைவதற்கு வேண்டிய ஆக்கச் செயல் வகைகளையெல்லாம் செய்தல்; மற்றொன்று பிறவற்றின் தாக்கம், அழிப்புகளில் இருந்து காத்தல். முன்னது, அகக் காவல்; பின்னது, புறக்காவல். இருவகைக் காவலும் மேற்கொண்டால் அல்லாமல் மக்கள் வாழ்வு சிறப்படையாது. அவ்வாறே மொழிவாழ்வும் சிறவாது. இக்காவல் உணர்வால்தான் மொழிக்கு இலக்கணவரம்பு கோலிக் காத்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். பிறமொழி வந்தவாறெல்லாம் புகுந்து அழிவு வேலை செய்துவிடாமல் இருப்பதற்

காக வரம்பும் கோலினார். தாம் இயற்றிய அரிய நூலுக்குத் தொல்காப்பியம் (தொல்-காப்பு-இயம்) என்னும் பெயரும் சூட்டினார். ஆதலால், நாம் அறிந்த அளவில் முதற்கண் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரே “தமிழின் தனித் தன்மை காக்கப்படவேண்டும்; அதன் மரபுநிலை கெடாவண்ணம் போற்றப்பட வேண்டும் என எண்ணிய துடன் திண்ணிய வகையில் ஆணையும் பிறப்பித்துள்ளார்” எனலாம்.

“மக்கள் இனக்கலப்பு தவிர்க்க முடியாமைபோல, மொழிக் கலப்பும் தவிர்க்க முடியாததே. ஆனால், தன்னையே அழித்துக் கொள்ளும் வகையில் எப்படி ஓரினம் ஆகிவிடக்கூடாதோ, அவ்வாறே ஒருமொழி ஆகிவிடவும் விட்டு விடக்கூடாது என்பதை மொழிவல்ல அறிஞர்கள் உணர்ந்து செயல்படவேண்டும்” என்பதைத் தம் செயல் வகையால் தெளிவுபடுத்திய ஆசிரியர் தொல்காப்பியராகவே திகழ்கிறார்.

கலப்புப்பால் :

பால் என்பது நீர்க்கலப்பற்ற பாலையே குறிக்கும். ஆனால், நீர்க்கலப்பு மிக்க பால் விற்பனைக் கடைகள் பெருகிய இக்கால நிலையில், ‘இங்குத் தனிப்பால் கிடைக்கும்’ என்னும் விளம்பரப் பலகைகளைக் காண்கிறோம். ‘கலப்புப்பால்’ இல்லாக்காலத்தில் ‘தனிப்பால்’ என்று கூறுதல் வேண்டாமென்பால், தமிழே தனித்து வழங்கிய காலத்தில் ‘தனித்தமிழ்’ என்னும் பெயரும் இல்லையாய் அது தமிழாகவே இருந்தது. ‘தனித்தமிழ்’ என்னும் பெயரும் தோன்றிற்றில்லை.

செந்தமிழ் :

தமிழுக்கு வாய்த்த அடைமொழிகளுள், ‘முதற்கண் வாய்த்தது செம்மை’ என்பதே. தமிழின் வரம்பு, தன்மை

ஆகியவை கருதிய அடையே இது. செந்தமிழ், தொல்காப்பியத்திலும் அதன் பாயிரத்திலுமாக முவிடங்களில் இடம் பெற்றுள்.

“செந்தமிழ் நிலத்து” (தொல். 881)

“செந்தமிழ் சேரிந்த பன்னிரு நிலத்தும்” (தொல். 883)

“செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலம்” (பாயிரம்)

என்பவை அவை.

தண்டமிழ்

சங்கச் சான்றோர் காலத்தில் தமிழுக்குத் ‘தண்மை’ அடை வாய்த்தது.

“தள்ளாப் பொருளியற்பிற் தண்டமிழ் ஆய் வந்தி
லார்” (பரி. 9)

“தண்டமிழ் வேலித் தமிழ் நாட்டகம்” (பரி. திரட்.
8:1)

“தண்டமிழ் செறித்து” (பதிற். 63)

“மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்”
(புறம். 35)

“தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறா அன்”
(புறம். 51)

“தண்டமிழ் வரைப்பகம் கொண்டியாக” (புறம். 198)

என்பவை தண்ணற் தமிழ் காட்டுவனவாம்.

அடை பல :

தொல்காப்பியரினும் சங்கச் சான்றோரினும் இளங்கோவடிகளார் தமிழுக்கு நல்லடைகள் பல்லபல வழங்கினார். அவை :

வண்டமிழ் தென்றமிழ் அருந்தமிழ் முத்தமிழ் என்பன.

“வண்டமிழ் மறையோற்கு வானுறை கொடுத்த”
(சிலப். 23:63)

“தென்தமிழ் ஆற்றல் தெரியாது மலைந்த”
(27: 5-6)

“அருந்தமிழ் ஆற்றல் தெரியாது மலைந்த” (37:
189-90)

“குடக்கோ முனிசேரன் தண்டாவுரை முத்தமிழ்”
(நூற்சிறப்புப் பாயிரம்)

என்பன சிலம்புச் செய்திகள்.

இவற்றுள் ‘தென் தமிழ்’ என்பதிலுள்ள ‘தென்’
இனிமைப் பொருளது; திசைப் பொருளது அன்று. சமற்
கிருதத்தை வடமொழி எனத் திசை நோக்கித் தென்னாட்
டார் வழங்கிய வழக்குப் போன்ற வழக்குடையதன்று
தென்றமிழ். அது தென்னாட்டார் வழங்கியதே ஆகின்
திசைபற்றிய தன்று என்பது தெளிவாகும்.

தேவாரம் :

ஆளுடைய பிள்ளையார், தம்மைத்தமிழ் ஞானசம்பந்தர்
என்று வாயார வழங்கியவர். அவர் செம்மை, தண்மை,
வண்மை, தென்மை, அருமை, மும்மை என்னும் அடை
களை வழங்கியதுடன் இவற்றுக்கும் வளமாரீந்த அடைகளை
இணைத்து வழங்கினார். புதுப்புது அடைகளை வழங்கவும்
செய்தார்.

ஆரா அருந்தமிழ்

இசைமலி தமிழ்

இன்புறுந் தமிழ்

இன்றமிழ்

உருவாகும் ஒண்டமிழ்

உரையார் தமிழ்

ஏரினார் தமிழ்

ஒண்டமிழ்
 ஒளிர் பூந்தமிழ்
 கலைமலி தமிழ்
 கலைவளர் தமிழ்
 குலமார் தமிழ்
 குற்றமில் செந்தமிழ்
 குன்றாத் தமிழ்
 சங்கமலி செந்தமிழ்
 சந்த நிறை தண்டமிழ்
 சந்தமார் தமிழ்
 சந்தமார்ந்தழகாய் தண்டமிழ்
 சந்தமாலைத் தமிழ்
 சந்தமின்றமிழ்
 சந்துலாந் தமிழ்
 சீர்மிகுந்த தமிழ்
 சீரின்மலி செந்தமிழ்
 செந்தண்டமிழ்
 செறிவண் டமிழ்
 சொல்லார் தமிழ்
 ஞாலமிக் தண்டமிழ்
 ஞானத்தமிழ்
 தகைமலி தண்டமிழ்
 தவமல்கு தமிழ்
 தன்னாரிவம் செய்தமிழ்
 திருநெறிய தமிழ்
 துளங்கில் தமிழ்
 தேனேரார் தமிழ்
 நல்லவாய் இன்றமிழ்
 நலங்கொள் தமிழ்
 நற்றமிழ்
 நிகரில்லன தமிழ்
 படமலி தமிழ்

பண்ணிய தமிழ்
 பண்ணாருந் தமிழ்
 பந்தமார் தமிழ்
 பரவார் தமிழ்
 பரவிய தமிழ்
 பலமிகு தமிழ்
 பாரினார் தமிழ்
 புகழ் நின்ற தமிழ்
 பேரியல் இன்றமிழ்
 மருவிய தமிழ்
 மறையிலங்கு தமிழ்
 மறை வளரும் தமிழ்
 முடிவிலின் றமிழ்
 முத்தமிழ்
 வளமார் தமிழ்
 விலையுடை அருந்தமிழ்

என்பன. இவ்வடை மொழிகளால் தமிழுக்கு அமைந்துள்ள, அருமை, இசைமை, இளமை, இனிமை, எழின்மை, ஒளிமை, கலைமை, சீர்மை, செம்மை, செறிமை, தகைமை, தண்மை, நன்மை, நெறிமை, புகழ்மை, மறைமை, மும்மை, மென்மை, வலிமை, வளமை முதலியவற்றை அறிந்து கொள்ளலாம்.

பிறர் பிறர் அடை:

ஆளுடைய பிள்ளையார் கடைகாப்பு வழியே அறிவப் பெறும் தமிழ் நலம் இவையென்றால், “தன்னேரில்லாத தமிழ்” என்று செங்கதிர்க்கு ஒப்பாகச் செந்தமிழைக் கண்ட தண்டியார் அன்பென்ன?

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்; இமையோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்”

என்ற தமிழ்விடு தூதார் தனிப்பெரு வாஞ்சை என்ன?

“என்றுமுள தென்றமிழ்”

என்ற கம்பரின் ஈடுபாடு என்ன?

“ஞரலமளந்த மேன்மைத் தமிழ்”

என்ற சேக்கிழார் பற்றென்ன? இன்னும்,

ஏழிசை இன்றமிழ்
 ஒண்திந் தமிழ்
 சீர்மன்னு செந்தமிழ்
 செஞ் சொற்றமிழ்
 தண்ணாரீ தமிழ்
 தீந்தமிழ்
 துய்ய தமிழ்
 தூய தமிழ்
 தெய்வத் தமிழ்
 தென்னன் தமிழ்
 தேகீகுறு தமிழ்
 தேமரு தமிழ்
 நல்லிசைத் தமிழ்
 பண்ணியல் தமிழ்
 பண்பட்ட செந்தமிழ்
 பழுத்த செந்தமிழ்
 பூந்தமிழ்
 பொய்யாத் தமிழ்
 மூவாத் தமிழ்
 மேன்மைத் தமிழ்
 வியன் தமிழ்

என்றெல்லாம் கொஞ்சிய புலவர்களின் கொள்கை இன்பம் என்ன? ஒன்று விடாமல் தமிழுக்கு வாய்த்த அடைமொழிகளைத் தொகுத்தாலே தனிப் பெருந் தொகை நூலாக அமையும் அளவுக்கு அல்லவோ உண்டு;

குமரகுருபர அடிகளாரும், வண்ணச் சரபம் தண்ட பாணி அடிகளாரும், பாவேந்தர் பாரதிதாசனாரும் தமிழைக் கொஞ்சிய கொஞ்சுதல் தனிச் சிறப்புக்கு உரியவை. தாம் பெற்ற குழந்தையை அள்ளூறிய ஆர்வத்தால் பாராட்டித் தாலாட்டு இசைக்கும் தாயரணையர் அவர் என்று சுட்டிக் காட்டும் அளவில் அமைதல் சாலும்.

தனித்தமிழ்

தமிழைப் பற்றிய அடைகளாக நாம் இதுகாறும் கண்ட வற்றில் தனிமை அடையை எவரும் வழங்கினர் அல்லரே! அந்த அடைதானே 'தனித் தமிழ்' இயக்கத்திற்கு முதற்கண் எண்ணத் தக்கது எனின், அடுத்து வருவது அதுவேயாம். ★

2. தனித்தமிழ்

“உளது, இலது என்றலின்” என்பது மெய்கண்டார் உரை. “இல்லை என்று சொன்னதனால் அஃது உண்டு” என்பது இதன் பொருள். ஆன்மாவைப் பற்றிய இவ்வுரை, ஆரூயிர்த் தமிழுக்கும் பொருந்துவ தாயிற்று.

இலக்கணக் கொத்து:

ஈசான தேசிகர் என்பார் ஒருவர். அவர் நெல்லை ஈசான மடத்துத் தலைவராக இருந்தமையால் அப்பெயர் பெற்றார். அவர் பெயர், சாமிநாத தேசிகர் என்பது. இலக்கண விளக்க நூலாசிரியராகிய வைத்தியநாத தேசிகரால், “தொல்காப்பிய முதலிய நூல்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்த சுவாமிநாத மூர்த்தி” எனப் பாராட்டப்பட்டவர். “இலக்கணக் கொத்து” என்னும் நூலை இயற்றியவர்.

தமிழ்ப் புலமை மிக்க அவர்க்குத் தமிழ்ப் பற்று இல்லை. பன்னூல் அமுந்தக் கற்றிருந்தும் வடமொழிக் கல்விச் செருக்கும், அதன் கொடையால் வாழும் மொழியே தமிழ் என்னும் மயக்கமும், சமய நூலே நூல் என்னும் முடிவும் கொண்டவர் அவர்.

கோவையுள் தலையாய கோவை திருக்கோவையே. முதற்கோவையும் அதுவே. அதனால், சிந்தாமணியும் சிலம்பும் தாழ்ந்து போகுமா? ஒன்றன் உயர்வு கருதுவார் மற்றொன்றைத் தாழ்த்த வேண்டுவதென்ன? “மாணிக்க வாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது திண்ணம். அன்றியும், அழகிய சிற்றம்பல முடையார் அவர் வாக்கிற்கு அலந்து இரந்து அருமைத் திருக்கையால் எழுதினார். அப் பெருமையை நோக்காது சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம்,

மணிமேகலை, சங்கப்பாட்டு, கொங்கு வேண்மாடிகதை முதலியவற்றொடு சேர்த்துச் செய்யுட்களோடு ஒன்றாக்குவர்'' என்று வருந்துகிறார். மேலும் சமய நூல்களைக் கல்லாமல், ''நன்னூல், சின்னூல், அகப் பொருள், காரிகை, அலங்கார முதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு, இராமன் கதை, நளன்கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாக எண்ணி வாணாள் கழிப்பர்... அவைகளை விரும்புதல் என்னென் பிற்கடலுள் பிறந்து அதனுள் வாழு மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல் போல அவர்தி யற்கை என்க'' என்கிறார். இது இலக்கணக் கொத்தின்பாயிர விளக்கம். இதே பகுதியில்,

''வடநூலை விட்டுத் தனியே தமிழ்நூல் நடவாதது நியமமே'' என்கிறார்.

''தமிழ் நூற்கு அளவிலை அவற்றுள் ஒன்றே யாயினும் தனித்தமிழ் உண்டோ?''

என்றும் வினா எழுப்பினார். தமிழாற்றல் மிக்க அவர், தமிழ் நூற்பரப்பில் ஒன்று தானும் தனித்தமிழாக இல்லை எனக் கண்டால் என்ன செய்திருக்கவேண்டும்? யான், தனித்தமிழ் நூல் இயற்றி அதனை நிலை நிறுத்துவேன் என்றல்லவோ வீறு கொண்டிருக்க வேண்டும்? அவர்தாம், ''வடநூலை விட்டுத் தனியே தமிழ் நூல் நடவாதது நியமமே'' என்னும் உறுதிகொண்டவர் அல்லரோ! அவர் அப்படி முனைந்து, தமிழர் பாராட்டுக்கு இடமாவாரா?

தமிழ் எழுத்து:

''எழுத் தெனப்படுவ
அகரமுதல னகர இறுவாய்
முப்பஃ தென்ப சாரீந்துவரல் மரபின்மூன்றலங்கடையே

“அவைதாம்,
குற்றிய லிகாம் குற்றிய லுகரம்
ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன”

என்னும் தொல்காப்பிய முதலிரு நூற்பாக்கள் கூறும் தமிழ்
எழுத்துகள் முப்பத்து மூன்று என்பதையும் மறந்து,

“ஐந்தெழுத் தாலொரு பாதையென்
றறையவே நாணுவர் அறிவுடையோரே!
ஆகையால் யானும் அதுவே அறிக”

என்று கூறுபவர் தொல்காப்பியத்தை எழுத்தெண்ணிக்
கற்றதால் என்ன பயன்? அவர் எண்ணிய எழுத்துஇதுதானா?

ஐந்தெழுத்து

இவர் தமிழுக்கு ஐந்தெழுத்து என எப்படிக் கண்டார்?
முடிவு கொண்டார்?

வடமொழியில் இல்லாமல் தமிழில் மட்டுமே இருக்கும்
எழுத்துகள் “ற ன ழ ள ஓ” என்பன. இவ்வெழுத்துகள்
மட்டுமே தமிழ் எழுத்துகளாம். மற்றவை யெல்லாம் தமிழ்
எழுத்துக்கள் இல்லையாம். ஏன்? வடமொழியிலும் அவ்
வெழுத்துகள் இருக்கின்றனவாம். இது என்ன ஆய்வா?
கண்முடி வெறியா? அறிவுடையவர் நாணுவராம்,
ஐந்தெழுத்து மட்டுமே உடைய மொழி என்பதற்காக!
இவரும் நாணுகிறாராம்!

ஆனால் இவ்வைந்தெழுத்துப் பெருமை என்ன?
‘நற்றா டொழா ரெனின்—இதில் முதலெழுத்தன்றி
மற்றவற்றை வடமொழியில் எழுத எழுத்துண்டா?’

என்றார் நாவலர் ந. மு. வே. (செந். செல். 5, 274).

எதிரிடை ஆக்கம்:

வயிற்றைத் தமிழ் மண்ணுக்கு வைத்து நெஞ்சை வடமொழிக்கு வைத்த இரண்டகர் என்னும் பழிக்குச் சாமிநாத தேசிகர் ஆட்பட்டது காலங்காலமாகத் தீராப்பழியாக அல்லவோ அமைந்துவிட்டது. ஆனாலும் என்ன? அவர்தாமே 'தனித்தமிழ்' என்னும் ஆட்சியை வழங்குகின்றார். தனித்தமிழ் இயக்கம் தோன்றுவதற்கு எதிரிடைத் தூண்டலாக அமைந்தவர் அவரே அல்லரோ!

தூண்டல் :

பகைவேந்தர்கள், 'இளையவன் இவ'னெனப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வருந்தக் கூறினர். அச் சொல்லே, அவனைத் தூண்டி அவர்களை அலறத் தாக்கி அரசும் முரசும் குடையும் கொடியும் ஒருங்கே பற்றிவரச் செய்தது. அப்படி ஒரு தூண்டுதலாக ஈசானர் உரை அந்நாளில் எவரையாவது எழுப்பிற்றா?

“சமயத்தைப்பழி, சினப்பான்; சாதியைப் பழி, சீறுவான்; அவனைப்பழி, எரிந்தெழுவான்; அவன் மொழியைப் பழி, ஆருக்கென்றோ அவன் போவான்” என்னும் நிலைமை, உணர்வு உண்டாக்கப்பட்ட இந்நாளிலும் இருக்குமானால், ஈசானர் காலத்தில் எவர் எழுத்திருப்பார்? தடுத்துரைத்திருப்பார்?

“துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல் மற்றை யவர்கள் தவம்”

என்பதுபோல் மறைமலையடிகளார்க்கு அப்புகழ் வருதல் வேண்டி மறந்து விட்டார்கள் போலும் மற்றையவர்கள் என்க.

கலப்புமிகல்:

அடிகளார்க்கு முன்னர் மொழித்தூய்மை போற்றி
 னார் இலரா? பலப்பலர் இருந்தனர்; காலம் காலமாக
 இருந்தனர். கட்டும் காவலுமாக மொழியைக் காத்தவர்
 காலத்தில் ஒன்றும் இரண்டுமாகப் புகுந்த பிற சொற்கள்,
 அக்காவல் மறந்தவரிடத்தும் மறந்தவர் காலத்தும் விரவிக்
 கலந்தன. பெருகியும் கலந்தன. கலப்பதில் கண்ணும்
 கருத்துமாக இருந்து கடனாற்றியவர் ஒருபகுதியாக;
 அதனைக் கலப்பெனக் கருதாமல் அவர்வயப்பட்டு ஏற்றுக்
 கொள்பவரும் பெருகிய அளவில் அது மிகுதியாயிற்று.
 பிறமொழி கற்றுவிட்டவர்கள், அத்திறமையைக் காட்ட
 னீரும்பியும் படைபடையாகக் கலப்படம் செய்யவும்
 ஆயினர். மொழிக் கலப்பு என்பதே மொழிவளர்ச்சி என்
 னும் வழிகாட்டிகள் காலத்தில் கலப்பு தொற்று நோயாகவே
 பரவியது. ஆள்வோர் அரவணைப்பு வேற்றுமொழிக்கு
 உரிமைப் பட்டபோதெல்லாம், உரிமை மொழி ஒட்டுக்
 குடித்தனமும் ஓரக்குடித்தனமும் கொள்ளும் இக்கட்டுக்கு
 ஆட்பட்டது. அவ்வரலாறே இவ்வரலாறாம்.

3. காவல்கடன்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பிற மொழிக்கலப்புக்கு வரம்பு கட்டியது பற்றித் தொடக்கத்திலேயே கண்டோம். அவர் தமிழ் வழக்கையே ஆய்ந்து அவ்வழக்கைக் காப்பதற்கே நூல் செய்தார் என்றும், தமிழர் அல்லார் வழக்கை ஆய்ந்து அதனையும் இணைத்து நூல் செய்தார் அல்லர் என்றும் அத் தொல்காப்பியனாரின் உடன் மாணவர் என்று சொல்லப்படும் பனம்பாரனாரே தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் ஐயம் திரிபு அகலத் தெள்ளத் தெளிவாக உரைத்துள்ளார்.

தமிழ் வழக்கு :

“வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ் கூறு நல்லுலகே”

தொல்காப்பியர் கொண்ட ஆய்வுநிலம் என்றும், அயல் வழக்கை அவர் கொண்டிலர் என்றும் அப்பாயிரத்தில் தெளிவிக்கிறார். “உலகியல் வழக்கு செய்யுள் வழக்கு ஆகிய இருவகை வழக்குகளின் அடிப்படையிலேயே தம் ஆய்வை மேற்கொண்டார்” என்றும் கூறுகிறார். ‘அவர் கூறும் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளுமாகிய மூவிலக்கண நெறிகளும் செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலஞ்சார்ந்த முந்து நூல்கள் கூறியனவே” என்றும் கூறுகிறார். “அவ்வெல்லாம் தொகுத்ததுடன் குற்றம் குறைகள் அற்ற வகையில் தாமும் முறையாக ஆய்ந்து ஒழுங்கு செய்து மயக்கம் ஏற்படாவகையில் தெளிவுற நூல் இயற்றினார்” என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வெல்லாம் தொல்காப்பியனார் தமிழ்

மொழியின் தனித்தன்மையைக் காக்க விரும்பியதுடன் தமிழின வழக்கங்களைக் காக்க விரும்பியதையும் காட்டுவன வாம்.

மொழிக்காவல்

“வட சொற்கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

என்று ஆணையிட்டத் தொல்காப்பியர் தம் எழுத்ததிகாரத் தோ சொல்லதிகாரத்தோ ஒரோ ஓர் வடசொல்லையும் கூட எடுத்தாண்டார் அல்லர்.

எழுத்ததிகார நூற்பாக்கள் : 483

அடிகள் : 991

சொல்லதிகார நூற்பாக்கள் : 463

அடிகள் : 1056

பல்லாயிரம் சொற்களைக் கொண்ட இவ்வீரதிகாரங்களிலும் வேற்றுச் சொல் வாராமல் காத்தாரீ தொல்காப்பியனார்; தாம் கூறிய வட சொற் கொள்கையை எப்படிக்கட்டிக் காத்தாரீ என்பதை விளக்கும் சான்று இது.

இனிப் பொருளதிகார நூற்பாக்கள் : 644

அடிகள் : 1967

இப்பொருளதிகாரத்தில் வடசொற்கள் சில தலைகாட்டுகின்றன.

கரகம் (1570), காண்டிகை (1603), ஞாபகம் (1610), சாதி (1563), சூத்திரம் (1425), மூதானந்தம் (1025), வைசிகன் (1578) என்பன அவை, இவற்றுள்ளும் மூதானந்தம் இருபிறப்பியாம். மூது-மூது (தமிழ்); ஆனந்தம் (வட மொழி).

இவ்வடமொழிச் சொற்களில் பெரும்பாலனவும் இடம் பெற்றுள்ள இடம் 'மரபியல்' ஆகும். 'மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்' என்னும் தற்கிழமை இலக்கணத்தைப் பிறிதின் கிழமைக்கும் ஆக்கி, 'இடைச் செருகல், கடைச் செருகல், உருத்திரித்தல், இடம் பெயர்த்தல், இன்னவெல்லாம் இயைத்து "எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்; படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான்" என்னும் பழமொழிக்ருத் தோன்றுகளமாகி விட்டது இவ்வியல். ஆதலால், இவை தலை நீட்டுகின்றனவாம்.

நெறிக்காவல் :

தொல்காப்பியம் நம் 'மொழிக் காப்பு நூல்' எனின், திருக்குறள் நம் 'நெறிக் காப்பு நூல்' ஆகும். அதில் வட சொற்கள் 136 உள்ளன என்று பட்டியலிட்டுத் தந்தார் உளர். மனு நூலைக் கொண்டு அறத்துப்பாலும், அர்த்த சாத்திரத்தைக் கொண்டு பொருட்பாலும், காம சூத்திரத்தைக் கொண்டு காமத்துப்பாலும் இயற்றப்பட்ட தென ஒரு நூலுக்கு முந்நூல் முதன்மை காட்டும் நோக்கர் திருக்குறளில் இத்துணை வடசொற்கள் உண்டெனக் கூறியதில் விந்தை ஒன்றும் இல்லை!

திருக்குறளுக்குப் பொருள் கண்டார், 'தமிழ் மரபில் பொருள் கண்டார் அல்லர்'. அவ்வாறு கண்டார் திருக்குறளில் வட சொற்கள், "ஆந்தம், அமரர், அவி, ஆகுலம், ஆசாரம், ஆதி, இந்திரன், கணம், கவரி, காரணம், சலம், நாமம், பாக்கியம், பாவம், பாவி, வித்தகர்" என்னும் பதினாறே; அப்பதினாறனுள்ளும் "அமரர், காரணம், பாக்கியம், வித்தகர்" என்னும் நான்கும் தமிழ் வேரினவே" என்றனர் (தமிழ் மரபுரை பாவாணர்: முன்னுரை 26).

இச் சொற்களும் வடமொழிவழிப் பொருள் கண்ட மையால் நேர்ந்த நேர்ச்சியாகும். தமிழ் வழியில் பொருள்

கண்டிருப்பின் அனைத்தும் தமிழ்ச் சொற்களே என்பது வெளிப்படும்.

தமிழ்வழிப் பொருள் :

நாமம் என்பதற்குப் 'பெயர்' என்னும் பொருள் கண்டனர்.

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்”

என்பதில் வரும் நாமம் 'பெயர்' என்னும் பொருள் தருவது அன்று; அஃது 'அச்சம்' என்னும் பொருள் தருவது. இவை மூன்றன் அச்சமும் அகறத் துன்பம் அகலும் என்பதே பொருள். “பேம் நாம் உரும் என வருஉம் கிளவி, ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்” என்பது சான்றாம் (தொல். உரி. 67).

'அமரர்' என்பது தமிழ்ச் சொல்லே. அமர்—போர். போர்க்குச் சென்று விழுப்புண் பட்டு இறந்தார் பீடும் பெயரும் எழுதப்பட்டு வழிபடப்பட்டனர். அவர்க்குக், “காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல், சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்” என்பன எடுக்கப்பட்டு அமரராகிய நிலையைத் தொல்காப்பியம் தெளிவாக்கும் (புறத். 5). சிலப் பதிகார வஞ்சிக் காண்டச் செய்திக் குறிப்பும் அன்னதேயாம். ஆகலின், “அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்” என்னும் திருக்குறளுக்கு (121) அடக்கம், அழியாப் புகழ் நிலையுள் சேரிக்கும் என்னும் பொருளதாகலின் தமிழ்ச் சொல்லேயாம். அடக்கமிக்க சான்றோரும், உயிரடக்கம் கொண்ட துறவோரும் வழிபாட்டுக்குரியராகத் திகழ்தலும் கண்டாகும்.

அவி என்பது 'அவிசு' அன்று. அவித்து ஆக்கும் உணவே யாம்.

“செவியுணவிற் கேள்வி உடையார் அவியுணவின்
ஆன்றாரோ டொப்பர் நிலத்து”

என்பதில் வரும் ‘அவி’ அவித்தாக்கும் உணவையே குறிக்கும்.

“செவிக்கு உணவாகிய கேள்வி விருப்புடையவர் பக்குவமான நல்ல உணவுகளைத் தேடித் தேடி உண்ணும் பேருணரீக்கு ஒப்பாகக் கேள்விச் செல்வம் கிடைக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று தேடித் தேடிப் பெறுவர்” என்பது இதன் பொருளாம். ஆன்றார் என்பார் ‘அகன்றார்’ என்பவரே. அலைந்து தேடித் திரிவாரை இவண் சுட்டிற்று. ‘கண்ட ஒன்றைத் கொண்டே காணாத ஒன்றை விளக்கிக் காட்டல் வேண்டும்’ என்னும் உவமையின் அடிப்படை இலக்கணம் அறிவார், இப்பொருளமைதியை அறிவார். இவ்வாறே அனைத்துச் சொற்களும் தமிழ்ச் சொற்களே ஆதல் எம், ‘திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை’க்கண் கண்டு கொள்வாராக.

ஆதலால், திருவள்ளுவர் தமிழ் நெறிக் காவலராக விளங்கியதுடன் தனித் தமிழ் நூல் யாத்து மொழிக் காவல் கடமையும் கொண்டவர் என்பது விளங்கும்.

புலவர்கள் பெயர்கள் :

சங்கப் புலவர்களுள் சங்கச்வருணர், கௌசிகனாரி, கௌதமனாரி, தாமோதரனார், பிரமனார், மாரீக் கண்டேயனார் முதலிய பெயர்களும் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என்னும் பாடப்பட்டவரி பெயரும், பிறவும் காணப்படுதலால் வடமொழியும் தமிழும் கற்ற தமிழ்ப் புலமையர், அந்நாளில் அருகி விளங்கியமை புலப்படும். அவருள் வட நாட்டவரும் இருத்தல் கூடும். தமிழ் நாட்டவராக இருத்தலும் கூடும்.

சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநகிள்ளி பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பெயர்களிலுள்ள இராசசூயம் என்பதும் யாகம் என்பதும் பாடலில் இடம் பெற்றவை அல்ல.

பின்னவன், “தண்டா ஈகைத் தகைமாண் குடுமி”

(புறம். 6)

“எங்கோ வாழிய குடுமி” (புறம். 9)

“விறல் மாண்குடுமி” (புறம். 12)

“குடுமிக்கோமான்” (புறம். 64)

என்றே விளிக்கப்பெற்றுள்ளான். “வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி, யூபம் நட்டவியன் களம் பல கொல்” எனவரும் தொடரைக்கொண்டு (புறம். 15) பாடற் குறிப்பு வரைந்தவர் ‘பல்யாக சாலை’ என்னும் பெயரீட்டைச் செய்துள்ளார். முன்னவன் பாடல்களில் ‘இராசசூயம்’ என்னும் பெயர் இடம்பெறவே இல்லை. பாடற் குறிப்பு வரைந்தோர் வரைவே அது. ஆகையால் உரைகண்டோர், துறைகண்டோர் எழுதியவை காலத்தால் பிற்பட்டவை என்றும் அவை கழகக் கால ஆட்சியாகா என்றும் கொள்ளவேண்டும். உரையிடைவரும் பிற சொற்களும் இத்தகையனவேயாம்.

உரைநிலை

நயமிக்க வகையில் சீரிய தமிழ் நடையில் உரை எழுதியவர் புறநானூற்றின் பழைய உரையாசிரியர். எனினும் அவர் சில தமிழ்ச் சொற்களுக்கு வடசொற்களைக்கொண்டு பொருள் எழுதியுள்ளமை, பதிப்பாசிரியர் பெரும் பேராசிரியர் உ.வே. சாமிநாதரால் சுட்டப்படுகின்றது.

“இவரது உரைநடை பெரும்பாலும் செந்தமிழ்ச்சொல் நிறைந்ததாக இருப்பினும் ஒரோவிடங்களில் சில தமிழ்ச்

சொற்களுக்கு வட சொற்களைக் கொண்டு இவர் பொருள் எழுதியுள்ளார். 'கடன்' என்பதற்குப் 'பிண்டோதக் கிரியை' என்றும், 'மருந்து' என்பதற்குப் 'பரிகாரம்' என்றும், 'ஒன்று' என்பதற்குப் 'பாடஞ்செய்யும்' என்றும், 'அறம்' என்பதற்குத் 'தர்மம்' என்றும், 'பூண்டு' என்பதற்குப் 'பரித்து' என்றும் 'ஓம்புதல்' என்பதற்குப் 'பரிகரித்தல்' என்றும் கூறும் இடங்களையும் இவற்றைப் போன்ற பிறவற்றையும் காண்க' என்பது அது. (புறம். முன்னுரை. பக். 99)

தொன்மம் :

சங்க நூல்களுள் பரிபாடலும் கலித்தொகையும் தொன்மச் செய்திகள் (புராணச் செய்திகள்) பலவற்றைக் கொண்டவை. ஆகலின் அவற்றில், பிறநூல்களிலும் வட சொற்கள் மிகுதியாக உள்ளன. எனினும் அந்நூல்கள் தொல்காப்பியர் கட்டளையைப் போற்றி ஒழுகியமை புலப்படுகின்றது.

'கிரௌஞ்சம்' என்றும் 'கௌஞ்சம்' என்றும் சொல்லப் படுவதொரு மலை. அதனை முருகன் கைவேல் துளைத்த தென்பது தொன்மச் செய்தி. வடவெழுத்துக் கலவாமலே அதனை எழுதி விட முடியும். இருப்பினும் அவ்வாறு செய்தாரல்லர். ஒருவர், "குருகொடு பெயர் பெற்ற மால்வரை" என்கிறார் (பரி. 5.9). இன்னொருவரும், "புள்ளொடு பெயரிய பொருப்பு" என்கிறார் (பரி. 21.9)

இவற்றுக்கு உரை காணும் 'பரிமேலழகர்', "எண்டுக் குருகென்றது அன்றிலை. அதற்கு வட மொழிப் பெயர் அது வாதலின் 'குருகொடு பெயர் பெற்ற மால்வரை' என்றார்" என்றும், "புள்—அன்றில்" என்றும் கூறுகிறார்.

கிரௌஞ்சம் என்பதற்குப் பரிபாடலார் செய்த இவ்வாட்சி உள்ளங் கவரிந்தமையால், இளங்கோவடி

களாரும், கூலவாணிகன் சாத்தனாரும் “குருகு பெயரீக் குன்றம்” என்றே வழங்கினர் (சிலப். 24:10-12; மணி.5:13).

பாண்டவருள் ஒருவனாகிய வீமனை ‘வளிமகன்’ என்றும் (1) கௌரவருள் தலைவனாகிய துரியோதனனை ‘நூற்றுவர் தலைவன்’ என்றும் (52) இராவணனை, ‘ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்’ என்றும் (38) திருதராட்டிரனை,

“வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற முகத்தவன்”

என்றும் (25) கவித்தொகை கூறுகின்றது. இறுதியதற்கு,

“வடமொழிப் பெயர் பெற்ற வயக்குறு மண்டிலம் போலும் முகத்தவன்” என்றது, ஆதித்தரீர்பகன் என்னும் வடமொழிப் பெயரைப் பெற்ற விளங்குதலுறும் ஆதித்தனைப் போலும் முகத்தை யுடையவன் என்பது; அவன்தான் குருடாயினமையிற் பிறரைக் காணாதவாறு போல இவனும் பிறரைக் காணாத முகத்தையுடையவன் என்றவாறு; என்றது திருதராட்டிரனை. இனி விளக்கமுற்ற கண்ணாடியின் பெயரை வடசொல்லாகிய பெயராற் பெற்ற முகத்தவன் என்றலுமாம். அது தரீர்ப்பணானன் என்னும் பெயரை. அது பிறரைத் தான் காணாதவாறு போல இவனும் பிறரைக் காணான் என்றதாம். இனி, விளக்கமுற்ற நாடென நின்ற அச்சொல்லினைத் திருதராட்டிரன் என்னும் வடமொழிப் பெயராலே தமிழ்ச் சொல்லீறாகத் திரித்த ‘ததராயன்’ என்னும் பெயர் பெற்ற பாண்டுவக்கு முத்தவன் என்றும் உரைப்ப” என்று விரித்துரை வரைகின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

இவ்வாறே வாசுதேவன் சங்கருடன் பிரத்யும்நன் அநிருத்தன் பிரமன் ஆகிய வடமொழிப் பெயர்களை

முறையே செங்கட்காரி, கருங்கண்வெள்ளை, பொன்கட்பச்சை, பைங்கண்மால், வாய்மொழி மகன் எனப் பரிபாடல் தனித் தமிழாக்கமாக்கி வழங்குகின்றது (3).

இங்குச் சுட்டப்பட்டவை எல்லாம் பெயர்கள் ஆகும். பெயர்களை அவ்வம் மொழி இயல்புக்குத்தக அமைத்துக் கொள்ளாதவே மொழி இயல் வழக்காகும். அதனையும் தமிழ்ப் பொருட் பெயர்ப்பாக்கியமை, தனித்தமிழில் இருந்த அழுத்தத்தை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

இனிச் 'சமாதி' எனப்படும் ஒருநிலையைப் பரிபாடல் ஆசிரியர் சுட்டுகின்றார். சமாதி என்றார் அல்லர். அதனை 'நொசிப்பு' என்றார் (5. 37). இதற்கு உரை கூறும் பரிமேலழகர், "மனத்தினை ஒன்றாக்கி நுண்ணிதாகக் காண்டல் ஆதலிற் சமாதி நொசிப்பு எனப்பட்டது" என்கிறார்.

'யோக நித்திரை' என்பதொரு வட சொல். இதனை 'யோக உறக்கம்' எனினும் இரு பிறப்பியேயாம். இதனைப் பரிபாடல் 'அறிதுயில்' என அருமையாகச் சொல்கின்றது (13: 29). "யோக உறக்கம் ஆதலால் 'அறிதுயில்' எனப்பட்டது என்கின்றது" இதன் உரை.

அறிதுயில் :

மறைமலையடிகளார் யோகநித்திரை அல்லது அறிதுயில் என் ஒருநூல் இயற்றினார். அதில், "யோகநித்திரை என்னுஞ் சொற்கள் வடமொழிக்கு உரியவை. இந்தச் சொற்களினால் திருமால் செய்தருளும் துயில் அறிவொடு கூடியது என்பது தெளிவாக விளங்காவிடினும் இவற்றிற்கு நேராக வழங்கும் அறிதுயில் என்னுஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் அத்தூக்கம் எங்ஙனம் நிகழ்வது என்பதனைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகின்றன. பழைய தமிழ்ப் புலவரும் அரவணைப் புள்ளியில் அறிதுயில் அமர்ந்த' என்று பாடியிருக்கின்றனர்.

ஆகவே யோகநித்திரை என்னும் வடசொற்களைக் காட்டிலும் அறிதுயில் என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் பொருள் விளங்கக் காட்டினும், அவ்வட சொற்கள் மிகுதியும் வழக்கத்தில் வந்து விட்டமையால் அவற்றையே இவ்வரிய பொருளுக்குத் தலைப்பெயராக வைக்கலாயிற்று. அங்ஙனம் அவற்றைத் தலைப்பெயராக வைக்க நேரிந்தாலும் இஃது இனிது விளங்குவதற்காக அறிதுயில் என்னுந் தமிழ்ச் சொற்களையே இதன்கண் அடிக்கடி எடுத்து ஆளுவேம்'' என்கிறார்.

பரிபாடலார் கண்ட அறிதுயிலே வழக்கில் ஊன்றி யிருந்திருக்குமானால் 'யோகநித்திரை அல்லது அறிதுயில்' என்னும் இரட்டைப் பெயரிடு வேண்டாமல் இருந்திருக்கும். யோகநித்திரை பெரிதும் ஆளப்படுவதாகவே, 'அறிதுயில்' முன்னையோர் வழங்கியது என்றும், புலவர்கள் போற்றியது என்றும் பிற்காலத்துப் பொது மாந்தரிக்குப் புலப்படாமையால், மறைமலையடிகளார் மொழியாக்கம் செய்தது என்றே கருதுவாராயினர். இத்தொடரை மறைமலையடிகளார் பழந்தமிழ் வைப்பகத்தில் இருந்து வாங்கி வழக்குக்குக் கொண்டு வந்தவரே ஆவர். இவ்வாறு அறியக் கூடாமை வழிவழியாக ஆளப்படாமல் வேற்றுச் சொல்லை ஆண்டதன் விளைவேயாகும்.

பரிபாடலில் அறிதுயில் ஆளப்பெற்றிருந்தும், "சந்திரன் ஒடுங்கி நிற்பத் தபனனே சரிக்குமாறு, பந்தனையிலாதான் யோகத் துயில் வரப் பள்ளி கொண்டான்'' என்று வில்லியார் யோகத் துயிலைப் பற்றிக் கொண்டார் ஆல்லரோ (வாகதேவ. 8)!

வான நூல் :

கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல்
இரும்பொறை என்பான் சேரநாட்டு வேந்தன். அவன்

இறத்தற்கு ஏழு நாள்களுக்கு முன் விண்ணிடத்தே ஒரு விண்மீன் தீப்பரக்கக் காற்றால் பிதிர்ந்து வீழ்ந்ததைக் கண்டார் கூடலூர்க்கிழார் என்னும் புலவர். அப்பொழுதில் அமைந்திருந்த விண்மீன்களின் நிலைகளையும் ஆய்ந்தார்; இந்நிகழ்ச்சிக்கு ஏழாம் நாள் வேந்தன் இறந்து படுவான் என்பதைத் தம் வான நூற் புலமையால் முடிவு செய்தார்; கலக்கமுற்றார்; அவர் கலங்கியவாறே வேந்தன் உயிர் துறந்தான்; இந்நிகழ்ச்சியை ஒரு பாடலாகப் பாடினார். அதில் அந்நாளில் வான்மீன்களின் பெயர்கள் தனித் தமிழாச இருந்தமை தெள்ளிதின் விளங்குகின்றது.

ஆடு (மேடம்), அழற்குட்டம் (கார்த்திகை), முடப்பனை (அனுடம்), கடைக்குளம் (புனர்பூசம்), தலைநாண்மீன் (உத்தரம்), நிலைநாண்மீன் (மூலம்), தொன்னாண்மீன் (மிருகசிரீடம்) என்பவற்றை அவ்வொரு பாடலில் (புறம். 229) வழங்கியுள்ளார். இவ்வாறே 'விரிகிழர் மதியம்' என்னும் பரிபாடலும் (11) சிலப்பதிகாரக் கட்டுரை காதையும் தமிழர் கண்டிருந்த தனித்தமிழ் வான நூற் புலமையை வெளிப்படுத்துவனவாம். அச்சொற்களை வழி வழியாக வழங்காமையால் வேற்று மொழிச் சொற்கள் அவ்விடத்தைப் பற்றிக்கொள்ள, தமிழர் வானநூற் புலமையின் தடம் மறைபடலாயிற்று. ஆனால் பழந்தமிழ் நூல்களும் நிகண்டு நூல்களும் அவற்றின் தமிழாட்சியை வெளிப்படுத்துதலைக் கொண்டு பாவாணர் அவற்றை மீட்டமைத்து வழக்குக்குக் கொண்டு வந்தார். இருப்பதை இழப்பது எளிது. இழந்ததை மீட்டமைப்பதன் அருமையும் அதனை வழக்குக் கொண்டு வருதலின் அருமையும் விளக்குவனவற்றுள் வான நூற் சொற்களுக்குத் தனியிடம் உண்டு.

சின்தாமணி :

ஸத்யத்தரன், கந்தோதக்கட்சிரேஷ்டி, த்ருடமித்தன், நந்தாட்சயன், பிருதிவிகந்தரி என்னும் பெயர்களை

முறையே சச்சந்தன், கந்துக்கடன், தடமித்தன், நந்தட்டன், புதவி என ஆக்கமுறுத்தும் சிந்தாமணியின் நோக்கு மொழி மரபு காக்கும் வகையிலேயே இயல்கின்றது.

கம்பர் :

சிந்தாமணியைப் போலவே வேற்றுமொழிக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு நூல் இயற்றியவர் கம்பர்.

ஜனகன், ஜானகி, ஜடாயு, விபூஷணன், வளிஸ்டன் முதலிய பெயர்கள் அங்கு உண்டு. அவற்றை சனகன், சானகி, சடாயு, வீடணன், வசிட்டன் என அமைத்துக் கொண்டவர் கம்பர்.

கௌசிகன் கௌதமன் கௌசல்யா ஆகிய பெயர்களைக் கோசிகன் கோதமன் கோசலை என்று ஆட்சி செய்தவர் கம்பர்.

தசரதனைத் தயரதன் எனவும், தசமுகனைத் தயமுகன் எனவும் அமைத்தவர் கம்பர்.

விசுவகன்மாவைக் 'கடவுட்டச்சன்' என்றும், இரணியனைப் 'பொன்னன்' என்றும் இரணியாட்சனைப் 'பொற்கண்ணன்' என்றும், ஏம கூடத்தைப் 'பொற் கூடம்' என்றும், பீதாம்பரத்தைப் 'பொற்கலை' என்றும் தமிழாக்கம் செய்து வழங்குபவர் கம்பர்.

ய, ர, ல எழுத்துகள் தமிழில் சொன்முதலாக வாராமரபைப் போற்றி, யக்கனை இயக்கன் என்றும்,

யுத்தத்தை உயுத்தம் என்றும்,
ரம்பாவை ஈரம்பை என்றும்,
ராமனை இராமன் என்றும்,
ரோமபதனை உரோமபதன் என்றும்,
லக்ஷ்மணனை இலக்குவன் என்றும்,
லோபத்தை உலோபம் என்றும்,

வடமொழி, தென்மொழியாம் போது ஏற்படவேண்டும் நெறிமுறையைச் சிக்கெனக் கடைப்பிடிப்பவர் கம்பர். மறந்தும் கூட—பாட்டமைதிக்காகக்கூட “ராமன், லக்குவன்” என ஆளாத கம்பர் மொழிமரபை ஊக்கம்பர் புகழ்பாடிகள் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. கம்பர் புகழ்பாடும் அவர்கள் கம்பர் நெறிபோற்றாமை மொழிக் கேடேயாம். “இராதா என்று சொல்லுதல் ஆகாது; அப்படிச் சொன்னால், இல்லாமல் போகிவிடும்; ‘ராதா’ என்பதுதான் சரி” என்று விளக்கும் மேடையேறிகள் கம்பர் நெறியைப் பற்றிக் கவலைப்படப் போகிறார்களா என்ன?

வில்லியார்

கம்பரைப் போலவே வடமொழிக்கதை மூலம் கொண்டு நூல் இயற்றியவர் வில்லிபுத்தூரார். வடசொற்கலப்பில் அவரை விஞ்சி நின்றவர் இவர். ஆனால், வேற்றெழுத்துக் கலப்பை இவர் மேற் கொண்டார்; இல்லை. ‘கிருஷ்ணன்’ என்னும் பெயரைக் கண்ணன் என்றார். கிருட்டிணன் என்றும் கொண்டார். ‘கிருட்டிணன் தூதுச் சருக்கம்’ என்னும் பெயரீடு இதனைக் காட்டும் ‘நகுஷன்’ என்பதை நகுடன் என்றும், ‘ஹஸ்தினாபுரி’ என்பதை அத்தினாபுரி என்றும் அவர் வழங்குகின்றார்.

அருணகிரியார்

இனி, அருணகிரியாரும் வடசொற்கலப்பு மிகக் கொண்டவரே. வில்லியார்க்கும் அருணகிரியார்க்கும் ஒரு வேறுபாடுண்டு. உக்ரம், சம்ப்ரமம், சம்ப்ரதாயம், இந்த்ரலோகம் என்னும் இன்ன வகையில் தமிழ்மரபுக்கு விலக்காக ஆண்டுள்ளார், அருணகிரியார். மேலும் பக்ஷி, பூஜித, பூஷண, பூஜை, ஜோதி, ராஜ, கஜானன் என்னும் வடிவிலும் சொற்கள் அவர் பாடல்பதிப்புகளில் இடம்பெற்றுள். செய்யுளுள் இவ்வாறு வேற்றெழுத்துச் செறித்து எழுதும்

வழக்கம், இல்லை. ஒருவேளை பதிப்பித்தவர்கள் பட்சி பூசித, பூசண, பூசை, சோதி, ராச, கசானன் என இருந்த வற்றை மாற்றிப் பதிப்பிக்கலாயினரோ என்று எண்ணவும் தோன்றுகிறது. உரை, கல்வெட்டு, செப்பேடு ஆகியவற்றில் இடம் பெற்றிருந்த இவ்வேற்றெழுத் தாட்சி பாடலில் இடம் பெற்றமை அருணகிரியாரி காலத்தில் இருந்துதான் தொடங்கியதோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது. மேலும் மொழிமுதலாகாத எழுத்துகள் மொழிமுதலாக வருதலும் அவரி பாடல்களில் காணக் கிடைக்கின்றன.

கிரவுஞ்சம், ம்ருகதம், ப்ரபை, ப்ரம்மரம்—இன்னன அவை. “சித்தரி விஞ்சையரி மாகரி சபாசென” என்று உருதுச் சொல்லையும் கலந்தாரி அருணகிரியாரி.

குமரகுருபரர்

‘தென்னன் தமிழ் என்று பிறந்தது?’ என்றால், ‘தென்றல் என்று பிறந்தது?’ என வினா எழுப்பி, ‘தென்னன் தமிழின் உடன் பிறந்தது தென்றல்’ என்று விடைதந்தவரி குமரகுருபரரி. “முதற்சங்கத் தலைப் பாவலரி தீஞ் சுவைக் கனியும், தண்டேன் நறையும் வடித் தெடுத்த, சாரங்களிந்து ஊற்றிருந்த பசுந்தமிழ்” என்ற வரும் அக்குமர குருபரரி. அவரி, திருவைகுண்டந் தொட்டுப் பனிமலை வரை சென்றவரி. தில்வி சுல்தானையும் கண்ட வரி; இந்துத்தானி மொழியும் தேரிந்தவரி. அத்தேரிச்சி,

“குறவரி மகட்டுச் சலாமிடந் கேக்கறு
குமரனை முத்துக் குமரனைப் போற்றுதும்”

எனப்பாட வைத்தது. கபாய், சலாபம் என்னும் உருதுச் சொற்களையும் பாடலில் இடம்பெறச் செய்தது.

காளமேகர்

திம்மி என்பாளி வீட்டுகிஞ்சுச் சென்ற காளமேகரி

“ஏமிரா ஓரி என்பாள் எந்துண்டி வஸ்தி என்பாள் தாமிராச் சொன்ன வெல்லாம் தலைகடை தெரிவ தில்லைபோமிராச் சூழுஞ் சோலை பொருகெண்டைத் திம்மிகையில் நாமிராப்பட்ட பாடு நமன்கையில் பாடு தானே” எனப்பாடுகிறார். இது ‘தெலுங்குப் பேறு’.

பிறர்

பிரதாப சந்திர விலாசம் என்பதொரு நாடகம். அதில் வரும் பாடல் ;

“மைடியர் பிரதர், எங்கள் மதருக்குக்கூந்தல் நீளம் ஐடிலாய் அவளும் தூங்க அறுத்ததை விற்று நானும் ஸைடிலோர் லேடியாகச் சட்காவில் ஏற்றிக் கொண்டே ஓய்டான ரோட்டின் மீதில் உல்லாசமாகப் போனேன்” என்பது. இது, ஆங்கிலக் கொடை!

தமிழின் ‘கட்டுகி குலைவுக்கு’ இவையும் வழியாயின அல்லவா! இனி, இலக்கணக் சறுக்கலைக் காண்போம்.

4. இலக்கணர் சறுக்கல்

வடசொற்கள் தமிழில் புகுங்கால் தமிழியல்புக்குத் தகப் புகவேண்டும் என்று கூறிய தொல்காப்பியர்,

‘இயற்சொல் திரீசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்றணைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே’

என்று இடம் தந்தமையால், ஊசித் துளையில் ஓட்டகம் துழைப்ப தொப்ப இலக்கணர்கள் காலந்தோறும் வடசொற் பெருக்கத்திற்கு வழிகாட்டியாகி விட்டனர்.

நேமிநாதம்

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்வந்தது நேமிநாதம். குணவீர பண்டிதரால் செய்யப்பட்டது. எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களைக் கொண்டது. அதில், இரண்டு வெண்பாக்கள் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் ஆகும் வகையைக் காட்டுகின்றன (10; 11).

ஆருகதன், தாசரதி, சைவன், பௌத்தன், ஆரிடம், நரேந்திரன், அமரேசன், குலோத்துங்கன், கூபோதகம் என்பவற்றின் முடிவை முதல் வெண்பாவிலும்,

அசஞ்சலன், அபயன், அகளங்கள், அநுபமன், அநகன், அநுசிதம், வைரம், கைவலம், வைதிகள், கௌசலை, செளமியன் என்பவற்றின் முடிவை அடுத்த வெண்பாவிலும் கூறுகிறார்.

வீரசோழியம்

நேமிநாதத்தினும் மிகுந்த வடமொழி இலக்கணத்தைத் தன்னகத்துக் கொண்டது வீரசோழியம். அது புத்த

மித்திரன் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. ஐந்திலக்கணையும் கொண்டது.

“நாமே வெழுத்துச்சொல் நற்பொருள் யாப்பலங்
காரமெனும்
பாமேவு பஞ்ச வதிகார மாம்பரப் பைச்சுருக்கித்
தேமே வியதொங்கல் தேர்வீர சோழன்
திருப்பெயரால்
பூமே லுரைப்பன் வடநூல் மரபும் புகன்று
கொண்டே”

என்று பாயிரத்தில் வரும் கட்டளைக் கலித்துறையே இந்நூலின் நோக்கையும் போக்கையும் வெளிப்படுத்தும். ஆகவும், உபகாரப்படலம், தத்திதப்படலம், தாதுப்படலம், கிரியாபதப்படலம் என்னும் படலப் பெயர்களின் ஆட்சி மேலும் தெளிவாக்கிவிடும். இதன் உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் என்பார். அவர் “தமிழ்ச் சொல்லிற்கு எல்லாம் வடநூலே தாயாகி நிகழ்கின்றமையின் அங்குள்ள வழக்கெல்லாம் தமிழுக்கும் பெறும்” (60) என்பது நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும் ஒத்துச் செல்லுமாற்றை நன்கு விளக்கும்.

நன்னூல்:

எழுத்தும் சொல்லும் பற்றிக் கூறும் இலக்கணவகையில் தொல்காப்பியத்தின் பின்னர் வந்தவற்றுள் நன்னூல் பெரும்பயிற்சியும் பல் வேறு உரைகளும் பெற்ற பெருமையுடையதாகும். அது பவணந்தி முனிவரால் இயற்றப்பட்டது. அதன் எழுத்ததிகாரப் பதவியல் நிறைவில்ஐந்து நூற்பாக்களில் (146-150) வடமொழிச் சிறப்பெழுத்து, தமிழ்ச் சிறப்பெழுத்து, இரண்டற்கும் பொது வெழுத்து, வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வரும் வகை, தமிழுக்கு முதலாகாத எழுத்தை முதலாக உடைய வடமொழிச்

சொற்கள் தமிழில் வருங்கால், அவற்றுக்கு முதலாக வரும் தமிழெழுத்துகள் என்பனவற்றைக் கூறுகிறார்.

நேமிநாதத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் பிற்படவந்தும் நன்னூலாரி அவற்றின் வழியில் முழுமையாகச் செல்லாமல் பெரிதும் தொல்காப்பியத்தையும், தொல்காப்பிய இளம் பூரணர் உரையையும் தழுவிச் செல்கிறார். ஆதலால் வடமொழிப் பகுதியை விரித்துச் சென்றார் அல்லர்.

பிரயோக விவேகம்

நன்னூலுக்குப் பிற்பட்ட பிரயோக விவேகமோ தமிழ் வடமொழி என்னும் இருமொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றே என்று உறுதிப்படுத்த எழுந்த நூலாகும். இந்நூலை இயற்றியவரும் உரை கண்டவரும் சுப்பிரமணிய தீட்சிதர் என்பவர் ஆவர்.

வடமொழி வியாகரணத்தைப் பின்பற்றிச் செய்த வீரசோழியம் வழக்கொழிந்தமையையும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர் வடமொழி நியாயம் பற்றி உரை வகுத்தமையையும் அதனைப் பின்பற்றி வேறு நூல்கள் தோன்றாமையையும் கண்டு ஆற்றாது பிரயோக விவேகம் செய்தாரி என்பர்.

இந்நூல் காரக படலம், சமாச படலம், தத்தித படலம் திங்ங்ப் படலம் என நான்கு படலங்களையும் 51 செய்யுட்களையும் கொண்டது.

“சொற்பிரயோக விவேகம் இயம்புவனே” என்பதும், “வடமொழிப் பிரயோக விவேகத்தினும் சொல்லிலக்கணம் அல்லது எழுத்திலக்கணம் கூறாமையின் சொற்பிரயோக விவேகம் என்றாம்” என்பதும் இது சொல்லிலக்கணமே கூற எழுந்த நூல் என்பது விளங்கும்.

சுரிதகம் என்பது கலியுறுப்புகளுள் ஒன்று. தமிழ் இலக்கண நூலார்களால் தமிழ்ச் சொல் என விளக்கம் பெற்றது. ஆகவும் இவர்,

“நலிதலை ஈறும் அயலுமாக உடைய,செய்யுளுறுப்பைச் சுரிதகம் என்பர். உருவகம் தீவகம் என்பது போலச் சுவரிதகம் என்பது சுரிதகம் என நின்றது. தமிழ் நூல் உரைகாரர் சுரிந்து இறுதலின் சுரிதகம் என்பது அறியாமை” என்று மறுக்கின்றார்.

“யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன்”

என்னும் திருக்குறள், ‘வடநூலார் மதம் பற்றிச் செய்யப் பட்டது’ என்றும் கூறுகிறார்.

இலக்கண விளக்கம்:

பிரயோக விவேகத்தை அடுத்துத் தோன்றிய நூல் இலக்கண விளக்கம் ஆகும். இதனைப் பெரிதும் தொகை நூல் எனல் சாலும். இதனை இயற்றியவர் வைத்தியநாத தேசிகர் என்பார். ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறும் நூல்.

“பொது எழுத் தானும் சிறப்பெழுத் தானும்
ஈரெழுத் தானும் இயைவன வடசொல்”

என்று நன்னூலார் கூறும் நூற்பாவையே வடசொல்லுக்குக் காட்டிய இவர், “இவ்வாரியச் சொல் ஒரு நிலத்திற்கே உரித்தன்றிப் பதினெண் நிலத்திற்கும் விண்ணிற்கும் புவனாதிக்கும் பொதுவாய் வருதலின் திசைச் சொல்லுள் அடங்காமையின் வேறு கூறினார்” என்று கூறிப் பூரிப்படைகிறார்.

தொன்னூல் :

தொன்னூல் வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பட்ட ஐந்திலக்கண நூலாகும். வடமொழி பற்றிய முந்தைய இலக்கண நூற் குறிப்புகளைத் தழுவினே செல்கிறார். “வடநடைப் பகுபதம், “எதிர்மறைப் பகுபதம்” எனச் சொல்லதிகாரத்தில் இரண்டு நூற்பாக்களையும், பொருளதிகாரத்தில் சனுக்கிரகம், சங்கதம், அவப்பிரஞ்சனம், பாகதம், தற்பவம், தற்சமம் (191; 192) என்பவற்றையும் கூறுகிறார்.

தமிழ் இலக்கணச் சொற்களுக்கு இணையான வடமொழி இலக்கணச் சொற்களையும் தொடர்ந்து வழங்குகிறார். உயிர் மெய் குறில் நெடில் என்பவற்றுக்குச் சுரம், வியஞ்சனம், இரச்சுவம், தீர்க்கம் என்பவற்றையும் (8) வலி மெலி இடை என்பவற்றுக்குச் சய்—பரிசம், அநுநாசிகா—பரிசம், அந்தத்தக்கரம்—யண் என்பவற்றையும் (9) மிகுதல் கலத்தல் திரிதல் கெடுதல் என்பவற்றுக்கு, ஆகமம், சங்கீரணம், ஆதேசம், உலோபம் என்பவற்றையும் (21) குறிக்கிறார். இவ்வாறு தொடர்கிறார்.

முத்து வீரியம் :

தொன்னூலுக்குப் பின்னாலாக வந்தது முத்து வீரியம் ஆகும்; முத்துவீர ஆசிரியரால் செய்யப்பட்டது. ஐந்திலக்கணங்களையும் உடையது.

வடமொழிப் புணர்ச்சியை எழுத்ததிகார மொழியியலில் பதினோராம் நூற்பா தொடங்கி நாற்பத்தைந்தாம் நூற்பா முடிய ஒதுகின்றார்.

“அச்சாவி சுரம் பூதம் ஆமுயிர் என்ப” (7)

“குறுமை இரச்சுவம் குறிலெனப்படுமே” (9)

“நெடுமையும் தீர்க்கமும் நெட்டுயிராகும்” (11)

“ககாரமுதன் மூவாறும் காத்திர மாகும்” (12)

என்பன எழுத்தியல் நூற்பாக்கள். வீரமாமுனிவர் உரை நடையில் சுட்டிய வெல்லாம் நூற்பாவாக உருப் பெறுவதைக் காண்க. மொழியியலில் காணும் வடமொழி இலக்கணமும் விரிவு மிக்கதேயாம்.

பேரகத்தியத் திரட்டு:

பின்நூலை முன்னூலாக்கிப், பெயர் பெற நிறுவியதாம் ஒரு நூல் பேரகத்தியத் திரட்டு என்பது. அது முத்து வீரியத்திற்கும் பிற்பட்ட தென்பதை ஆய்வாளர்கள் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

அச்சாவி கரம் பூதம் ஆமுயிரின் பெயர். (10)

குறிலும் குறுமையும் இரச்சுவமும் குறிற்பெயர் (13)

நெடிலும் நெடுமையும் தீர்க்கமும் நெடிற்பெயர் (15)

ககரமுதல் மூவாறும் காட்டு மாய்தமு மெய் (26)

இச்சான்றுகளை முத்துவீரிய நூற்பாக்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க உண்மை புலப்பட்டு விடாதா? இனி, அலங்காரங்களும் சித்திரக் கவிகளுமோ வடமொழி ஊடகத்திலேயே சுழன்றவை ஆதலால் விரிக்க வேண்டுவதில்லை.

பாட்டியல் :

தமிழ் இலக்கணங்களிலே பாட்டியல் என்பதொன்று புதுவதாகப் புகுந்தது. அப்பாட்டியலுள் பன்னிரு பாட்டியல் என்பது முன்னையது. பின்னைத் தோன்றிய பாட்டியல்களோ எண்ணற்றவை. இலக்கண விளக்கத்தில் பாட்டியல் உண்டு. அது, பொருள் இலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்தது. அவ்வாறன்றித் தனித்தே பாட்டியல்களும்

தோன்றின. அப்பாட்டியல்கள் எழுத்துகளுக்கும் பாக்களுக்கும் கூட வருண(சாதி)ப் பாகுபாடு செய்து விட்டன.

“பன்னீ ருயிரும் முன்னொற் றாறும்
மன்னிய அந்தணர் வருணம் ஆகும்”

தநபம யரனைச் சாற்றிய ஆறும்
மனம்மகிழ் அரசர் வருணம் ஆகும்

லவறன என்னும் நான்கு புள்ளியும்
இவர்தரு வணிகர்க் கெய்தும் என்ப

முள்ளும் இரண்டும் வளமையர்க் காகும்

இவை இலக்கண விளக்க நூற்பாக்கள். வைத்திய நாத தேசிகர் பாடியவர் ஆதலால், நான்காம் வருணத்தை ‘வளமையர்’ என்றார். எனினும் பொருள் எழுதும் போது ‘முள என்னும் இரண்டு எழுத்தும் சூத்திர வருணத்திற் குரிய எழுத்துகளாம்’ என்றே கூறினார். ஆனால் பன்னிரு பாட்டியல்,

“ஏத்திய மரபின் சூத்திரர் சாதி
முகரமும் ளகரமும் ஆகும் என்ப” என்றும், வெண்பாப் பாட்டியல்,

“பண்பாவும் சூத்திரர்க்காம் மற்றையவை” என்றும் சிதம்பரப் பாட்டியல்,

“மற்றை எழுத்துளவை சூத்திரர்க்காம் இயன்ற சாதி” என்றும், தொன்னூல் விளக்கப்பாட்டியல்,

“முளச் சூத்திரர்க்கே” என்றும்

கூறின. மேலும் அந்தணர் சாதி, வெண்பா; அரசர் சாதி, ஆகவல்; வணிகர் சாதி, கலிப்பா; வேளாளர் சாதி,

வஞ்சிப்பா; -என்றனர். வெண்பா, வெண்ணிறம்; அகவல். செந்நிறம்; கலி பொன்னிறம்; வஞ்சி நிறம், கறுப்பு என்றும் சாற்றினர்.

“தமிழையே ‘சூத்திர பாஷை’; ‘நீஷ்பாஷை’; ‘பைசாஷ்பாஷை’” என்றும் கூறியவர்கள் அத்தமிழ் எழுத்துகளிலே வருணப்படைப்புச் செய்தமை சாதிமை புழுத்த நிலையே யல்லவோ! அதனால்தான் பாவாணர், “தொடர் வண்டியில் முதல் வகுப்பு இரண்டாம் வகுப்பு மூன்றாம் வகுப்பு என ஆங்கிலேயன் பெயர் வைத்தான். இந்நாட்டவன் வைத்திருந்தால், பிராமணர் வகுப்பு, சத்திரியர் வகுப்பு, வைசியர் வகுப்பு, சூத்திரர் வகுப்பு, பஞ்சமர் வகுப்பு எனப் பெயர் சூட்டியிருப்பான்” என்றார்.

கடையத்திற்குச் சென்றிருந்த பாரதியார் ஆங்கொரு யானைப்பாகன் யானையைக் கடுமையாக அடித்தல் கண்டு, “ஏன் இப்படி அடிக்கிறாய்?” என்று கேட்க, “இது சூத்திர யானை; கட்டுப் படாது; அடித்தால்தான் கட்டுப்படும்” என்று அவன் மறுமொழி சொல்ல, “யானையுள்ளுமா பிராமண சத்திரிய வைசிய சூத்திரப் பிரிவுகள் உண்டு; இச் சாதிக் கொடுமை எப்படி ஒழியும்?” என்று பாரதியார் வருந்திய செய்தியும் நினைவுகூரத் தக்கதே.

புராணங்கள் :

இனி ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் இந்திரன் வந்தது; சந்திரன் பழி கொண்டது; சூரியன் வழிபட்டது; இயமனை உதைத்தது; விசுவாமித்திரர் சாபந் தீர்ந்தது; வசிட்டர் அருள் பெற்றது; அகத்தியர் தொழுதது—எனக் கதைகள் கட்டி இறைமைக்கு ஒவ்வாத சிறுமைக் கதைகள் பல படைத்துச் சூதர் சொன்னது, சுகர் சொன்னது எனப் பொய்ம்மைப் புராணங்களை ஆக்கியும் ஆக்காமலும், அவ்வளவும் வடமொழியில் இருப்பதாகக் கூறினர். அதனால் அவ்வடமொழி நூல் கதையைத் தழுவிப் பாடப்பட்டதாகத்

தலபுராணங்கள் புகுந்து அவை 'சாதிக் கோட்டை'கள் ஆயின.

அந்தணர் வீதி, அரசர் வீதி, வணிகர் வீதி, வேளாளர் வீதி என தூலின் தொடக்கத்திலேயே நகரப் படலங்கள் விரிந்தன. அவ்வச் சாதி ஒழுக்கங்கள் இவையென விரித்துக் கூறப்பட்டன. இவ்வகைத் தல புராணம் இல்லாத ஊரவர்கள் ஏதோ பெரிய இழிமை நேர்ந்து விட்டதாகக் கருதினர். புலவர்களோ, ஒருவர் கட்டிய கட்டுமானத்தை ஒருவர் விஞ்சக் கதை கட்டிக் கோயில்களைப் 'பாடு புகழ் பெற்ற' பெருமைக் குரியதாகச் சேர்த்தனர். இத்திருப்பணியில் படித்த எல்லாச் சாதியாரும் பங்கு கொண்டு பரவினர். எந்த ஒரு நூலும் வட மொழியில் இருந்து பெயர்க்கப்பட்டது என்று கூறிப் போலிப் பெருமையும் கொண்டனர்.

கேடுகள் :

இவற்றால் இரட்டைக் கேடுகள் உண்டாயின. ஒன்று மொழியின் நயன்மையும் தூய்மையும் குலைந்தன. இன்னொன்று சாதிப் பிரிவு இயற்கையானது என்றும் இறைவன் திட்டப்படுத்தியது என்றும் அவ்வச்சாதி ஒழுங்கில் நிற்பதே வீதி என்றும் நம்ப வைத்துவிட்டனர். இவற்றால்தான் தனித் தமிழ் இயக்கம் என்பது தமிழின் தூய்மை காத்தல் என்பதுடன் சாதி ஒழிப்பையும் கடமையாகக் கொண்டு கிளர்ந்ததாயிற்று. எவர் மொழியைக் கட்டிக் காக்க வேண்டுமோ அவர் சறுக்கிய சறுக்குதல்கள் இவை. மொழியாற்றின் கரையும் காவலுமாவன இலக்கண இலக்கிய நூல்களும் உரைவிளக்கங்களுமேயாம். அவை தமிழின் தனித் தன்மையைப் போற்றிக் கொள்ளவும் புதுப்புது மரபுகளைத் தமிழ் நெறியில் புதுக்கிக் கொள்ளவும் தவறி விட்டன. இந்நாள் வரை அக்குறை இருந்து கொண்டே உள்ளது.

“செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்”

என்பதற்குச் சான்றாகி விட்ட நிலை இது.

5. கலப்பு உரைநடை

பாவகை :

பாவைப் போலவே, உரைப்பா நூற்பா வாய் மொழிப்பா பிசிப்பா அங்கதப்பா முதுசொற்பா எனப் பாவகை ஆறும் கொள்ளப்பட்ட காலமும் இருந்தது (தொல். செய். 78). அவற்றுள் பாஒன்றே அடி வரையறை உடையது என்றும், மற்றவை ஆறும் அடிவரையறை இல்லாதன என்றும், அவற்றின் இலக்கணம் இன்ன என்றும் தொல்காப்பியம் விரியக் கூறும் (செய். 162—182).

இளங்கோவடிகளார் உரைப்பாட்டுமடை, தனிவனப் பினது. பெரும்பாலும் பாடல் இலக்கணமே கொண்டு பயில்வது. அந்நடையை ஒத்த நடையது இறையனார் களவியல் உரையாகும்.

உரை :

புறநானூற்றுப் பழைய உரையும் தொல்காப்பிய உரைகளும் சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் திருக்குறள் உரைகளில் மணக்குடவர், பரிமேலழகர் இன்னோர் உரைகளும் நச்சினார்க்கினியர் சண்ட பன்னூல் உரைகளும் நூலொத்த சிறப்பு வாய்ந்தனவே. இவற்றுள் சில இடங்களில் தம் கருத்தை நூலாசிரியர் கருத்தாக்கி வலிந்துரைக்கும் இடங்கள் உண்டாயினும் அவற்றின் நடை நயமிக்கவையேயாம்.

உரை நடை :

இவை ஒருபாலாக மற்றொருபால் ஒருவகை உரை நடை தோன்றியது. அந்நடை தமிழ் மொழிக்கு ஆக்கம்

செய்யாததுடன் கேடும் செய்தது. அம்மொழிக்குப் பெருமை சேரீக்கவும் இல்லை. அந்நடை 'மணிப்பவழி' (மணிப்பிரவாள) நடை எனப்பட்டது. மணியும் பவழமும் இணைந்தாற்போல் தமிழும் வடமொழியும் கலந்த நடை என்பது இதன் பொருள்.

கல்வையநடை !

இதனையுடையார் உயரீநடை இதுவெனக் கொள்ளாக்கால் இதனைத் தோற்றுவித்து வலியப் பரப்பி, நாற்படுத்தியிரார். இதனை 'ஆபாஷ பாஷை' என்பார் பரிதிமாற்கலைஞர் (தமிழ் மொழியின் வரலாறு. 18). மொழியைக்குற்றயிரும் குலையுயிரும் ஆக்கும் புற்றுநோய் அன்ன இந்நடையில், முதற்கண் எழுந்தது 'ஸ்ரீபுராணம்' என்னும் சைனநூல் ஆகும். தமிழ்மொழிக்கு எத்துணையோ வழிகளில் பாடுபட்டு, இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் படைத்த சமணவழிப் புலமையரால்தான் இந்நூலும் செய்யப்பட்டமை இரங்கத்தக்கதாயிற்று. இவ்வழியைப் பற்றியே 'நாலாயிரப் பிரபந்த வியாக்கியானங்கள்' கிளரிந்தன. இவ்வுரை நடையின் வரவால் காலம் காலமாகக் கூட்டிக் காத்த மொழிக்காவல் கட்டுக் குலைந்தது. மொழிக்குப் பேரழிவு உண்டாயிற்று. மொழியின் நயம் குலைந்தது. இருமொழி வல்லாரிக்கன்றிப் பொருளறிதற்குக் கூடாமல் ஒதுக்கித் தள்ளும் நிலையும் உண்டாயிற்று. அதுகாறும் நூலிலும் உரையிலும் பிறசொற் கலப்புக் கூடாது என எண்ணியவர்களும் அவ்வெண்ணம் இல்லாராய்க் காற்று வாய்க்கில் கலப்படத் தொண்டைச் செய்தனர்.

பண்டை உரைகள் :

“சிறுகுடி யீரே, சிறுகுடி யீரே,
தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறுகுடி யீரே!
நிறங்கிளரி அருவிப் பறம்பின் தாழ்வரை

நறுஞ்சினை வேங்கை நன்னிழற் கீழோர்
தெய்வங் கொள்ளுமின், சிறுகுடி யீரே!
தொண்டகம் தொடுமின்; சிறுபறை தொடுமின்;
கோடுவாய் வைம்மின்; கொடுமணி இயக்குமின்;
குறிஞ்சி பாடுமின்; நறும்புகை எடுமின்;
பூப்பலி செய்ம்மின்; காப்புக்கடை நிறுமின்;
பரவலும் பரவுமின்; விரவுமலர் தூவுமின்''

இஃது, இளங்கோவடிகளார் உரைப்பாட்டுமடை (குன்றக் குரவை).

“அன்பு எனப்பட்டது தான் வேண்டப்பட்ட பொருளின் கண் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னான் அன்றே, தான் அறிந்த பொருளாகலின்; என்னை? மாணாக்கன் நீர்வேட்டான், நீர்வேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னான், தான் அறிந்த பொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே எனின் வஞ்சித்தானாம்; அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமே எனின் பேதை யாயினானாம்.”

இஃது, இறையனார் களவியல் உரைநடை (1).

“அணுமுதல் பெருவிரல் அளவு உயர்ந்து வருமாறு! அணு எட்டுக்கொண்டது தேர்த்துகள்; தேர்த்துகள் எட்டுக்கொண்டது இம்மி; இம்மி எட்டுக்கொண்டது எள்ளு; எள்ளு எட்டுக் கொண்டது நெல்லு; நெல்லு எட்டுக் கொண்டது பெருவிரல் எனக் கொள்க.”

—இஃது அடியார்க்கு நல்லார் உரைநடை (சிலப். 3 : 97-100).

“எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப்பாயிரம் உரைத்து உரைக்க என்பது மரபு. என்னை? ‘ஆயிரமுகத்தான் அகன்றதாயினும், பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே’

என்பவாகலின். பாயிரம் என்பது புறவுரை. அது நூற்குப் புறவுரையேல் அது கேட்டு என்னை பயன் எனின், கற்றுவல்ல கணவற்குக் கற்புடையாள்போல் இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயும் திருவமைந்த மாநகரத்திற்கு உருவமைந்த வாயின் மாடம்போல அலங்கார மாதற் சிறப்பிற்றாயும் வருதலானும், பாயிரங் கேளாதே நூல் கேட்குமே எனில் குறிச்சிபுக்க மான் போல் மாணாக்கன் இடர்ப்படுமாகலானும் பாயிரங் கேட்டல் பயனுடைத்தாயிற்று.”

—இஃது இளம்பூரணர் உரைநடை (தொல். சிறப்.).

“சுவைகோடல் என்பது என்னை எனின், நகையும் அச்சமும் முதலாகிய உணர்வு முற்காலத்து உலகியலான் அறிவான் ஒருவன் அவற்றுக்கு ஏதுவாகிய பொருள்பிற கண்டவழித் தோன்றிய பொறியுணர்வுகள் அவ்வச் சுவை எனப்படும். வேம்பென்னும் பொருளும் நாவென்னும் பொறியும் தலைப்பெய்த வழியல்லது கைப்புச் சுவை பிறவாதது போல அப்பொருள் கண்ட வழியல்லது நகையும் அச்சமும் தோன்றா”

—இது தொல்காப்பியப் பேராசிரியர் உரைநடை மெய்ப். 1).

“வெஞ்சுடர் வெப்பந்தீரத் தண்ணறுஞ் சோலை தாழ்ந்து நீழற் செய்யவும், தண்பதம்பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளொலாம் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவினாற்றம் முன்னின்று கஞற்றவும், நெடுந்திரை யழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் கைமிக்குக் கடற்கானும் காணற்கானும் நிறைகடந்து வேட்கை புலப்பட உரைத் தலின் ஆண்டுக் காமக் குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற் பொருள் சிறத்தலின் எற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது.”

—இது நச்சினார் க்கினியர் உரைநடை (தொல். அகத். 8).

“செப்பென்பது வினாய பொருளை அறிவுறுப்பது. அஃதிரண்டு வகைப்படும். செவ்வன் இறையும் இறை பயப்பதும் என. உயிர் எத்தன்மைத்து என்று வினாய வழி உணர்தற் றன்மைத்து என்றால் செவ்வன் இறையாம். உண்டியோ என்று வினாய வழி வயிறு குத்திற் றென்றல் உண்ணேன் என்பது பயந்தமையின் இறை பயப்பதாம்.”

—இது சேனாவரையர் நடை (சொல். 13).

“குடாவடியுளியம்’ என்ற வழிக் குடர் என்பது குடகத் தார் பிள்ளைகட்கு இட்ட பெயர். ‘அந்தோ’ என்பது சிங்களவர் ஐயோ என்பதற்கு இட்ட பெயர். ‘யான் தற் கரைய வந்து’ என்ற வழிக் கரைதல் என்பது கருநாடர் விளிப்பொருள் உணரக் கூறுவது. ‘செப்பு’ என்பது வடு கர் சொல்லுதற்குப் பெயராக வழங்குவது. ‘பாண்டில்’ தெலுங்கர் பசுவிற்கும் எருதிற்கும் பெயராக வழங்கு வது. ‘கொக்கு’ என்பது துளுவர் மாவுக்குப் பெயராக வழங்குவது. பிறவும் இவ்வாறு வருவன பலவற்றையும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.”

—இது தெய்வச்சிலையார் நடை (தொல். சொல். 396).

“கொடுங்கோன்மையாவது கொடுங்கோன்மையால் வரும் குற்றம் கூறுதல். அது முறைமை செய்யாமையும், அருள் செய்யாமையும், பிறர் நலியாமற் காவாமையும், முறைகெடச் செய்தலும், குடிகளுக்கிஞ் தண்டனை ஆராயாது செய்தலும், அல்லவை செய்தலும், குடிகளை இரத்தலும் எனப் பலவகைப்படும்”

—இது மணக்குடவர் உரைநடை.

“வழக்கும் தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்துதற் பயத்தவாவதல்லது ஒழுக்கம் போல மக்கள் உயிர்க்கு உறுதிபயத்தற் சிறப்பில ஆகலானும், அவைதாம்

நூலானே யன்றி உணர்வுமிசுதியானும் தேயவியற்கையானும் அறியப்படுதலானும் அவற்றை யொழித்து ஈண்டுத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரால் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

—இது பரிமேலழகர் உரைநடை.

மணிப்பவழம்

திருக்குறள் உரையாசிரியர்களுள் பரிதியார் ஒருவர். அவர் உரை நடைக்குச் சான்று :

“கல்வியாவது அரசற்கு மனுசாஸ்திரம் மந்திரி சாஸ்திரம் தொண்ணூற்றொட்டாயுதக் கல்வி வேணும் என்றவாறு” என்பது கல்விக்கு முகப்பு.

“சத்துருவுக்கும் மித்துருவுக்கும் உண்டான காரியத்தை ஒற்றினாலே அறிவது வேந்தன் தொழில் என்றவாறு” என்பது.

“எல்லார்க்கும் எல்லாம் நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும் வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்-”

என்னும் குறளுக்கு அவருரை. ஏன் இப்படி எழுதுகிறார்? கல்வி என்பதற்கு இவ்விளக்கமும் இக்குறளுக்கு இவ்வாறு உரையும் ஏன் வரைகிறார்? இவ்வாறு “தமிழைப் போஷிக்க வேண்டும்; இல்லையேல் ஜீவியாது” என்னும் தெளிவுக்கு வந்துவிட்டாராம். அவர் சொல்கிறார் :

“தமிழ் பைஸாஸ பாஷை; சமஸ்கிருதம் தேவபாஷை. தமிழ் அபிவிருத்தியடைந்ததும் அது இந்நாள் வரை ஜீவித்து வருவதும் வடமொழியால்தான். வேதாந்த சித்தாந்த சாஸ்திர பூஜாவிதிகளையும் ஸ்தோத்ரா பூஜா விதிகளையும் தவயோக ஸாதனங்களையும் நாடக நாட்டிய

கலா ஞானங்களையும் தமிழர் சமஸ்கிருதத்திடமிருந்தே ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டனர். அதனால் சமஸ்கிருதப் பதங்களை லிபிகளைத் தமிழில் வெகுமாக ஸம்பத்தப்படுத்தித் தமிழைப் போஷிக்க வேண்டும்” (தமிழும் கலப்படமும் ப. 6).

திருக்குறளைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டுக் கூட இப்படி ஒருவரால் எழுத முடியும் என்றால் ‘தமிழை ஒழிப்பதே எந்தலைக் கடன்’ என உறுதி கொண்டவராக அன்றி அவர் எப்படி இருக்கமுடியும்? அவர்க்கு அண்ணன்மார்களாக இருந்தவர்களே ‘மணிப்பிரவாள’ மாமணிகள்!

பாரத வெண்பா என்றொருநூல்; அதன் முதல் பாட்டு:
 “மாலென்ப தாம்பின்னை மால்வரையான் மால்விசும்
 பின்

மாலின் புயல்காத்த மால்வண்ணன்—மாலரவப்
 பேரோத மேனியான் பேரோத நீர்கடைந்தான்
 பேரோத மேனியான் பேர்.”

இதன் உரைநடையைக் காணுங்கள்:

“ஆதிவேதமும் மகாலோகமும் அண்டரண்டமும் அவனி தலமும் வேதவியாகரண முள்ளிட்ட நான்கு கலைகளும் நான்முகனொடும் தனது திருநாபிக் கமலத்தே பிறப்பித்த பதுமநாபன் விக்ரமமாயன் சக்கரபாணி தேவதேவன் நாராயண சுவாமி ஸ்ரீபாதங்களை நமஸ்கரித்தோம் என்றவாறு.” பாடலுக்குத் தானா உரை?

“யானே தவம் செய்தேன் ஏழ்பிறப்பும் எப்பொழுதும் யானே தவமுடையேன் எம் பெருமான்—யானே இருந்தமிழ் நன் மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன் பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது.”

இது பூதத் தாழ்வார் அருளிய இரண்டாந்திருவந்தாதியின் 74 ஆம் பாடல்.

பெரி. வ்யா :

“நானே தபஸ்ஸு பண்ணினவனாகிறேன். தபஸ்ஸி னுடைய பலமுடையேனும் நானே. தபஸ்ஸும் தபஸ்ஸி னுடைய பலமும் உடையவன் நானே என்கிறது எத்தாலே என்னில், (யானேயித்யாதி) விலக்ஷணமான தயிழாகிற மாலையைச் சேர்ந்த திருவடிகளிலே சொன்னேன். ஆகையால் பெரியதமிழன், மிகவும் நல்லேன்.

அவ : இப்படி கைங்கர்யம் பண்ணுகையால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே அவனுக்கு ஸத்ருஸ்ரீமாகக் கவிபாடும் படியான ஸுக்ருதம் பண்ணினேன் நானே என்கிறார்.

உரை : இவ்வாத்மாவை ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகைக் குரிய என்னுடைய நிருபாதி கஸஷி யானவனே! ஸகலஜன்மங்களிலும் அது தன்னில் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் உன் திருவடிகளிலே வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற இப்பேற்றுக்கு அடியான தபஸ்ஸை பண்ணினேன் நானே. பண்ணின அந்தத் தபஸ்ஸால் பவிக்கும் பலத்தைப் பெற்றுடையேனும் நானே. அந்தத் தப : ப¹லமாக வந்த லக்ஷண லக்ஷயங்களிற் குறை வற்றிருக்கும் பெருமையையுடைத்தாய் ஸர்வாதி¹காரமாய் அத்யந்த விலக்ஷணமான த்²ராவிட¹ ஸந்தர்ப்பங்களைச் சேர்த்தி யழகை யுடைத்தான தேவர் திருவடிகளுக்கே சொல்லப்பெற்றேன் நானே. த்ராவிட ஸாஸ்த்ரத்தில் என்றனை அவகா³ஹித்தார் இல்லையென்னும்படி அதில் தே³ஸிகனாயிருப்பான் ஒருத்தன்; அவ்வளவன்றிக் கே. ஏதத் ஸாம கா³யந்நாஸ்தே என்று பாங்கான நிலத்திலே யிருந்து பாடியாடி அடிமை செய்யக்கடவ நித்ய முக்தரைப் போலன்றிக்கே. இங்கேயிருந்து கவிபாடப் பெறுகையாலே அவர்களிலும் மிகவும் நல்லவனாயிருப்பான் ஒருத்தன்”

—இது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம்.

அப்பிள்ளை யுரைவிளக்கமோ இதனினும் மும்மடங்கு. அதனை எடுத்தெழுத வேண்டிய தில்லை.

நாலாயிர உரையாளர்கள் வழிபடத்தக்க பெருமக்கள்; புலமையின் கடலாக—ஆழ்கடலாக—இருந்தவர்கள்: அகந் தைக்கிழங்கை அகழ்ந்தவர்கள். ஆழ்ந்த இறைமையும் இரு மொழி வல்லாண்மையும் கைவரப் பெற்றவர்கள். இவற்றில் ஐயமில்லை. ஆனால், அவர்தம் படைப்பு மொழியாக்கமாக அமைந்ததில்லையே. அவர்கள் இரு மொழிச் சொற்களையும் இருமொழி எழுத்துகளையும் இணைத்து எழுதுதல் தரும் எனின், நாலைந்து, பத்துப் பதினைந்து என மொழிகற்றார் ஆம்மொழிச் சொற்களையும் எழுத்துகளையும் பெய்தெழுதத் தொடங்கின் அது மொழியாக இருக்குமா? இந்நாளைக் கொடுங் கலவைக்குச் சீபுராணச் செழும்புலமையரும், நாலாயிரப் பனுவல் உரைநாவலரும் முன்னோடியாக அமைந்து வழிகாட்டிப் பழிகூட்டிக் கொண்டனரே என்பதே வருத்தும் செய்தியாம்.

சமயம்:

இக்கலப்பு நடைக்குச் சமயம் பின்னணியாக இருந்தமை மறக்கக் கூடியதன்று.

“தமிழ் மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்படும் செய்கைகளும் குறியீடுகளும் வினைக்குறிப்பு வினைத்தொகை முதலிய சொல்லிலக்கணங்களும் உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும் அகம் புறம் என்னும் பொருட் பாகுபாடுகளும் குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப் பாகுபாடுகளும் அவற்றின் பகுதிகளும் வெண்பா முதலிய செய்யுள் இலக்கணமும் இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப் படாமையைத்” தெளிந்துரைப்பவர் இருமொழிக் கடலாய் இலங்கிய சிவஞான முனிவரர் (தொல். பாயிர விருத்தி).

அவர் சிவஞான மாபாடியச் சிறப்புப் பாயிர நிறைவில்,
 “சமய முதலிய தீக்கைப் பேறு மறையோர் முதலிய
 மூன்று வருணத்தாரிக்கும் சற்குத்திரர்க்கும் அநுலோமருக்கு
 மேயாமென உணர்க. ஏனையோர் திருநோக்க முதலிய
 தீக்கைக்கே அன்றி ஒளத்திர தீக்கைக்கு உரியரல்லர் என்க.
 திருநோக்க முதலியன சுதந்திர தீக்கையாயும் ஒளத்திரிக்கு
 அங்கமாயும் இருவகைப்படும். சமய விசேடங்களும்
 அவ்வாறு சுதந்திர தீக்கையாயும் நிருவாண தீக்கைக்கு
 அங்கமாயும் இருவகைப்படும். சற்குத்திரர் அசற் குத்திரர்
 என்னும் வேறுபாடு அறியாதார் குத்திரர் என்னும் பொதுப்
 பெயரே பற்றிச் சற்குத்திரரையும் அசற் குத்திரரோடுவைத்
 தெண்ணி இகழ்வர். மனிதர் என்னும் பொதுப் பெயரே
 பற்றி மறையோரையும் அவ்வாறு குத்திரரோடு வைத்
 தெண்ணி இகழ்வர் போலும் என்றொழிக” என்னும்
 எழுத்துகள் ‘சாதிச் சமய’ எழுத்தாக வெளிப்பட்டு அவரீதம்
 தமிழ்ப் புலமையை மாந்த நேய அருட்பெரும் புலமையை
 —மூடிருளுக்குள்ளாக்குதல் தெளிவாகும்.

‘சால்பிலாச் சமயம் என்ன செய்தது?’ எனின், ‘என்ன
 செய்யாது?’ என்றே வினாவத் தோன்றுகின்றது! ஏன்?
 அத்துணை மொழிக் கேடுகளை வழிவழியாகச் செய்து
 கொண்டு வந்துளது; செய்தும் வருகின்றது! அதற்கு
 அறிவறியாப் பொது மக்களைப் பழித்துப் பயனில்லை.
 அரசுகளும் ஆள்வோர்களும் கற்று வல்ல பெரியோர்களும்
 செல்வர்களும் சால்பிலாச் சமய வேடத்தரிக்குத்
 தலையாட்டிகள்—கைகாட்டிகள்—கண்காட்டிகள் ஆயினர்.
 அவர்கள், வழியாகத் தன்னல இனப்பாதுகாப்புகளைச்
 செய்து கொண்டனர்.

“ஆள்வோர் எவ்வழி வாழ்வோர் அவ்வழி” என்றான
 பின் ஆட்டிவைத்தோர் கொண்டாட்ட மாயினர். மொழி
 யின் கட்டுக் குலைவுக்குத் திட்டமிட்டுக் கடனாற்றினர்.
 அதனைக் காண்போம்.

6. கட்டுக் குலைவு

தூய தமிழ் எவ்வாறு கலப்புக்கு இடமாயிற்று? அதற்குப் படிப்படியே நேர்ந்த நேர்ச்சி என்ன? என்பவற்றை எண்ணுதல் வேண்டும்.

கடல்கோள்:

குமரி நாட்டுத் தோன்றிய தொன்மாந்தராகிய தமிழர் கடல் கோள்களால் உண்டாகிய இழப்புகளாலும் நிலச் சுருக்கத்தாலும் தெற்கண் இருந்து பனிமலைகளும் பரவினர்.

“முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணவினும் பலவே”

என்னும் புறநானூறும் (9),

“பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை யாண்ட தென்னவன்”

என்னும் சிலப்பதிகாரமும் (11. 19-22)

“குமரியொடு வட விமயத்து ஒருமொழிவைத்து
உலகாண்ட சேரலாதன்”

என்னும் சிலப்பதிகார உரைப்பாட்டு மடையும் இச் செய்திகளுக்குச் சான்றுகளாம்.

வேந்தர் நிலை

தமிழர் பனிமலை வரை பரவியிருந்த காலையில் ஆங்குப் புகுந்த ஆரியர் படிப்படியே தெற்கில் பரவினர்.

அரசர்களைத் தழுவி நின்று அவர்களைத் தம் வயப்படுத்தினார். வேத வேள்வி முறைகளை அவர்களே மேற்கொண்டு நடாத்தும் ஏற்பாட்டையும் செய்தனர். அரசியல் செல்வாக்குக் கிடைத்து விட்டால் ஆட்டிப் படைத்தல் என்பது எளிதாகிவிடும் அல்லவா! காலவரிசையில் வேந்தர் பெயர்களை மேற்போக்காகப் பார்த்தாலும் இவ்வுண்மை தெளிவாகி விடும்.

தமிழ்வளர்ப்பதற்காகக் கழகம் கண்ட பாண்டிய வேந்தர் பெயர்களைப் பார்த்தாலே போதும் அல்லவோ!

காணப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி
தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
நம்பி நெடுஞ் செழியன்
பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி
பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்
பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும் பெயர் வழுதி
பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன்
பாண்டியன் கூட காரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி
பாண்டியன் சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்
பாண்டியன் தலையாலங்காணத்துச் செருவென்ற
நெடுஞ்செழியன்
பாண்டியன் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி
பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி
பூத பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு.

இவர்கள் புறநானூற்றுப் பாடப்பட்டோர் வரிசையில் இடம் பெற்றவர்கள். இனி இடைக்கால—பிற்காலப் பாண்டியர் பெயர்களை அடைவே காணலாம்.

பெயர்கள்	காலம்—கி. பி.
கடுங்கோன்	590 —620
மாறவர்மன்	620 —645
சேந்தன்	
அரிகேசரி பாராங்குசுமாறவர்மன்	670—700

கோச் சடையன் ரணதீரன்	700 — 730
மாறவரீமன் இராசசிம்மன்	730
சடிலவரீமன்	765 — 812
சிற்றீமாற சிற்றீவல்லபன்	815 — 862
வரகுணன் II	862 — 880
மாறவரீமன் இராசசிம்மன்	900 — 920
வீரபாண்டியன்	920 — 959
பராக்கிரம பாண்டியன்	1150
குலசேகரன்	1167 — 1171
குலோத்துங்க வீரபாண்டியன்	1172 — 1182
விக்கிரம பாண்டியன்	1182 — 1190
ஐடாவரீமன் குலசேகரன்	1190 — 1214
மாறவரீமன் சுந்தரபாண்டியன் I	1216 — 1238
மாறவரீமன் சுந்தரபாண்டியன் II	1238 — 1251
ஐடாவரீமன் சுந்தரபாண்டியன்	1251 — 1261
வீர பாண்டியன்	1262 — 1267
மாறவரீமன் குலசேகரன்	1268 — 1308
சடாவரீமன் சுந்தரதேவன்	1275 — 1290
மாறவரீமன் குலசேகரன்	1314 — 1321
மாறவரீமன் பராக்கிரம பாண்டியன்	1334 — 1352
சடாவரீமன் பராக்கிரம பாண்டியன்	1357 — 1372
பராக்கிரம பாண்டியதேவன்	1365
பராக்கிரம பாண்டியன்	1384
ஐடாவரீமன் குலசேகரன்	1395
அரிகேசரி பராக்கிரம பாண்டியன்	1422
அழகன் பெருமாள் குலசேகரன்	1430
வீரபாண்டியன் I	1437
வீரபாண்டியன் II	1457

ஈ. இவ்வாறே 1615 வரை வேந்தர்கள் தொடர்கின்றனர். இப்பெயர்ப்பட்டி கா. சுப்பிரமணியனார் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெற்றவை. சோழர் பெயரும் இவ்வாறே மாற்றம் பெற்றன. சேரவேந்தர் பெயரோ மண்ணின் மொழியே மலையாளமாகத் திரிந்து விட்டமையால் சொல்ல வேண்டுவதில்லை!

வடமொழித் தலைமை :

ஆரியர்கள் அரசின் துணையைப் பெற்றுப் பொறுப்பு களையும் மேற்கொண்டமையால் தமிழ் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. அதன் தனித் தன்மையும் படிப்படியே சிதைக்கவும் பட்டது. வடமொழிக் கல்விக்கே தமிழரசு தலைநின்று உதவியது. இந்நிலையில் பல்லவர் ஆட்சியும் புகுந்தது. அவர்கள் முற்றாக வடமொழி வளர்ச்சிக்கே உதவினர். கல்வெட்டுகளிலும் வடமொழியே அவர்கள் காலத்தில் புகுந்தது. முகமதியப் படையெடுப்பு, சுல்தான்கள் ஆட்சி, மராட்டிய ஆட்சி, கிருட்டிணதேவராயர் ஆட்சி, தெலுங்கு மன்னர் ஆட்சி, ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர், போர்த்துகீசியர் என அயலவர் வருகை, வாணிகம், ஆட்சி இன்னவெல்லாம் தமிழின் நிலையை நிலைகுலையச் செய்தன. அயலார்கள் அவரவர் மொழியை அன்றி நாட்டு மொழியைப் பேணுவரோ?

பலசமய வரவு

இனி அயற்சமய வரவுகளாலும் தமிழின் தனித்தன்மை குலைந்தது. சமணமும் பௌத்தமும் வேதவழியும் இசுலாமியமும் கிறித்தவமும் இவண் வந்தமையால் தமிழ் இலக்கியங்கள் பல உருவாயின என்பது உண்மையே. அதேபொழுதில் தமிழின் தனித்தன்மை குன்றும் வகையில் சமயச் சொற்களைக் கற்றை கற்றையாகப் புகுத்தின என்பதும் உண்மையே. அச்சொற்கள் தமிழ்வளமாகுமாறு செய்யப்பட்டிருக்கு

மானால் பெருவரவாகவே கொண்டு மகிழ்ந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் ஆவ்வாறு நிகழவில்லை.

துக்கம், சுகம், நாமம், கிரியை, ஐதிகம், அபாவம், அனுமானம், அனுமேயம், சாதனம், சாத்தியம், அந்நுவயம், நிச்சயம், போகம், புவனம், அருத்தாபத்தி, பிரமாணாபாசங்கள், லோகாதயம், பிரத்தியம், சாத்தம், நிருத்தம், சத்தம், சிக்கை, சீவன், சோதிடம், நித்தியம், கரணம், தருமாத்திகாயம், அதருமாத்திகாயம், சாமானி, விபரீதம், வியாயம், விசேடம், மார்க்கம், வாயு, விகாரம், பிரளயம் இவை மணிமேகலைச் சமயக்கணக்கர் தந்திரம் கேட்ட காதையில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு பகுதிச் சொற்கள். அனைத்துச் சொற்களும் அல்ல.

இச் சொற்கள் மணிமேகலை வரவால் கிடைத்தவை தசமே எனலாம். இவை தமிழ் வளமாமா? இவை தமிழ் வளம் என்றால், வேற்று மொழி அகரவரிசை நூல்களெல்லாமே தமிழ்வளம் ஆகிவிடும் அல்லவோ? இவை தமிழ்ப் பொருளாய்த் தமிழ் வடிவாய் இடம் பெற்றால்தான் தமிழ் வளமாம் என்பது வெளிப்படு செய்தியாம்.

உமறுப்புலவரின் சீறாப்புராணம் தமிழ்மண்ணின் தகவோடு வெளிப்பட்ட நூலேயாகும். காவிய நயமும் சொல்வளமும் செறிந்ததே. தமிழ்மரபில் வெளிப்பட வேண்டும் என்பதற்காக இசுமாயில், ககுபா, அருமது என்றெல்லாம் ஆள்கின்றார். றஜபு, கஸ்தாரி, ஜமுறத்துல் உஸ்தா, ஷைத்தான், ஜிபுறயீல், இறஹ்மத்து என்றும் ஆள்கிறார். சமயப் பொருள் தமிழ்ப் பொருளாக எப்பாடு படுகின்றது?

தேம்பாவணியும் சமயக் காப்பியமே. எனினும் வீரமா முனிவர் தேம்பாவணிக் காவிய 3615 பாடல்களிலும் தமிழில் இடம் பெறாத எந்த ஓர் எழுத்தையும் பயன்படுத்தினார் அல்லர். ஜோசப்பு என்னும் பெயரை யோசேப்பு

என்றும் 'சூசை' என்றும் வழங்குவார். வழங்க அச்சொற் பொருள் விளங்க 'வளன்' எனக் கண்ட படைப்பாளி தமிழ் வீரமாமுனிவர். பிலிஸ்தியர், டேவிட் முதலாய பெயர் களைப் பிலித்தையர் தாவிதன் முதலியவாக மாற்றி வைத்து வழிகாட்டியவரும் அவர். ஆதலால், பல்லபல சமயவளமும் தனித்தமிழ் வளமாகி இருக்குமானால் எத்தகு பாராட்டுக் குரியதாக அமைந்திருக்கும்!

திருக்கோவில் :

இன்றுவரை தீர்க்கமுடியாத வல்லாண்மையாக அமைந்துள்ள ஒருகேடும் தமிழுக்கு உண்டு. சிவனியமும் மாலியமும் தமிழர் சமயங்களாக இருக்கவும், அச்சமயத் திருநிலைகளான்களான திருக்கோயில்களில் தமிழ் வழிபாடு இல்லாமல் செய்யப்பட்டது இஃதாகும். 'தமிழர்க்குச் சமயநெறி ஒன்று உண்டு' என்னும் தடமும் உண்டாகாவாறு செய்துவரும் திட்டமிட்ட கேடு இஃதாகும். அவரவர் தாய்மொழியில் அவரவர் வழிபடும் கடவுளை வழிபடுதற்கும் உரிமை இல்லாமை போலும் அடிமை நிலை ஒன்று உலகில் இருக்க முடியுமா? அதிலும்,

“தேன் கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்

சுவைகலந்து

ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல்” இனிக்கச்

செய்யவல்ல தேவார திருவாசகங்கள் ஒதித் தமிழில் போற்றி சொல்லுதற்கும் தடை செய்யும் சமயம், உச்சமான தன்னலத்தாரி பொருளாக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை அன்றி வேறென்ன சொல்வது? மாலியக் கோயில்களில் லாவது நாலாயிரப் பனுவல் 'தமிழ் வேதம்' எனக் கொள்ளப்பட்டு மூலநிலையேறும் வாய்ப்பும் உண்டு. ஆனால், “அருச்சனை பாட்டே ஆகும்; சொற்றமிழ்பாடு” எனப்பட்ட தேவாரம், இறைவனே அள்ளுறி நின்று ஆர்வத்தால் எழுதிக் கொண்டதாம் திருவாசகம், சிவனியக் கோயிற்

குள்ளே புகத் தடையிருக்கும் அளவும் 'தமிழ்' தீண்டாமைப் பொருளாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே உண்மையாம். இந் நிலையில் கோயில் தனித்தமிழ் ஆட்சிககு உதவியாக அமையும்?

அவ்வாறு அமையக் கூடாது என்பதற்காகத்தானே திட்டமிட்ட வேலை செய்தனர். திருக்கோயில் இருக்கும் ஊர்ப் பெயரை மாற்றினர்; தெய்வப் பெயரை மாற்றினர்; வடமொழிக்கே வழிபாட்டுரிமையை மாற்றினர்; வழிபாட்டைச் சாதிப் பொருளாக்கினர். வழிபடுவோரையும் படிப்படியாக ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாகி அகற்றியும் தள்ளியும் நிறுத்தினர்; அப்பாலுக்கு அப்பாலும் ஆக்கினர்; தீண்டார் என்றும் தீயர் என்றும் கழித்துக் கட்டினர். "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்னும் பொதுமையை மண்முடிப் போகச் செய்தனர்; 'கல்வி பொதுமைப் பொருள்' என்பதை மாற்றி வருணப் பொருளாக்கினர்; தமிழ் நெறியை அழித்து 'வேத நெறி' விளக்கமாக்கினர். இவ்வளவுக்குத் தலையாட்டிகளாக இருந்தன அரசுகள்!

- "வந்ததிரை யுந்தியெதிர் மந்திமலர் சிந்துமயி
லாடுதுறையே"
"வாளையுதி கொள்ளமடல் விரியமணம்
நாறுமயி லாடுதுறையே"
"வண்டல்மணல் கெண்டிமட நாளைவிளை
யாடுமயி லாடுதுறையே"

என்று ஞானசம்பந்தராலும்,

- "வள்ளல்மாமயி லாடுதுறை"
"மஞ்சன் மாமயி லாடுதுறை"
"நீல மாமயி லாடுதுறை"

என்று நாவுக்கரசராலும், பாடப்பட்ட 'மயிலாடுதுறை' 'மாயூரம்' ஆயது; 'மாயவரமும்' ஆயது. இறைவன் மாயூர

நாதேசுவரனும் ஆனான். மயிலாடுதுறை என மீண்டும் ஆக்க எவ்வளவு பாடுகள்? முயற்சிகள்! காலக் கழிவுகள்! 'மயிலாடு துறை' என்னும் அந்தத் தமிழ்ப் பெயர்— தேவாரம் கொஞ்சிய அந்தத் திருப்பெயர் என்ன தீமை செய்தது?

“அற்றந் தீர்க்கும் அண்ணாமலை”

“அல்லல் தீர்க்கும் அண்ணாமலை”

“அண்டத் தோங்கும் அண்ணாமலை”

என அப்பரடிகளாலும்,

“அண்ணாமலை தொழுவாரீவினை வழுவாவண்ணம்
அறுமே”

“அஞ்சொற் கிளிகள் ஆயோ என்னும்

அண்ணா மலையாரே”

என ஆளுடையபிள்ளையாராலும்

பாடுபுகழ்பெற்ற அண்ணாமலை, அருணாசலமாய், அருண
கிளியாய் ஆக்கப்பட வேண்டியதென்ன?

“முத்தா முக்கணனே முதுகுன்றம் அமர்ந்தவனே”

“செய்யார் மேனியனே திகழும் முதுகுன்றமர்ந்தாய்”

என்று சுந்தரரும்,

“முத்தாலுவந் தடி வீழ்தரு முதுகுண் றடைவோமே”

“முளைமா மதி தவமும்முயர் முதுகுன்றடைவோமே”

என்று சம்பந்தரும்,

“திருமணியைத் திருமுதுகுண் றுடையான் தன்னை”

“திங்கரும்பைத் திருமுதுகுண் றுடையான் தன்னை”

என்று நாவரசரும் பாடிய ‘திருமுது குன்றம்’ விருத்தாசல

மாய் லிருத்த கிரியாய் நிலைமாற வேண்டுவதென்ன? தமிழ் மண்ணில் தமிழ்ப் பெயரோடு இருத்தல் ஆகாதா?

மறைக்காடு, வேதாரணியமாய்; வெண்காடு, சுவேதாரணியமாய்; ஐயாறு, பஞ்சநதமாய்; நெய்த்தானம்; தில்லை ஸ்தானமாய்; ஆனைக்கா, ஜம்புகேஸ்வரமாய், ஆடானை, அஜகஜ புரமாய்; குடமுக்கு, கும்பகோணமாய்- இப்படி எத்தனை ஊர்ப் பெயர்கள் வடமொழியாக்கப் பட்டன! படையெடுத்துச் சென்று தட மழித்துத் தம் பெயர் நாட்டிய செயல் போலல்லவோ செய்யப் பட்டன! ஆனால், தமிழர் என்பாரும் மூடிய வாய் திறவாமல் மூடிய கண் திறவாமல் இருந்த நிலை இருக்கிறதே இதுதான், முற்றாகக் கோயில் வழிபாட்டுக்கு வடமொழியைப் பட்டயம் தீட்டி வைத்ததென ஆக்கிற்று! தில்லையில் தேவாரம் ஏறப் பட்ட பாடு இருக்கிறதே! போராட்டம் இருக்கிறதே! இவற்றுக்கு விடிவுநாள் எப்பொழுது?

அருட்பா பாடிய வள்ளலார் தாமே முன்னின்று கட்டிய, வடலூரீக் கோயிலுள்ளாவது அருட்பா வழிபாடு உண்டா? நூற்றோடு நூற்றொன்றாக அங்கேயும் வடமொழியேயா ஓத வேண்டும்? 'ஓதாது கற்றவர்' என்பாரீ பாடல், அவர் உருவாக்கிய கோயில் கருவறைக் குள்ளேயும் ஓதப்படக் கூடாதா?

இசை:

தமிழ் மிகத் தொடக்கக் காலத்திலேயே முத்தமிழாக நடந்தது. அதன் இசை நூல்களும் கூத்து நூல்களும் பெரு வரவாக இருந்தும் அவை மறைந்தன. பெருந் தேவபாணி, சிறுதேவபாணி எனத் தேவபாணிப் பாடல்கள் தெய்வம் பராவுதற்காகத் திகழ்ந்தன. பரிபாடல் என்பது பண் வகுத்துப் பாடப்பட்ட இசைப் பாடலேயாகும். பின்னே கிளர்ந்த தேவாரப் பண்களுக்கு முன்னோடி அது. இவ்விரண்

டற்கும் இடைப்பட வரிப்பாடல்கள் கிளர்ந்தன. அவற்றுள் ஆற்றுவரி, சார்த்துவரி, முகமில்வரி, காணல்வரி, நிலைவரி, முரிவரி, திணை நிலைவரி, மயங்குதிணை நிலைவரி, சாயல்வரி, உள்வரி, கந்துகவரி, ஊசல்வரி, வாழ்த்துவரி, அம்மாணவரி முதலாய் வரிப்பாடல்கள் சிலப்பதிகாரத்தின் வழியே அறிய வருவன.

உந்தி, பாவை, கோத்தும்பி, சாழல், தெள்ளேணம், தோணோக்கம், பள்ளியெழுச்சி, படையெழுச்சி, புலம்பல், பூவல்லி, பொற்கண்ணம், பொன்னாசல் என்பன திருவாசக வழியே அறியவரும் இசைப்பாடல் வகைகளாம்.

இசை, கூத்துகளும் இயல்போன்ற இலக்கண வரம்புக்கு உட்பட்டே நடந்தன. இதனை “வடவெழுத்தொரீஇ வந்த எழுத்தானே கட்டப்பட்ட வாக்கியகீ கூறுகளும் இயலிசை நாடகங்களும் என்று சொல்லப் படாநின்ற மூன்று தமிழ்களும்” எனவரும் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையும் அடியார்க்கு நல்லாரீ உரையும் ஒருமித்துக் கூறுதலால் அறியலாம். திவாகர நிகண்டில் வரும் தமிழிசை பற்றிய நூற்பாக்கள் சில காண்க:

“குரலே துத்தம் கைக்கிளை உழையே
இளியே விளரி தாரம் என்றிவை
எழுவகை இசைக்கும் எய்தும் பெயரே”

“ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஒ ஔ எனும்
இவ்வே மெழுத்தும் ஏழிசைகீ குரிய”

“மிடறும் தாலும் அண்ணமும் சிரமும்
நெற்றியும் நெஞ்சும் நாசியும் முறையே
குரலாதி ஏழிசைக்குப்பிறப் பிடமே”

“இளி துத்தம் குரல் ஏற்குநந் நான்கே
கிளையும் விளரியும் மும்மூன்றுழையும்
தாரமும் இவ்விரண் டேழிசை மாத்திரை”

“மௌவல் முல்லை கடம்பு வஞ்சி
நெய்தல் வீரை புன்னையும் இசைமணம்”

இத்தகு இசைவளம் கருநாடக இசையாகவும், தெலுங்கு இசையாகவும் தன்னை ஒடுக்கிக் கொண்டு அவற்றின் குடை நிழலோரத்து ஒதுங்கி நிற்கவும் கூடாத கடை நிலைக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டது.

திருவையாற்றுத் தியாகர் அரங்கிலே ஒரே ஒரு தமிழ்ப் பாட்டு பிள்ளையாரி மேல் பாடி விட்டதனால் தீட்டுப்பட்டு விட்டது என்று கூட்டமே எழுந்து சென்று, ‘தீட்டுக் கழித்தால் அன்றிப் பாட்டுப் பாடோம்’ என்னும் வெறி கொண்டு இருக்குமானால்—அதிலும் புகழ்வாய்ந்த தமிழிசை வல்லார்க்கு நேர்ந்திருக்குமால்—தமிழிசையின் நிலையை என்ன சொல்வது? ‘தமிழிசைக் கல்லூரி’ என்னும் பெயர் தாங்கி இருப்பினும், கருநாடக இசையும் தெலுங்கிசையுமே கற்பிக்கப்பட்டு வருதல் கண்கூடு. தமிழ்ப் பாடல் பாடுக என்றால் “இசைக்கு மொழி வேறுபாடு இல்லை! வேறுபாடு பார்ப்பது குறுகிய தனம்” என்று பெருந்தனமாகப் பேசுவர்! இசைக்குத்தான் மொழி வேறுபாடு இல்லையே! தமிழ் ஏன் தள்ளப்பட வேண்டும் என்றால் அப்படிக்கேட்பதும் குறுகிய தனமாம்! தமிழன் விழியா வரை எப்படி இதுமாறும்?

ஆட்சி

இனி ஆங்கிலர் வந்தனர். அவர்தம் ஆட்சிக்கு ஆங்கிலம் பயின்றார் வேண்டியிருந்தனர்; ஆங்கிலக் கல்வி தந்தனர்; அலுவல் தந்தனர்; ஆங்கிலம் கற்ற தமிழர் ‘தமிழ் ஆங்கிலர் ஆயினர், அரசு புறக்கணித்தது போலவே அவரும் தாய் மொழிக் கல்வியைப் புறக்கணித்தனர். ‘தமிழில் பேச வராது’ என்றும் பெருமை பேசினர். முறை மன்ற

மொழியா, கல்விப் பயிற்சி மொழியா எல்லாம் ஆங்கிலமே ஆகிவிட்டது! ஒரு மொழியின் வல்லாண்மை போய், இரு மொழி மும்மொழி வல்லாண்மைக்கும் அடக்குதலுக்கும் ஒடுக்குதலுக்கும் தமிழ் ஆட்பட்டு முச்சு விடவும் திணறியது. தமிழின் நிலைமையே இத்தகைத்தெனிஷ் தனித் தமிழின் நிலைமை எப்படிப்பட்டதாக இருந்திருக்கும்?

7. ஆழ்மனப் போர்

‘உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே’ என்பது தொல்காப்பியம். வடமொழி நெய்வ மொழி என்றும், அதற்குரியார் பூதேவர் என்றும் கூறியதுடன் நில்லாமல் மற்றைமொழிகள் ‘இழிந்தவை’ என்றும், மற்றைமக்கள் ‘இழிந்தோர்’ என்றும் சொல்லியும் எழுதியும் செயன்முறையில் காட்டியும் வந்தமை, உணர்வுடையார் சிலரைக் காலம் காலமாக அசைத்தே வந்தமை வரலாற்றுத் துணுச்சுகளால் அறியவே வாய்க்கின்றது; அவை இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றமையும் உணர வாய்க்கின்றது.

நக்கீரர்:

குயக் கொண்டான் என்பான் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு வந்ததாகவும் அவன் வடமொழியை உயர்த்தித் தமிழைத் தாழ்த்தியதாகவும், அதனால் வெகுண்டெழுந்த நக்கீரனார், ஒரு வெண்பாவைப் பாடி அவன் உயிர் நீங்கச் செய்ததாகவும், பின்னர்ச் சங்கத்தார் வேண்டிக் கொள்ள அவனைப் பாடி உயிர்த்தெழச் செய்ததாகவும் செய்திகள் உள்ளன. தளிப்பாடல் திரட்டில் உள்ள அவ்வெண்பாக்கள்:

“முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி

பரண கபிலரும் வாழி—முரணிய

ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக் குயக் கொண்டான்
ஆனந்தஞ் சேர்க்கவா கா”

இது சங்கத்திற்கு வந்த வேட்கோக் குயக்கொண்டான் வடமொழியை உயர்த்தியும் தென்மொழியை இழித்தும் உரைக்க அவன் இறந்து படுமாறு நக்கீரர் பாடியது.

“ஆரியம் நன்று தமிழ்தி தெனவுரைதத
காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையாள்
செந்தமிழே தீர்க்ககவா கா”

இது, வேட்கோக் குயக் கொண்டான் இறந்தொழியச்
சங்கத்தாரி உயிர்த்தெழச் செய்யுமாறு நக்கீரனாரை
வேண்ட, அவன் உயிர்த் தெழுமாறு நக்கீரனாரி பாடியது.
இவை புனைவாக ஒருவேளை இருந்திருந்தால் கூட
தமிழ் வடமொழிப் போராட்ட எதிராட்டுகளின் சான்றாகக்
கொள்ளத் தக்கனவாம்.

காவிரி :

காவிரியினும் கங்கை மேதக்கது என்றும் தெய்வத்
தன்மை உடையது என்றும். கங்கையாற்றில் இருந்து
அகத்தியர் கொண்டு வந்த கரக நீர்ப் பெருக்கே காவிரி
என்றும் இவண் பேசப்பட்டன.

“அமர முனிவன் அகத்தியன தனா அது
கரகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை”

என்று மணிமேகலைப் பதிகமும், அகத்தியனாரி “கங்கை
யாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கொண்டு”
வந்தாரி என்று தொல்காப்பியப் பாயிர நச்சினாரிக்கினிய
மும் சுட்டுதலால்,

“கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரி”

என்று ஆழ்வாரும் (தொண்டரடிப்பொடி. திருமாலை. 23)

“காவிரி நாடன்ன கழனி நாடு ஓர் இ”

என்று கம்பரும் (அயோத். சூகப். 1) மிகுத்தும் ஒப்பித்தும்
பாடினர்.

வடமொழி தென்மொழி :

இராமன் வடமொழி மட்டுமோ அறிவான்; தென் மொழியும் தேர்ந்தவன் அல்லனோ என்னுமுகத்தான், கம்பர்,

“தென்சொற்கடந்தான் வட்சொற் கலைக்கு எல்லை
தேர்ந்தான்”

என்றும் சுட்டினார் (அயோத். 438).

வடமொழியினும் தமிழே உயர்ந்தது என்பதையும் அதுவும் தெய்வமொழியே என்பதையும் காட்டு முகத்தான்,

“உழக்குமறை நாவினு முயர்ந்துலக மோதும்
வழக்கினு மதிக்கவியி னும்மரபினாடி
நிழற் பொலி கணிச்சிமணி நெற்றியுமிழ் செங்கண்
தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்”

என்றும் கம்பர்பாடினாரீ (ஆரணிய, 41). இதில் வரும் ‘தழற் புரை கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்’ என்பதில் அடங்கியகதை சதேன வை.மு.கோ. உரை வழங்குகின்றது:

“பூர்வத்தில் பெருமுனிவர்களெல்லாம் சேர்ந்து ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை அபிவிருத்தி செய்து காசியில் வடமொழிச் சங்கமொன்று ஏற்படுத்த, அச்சங்கப் புலவருள் ஒருவனாகிய அகத்தியன் மற்றைப் புலவர்களோடு பல காலும் தருக்கஞ் செய்து கொண்டு வந்து ஒருநாள் அவர்களோடு மாறுகொண்டு, அவர்கள் இறுமாப்பை அடக்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமானிடம் சென்று தன் கருத்தை வெளியிட்டுச் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், தான் நின்ற மண்டப முழுதும் திவ்விய பரிமளமொன்று வீச, அகத்தியன் பரமசிவனை நோக்கி, ‘சுவாமீ! இவ்வாசனை ஏது?’ என்று வினவ, பரமசிவன் அவனை அம்மண்டபத்தில் ஓர்மூலைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், குவியலாய்ப்

போகடப் பட்டிருந்த சில ஓட்டுப் பிரதிகளைக் காட்டவே அவற்றைக் கண்ட மாத்திரத்தில் 'மதுர' மென்று அருத்தங் கொள்ளும் 'தமிழ்' என்னும் இன்பமான பெயரைச் சொல்ல, உடனே பரமசிவன் அப்பாஷைக்கு ஆதாரவிதிகள் இவ்வேட்டுப் பிரதிகளிலுள்ளன வென்று எடுத்துக் கொடுத்து உபதேசிக்க, தக்கணமே தட்சிணத்திலுள்ள பொதிய மலைக்குப் போய்த் தனி வாசஞ் செய்து அவ்விதிகளைக் கொண்டு பேரகத்தியம், சிற்றகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூல்களை இயற்றி, அவற்றைத் தன் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியன் முதலிய பன்னிருவர்க்கும் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங்கச் செய்தான் என்பது.'*

தென்மொழிச் சிறப்பு:

இராமாயணத்திற்குப் பின்னே எழுந்தது திருவிளையாடற் புராணம். வேம்பத்தாரார் திருவிளையாடல் முன்னது. பரஞ்சோதியார் நிருவிளையாடல் பின்னது. அதில், திருநாட்டுப் படலத்தில் நான்கு பாடல்கள் வருகின்றன. அவை தமிழின் தெய்வத்தன்மையையும், வடமொழிக்கு இணையாந்தன்மையையும், ஆற்றலால் மேம்பட்டு நிற்கும் தன்மையையும் கூறுகின்றன:

கடுக்கவின் பெறு கண்டனும் தென்திசை நோக்கி
யடுக்க வந்துவந் தாடுவா னாடலி னிளைப்பு
விடுக்க வாரமென் கால்திரு முகத்திடை வீசி
மடுக்க வுந்தமிழ் திருச் செவி மாந்தவும் அன்றோ!

விடையு கைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்
வடமொழிக் குரைத்தாங் கியன்மலய மாமுனிக்குத்
திடமுறுத்தியம் மொழிக் கெதிராக்கிய தென்சொல்
மடமகட் கரங்கென் பதுவமுதிநா டன்றோ.

கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழ் ஏனை

மண்ணிடைச் சில இலக்கண வரம்பிலா மொழியோல்
எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ?

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலை
உண்டபாலனை அழைத்ததும், எலும்புபெண்ணுருவா
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததும் கன்னித்
தண்டமிழ்ச் சொற்களோ மறுபுலச் சொற்களோ

சாற்றீர்!

தருமி என்பானுக்காக இறைவன் பாடிக் கொடுத்ததும், அப்
பாடலில் பொருட்குற்றமென நக்கீரன் கூற இறைவன்
தானே புலவனாக வந்தான் என்பதும், பாண்டியன்
தமிழைப் போற்றாமையால் நாடுவிட்டுப் புறப்பட்ட
இடைக்காடனுடன் தானும் சென்று பின்னர் இடைக்காடன்
பிணக்குத்தீர்த்ததும் ஆகியன வெல்லாம் தமிழின் தெய்வத்
தன்மைகாட்ட எழுந்தனவேயாம். இவ்வகையில் ஏற்பட்டதே
கணிகண்ணனை நாடுகடக்கச் சொல்லிய காஞ்சிப் பல்லவன்
பகையை மாற்ற, மணிவண்ணன் எழுந்த புனைவும் ஆகும்.
அப்பாடல்கள் :

“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா—துணிவுடைய
செந்நாப் புலவன்யான் செல்கின்றேன்; நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்கருட்டிக் கொள்”

என்பதும்,

“கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங் கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டும்—துணிவுடைய
செந்நாப் புலவன் செலவொழிந்தேன்—நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்படுத்திக் கொள்”

என்பதுமாம்.

த. இ—5

முன்னது எழுச்சிப்பாட்டு; பின்னது மீட்சிப்பாட்டு.

ஒப்பு நிலை :

வடமொழியும் தென்மொழியும் ஒப்பானவை என்பதை நிலைநாட்டி அமைதிகாணவும் புலவர்கள் முயன்றனர்.

“மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்தவேணி
இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி இலககணம் செய்யப்
பெற்றே
அறைகடல் வரைப்பில் பாடை அனைத்தும்வென்
றாரியத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை உள்நினைந் தேத்தல்
செய்வாம்.

என்பது சிவப்பிரகாச அடிகள் பாடியது (சீகாளத்திப் புராணம்). உறழ்தல் ஒப்புப் பொருளும், வென்று உயர்தற் பொருளும் தரும்.

“வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்
கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாம்
தொழுதேத்தும்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லைற்றுப் பாகரெனிற்
கடல்வரைப்பில் இதன்பெருமை யாரே கணித்தறிவார்?
இருமொழிக்கும் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்
இயல்வாய்ப்பு,
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்தர்
இசைபரப்பும்
இருமொழியும் ஆன்றவரே தழீஇயினார் என்றாலில்
விருமொழியும் நிகரென்னும் இதற்கையம் உளதேயோ

என்பவை சிவஞான முனிவரர் பாடல்கள் (காஞ்சிப். தழுவகி
#48-9)

திருவாவடுதுறைத் திருமடம் சாரிந்த ஒரு தம்பிரான் மலையாளநாடு சென்றார். மன்னரைக் கண்டு தம் தமிழ்ப் புலமை காட்டி நன்கொடை பெற விரும்பினார். ஆனால் மன்னரோ வடமொழியை மதிப்பதும், வடமொழி வல்லாரை மதிப்பதும் இயல்பாகக் கொண்டவர் என்பதை அறிந்தார். ஆயினும் பல நாள் கள் காத்துக் கிடந்து மன்னர் பதுமநாதசாமி திருக்கோயில் வழிபாட்டுக்கு வரும்போது தக்க கையுறையுடன் நின்று ஒரு பாடலை இசையுடன் பாடித்தந்தார். அப்பாடல் :

“மாறிடத் துலவு வேற்படை வஞ்சி
மன்னவ, செந்தமிழ் மயில்யாம்;
கூறுமு வேந்தர் திருமுடி துளக்கி
குலவினோம்; நின்குலத் தொருவன்
ஆறுசேர் சடையான் அவைமுனம் நம்மை
அணிசெய்தான்; ஆரியப் பொதுப்பெண்
சிறுமென் றுணர்ந்தாய்; நீயிவண் மதியாய்;
திருமுனி மலயமே குதுமே”

என்பது. தமிழை மயில் என்றும் மனைவி என்றும் கூறும் அவர், வடமொழியைப் ‘பொதுப்பெண்’ என்றார். பலநாட்டுக்கும் பொதுவான மொழி என்பதுடன், ‘பொது மகள்’ என்ற குறிப்புமொழியும் வைத்துப் பாடியது எண்ணத்தக்கது (நான் கண்டதும் கேட்டதும்- தமிழ் தந்த வளம்).

“இடம்பத்தையும் ஆரவாரத்தையும் பிரயாசத்தையும் பெருமறைப்பையும் போது போக்கையும் உண்டுபண்ணு கின்ற ஆரிய முதலிய பாஷைகளில் எனக்கு ஆசை செல்ல வொட்டாது பயிலுதற்கும் அறிதற்கும் மிகவும் இலேசுடைய தாய்ப் பாடுதற்கும் துதித்தற்கும் மிகவும் இனிமையுடைய தாய் சாகாக் கல்வியை இலேசில் அறிவிப்பதாய்த் திருவருள் வலத்தால் கிடைத்த தென்மொழி ஒன்றளித்தே மனம் பற்றச் செய்து அத்தென்மொழிகளாற் பல்வகைத் தோத்

திரப் பாட்டுகளைப் பாடுவித் தருளினீர்'' என்று பாராட்டு தல் வழியாகத் தம் தமிழ்ப் பிறப்புப் பேற்று மகிழ்வைப் புலப்படுத்துகிறார் வள்ளலார்.

உயர் நிலை

வட மொழி வேதங்களுக்கும் தமிழ் மறையாம் தேவார திருவாசகங்களுக்கும் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வை,

“இலைக்குளநீர் ழைத்ததனில் இடங்கர் உற
அழைத்ததன் வாய்த்
தலைக்குதலை மதலைஉயிர் தழைப்பவழைத்
தருளியநின்
கலைக்கும்வட கலையின் முதற் கலைக்குமுறு
கணக்குயர்பொன்
மலைக்குமணு நிலைக்கும்உறா வன்தொண்டப்
பெருந்தகையே”

என ஆளுடைய நம்பிகள் அருள்மொழி மாலையில் வள்ள ளார் பாடுகிறார். இவர்க்கும் முன்னே சிவப்பிரகாச அடிக ளார் நால்வர் நான்மணி மாலையில் திருவாசகம் குறித்துப் பாடிய பாடல்கள் இவ்விடத்தே எண்ணத் தகும்.

“விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கண்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குலீ ராயின்,
வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்,
திருவா சகமிங் கொருகால் ஓதின்
கருங்கல் மனமும் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய

மெய்யம்மயிரி பொடிப்ப விதிரிவிதிரிப் பெய்தி
அன்பர் ஆகுநர் அன்றி
மன்பதை உலகின் மற்றையர் இலரே”

“திருவார் பெருந்துறைச் செழுமலரீக் குருந்தின்
நீழல்வா யுண்ட நிகரிலா னந்தத்
தேன் தேகி கெறியும் செய்யமா ணிக்க
வாசகன் புகன்ற மதுர வாசகம்
யாவரும் ஒதும் இயற்கைத் தாதலின்
பொற்கல நிகரிக்கும் பூசுரர் நான்மறை
மட்கல நிகரிக்கும்; மதுர வாசகம்
ஒதின் முத்தி உறுபயன்
வேதம் ஒதின் மெய்ப்பயன் அறமே”

என்பவை அவை.

காஞ்சி சங்கராச்சாரியாரும் வள்ளலாரும் சென்னையில்
கண்டு ஒரு போது உரையாடினராக, ஆச்சாரியார் அவ்வுரை
யாட்டிடையே வடமொழியே மொழிகளுக்கெல்லாம்
தாய்மொழி என்னவும், வள்ளலார் அவ்வாறாயின் தமிழ்
மொழியே மொழிகளுக்கெல்லாம் தந்தை மொழி
என்றார் என்பது வரலாற்றுக் குறிப்பு.

“போற்றும் வடமொழி தாயாகி வந்து புணர்வதைத்
தேற்று மணமுடன் தந்தையிற் கூடிச் செகதலத்தில்
ஆற்றும் பலமொழி யாமக வீன்றவை யாடல் செய
ஆற்றுங் கருணைத் தமிழே எவரிக்கும் உயிர்துணையே”

என்னும் தருமைசண்முகத் தம்பிரான் இரட்டை மணி
மாலைப் பாடலும், இத் தந்தையாம் தகவு சொல்வதாம்.

வள்ளலார் காலத்தில் வாழ்ந்து அவரொடும் தொடர்பு
கொண்டவர் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி அடிகளாரி.
அவர் பாடியது தமிழலங்காரம். அதன் முதற்பாடல்,

செந்தமிழேயுயர் வென்றுமுன் னாளொரு
 தந்தனன் கந்தன் தவளமின் சாட்சி சரதங்
 சந்தனக் குன்றின் முனிக்கோன்மற் றொன்றைச் சரி
 முந்தறி வற்றனன் என்றே துணிந்து மொழிகுவனே
 என்பது. அவரே,

“தமிழ்மொழிக் குயர்மொழி தரணியில் உளதென
 வெகுளியற் றிருப்போன் வெறும் புலவோனே”

என்றும் பாடினார். இது, அறுவகை இலக்கணத்துப் புலமை
 இலக்கணம் சாரீந்ததாகும். பாம்பன் அடிகள் எனப்படும்
 முருகதாசர் தனித் தமிழில் இயற்றிய தொரு நூல் சேந்தன்
 செந்தமிழ் ஆகும். அஃது ஐம்பது பாடல்களையுடையது.
 வள்ளலாரி பாடிய திருவடிப் புகழ்ச்சியின் முதல் முப்பத்தி
 ரண்டு அடிகள் வடசொற்கள் நிரம்பியன. அடுத்த அறுபத்து
 நான்கு அடிகள் வடசொல்லும் தென் சொல்லும் கலந்தன.
 பின் முப்பத்திரண்டு அடிகளும் தென் சொல்லாகவே
 இயல்வன. வடசொல்லை எழுதமுடியும் என்பதை மெய்ப்
 பிக்கும் சான்றுகளா இவை!

இத்தகைய ஆழ்மணப் பேராட்டங்களின் வெளிப்
 பாடாகவே பேராசிரியர் பெ. சுந்தரனாரின் மனோன்
 மணியத் தமிழ் வாழ்த்துக் கிளர்ந்தது. அதில்,

“சதுமறைஆ ரியம் வருமுன் சகமுழுதும் நினைதாயின்
 முது மொழிநீ அநாதி யென மொழிகுவதும்
 வியப் பாமோ?
 வடமொழிதென் மொழியெனவே வந்தவிரு விழிய
 வற்றுள்
 கெடு வழக்குத் தொடர்பவரே கிழக் கொடுமேற்
 குணராறே!

வீறுடைய கலைமகட்கு விழியிரண்டும் மொழியானால்
கூறுவட மொழிவலமாக் கொள்வரீகுண திசையறியார்.

கலைமகள் தன் பூர்வ திசை காணுங்கால் அவள் விழியுள்
வலது விழி தென்மொழியா மதியாரோ மதியுடையார்?

பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினாரீ பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையா இலக்கணமில்

கற்பனையே?

வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை மறுவறநன்கு ணர்ந்

தோர்கள்

உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒரு குலத்துக் கொருநீதி?

மனங்கரைத்து மலங் கெடுக்கும் வாசகத்தின்

மாண்டோர்களை

கனஞ் சடையென் றுருவேற்றிக் கண்முடிக்க

கதறுவரோ?

என்பவை அப்பாடற் பகுதிகளில் சில. இப்பாடலின்
மற்றொரு பகுதியே தமிழின் விடிவு காலமாய் அமைந்ததைக்
காணலாம்.

8. விடிவு காலம்

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத்
துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பது
போல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையா ளமும்
துளுவும்
உன்னுதரத் துதித் தெழுந்தே ஒன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக் கழிந் தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம் வியந்து செயல் மறந்து
வாழ்த்துதுமே”

என்பது விடிவு கால வெளிப்பாடு போல் அமைந்த
மனோன்மணியத் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் (பகுதியாகும்).
இதனை இயற்றிய பேராசிரியர் சுந்தரனார் காலம் 1855-
1897.

கால்டுவெல்:

சுந்தரனாரின் இப்பாடற் கருத்துக்கு முன்னோடியாகத்
திகழ்ந்தவர் கால்டுவெல் பெருமகனார். அவர் காலம்
1814-1891. அவர் தம் அரிய உழைப்பால் இயற்றிய
ஒப்பிலக்கணநூலின் முதற்பதிப்பு 1856 இலும், இரண்டாம்
பதிப்பு 1875-இலும் வெளிவந்தன. மனோன்மணியம்
இயற்றப் பட்டு அதன் முதற் பதிப்பு சுந்தரனாரால் 1891
இல் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆதலால் கால்டுவெலார்
இயற்றிய ஒப்பிலக்கண நூல் பிழிவரகவே சுந்தரனாரின் இக்
கருத்து வெளிப்பட்டது எனலாம்.

தனித்தமிழ் இயக்கம்

கால்டுவெலாரின் ஒப்பிலக்கண நூலை ஆழ்ந்து கற்று அதன் கருத்துகளைத் தம், திருஞான சம்பந்தர் கால ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டமையும், நூறி பெயரும் ஆசிரியர் பெயரும் சுட்டுதலும் பயில வழங்குகின்றன. “வடமொழி வழிப்பட்டதன்று தமிழ் மொழி, அது தனி மொழி; அதன் இன மொழிகளாக இயல்வனவே தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் துளு முதலியன” என்ற அடிப்படைக் கருத்தை முதன் முதல் சான்றுடனும் துணைவுடனும் உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டியவர் கால்டுவெலாரே! அவர் தம் படைப்பான ஒப்பிலக்கண நூலே தமிழ்க்கு ‘விடிவுகாலம்’ எனத் தக்கதாம்.

“பண்படுத்தப் பட்ட மொழியாறும் பண்படுத்தப் படாத மொழியாறுமாகத் தெளிவான திரவிடமொழிகள் பன்னிரண்டென்று கண்டு, அவற்றை ஒப்பு நோக்கி ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து திராவிடம் ஆரியத்திற்கு முந்திய தென்றும் உலக முதன் மொழிக்கு மிக நெருங்கிய தென்றும் திரவிடச் சுட்டெழுத்துக்களினின்றே ஆரியச் சுட்டுச் சொற்கள் எல்லாம் தோன்றியுள்ளன என்றும், திரவிடத்திற்குள் முந்தியதும் முதன்மையானதும் தமிழேயன்றும் தக்க சான்று கொண்டு தெள்ளத் தெளியவும் திட்ட வட்டமாகவும் நிறுவி உலகிற்கு முதன் முதல் எடுத்துக் காட்டிய வரீடுகால் வெல் ஐயரே; பின்னர், பெலுசித்தான மலை நாட்டில் வழங்கும் பிராகுவீ என்னும் சிதைந்த சிறுகலவை மொழியும் திராவிட மொழியின் திரிபென்று கண்டார்” என்று தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடுகிறார் பாவாணர் (தமிழிலக்கிய வரலாறு 219-20).

மேலும், “சமற்கிருதத்தில் திரவிடச் சொற்கள் உள என முதன் முதல் இவர்க்குக் கண் திறந்தவர் மலையாள மொழியாராய்ச்சியில் ஈடும் எடுப்புமற்ற குண்டரீடு என்னும் செருமானியக் கிறித்தவக் குரவரே” என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (தமிழ் வரலாறு. முன், 28.),

திரவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் நூலில் எழுதியுள்ள ஒரு சிறு பகுதி:

“வட சொற்களை நீக்கிக் கொள்வது இப்பொழுது தெலுங்கு மொழியால் இயலாது என்பது உண்மையே; கன்னடத்திற்கோ இன்னும் மிகுதியாய் இயலாது; மலையாளத்திற்கோ முற்றிலும் இயலாது. இம்மொழிகள் வடமொழியினின்று ஏராளமான சொற்களைக் கடன் வாங்கியிருத்தலானும், ஏதோர் உதவிக்கும் வடமொழியினையே எதிர்நோக்கி இருப்பது அவற்றிற்கு வழக்கமாகி விட்டமையாலும் அவை தாம் தனித்து இயங்க முயல்வது சிறிதும் கை கூடாத ஒன்றாகும். ஆனால் திரவிட வழக்குகளுள் மிகவும் பண்படுத்தப்பட்டதாகிய தமிழ் மொழியோ வடசொற்களை ஆறக்களைந்து விடுவதற்கு வல்லது ஆவதோடு, வேண்டினால் தான் தனித்து நின்று அதன் உதவியை நாடாமலே ஒங்கி வளரவும் கூடும்; ஏறக்குறையப் பழைய இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ள செந்தமிழ் மொழியில் வட சொற்கள் மிகவும் அருகிக் காணப்படும். வடமொழியில் இருந்து வரும் சொற்களையும் எழுத்துகளையும் கருத்தோடும் கவலையோடும் முழுதும் விலக்கித் தமிழ் ஒலிகளையும் தமிழ்ச் சொற்களையும் தமிழ் முதனிலைகளையும் மட்டுமே வைத்து எழுதப்படுதலினால், நூல்களிலுள்ள செந்தமிழ் வழக்கு மக்கள் பேசும் உரைவழக்குக்கு வேறுபட்டதாய் இருக்கின்றது. இவ்வளவு கருத்தாக வடமொழிச் சொற்களை விலக்கும் எண்ணம் தமிழ் கற்ற அறிஞர் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருத்தலினால், தெலுங்கு முதலிய ஏனாத் திரவிட மொழி நூல்கள் வட சொற்களை நிரம்பச் சேர்த்துக் கொள்ளுதற்கு ஏற்பத் தாம் உயர்வாகக் கருதப்படுதல் போலாகாமல், தமிழ் நூல்களானவை எவ்வளவுக்கு வட சொற்களைக் களைந்து தனித்து நடைபெறுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கு அவை உயர்ந்தனவாகவும் இனிமை வாய்ந்தனவாகவும் திருத்த முடையனவாகவும் கருதப்படுகின்றன. மேலும் நாட்டுப் புறங்களில் உள்ளோர்

பேசும் தமிழ் மொழியானது வடசொற்கலப்பின்றித் தூய செந்தமிழ் வழக்கொடு ஒத்ததாகவும் இருக்கின்றது. எந்த நாட்டிலும் அந்நாட்டாருடைய செய்யுட்களும் அந்நாட்டின் சூடியானவரின் பேச்சுக்களுமே அந் நாட்டவர் வழங்கும் மொழியின் பழந்தன்மையினைத் தெரிந்துணரீதற்குக் கருவியாகும்.”

—இத்துணைத் தெளிவுடனும் தேர்ச்சியுடனும் எழுதும் கால்டுவெலாரின் இவ்வொப்பியல் இலக்கணப் பதிப்பு நேரும் வரை (1856) மிகுபழந்தமிழ் இலக்கணங்களோ, இலக்கியங்களோ அச்சிடப் பெறவில்லை என்பது எண்ணத்தக்கதாம். அச்சிடப்பட்டிருந்தவை திருக்குறள், நாலடியார், தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம், நச்., திருமுருகாற்றுப்படை என்பனவும், நீதி நெறி விளக்கம், தஞ்சைவாணன் கோவை, தாயுமானவர் பாடல், திவாகரம், சூடாமணி, உரிச் சொல் ஆகிய நிகண்டுகளும்; திருவிளையாடல், நளவெண்பா, திருக்கோவையார், நைடதம், திருவாசகம், நன்னூல், யாப்பருங்கலக் காரிகை, கணக்கதிகாரம் முதலிய பின்னூல்களுமேயாம். தொல்காப்பியம் முழுமையும் பாட்டு தொகைகளும் கால்டுவெலார் காணவும் கற்கவும் வாய்த்திருக்குமெனின் அவ்வொப்பியல் இலக்கணம் இன்னும் பலபடி ஒங்கிய சிறப்புடையதாக அமைந்திருக்கும் எனப் பின்னை ஆய்வாளர்கள் சுட்டுவர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்:

பிலவ ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 13 ஆம் நாள் (14.9.1901) மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் தோன்றியது. அதன் சார்பில் சுபகிருது கார்த்திகைத் திங்களில் இருந்து திங்கள் இதழாகச் செந்தமிழ் வெளிவந்தது (1903). அதன் முதல் இதழிலேயே வந்த ஒரு கட்டுரை ‘உயர்தனிச் செம்மொழி’ என்பது. அதனை இயற்றியவர் பரிதிமாற் கலைஞர் எனத் தம்பெயரை வைத்துக் கொண்ட வி.கோ. சூரியநாராயண

சாத்திரியார் ஆவர். இதே கட்டுரை அவர் இயற்றி வெளியிட்ட 'தமிழ் மொழியின் வரலாறு' முடிவுரையிலும் இடம் பெற்றது (1903).

பரிதிமாற் கலைஞர்:

சூரிய நாராயண சாத்திரியார் தம்பெயரைப் பரிதிமாற் கலைஞர் என மாற்றிவைத்துக் கொண்டது பற்றியும், உயர் தனிச் செம்மொழி என்பதன் இலக்கணம் வரையறுப்பது பற்றியும் இவ்விடத்திலே அறிதல் தகுதியாம். கால்டு வெலார் சொல்லிய 'தமிழின்' தனித்தன்மையை முதற்கண் தெளிவுறுத்தி வரைந்தவர் பரிதிமாற் கலைஞரே ஆவர் என்பதால் என்க.

'தனிப்பாசுரத் தொகை' என்பது பரிதிமாற் கலைஞர் இயற்றியதொரு நூல். அந்நூலிலேயே தம்மைப் பரிதிமாற் கலைஞரெனக் குறிக்கிறார். அதனை அம்முகவுரையிலே சுட்டியுள்ளார்:

“ஆங்கில நூற் பயிற்சியுடைய தமிழ் மக்கள் தமிழ் மொழியைப் பெரிதும் கவனித்தல் இன்றிக் கைசோரவிடுகின்றனர் எனப் பலரும் கூறும் வசைமொழி எம் செவிப் படலும் மனம் பொறேம். புதுமை வழியால் ஏதேனும் செய்ய வேண்டும் என்று புகுந்தேம். அங்ஙனம் புகுழி, யாம் அவ்வக் காலங்களில் சிற்சில விடயங்களைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்துக்களைச் செய்யுள் உருவமாய்ச் செய்து வெளியிடலாம் என்று உன்னினேம். அவ்வாறே அவ்வக் காலத்துச் செய்த பாசுரங்களை 'ஞான போதினி' என்னுமொரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் வாயிலாகச் சிறிது சிறிதாக வெளிப்படுத்தினேம். இது கண்ட சில தமிழ்பி மாணிகளும் எமது நண்பரும் அவையனைத்தையும் ஓராற்றாற் றொகுத்துத் தனியே ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டுமென்று வேண்டினர். அன்னாரி வேண்டுகோட் கிணங்கி

வெளியிடப் புகுந்த யாம் இப்பாசுரங்களிற் சில புதுக் கருத்துகள் காட்டியிருக்கின்றமை பற்றி அஞ்சுவேம், எமது மெய்ப்பெயரின் வெளியிடாது 'பரிதிமாற் கலைஞன்' என்னும் புனை பெயரின் வெளியிடுவேமாயினேம். அன்றியும் நன்னூலொன்று செய்தானது புகழின்மையான் இகழ்ப்பட்டொழிதலும், புன்னூல் ஒன்று செய்தானது உயர்ச்சியால் சாலவும் புகழ்பட்டிலங்கலும் நாடொறும் காண்டலின் இந்நூலைப் பற்றிய தமிழ் மக்களின் உண்மை மதிப்பு இனைத்து என்றுணர வேண்டியும் அவ்வாறு செய்ய விரும்பினேம்." என்கிறார். இதனால் தம் பெயர் மாற்றம் இன்னார் எனப்பிறர் அறிந்து கொள்ளாதிருக்கும் ஒரு மறைப்புக் கருவியாகச் செய்யப்பட்டதேயன்றித், வடசொற்களை நீக்கித் தமிழ்ச் சொற்களாக ஆக்கி விடவேண்டும் என்னும் உந்துதலிலெ செய்யப்பட்டதில்லை என்பதைத் தம் எழுத்தாலேயே தெளிவித்து விடுகிறார். அவர்தம் இக்கருத்துக் குறிப்பு மயங்காமரபின் எழுத்துமுறை காட்டிய மாண்பினது ஆகும். இக்குறிப்பால் அவர்தம் தமிழ்ப்பற்றுக்கு ஐயம் எதுவும் கொண்டவிட வேண்டியதில்லை.

மணிப்பிரவான நடையை 'ஆபாச பாஷை' என்றவர் அவர். "சூரிய நாராயண சாஸ்திரியாரிடத்தில் சிறந்து விளங்கிய இயல்புகள் பல உண்டு. அவைகளுள் சிறந்தது எங்கும் எப்பொழுதும் எக்காரணம் பற்றியும் கொச்சைத் தமிழ் பேசாமை" என்று திரு.வி.க.குறிக்கும் குறிப்பு அறியத்தக்கது. மேலும், ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பரிதிமாற் கலைஞர் குறிப்பிடுவதும் அறியலாம்:

முகம், வாய் :

ஒரு காலத்தில் யாம் வடமொழிப் புலவர் ஒருவரொடு சல்லாபஞ் செய்து கொண்டிருந்தபோது அவர் திடீரென்று, 'மெய்வாய் கண் முக்கு செவி என்ற ஐம்பொறியானும் சிறந்து விளங்கி யாக்கை நலம் வாய்ந்த தமிழ் மகள், தான்

சமஸ்கிருத நாயகனை எதிர்ப்பட்டு மணக்குங்காறும் முகங்காட்டாது தலைகவிழ்ந்து நின்றாள். இஃதென்ன! என்று கூறிப் புன்னகை செய்தனர். அஃதுணர்ந்த யாமும் காலந்தாழ்த்தலின்றி, அவர் எதிர்பாராத வண்ணமாய், 'எவ்வாற்றானும் யாக்கை நலன் வாய்ந்தொளிரும் தமிழ்மகள், தன்னை மணக்குமாறு போந்த வடமொழி நாயகன் முங்கையாய் வாய் திறத்தலின்றி முகத்தினாற்பல சைகைகள் செய்து நின்றமை கண்டு முகஞ் செய்து புறக்கணித்து நின்றனள். இஃதென்கொலோ?' என்று கூறி இளநகை அரும்பினம். இச்சம்பாஷணையின் பொருளாவது, அவர் தமிழில் முகத்திற்குத் தக்க சொல் இல்லை என்றார். யாம் முகம் தமிழ்ச் சொல்லே என்பாரோடு இணங்கி, அதனை வலியுறுத்திச் சொல்லு முகத்தால் வடமொழியில் முகத்தின் சொற்களைத் தவிர்த்து வாய்க்குத் தக்க சொல்லின்மை காட்டி அது பேச்சு வழக்கற்ற பாஷை என்று குறித்தனம் என்கிறார் (தமிழ் மொழியின் வரலாறு, 63).

உயர்தனிச் செம்மொழி :

இனி, உயர்தனிச் செம்மொழி என்பதற்குப் பரிதிமாற்கலைஞர் தரும் விளக்கம் வருமாறு:

“தான் வழங்கும் நாட்டின்கணுள்ள பல மொழிகட்கும் தலைமையும் அவை யாவற்றினும் மிக்க மேதகவுடைமையுமுள்ள மொழியே உயர்மொழி என்பது. இவ்விலக்கணத்தால் ஆராய்ந்தவழி நம் தமிழ்மொழி தென்னாட்டில் வழங்கும் தெலுங்கு கன்னட மலையாள துளுவங்களுக்கெல்லாம் தலைமையும் அவையிற்றினும் மிக்க மேதகவுடைமையால் தானும் உயர் மொழியே என்க.

தான் வழங்கும் நாட்டிற் பயிலும் ஏனைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்தியங்கவல்ல ஆற்றல் சான்றதே தனிமொழி எனப்படும். தான் பிறமொழிகட்குச் செய்யும்

உதவிமிக்கும் அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ் மொழியின் உதவி களையப் படிந் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் முதலியன இயங்கு தல் ஒல்லா. மற்று அவையற்றின் உதவி, களையப்படினும் தமிழ்மொழி சிறிதும் இடர்ப்படுதல் இன்றித் தனித்து இனிமையின் இயங்கவல்லது. இஃது இந்திய மொழி நூற் புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. ஆதலின் நம் தமிழ் மொழி தனிமொழியே என்க.

இனிச் செம்மொழியாவது யாது?

திருந்திய பண்பும் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூய்மொழி புகல் செம்மொழியாம் என்பது இலக்கணம். இம் மொழியிலும் இலக்கணம் நம்முடைய தமிழ் மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம். என்னை? இடர்ப்பட்ட சொல் முடிவுகளும் பொருள்முடிவு களும் இன்றிச் சொற்றான் கருதிய பொருளைக் கேட்டான் தெள்ளிதின் உணராவற்றாய்ப் பழையன கழிந்து புதியன புகுந்து திருத்தமெய்தி நின்றலே திருந்திய பண்பெனப்படு வது. இது தமிழ் மொழியின் கண் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க.

நாட்டின் நாகரிக முதிர்ச்சிக் கேற்பச் சொற்களும் ஏற் பட்டுப் பாஷைக்கும் நாகரிக நலம் விளைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு சொற்கள் ஏற்படுமிடத்துப் பிறபாஷைச் சொற் கள் ஆன்றித் தன் சொற்களே மேற்கோடல் வேண்டும். இவையும் நம் உயர்தனிச் செம்மொழிக்கும் பொருந்துவன வாம். ஆகவே தமிழ் தூய்மொழியுமாம். எனவே தமிழ் செம்மொழி என்பது ஒருதலை. இதுபற்றியன்றே தொன்று தொட்டு நம் தமிழ்மொழி செந்தமிழ் என நல்லிசைப் புலவரால் நவீன்றோதப் பெறுவதாயிற்று. ஆகவே, தென் னாட்டின் கண் சிறந்தொளிரா நின்ற நம் அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றான் ஆராய்ந்த வழியும் உயர்தனிச்

செம்மொழியேயாம் என்பது திண்ணம்'' என்கிறார் (தமிழ் வியாசங்கள் 62-3).

சொற்பொருளாராய்ச்சி என்னும் கட்டுரை ஒன்று எழுதி அதில் அறு என்னும் முதலிலையில் இருந்து அறம், அறல், அறவு, அறவை, அறுதல், அறுதி, அறுத்தல், அறுப்பு, அறும்பு, அறுகால் ஆல்லது அறுதாள், அறுவை, அறை, அற்றம், அற்றை, ஆறு முதலிய சொற்கள் பிறப்பதை விளக்குகிறார். அவர்தம் குறைவாழ்நாள் நிறைபணி செய்ய வாயாமையால் தமிழுக்குப் பேரிழப்பாம்.

திருமணம் செல்வக் கேசவராயர் (1864—1921) என்பார் பெரும் புலவர்; பன்னூலாசிரியர்; பச்சையப்பன் கல்லூரிப் பேராசிரியர். அவர் இயற்றிய நூல்களுள் ஒன்று 'தமிழ்' என்பது. சுதேசமித்திரன் இதழில் ஒரு கட்டுரை வடிவில் வந்த அது, விரிவடைந்து சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியில் சி. வை. தாமோதரனார் தலைமையில் படிக்கவும் பட்டது. பின்னர் 1896, 1906 ஆகிய ஆண்டுகளில் நூலுருவும் ஆயது.

சொற்கலப்பு அளவீடு :

தமிழில் வழங்கும் திசைச் சொற்கள், வடசொற்கள் என்பவற்றை ஆய்கிறார். "தமிழானதுமிக்க சொல்வலிமையும் மொழிக்கு முற்றும் புறம்பான இலக்கிய வகையும் இலக்கண அமைதியும் உடைய தனிமொழியே" என உறுதிப்படுத்துகிறார் (18).

தமிழில் வழங்கும் போர்த்துக்கேசியம், பாரதிகம், அரேபியம், இந்துத்தானிக் சொற்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார். முறையே அவை 5, 12, 19, 49 ஆகும்.

நூல் வழக்கில் வடமொழி பயில்வதை எடுத்துக் காட்டி விழுக்காடும் கூறுகிறார். அவை:

“ஒளவையார் பாடல்களில் மொத்தம் 2020 சொற்கள்
வடசொற்கள் 156; விழுக்காடு 8.

நறுந்தொகை 660

,,

241 ,,

4

நைடத்தில் மூன்று பாட்டுக்கு வடசொற்கள் இரண்டு.
திரிகடுகத்தில் வடசொற்கள் 25. நான்கு வெண்பா
வுக்கு ஒரு சொல்.

நான்மணிக்கடிகையில் மொத்தம் 20 வடசொற்கள்.
திருக்குறளில் ஒரோஓர் அதிகாரத்து இரண்டும், ஒவ்வொன்
றில் ஒன்றுதானும் காண்பது அரிது. நாலடியில் ஐந்து
வெண்பாவுக்கு ஒருசொல். கவித்தொகைப் பாடல்
ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு சொல்லின் மிக்கில்லை. கல்லாடத்தில்
அகவல் ஒன்றில் ஐந்தின் மிக்க வடசொல் இல்லை. பத்துப்
பாட்டில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கைந்தின் மிக்கில். அவை
தாமும் வடசொல்லோ தமிழ்ச்சொல்லோ என ஐயுறத்
தக்கன. சமய நூல்களில் இவற்றின் மிக்குள. பின்னே
போகப்போக இலக்கியங்களில் வடமொழியாட்சி குறைந்து
கொண்டே போகின்றது என்பதும், அதனால் தன்னால்
இயன்ற தனித் தமிழ் ஒரு காலத்து உளதாயிருந்தது
என்பதும் பட்டம் பகலாகத் திட்டம் படுகின்றது” என்று
கூறும் அவர் வடமொழிச் சார்பு இன்றியே தமிழ் தனித்
தியங்க வல்லது என்பதைத் தெளிவிக்கிறார்.

தமிழ் தனித்தியங்கல்

“இன்றளவும் உள்ள தமிழை மேனோக்காகக் காண்கும்
வம்மின்” என்று நம்மை அழைக்கிறார். அழைத்து வைத்து
உரைக்கிறார் ;

உழவும் கலப்பையும் காரும் கயிறும் குண்டையும்
நுகரும் சாலும் வயலும் வாய்க்காலும் ஏரியும் மடுவும்
த. இ—6

ஏற்றமும் பிறவும், பயிரும் களையும் நட்டலும் கட்டலும் முதலாய ஏரெழுபதும் தமிழ்மொழிகளான் இயன்றனவே.

தமிழர்கள் வதிதரும் வீடுகளின் கூறுகளாகிய தலைக்கடையும் புழைக்கடையும் கூரையும் வாரையும் கூடமும் மாடமும் தூக்கும் தூணும் கல்லும் கதவும் திண்ணையும் குறடும் தரையும் சுவரும் மண்ணும் மரணும் மற்றவும் தமிழே.

தலையும் காலும் கண்ணும் காதும் மூக்கும் மூஞ்சியும் வயிறும் மார்பும் நகமும் சதையும் நாவும் வாயும் பல்லும் மயிரும் மற்றவும் ஆகிய உடற்கூற்று மொழிகள் தானான தனித்தமிழனறே!

தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிற்றூர் சேரூர் ஆரூர் பேரூர் புத்தூர் புற்றூர் சேய்ஞ்ஞலூர் மணலி நெல்லூர் நெல்லை கொன்றூர் குறட்டுர் என்னும் ஊர்கள் பலப்பல தமிழ்மொழியே புனைந்தன.

ஞாயிறும் திங்களும் செவ்வாயும் வியாழமும் வெள்ளியும் ஆகின்ற கிழமைகட்குத் தமிழ்ப்பெயரே பெயர்.

தொண்ணூற் றொன்பதினாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற் றொன்பது வரையில் எண்ணப்பட்ட எண்களில் ஒன்றேனும் வடமொழியால் எண்ணப்படுவ தில்லை.

ஆழாக்கு உழக்கு நாழி குறுணி பதக்கு தூணி கலன் என்னும் முகத்தலளவையும்,

சாண் அடி முழம் என்னும் நீட்டல் அளவையும், பலம் வீசை மணங்கு என்னும் எடுத்தலளவையும், இன்னும் கீழ்வாய் இலக்கமும் மேல் வாய் இலக்கமும் அவற்றின் குறியீடுகளும் எல்லாம் தமிழே.

தமிழர்கள் உண்ணும் சோறும் சாறும் காயும் கறியும் பாலும் பழமும் நெய்யும் தயிரும் உப்பு முதல் ஒன்பதும் பருப்புமுதல் பத்தும் தமிழ்ச் சுவையே உடையனவாய்த் தமிழ் மணமே வீசுகின்றன.

தமிழர்கள் செவிக் கொள்ளும் உணவான எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்பும் அணியும் ஆகிய ஏடும் சுவடியும் எடுத்துப் பார்க்கும் இடமெல்லாம் தமிழாகவே இருக்கின்றன.

இவர்களுடைய துணியும் அணியும் தமிழே. இவர்கள் தொழும் கடவுளும் தமிழ் மயமே.

தமிழர்களுடைய வீடும் நாடும் காடும் மேடும் எங்கும் புகுந்து பார்த்த இடமெல்லாம் தமிழ் தமிழாகவே இருக்கின்றன.

—இவ்வளவு அடுக்குபவர் “ஆ ஆ! தனித்தமிழே தமிழ்; இனித்தமிழ் எமக்குக்கலவை இல்லை” என்று முழங்குவார்; முனைப்புடன் கடனாற்றுவார் என்றல்லவோ எண்ணுகிறோம்!

கலப்பின் இனிமை

ஆனால், திசைவட சொற்கள் விரவி வருதலால் தமிழ்க் குளதாகும் நன்மை... எனத் தொடங்கி விடுகின்றாரே!

“தனித்தமிழ் எழுதவும் பேசவும் விரும்பினால் செய்ய முடியாத செயலன்று; செய்வது தகுதியன்று என்பது நம் கருத்து” என்று சரிகிறார்.

ஆன்பால் உண்பான், கனியாக கண்டு சருக்கரையாக தேனாக அதனுடன் கலந்துண்டலை வேண்டா என்பர் உளரோ? என வினாவுகிறார்.

இடை இடையே வடதிசைச் செரற்கள் கலந்து வருவது தமிழ்க்கு இனிமைமேல் இனிமையும் பெருமைமேற் பெருமையும் தொடுப்பதாகின்றது என்கிறார் (24-26).

ஆதலால், கொள்கையை நயந்து பேசிக் குப்புறக் கனிழ்த்து விடுகிறார் என்க.

திருவிடர் கழகம்:

19.11.1908இல் திருவிடர் கழகம் என்னுமோர் அமைப்புத் தோன்றியது. அதனைத் தோற்றுவித்தவரும் அமைச்சரும் மறைத்திருவன் விருதை சிவஞான யோகிகள் ஆவார். இக்கழகம், குற்றாலத்தின்கண் கூட்டப்பட்ட ஆவையில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். கழகத் தலைவர் திருவன் சீரகாழி கே. சிதம்பர முதலியார் என்பார். துணை யமைச்சர்கள் மூவர்:

திருவன் பூவை. கலியாண சுந்தர முதலியார்
திருவன் ஏ. பால்வண்ண முதலியார்
திருவன் மு.ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர் என்பார்.

கழக உறுப்பினர்கள்: ஐம்பத்தொன்மர் பட்டியல் உள்ளது. அதில், திருவன் இராவ்பகதூர் தியாகராச செட்டியார், வெ.ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், அரசஞ் சண்முகனார், மு.சி. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, மறைத் திருவன் சுவாமி வேதாசலம், திருவன் மு. கநிரேசச் செட்டியார், சோம சுந்தர பாரதிகள் ஆகியோர் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

அவ்வமைப்பின் நோக்கம், கட்டளைகள் (உள்ளபடி);

திருவிடர் கழகம்
(THE THIRUVIDAR ASSOCIATION)

1. அவையின் நோக்கங்கள்

- அ. திருவிடரின் பழைய வரலாறுகளையும் திருவிட மொழியின் உண்மை வரலாறுகளையும் ஆராய்ச்சி செய்தல்
- ஆ. ஆராய்ச்சியிற் கண்ட பொருளைத் தீர்மானிக்கக் கூட்டங் கூடிப் பேசல். அத்தீர்மானங்களை அச்சியற்றி உறுப்பினர்க்கும் உலகுக்கும் வெளிப்படுத்தல்.
- இ. அரிய பொருள்களைப் பற்றிப் பெருஞ் சொல் (பிரசங்கம்) இயற்றல் முதலிய செயல்களால் திருவிடரின் அறிவு ஒழுக்கம் ஒற்றுமை தெய்வக்கோள் சிக்கனம் ஊரன் உரிமைகளின் நிலைமையை வளர்த்தல்.
- ஈ. திருவிடர் பழைமைகளை நூல் மேற்கோளோடு கண்டு பிடித்துப் பண்டம் எழுதி இக்கழகத்துக் களிப்பவர்களுக்குப் பரிசளித்தல். கல்வித் துணைப் பொருள் தரல். தமிழ் மொழி வளர்தலுக்குரிய செயல்களைத் தேர்ந்து செயல்.
- உ. திருவிடர் வரலாறு, மொழி முதலியன பற்றிய பெருஞ் சொல் பண்ட முதலியவற்றை அப்போதப்போ தச்சியற்றிச் சுவடியாக வெளிப்படுத்தல்
- ஊ. இக்கழகத்தில் அரசுக்கு மாறான செயல் பேச்சு எழுத்து முதலியவற்றை நீக்கல் என்பன.

குறிப்பு

- அ. 1. திருவிடரின் பழைய வரலாறுகளை ஆராய்தல் என்பது திருவிடநாட்டின் முற்கால பிற்கால நிலைமைகள் யாவை? திருவிடர் என்பவர யாவர்?

திருவிடர் தோற்றம் யாது? அன்னவர் அறிவு கைத் தொழில் செட்டு கடற்செலவு உரிமை மொழி நூல் தெய்வக்கோள் மணம் தூய்மை உணவு ஒழுக்கம் வழக்கம் அரசியல் அவைக்களம் சீர்த்தேற்றம் முதலியவை எத்தகையன என ஆய்தல்.

2. திருவிட மொழியின் உண்மை வரலாறுகளை ஆராய்தல் என்பது திருவிட மொழியாகிய தமிழின் தோற்றம் யாது? அதன் இயல்பு யாது? அது இயல் மொழியா செயல் மொழியா? அதன் வளர்ச்சி எவ்வாறு? அதினின்று தோன்றிய மொழிகள் எவை? அதிற் பிற மொழிகளின் கலப்புளதா? அவை யாவை? அதன் எழுத்தின் (இலக்கண) அமைப்பு எத்தகைத்தது? தமிழ்த் தொன்மை நூல்கள் யாவை? தமிழ்மொழியின் முதலிலைகள் (பகுதிகள்) எத்தகைத்தன? உலகிலுள்ள மொழிகள் அனைத்துக்கும் அல்லது ஒவ்வொரு சிறந்த மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் என்ன ஒற்றுமைகள் அல்லது வேற்றுமைகள் உள்ளன என்பது முதலியவற்றைப் பற்றி ஆய்தல்.

கட்டளைகள்

2. கழகத் தலைவரும் துணைத் தலைவரும் துணை அமைச்சரும் பொருளாளரும் (Treasurer) ஈராண்டுக் கொருக்கால் பொதுக் கூட்டத்தில் கூடியவருட் பேரெண் கருத்து (Majority)ப்படி தெரிந்தெடுக்கப் படுவர்.

3. சுவாமி விருதை சிவஞான யோகிகள் நிலையுற்ற அமைச்சர்,

4. பொதுக் கூட்டம் என்பதில் இக்கழகத்துள்ள எல்லா உறுப்பினரும் அடங்குவர்.
5. பொதுக் கூட்டம் கழகத்தின் நடவடிக்கைகளைப் பொதுப்பட மேற்பார்க்கும் உரிமையும் கழகத்தின் எல்லாத் தலைமைச் செயல்களிலும் முடிவான தீர்மானஞ் செய்யும் உரிமையும் உடையதாம்.
6. நிகழ்த்து கூட்டம் பேரவையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட (துணைத் தலைவர் அமைச்சர் பொருளாளர் உட்பட) பத்துக்கு மிக்காத உறுப்பினரையுடையதாம். அது பொதுக் கூட்டம் இது இது செய்யத் தக்கதென்று தீர்மானித்தவற்றைச் செய்து முடிக்கும் கடமையுடைய தாம்.
7. கழகத் தலைவர் பொதுக் கூட்டத்திலும் நிகழ்த்து கூட்டத்திலும் தலைமை பூண்பதோடு அவ்விரண்டினும் கிழமைக் குடவோலை (Casting vote)க் குரிமையுடைய ராவர். பொதுக்கூட்டத்திற்கு (General body) 25 உறுப்பினர்க்குக் குறையாமலும் நிகழ்த்து கூட்டத்துக்கு (Managing Committee) 5 உறுப்பினர்க்குக் குறையாமலும் சேரிந்தால் நிறைவேண் (Quorum) ஆம்.
8. அமைச்சர் குறிகூட்டல் (Convening meeting) உறுப்பின ராக வேண்டும் விண்ணப்பம் பெறல் ஆண்டறிக்கைத் தாள் (Annual Report) வரைதல் சுவடி துண்டுத்தாள் முதலியன அச்சிட்டுப் பரப்பல் கழக நடவடிக்கைக் குரிய கடிதப் போக்கு வரத்துச் செய்தல் முதலிய பணிகளை மேற்கொண்டு நடத்துவர்.
9. ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ஆண்டொன்றுக்கு உறுப் புமைக்காக ஒரு ரூபா கட்டணமாகச் (Subscription) செலுத்த வேண்டும். உறுப்பினர் தம் உள்படி நன் டிகாடையாக எந்தத் தொகையும் தரலாம்,

10. இக்கழகத்துக்கு ரூ 100 அல்லது அதற்குமேல் நன் கொடை தருபவர் கழகக் காவலர் (patron of the association) ஆவார்.
11. அயல்நாட்டுறுப்பினர் அஞ்சல் முதலிய செலவுக்கு அரை ரூபா தனிக் கட்டணம் மிகுதியாய் அனுப்பல் வேண்டும்.
12. உறுப்புமைக்காகச் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு விண்ணப்ப மும் பண்டங்களும் கடிதங்களும் அமைச்சருக்கனுப்பப் படல் வேண்டும்.
13. இக்கழகத்தின் பொதுக் கூட்டம் (பேரவை) ஆண்டுக் கொருதடவை நிகழ்த்து கூட்டத்தார் குறித்தவிடத்திற் கூடும். நிகழ்த்து கூட்டம் வேண்டும் போது கூடும்.
14. இக்கழகத்தில் இந்தியாவிலும் பருமா இலங்கை திராள் சுவால் முதலிய அயல் நாடுகளிலும் குடியேற்ற நாடு களிலும் உள்ள தமிழ் பேசுந்திருவிடரும் தமிழின்பிள்ளை மொழிகளாகிய வடுகு கன்னடம் மலையாழம் துழுவம் முதலிய மொழிகள் பேசும் திருவிடரும் மரபு நிறம் அல்லது தெய்வக்கோள் முதலிய வேற்றுமையின்றிப் பதினாறாட்டைக்கு மேற்பட்டவர் எவரும் உறுப்பின ராய்ச் சேரத் தக்கவராவர்.
15. இன்றியாமையதெனத் தோன்றும் பெருஞ்சொல் பண்டம் முதலியவற்றை ஆங்கிலம் அல்லது வேறு மொழி களில் மொழிபெயர்த்து அச்சியற்றி வெளிப்படுத்தலாம்.

இக்கழகம் தோன்றிய காலம்-19.11-1908

இங்ஙனம்,
விருதை சிவஞானயோகி,
கழக அமைச்சர்,
விருதுபட்டி, S.I.Ry

திருவிடர் கழகத்தைத் தோற்றுவித்தவர் மறைத்திருவன் சிவஞான யோகிகள். அவரே நிலை பெறு அமைச்சர். அவர் தமிழ் வடமொழி ஆங்கிலம் ஆகிய மும்மொழிப் புலமையர்; வேதநெறி சைவநெறித் தேர்ச்சியர்; நாட்டு (சித்த) மருத்துவர்; பன்னூற் படைப்பாளி; இறைமைத் தொண்டுகுப் பத்திவிளைகழகமும், மொழித் தொண்டுக்குத் திருவிடர் கழகமும், மருத்துவத் தொண்டுக்குத் தமிழ் நாடு சித்த வைத்திய சங்கமும் தோற்றுவித்து அரும் பெருந் தொண்டாற்றியவர். தொண்ணூற் றொன்பது யாண்டு வாழ்ந்தவர். அவர்தம் தனித்தமிழ் இயக்கம் தானே திருவிடர் கழகம்! 1908 ஆம் ஆண்டிலேயே எண்ணிப்பாரிக்கக் கூடியதா திருவிடர் கழகம்! திருவன், மறைத்திருவன், அமைச்சர், உறுப்பினர், பெருஞ்சொல், பண்டம், சீர்த் தேற்றம், பொருளாளர், பேரெண், நிகழ்த்து கூட்டம், பேரவை, கிழமைக் குடவோலை, பொதுக்கூட்டம், நிறை வெண், குறிகூட்டல், ஆண்டறிக்கை, துண்டுத்தாள், உறுப்புமை, கட்டணம், கழகக் காவலர், அஞ்சல், பருமா, திரான்சுவால், குடியேற்றநாடு, நிறம், தெய்வக்கோள் என்னும் சொல்லாட்சிகள் தனித்தமிழ் அமைப்பே இத்திருவிடர் கழகம் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றதே.

இவ்வறிக்கையுடன் இணைத்ததொரு பாடல் 26 அடிகளான் அமைந்த அகவல். கலப்பிலாத் தமிழ்! தமிழக ஒழுக்கு என்பது ஒரு பெரு நூல். அது 3800 அடிகளாலாயது. அது தமிழ் நாட்டு அரசு முறை, திருமணமுறை, குடிகள் ஒழுக்கலாறு, இல்லற நிலை, கல்வி நிலை, மறுமணமுறை என்பன வெல்லாம் விரியக் கூறுகின்றது. தமிழும் தமிழ் மருத்துவமும் என்னும் நூல் "உலகத்தில் முதன்முதலாக மக்கள் தோன்றிய இடம் தமிழகம்; அதில் தோன்றிய மருத்துவம் தமிழ் மருத்துவம்; ஆகலின் உலக மொழிகளுக்கும் மருத்துவங்களுக்கும் தாயாக விளங்குவன தமிழும் தமிழ் மருத்துவமும்" என்பதை அது விளக்குகிறது. தனித் தமிழ் என்னும் பெயர் இல்லாமல் தனித்தமிழ் காக்கும்

நோக்கில் எழுந்த முதல் அமைப்பு இத்திருவிடர் கழகமே எனலாம்.

மொழிநூல்

கணியம் மருத்துவம் தமிழ் ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி மிக்கவர் மாகறல் கார்த்திகேயர் என்பார். (1857-1916). அவர் எழுதிய நூல்களுள் சிறந்த ஒன்று 'மொழிநூல்' (PHILOLOGY). தமிழ்ச் சொல்விளக்கம், தமிழ் விண்ணப்பம், வேளிர் வரலாற்று மறுப்பு முதலியனவும் எழுதினார். இவற்றுள் மொழி நூல் 1913 இல் வெளிவந்தது.

மொழிநூல் எழுதக் கிளர்ந்த நிலையை மொழிநூல் பாயிரவியல் முகப்பில் சொல்கின்றார். பாலாற்றங்கரையில் அவர் நடந்து செல்ல ஒருவன் மட்டையால் கூழ் மடுத்ததைக் கண்டாராம். அந்த மட்டைச் சொற்காரணம் மனத்துத் தோன்றிற்றாம். மடைமுதலாம் சொல் விளக்கம் தோன்றிற்றாம். இடைவிடாது இவ்வணம் எண்ணத் தோன்றிற்றாம் மொழி நூல்.

மொழிநூல், பாயிர இயல், இலக்கண இயல், முதனிலையியல் என மூவியல்களைக் கொண்டது. இதற்கு மு.சி. பூரண விங்கனார் முன்னுரை வழங்கியுள்ளார்.

“தமிழ்ச் சொற்களை மாத்திரம் ஒருவன் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்தலைக் கொள்வானாயின் ஏனைய மொழிகளை யெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு இதுவே கருவியாகும் என்பதில் சிறிதும் ஐயுறவில்லை” என்கிறார் (4).

குமரிக் கண்டத்தில் மக்கள் தோற்றம் உண்டாயிற்று என்றும், அங்குத் தோன்றிய மக்களே நாற்றிசையிலும் பிரிந்து போய் வேறுபட்டனர் என்றும், குமரி நிலத்து மக்கள் வழங்கிய மொழியே தமிழ் என்றும், வட மொழிக்குத் தமிழ் முற்பட்ட தென்றும், ஆரியத்திற்கு முன்

தமிழ் இருந்தது என்பது கடுக்கனுக்கு முன் பொன் இருந்தது என்பது போலக் கொள்ளல் வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார்.

‘தமிழரீகளுடைய பழமையை நோக்குங்கால் ஆரியருடைய பழமையானது கணப் பொழுதுக்கு முன்பெற்ற ரூட்டரீ தந்திச் செய்தியை ஒக்கும்’ எனச் சென்னை ஆளுநர் கிராண்டப் என்பார் பட்டமளிப்புப் பொழிவொன்றில் கூறியதை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

அனைத்துச் சொற்களும் பொருள் குறித்தனவே என்பதை உறுதியாகக் கொள்கிறார்.

“பொருள்களின் நிமித்தம் சொல்லினது தோற்ற முண்டாயது; சொல்நிமித்தம் பொருளுண்டாயிற்றில்லை” எனத் தெளிவிக்கிறார். “சொற்பிழம்பின்றி மக்கள் நெடிது காலம் உய்தல் கூடும்; பொருட் பிழம்பின்றி ஒரு சிறிதும் உய்தல் கூடாது” என விளக்குகிறார் (145).

கல், கள். கர், குர் என்பன முதலாகச் சொற்பொருள் விரிந்து செல்லுமாற்றை முதனிலையியலில் விரிய விளக்குகிறார். தமிழ் இயற்கை மொழி, உலக முதன் மொழி என்பதை நிலைநாட்டும் முயற்சியாகவின் அதுவும் தனித் தமிழ் ஆக்கப் பணியாகலானும், மொழிநூல் வகையில் முன்னதாக இக்குறிப்புகள் வேண்டிற்றாம்.

ஒவ்வோர் சொல்லின் ஒளிர்முத நிலையைச் செவ்வனம் ஒரிற் நிகழுமக் காரணம் வரையினைக் கல்லி மணிபெறல் எளிதாம் உரையினைக் கல்லி உணர்வதோ அரிதே மற்றது கல்லின் வறப்பினும் வறக்கும் சொற்றொறுங் காரணம் தோன்றா திருந்திய கல்லினை வல்லே கல்லுத லாகும் சொல்லினைக் கல்லப் பல்லவாம் நாள்கள் பல்லவா ஆயினும் படுபயன் எல்லை இல்லவாம் இன்பம் பெரிதே’

என்னும் மொழிநூல் முதனிலையியல் முகப்புப்பா சொல்லாய்வுச் சீர்மையும் இன்பமும் உரைப்பதாம்.

பாசுதியார் :

‘தமிழியக்க வரலாறு’ என எழுதப்படுமாயின் பெரும்பங்கு கொள்ளத் தக்கவர் தேசியப் பாவலர் பாரதியார். ஆனால், தனித் தமிழ் இயக்க வரலாற்றிலும் அவர்க்குப் பங்கு இல்லாமல் இல்லை. பாரதியார் காலம் 1882-1921.

‘தேசியக் கல்வி’ என்பது பற்றி விரிவாக ஆய்ந்து திட்டம் வகுத்துக் கட்டுரையும் வரைந்தவர் பாரதியார். தமிழ் வழிக் கல்விக்காகவும் தமிழிசைக்காகவும் அவர் கொடுத்த குரல் ஈடுஇணை அற்றது. மொழி பெயர்ப்பு, கலைச் சொல்லாக்கம் என்பன குறித்தும் அவர் எண்ணி எழுதுகிறார். ‘தேசியக் கல்வி’ (1920) என்னும் கட்டுரையின் நிறைவில் வரும் பகுதி இது:

“அ...ன்

மேலே காட்டிய குறியின் பொருள் யாது? தமிழ் நாட்டில் தேசியக் கல்வி நடைபெறவேண்டுமாயின் அதற்கு அகர முதல் ஊகரப் புள்ளி இறுதியாக எல்லா வ்யவஹாரங்களும் தமிழ் பாஷையில் நடத்த வேண்டும் என்பது பொருள்.

ஆரம்ப விளம்பரம் தமிழில் ப்ரகரம் செய்ய வேண்டும். பாடசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டால் அங்கு நூல்களெல்லாம் தமிழ் மொழி வாயிலாகக் கற்பிக்கப்படுவதுமன்றிப் பலகை குச்சி எல்லாவற்றுக்கும் தமிழிலே பெயர் சொல்ல வேண்டும். ஸ்லேட்’, ‘பென்ஸில்’ என்று சொல்லக் கூடாது.”

தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களை விவக்கித் தமிழ்ச் சொற்களைக் கூறவேண்டும் என்று எவ்வளவு ஆர்வம் கொள்கிறார் பாரதியார்!

இன்னொன்றும் பாரதியார் எழுதுவதே: 'மெம்பர் என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ச் சொல் எனக்கு அகப்படவில்லை. இது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம். 'அவயவி' சரியான வார்த்தை இல்லை, 'அங்கத்தான்' கட்டிவராது. 'சபிகன்' சரியான பதந்தான். ஆனால் பொது மக்களுக்குத் தெரியாது. யாரேனும் பண்டிதர்கள் நல்ல பதங்கள் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தால் புண்ணியமுண்டு. அரைமணி நேரம் யோசித்துப் பார்த்தேன். 'உறுப்பாளி' ஏதெல்லாமோ நினைத்தேன். ஒன்றும் மனத்திற்குப் பொருந்தவில்லை. என்ன செய்வேன். கடைசியாக 'மெம்பர்' என்று எழுதிவிட்டேன். இன்னும் ஆர அமர யோசித்துப் பார்த்துச் சரியான பதங்கள் கண்டுபிடித்து மற்றொரு முறை சொல்லுகிறேன்'' என்கிறார்.

ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழாக்க வேண்டும் என்று மிகுபேரார்வம் கொள்கிறார் பாரதியார். ஆனால் வட மொழிச் சொல்லும் "தமிழுக்கு வேற்று மொழிச் சொல் தான் என்னும் கருத்து ஏற்படவில்லை. அச் சொல்லுடன், எழுத்தும் கலந்து எழுதுகிறார்."

'சிலேட்', 'பென்சில்' ஆகாது என்றவர், 'வ்யவஹாரம்', 'பாஷை', 'ப்ரசரம்', 'ஸ்தாபிக்க' என்பவற்றைக் கலந்து எழுதுவதைப் பார்க்கத் தெளிவாகும் இது. மேலும், மெம்பரைத் தமிழாக்க நினைப்பவர்க்கு என்னென்ன பெயர்ப்புகள் வருகின்றன? 'அவயவி' 'அங்கத்தான்' 'சபிகன்' என்பன. இவையனைத்தும் வடசொற்களே. 'உறுப்பாளி' தமிழே!

மெம்பர்க்குத் தமிழ்ச் சொல் அதுகாறும் வராமல் போய்விட்டதா? திரவிடர் கழக அமைப்புத் திட்டத்தில் அருமையாக இடம் பெற்றுள்ளதே உறுப்பினர்! பாரதியார் அதனை அறியாமல் இருந்திருக்கலாம்; அல்லது அப் பெயர்ப்பு அவர்க்கு ஏற்புடையதாகத் தோன்றாமல்.

இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் உறுப்பாளி மனத்திற்கு பொருந்த வில்லை' என்கிறாரே.

“தமிழ் நாட்டிலோ முழுதும் தமிழ் நடையை விட்டு இங்லீஷ் நடையில் தமிழை எழுதும் விநோதமான பழக்கம் நமது பந்திராதிபர்களிடம் காணப்படுகிறது” என்று வருந்துகிறார்.

“ஐயோ, இவ்வளவு காயிதத்தில் எத்தனையோ உண்மைகளும், எத்தனையோ ஆச்சரியங்களும், எத்தனையோ சந்தோஷங்களும் எழுதலாமே? என்று எண்ணி வருத்தப்படுவதும் உண்டு” என்றும் எழுதுகிறார். ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவர் கருதிய கருத்து முற்றிலும் சரியே. ஆனால், தமிழில் வடமொழி இரண்டறக் கலப்பதைக் கலப்பாகவே கருதினார் அல்லர். வெவ்வேறு மொழியாகவே எண்ணினாரும் அல்லர் என்றே தோன்றுகின்றது.

‘தமிழில் சாஸ்திர பரிபாஷை’ என்னும் தலைப்பில் எழுதுகிறார்: “ஐரோப்பாவில் வழங்கும் லௌகிக சாஸ்திரங்களைத் தமிழில் எழுத வேண்டும் என்று மிகவும் ஆவலோடிருக்கிறார்கள். முன்னதாகவே பாண்டிதர்கள் செய்துவைக்க வேண்டிய அடிப்படைக் காரியம் ஒன்றுண்டு. கூடியவரை சாஸ்திர பரிபாஷையை நிச்சயப் படுத்தி வைத்தால் பிறகு மொழிபெயர்ப்புத் தொடங்குவோர்க்கு அதிக சிரமம் இராது. ஸங்கடமிராது. பரிபாஷை, ஸங்கேதம், குழுவுக்குறி என்ற மூன்று சொல்லும் ஒரே பொருளைப் பல வகையிலே குறிப்பன. அதாவது ஒரு கூட்டத்தார் அல்லது ஒரு சாஸ்திரக்காரர், விசேஷார்த்தம் தோன்றும் படி உடன்பட்டு வழங்கும் பொதுவழக்கமில்லாத சொல். இங்ஙனம் பரிபாஷையை நிச்சயப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சேலத்தில் வக்கீல் ஸ்ரீசக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலசாரியரும் ஸ்ரீ வெங்கட சுப்பையரும் சேர்ந்து

ஒரு மாதப் பத்திரிகையைத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பத்திரிகையின் பெயர் 'தமிழ் சாஸ்த்ர—பரிபாஷைச் சங்கத்தாரின் பத்திரிகை'.

மேற்கண்ட பெயருடன் ஒரு சங்கம் சேலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த சங்கத்தின் கார்யஸ்தர் அந்த ஊர்க்காலேஜில் ப்ரகிருதி சாஸ்த்ர பண்டிதராகிய ஸ்ரீராம நாதய்யர்.

'தமிழில் சாஸ்த்ர பரிபாஷை மாஸப்பத்திரிகை' என்ற சேலத்துப் பத்திரிகையின் முதலாவது சஞ்சிகை இங்கிலீஷில் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பத்திலே தமிழில் எழுதாமல் தமிழுக்கு வேண்டிய இக்காரியத்தை இங்கிலீஷ் பாஷையிலே தொடங்கும்படி நேரிட்டதற்கு ஸ்ரீராஜ கோபாலாசாரியர் சொல்லும் முகாந்தரங்கள் எனக்கு முழு நியாயமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் கூடிய சீக்கிரத்தில் தமிழ்ப்பகுதியொன்று அந்தப் பத்திரிகையில் சேருமென்று தெரிகிறது. அனேகமாக இரண்டாம் ஸஞ்சிகையிலேயே தமிழ்ப் பகுதி சேருமென்று கேள்விப்படுகிறேன். அங்ஙனம் தமிழ் சேர்ந்து நடக்கும் சாஸ்த்ரப் பத்திரிகையினால் தமிழ் நாட்டாருக்கு மிகப் பெரிய பயன் விளையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை'' என்று கூறும் பாரதியார், 'பரிபாஷை சேகரிக்க ஒருபாயம்'' என்று ஒருவழியும் சொல்கிறார்.

''ஸ்ரீகாசியிலே, 'நாகரி ப்ரசாரிணி சபையார்' ஐரோப்பிய ஸங்கேதங்களையெல்லாம் எளிய ஸமஸ்கிருத பதங்களில் போட்டு மிகப் பெரியதோர் அகராதி உண்டாக்கி வருகிறார்கள். அந்தச் சொற்களை வேண்டியவரை, இயன்றவரை, தேச பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏககாலத்தில் கைக்கொண்டு வழங்கலாம். ஐரோப்பாவில் எல்லா பாஷைகளும் இவ்விதமாகவே லத்தின் யவன பரிபாஷைகளைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு செய்வதால் நமது தேசபாஷைகளில் ஸங்கேத ஒற்றுமை யேற்படும்.

ஆதனால் சாஸ்த்ரப் பயிரீ தேச முழுவதிலும் வளர்ந்
தோங்கி வருதல் எளிதாகும்'' என்கிறார். (கட்டுரைகள்;
கலைகள் 396—98).

சுப்பிரமணிய சிவா

பாரதியார், வ.உ.சி., திரு.வி.க. முதலியவர்களுக்கு
நெருங்கியவராகவும் விடுதலை வீறு கொண்டவருமான
சுப்பிரமணிய சிவா (1884-1925) ஞானபாநு என்னும்
இதழை நடத்திவந்தார். அவ்விதழ் 1913 இல் தொடங்கப்
பட்டது. அதன் இரண்டாம் ஆண்டில் (1915 சூலை) ஓர்
அறிக்கை வெளிவந்தது. 'தனித்தமிழ்' தொடர்பான
ஆவ்வறிக்கைச் செய்திவருமாறு:

ஐந்து ரூபாய்!

“உங்களால் தனித்தமிழ் எழுத முடியுமா? முடியுமானால்
முந்துங்கள். சமஸ்கிருதம் முதலிய அந்நிய பாஷைச்
சொற்களில் ஒன்றும் கலவாது தனித்தமிழில் நமது
ஞான பாநுவில் எட்டுப்பக்கத்திற்குக் குறையாது
வரும்படியாக தமிழ்ப் பாஷையின் சிறப்பைப் பற்றி
யாவது திருவள்ளுவ நாயனாரின் சரித்திரத்தையாவது
எழுதுவோருக்கு ரூபர் ஐந்து இனாமளிப்பதாகத்
தமிழ்பிமானி யொருவர் முன்வந்திருக்கிறார்.

சமஸ்கிருதச் சொல்லாகிய கஜம் திரிந்து தமிழில்
கயம் என்றாயிருப்பது போன்ற திரிபுச் சொற்களும்
உபயோகப் படுத்தலாகாது. சுருக்கத்தில் எந்தப்
பாஷையின் சொற்களுக்கும் சம்பந்தமில்லாத தனித்
தமிழ்ச் சொற்களே உபயோகிக்கப்படவேண்டும்.

வியாசங்கள் வருகிற ஆவணி மீ 15-ம் தேதிக்குள்
நமது ஞானபாநு காரியஸ்தலத்திற்கு அனுப்பிக்
கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

வெகுமதிப்புக்குரியதாகிய வியாசமானது நமது பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்படும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி மற்ற விஷயங்கள் வேண்டுவோர் கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதித் தெரிந்து கொள்க.

காரியஸ்தர்

ஞானபாநு

மைலாப்பூர்-சென்னை.

“உங்கள் நா தமிழே பேசுக; நீங்கள் கையிலேந்தும் இறகு தமிழே எழுதுக. உங்களுடைய ஹிருதயம் தமிழையே நாடுக; உங்களையெல்லாம் தமிழ்மரது தயையுடன் ரட்சித்திடுக” என்று எழுதியவர் சிவா. அவரை ஒருவர் தூண்டு வித்து இத்திட்டத்தை அறிமுகப் படுத்தியிருக்கிறார். மேற்பட்ட விளைவு யாதாயிற்று என்பது வெளிப்பட்டிலது (மகாகவிமலர் பக். 83-94).

நீலாம்பிகையார்

இனி, 1916ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியொன்றை ஆந்நிகழ்ச்சி யுரிமைப் பேற்றாளரே கூறுவதைக் காட்டி இப்பகுதியை நிறைக்கலாம். அது வருமாறு,

“இக்கட்டுரைகளில் வட சொற்கள் மருந்துக்கும் அகப் படா. வடசொற் கலப்பால் தமிழ் தன் இனிமையும் நூய்மையும் இழத்தலை யான் முதன் முதல் அறிந்தது பின்வருமாறு, யான் பதின்மூன்றாண்டுகளில் சிறுமியாய் இருந்தபோது ஒருநாட் சாயங்காலம் எந்தந்தையார் அவர்களுடன் மிகமகிழ்வோடு எங்கள் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டு வருகையில், தந்தையார் தம்மை மறந்து இராமலிங்க அடிகள் ஆருளிச் செய்த திருவருட்பாவினாள் “பெற்றதாய் தனை மகமறந்தாலும்” என்னும் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு வந்தார்கள்; அப்பாட்டின் இரண்டாவது

அடியாகிய “உற்ற தேகத்தை உயிர்மறந்தாலும்” என்பதனைச் சொன்னபோது என் தந்தையாரவர்கள் என்னை நோக்கி, “அம்மா இப்போது நான் பாடிய பாட்டைத் தூய தமிழில் இராமலிங்க அடிகள் எவ்வளவு அழகாய்ப் பாடியிருக்கின்றார்கள்! ஆனால், அப்பாட்டின் இரண்டாம் அடியிலுள்ள ‘தேகம்’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லை நீக்கி, யாக்கை என்னும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லை அங்கே அமைத்துப் பாடியிருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! தமிழில் வட சொற்களைச் சேர்ப்பதால் தமிழ் தன் இனிமை இழந்துபோவதோடு, பல தமிழ்ச் சொற்களும் வழக்கில் இல்லாமல் இறந்து போகின்றன என்றார்கள். இது கேட்ட நாள் முதல் என் தந்தையாரும் யானும் தனித்தமிழிலேயே பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் உறுதி கொண்டோம்” என்று வரைகிறார். வரைபவர் ‘தனித்தமிழ்க் கட்டுரை’ என்னும் தூலின் ஆசிரியர் நாகை நீலாம்பிகையார். ஆம்! மறைமலையடிகளார் திருமகளார். இதனைக் குறித்து எழுதும் நாளும் இடமும்: 29.7.1925; பொது நிலைக் கழகம், பல்லாவரம்.

அடிகளார்க்குத் தனித்தமிழ் பற்றிய எண்ணம் 1916இல் தான் உண்டாயிற்றா? அதனை அறிவோம்!

9. விடிந்த வகை

தனித் தமிழிலேயே பேசுதற்கும் எழுதுதற்கும் உறுதி பூண்ட தவத்திரு மறைமலையடிகளார் 1876இல் பிறந்தவர். ஆதலால் 1916இல் அவர்க்கு நாற்பதாம் அகவை நிரம்பி விட்டது. 1916இல் “பெற்றதாய் தனை மகமறந்தாலும்” என்னும் வள்ளலார் பாட்டை இயல்பாக இசைக்கும் போதிலேதான் தென்மொழியில் வடமொழிக் கலவையுண்மையை உணர்ந்தாரா?

மறைமலையடிகளார் :

அடிகளார் தம் இளந்தைப் பருவத்தில் நாகப்பட்டினம் வெசிலி கல்லூரி உயர் பள்ளியில் கற்றுவந்தார். பள்ளியில் தமிழ் பயின்றதுடன் ஆங்குப் பொத்தகக் கடை வாணிகராக இருந்தவரும் பெருந்தமிழ்ப் புலமையாளரும் ஆகிய நாராயணசாமி அவர்களிடம் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைச் செவ்வையாகக் கற்றார்.

நான்காம் படிவ அளவில் பள்ளிப்படிப்பை முடித்துக் கொள்ள நேர்ந்த அடிகளார் தனியே இருந்து தமிழ்கற்கத் தொடங்கினார். அவர் கற்ற கல்வியைத் திருவொற்றியூர் முருகர் மும்மணிக் கோவை முகப்பில் பொறிக்கின்றார் :

“எமது பதினைந்தாம் ஆண்டில் முறைப்படி துவங்கிய தமிழ்ப் பயிற்சியானது எமது இருபத்தோராம் ஆண்டில் பெரும்பாலும் நிரம்பிய தெனலாம். இருபத்தோராம் ஆண்டிற்குள் தொல்காப்பியம் திருக்குறள் சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும் மூன்று நூல்களையும் முழுதும் நெட்டுருச் செய்து முடித்தோம்.

கலித்தொகை பத்துப் பாட்டு சிலப்பதிகாரம் நாலடி முதலிய நூல்களில் பெரும்பகுதிகள் அங்ஙனமே நெட்டுருச் செய்து முடிக்கப் பட்டன.

சிவஞான போதம் சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூல்கள் இரண்டும் முழுமையும் நெட்டுருச் செய்து முடிக்கப் பட்டன. இவையேயன்றி நன்னூல் விருத்தி, இறையனார் அகப்பொருளுரை, தண்டியலங்காரம் முதலான நூல்களும் முன்னமே முழுமையும் நெட்டுருச் செய்து முடிக்கப்பட்டன வாறும்.

கல்லாடம் சீவக சிந்தாமணி பெரியபுராணம் என்னும் நூல்களின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளில் பெரிதும் மூழ்கியிருந்தும் அவற்றிலிருந்து எடுத்துப் பாடஞ் செய்த செய்யுட்கள் மிகுதியாயில்லை. என்றாலும் அவற்றின் சொற்பொருள் நயங்கள் எமதுள்ளத்தில் வேரூன்றி நின்றன. இங்ஙனமாக விழுமிய தமிழ்ப் பழநூல்களில் எமது கருத்து ஈர்ப்புண்டு நின்று பயின்ற பயிற்சியினாலேயே செய்யுளும் உரையும் தனிச் செந்தமிழ் நடையில் எழுதும் திறம் எமது இளமைப் பருவத்திலேயே எமக்கு வாய்ப்பதாயிற்று. எழுதும் திறம் வாய்ப்பவே அவைக்களங்களில் பேசும் திறமும் அதனை யொட்டி வாய்ப்பதாயிற்று" என்பது அது.

இதனை எழுதும் காலத்தில் (1942) "யாம் அந்நாளில் பழைய தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூற்பயிற்சியில் மட்டுப் படா விழைவு கொண்டு கருத்தான்றியிருந்தேம்" என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

அடிகளார்க்குத் தமிழ்க் கல்வி நிரம்பிய இருபத்தோராம் ஆண்டு என்பது 1897 ஆகும். அக்காலத்திற்குள் பழநூல்களுள்,

திருக்குறள், நாலடியார்
தொல்காப்பியம்

1812

1847, 1868, 1885

சிலப்பதிகாரம்	1880
சிந்தாமணி	1887
கவித்தொகை	1887
பத்துப் பாட்டு	1889
மணிமேகலை	1894
புறநானூறு	1894

என்பவை அச்சிடப் பெற்றிருந்தன, இவற்றுள் பின்னிரு நூல்களையன்றிப் பிறவற்றை யெல்லாம் அப்பருவத்திலேயே அடிகளார் கற்று நிறைவித்தார் எனலாம்.

ஐங்குறுநூறு அகநானூறு பதிற்றுப்பத்து நற்றிணை குறுந்தொகை பரிபாடல் என்னும் தொகை நூல்கள் 1903 முதல் 1918 ஆம் ஆண்டுக்குள் அச்சிட்டு வெளிவந்தவை ஆகலின், அடிகளார் அக்காலத்தில் கற்ற நூல்களுள் இவை இடம் பெறவில்லை என்க.

சமயநூல்களை ஒழிந்த பழநூல்கள் எல்லாமும் பெரிதும் பிறமொழிக் கலப்பிலா நூல்கள் ஆகலானும், அவற்றை முழுமை முழுமையாகக்கற்றும் வரப்படுத்தியும் கொண்டமையாலும் அச் சொற்பொருள் நயங்கள் அமைய நூல் இயற்றவும் பொழிவாற்றவும் இயல்பாக இயன்றன என்க.

பேரா. சுந்தரனார்:

அடிகளின் ஆசிரியர் நாராயணசாமி அவர்களின் மேனார் மாணவர்களுள் ஒருவர் பேராசிரியர் மனோன் மணியம் சுந்தரனார்; அவரைத் தம் ஆசிரியருடன் சென்று நட்புக் கொண்டவர் அடிகளார். அது 1895-ஆம் ஆண்டு ஆகும். அடுத்த ஆண்டிலே அடிகள் திருவனந்தைக் கல்லூரியில் நாடகத் தமிழ் பற்றி உரையாற்ற வருமாறு பேராசிரியரால் அழைக்கப்பட்டார். அங்கே ஒரு பள்ளியில் சில திங்கள் அளவு ஆசிரியப்பணியும் ஏற்றிருந்து நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டார். இவற்றால் பேராசிரியர் சுந்தரனாரின்

மொழியியற் கொள்கை, நூல்வழியாகவும் நேர்வழியாகவும் வாய்ப்பதற்கு வழி உண்டானமை தெளிவு.

சோம சுந்தரர்:

அடிகளாரின் சமய நூல் ஆசிரியர் சோமசுந்தர நாயகர். அவர்தம் தமிழ் நடையைப் பற்றி அடிகளார் 15.5.49 இல் சைதாப் பேட்டை சிவநெறிக் கழகச் சார்பில் 'சங்ககாலத் தமிழகம்' என்னும் பொருளில் பொழியும்போது குறிப்பிட்டார்:

“என்னுடைய ஆசிரியர் அறுபது நூல்கள் வரை எழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் நூலை எல்லோரும் படித்து விட முடியாது. அவர்கள் நூலில் நூற்றுக்கு என்பது வட சொற்கள் கலந்திருக்கும். மிகுதியாக வட சொற்கள் கலந்திருக்கும். ஆசிரியரை நோக்கி 'ஏன் மிகுதியாக வடசொற்களைச் சேர்த்து எழுதுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டதற்கு, 'என்னால் வடசொற்களின்றி எழுத இயலாது. நீ வடசொல் கலவாது தனித்தமிழிலே எழுது' என்று சொன்னார். நச்சினாரீக் கினியர் சிவஞானமுனிவர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் எழுத்திலே நான் சொக்கித் தனித்தமிழிலே எழுதத் துவங்கினேன். ஆசிரியர் யான் தனித்தமிழிலேயே எழுதும் கட்டுரைகளைப் பார்த்து, 'நீ தனித் தமிழிலேயே எழுது. உனக்குத் தனித் தமிழிலே எழுதும் ஆற்றலை இறைவன் ஆக்கியுள்ளான். உன் தனித் தமிழைப் படிக்கப்படிக்க என் காதுகளுக்கு இன்பமாயிருக்கிறது' என்றார். 'தனித்தமிழில் எழுதுவதைவிடாதே; நீ தனித் தமிழிலே எழுதுவது எனக்கு விழிப்பையும் கிளர்ச்சியையும் உண்டு பண்ணுகிறது' என்றும் கூறினார்.” (மறைமலையடிகளார் கடிதங்கள் பக். 54)

அடிகளாரின் ஆசிரியர் சோமசுந்தரநாயகர் 1901இல் மறைந்தார். ஆதலால், அவர் கூறிய இக்குறிப்புகள் அதற்கு முற்பட்டவை என்பது வெளிப்படும்.

நாயகரின் மறைவுக்கு இரங்கிய அடிகள், 'சோமசுந்தரக் காஞ்சி' இயற்றினார். சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறும்

எழுதினார். அவ்வரலாற்றில் நாயகருக்குத் தனித்தமிழ் ஆற்றல் வாயாமை குறித்து எழுதினார்:

“இவர்களது இளமைக் காலத்தில் தனித் தமிழ்ப் பேரிலக்கணமான தொல்காப்பியமும் தனிச்செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கிய நூல்களான பத்துப்பாட்டு புறநானூறு கலித் தொகை முதலானவைகளும் அச்சிற் பதிக்கப்பட்டு வெளிவந்தில. இவர்கட்கு 39 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றுப் போது தான் அதாவது கி. பி. 1885-ஆம் ஆண்டிற்றான் தமிழ்த் திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களால் முதன் முதல் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அரிது முயன்று அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

கி. பி. 1887 ஆம் ஆண்டில் திருவாளர் சி. வை தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் தனிச் செந்தமிழ்ப் பேரிலக்கிய நூலான கலித்தொகையையும், திருவாளர் உ.வே சாமிநாதையரவர்கள் ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவக சிந்தாமணியையும் வெளிப்படுத்திய ஞான்று நாயகரவர்கட்கு அகவை 41.

1889-ஆம் ஆண்டில் ஐயரவர்கள் பத்துப்பாட்டு என்னும் தன்னிகரில்லாத் தனிச் செந்தமிழ்ப் பெருநூலை வெளிப்படுத்திய போது நாயகர் அவர்கட்கு அகவை 43.

1893-இல் அவர்கள் புறநானூறு என்னும் அரும்பெருந்தமிழ்ப் பழநாகரிக மாட்சி தெரிக்கும் விழுமிய நூலை வெளிப்படுத்திய போது நாயகர் அவர்கட்கு அகவை 47. இங்ஙனமாக இவ்வரும் பெருந்தமிழ் நூல்களெல்லாம் நாயகரவர்கட்கு முப்பத் தொட்டாண்டு அகவை சென்ற பின்னர் வெளிப்பட்டமையால் இவர்கள் தமது இளமைக் காலத்திலேயே இவைகளைப் பயின்று தனிச் செந்தமிழ் வளனும் விழுப்பமும் உணர்ந்து இன்புறுதற்கு இடமில்லாமலே போயிற்று.”

‘நாற்பதாண்டு நிறைந்த நாள் தொட்டேனும் வெளிப் போந்த நூலைப் பயிலாமை என்னை?’ என வினாவிக்கொண்டு அடிகளே மறுமொழி பகர்கின்றார் :

தொடர்பாக இவர்கள் பரந்தாழ்ந்த சமயநூல் ஆராய்ச்சியிலேயே முனைந்து நின்றமையால், தமது முப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டிலிருந்து வெளிப்போந்த தொல் காப்பியம் கவித்தொகை புறநானூறு முதலான பண்டைத் தனிச் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பயிற்சில் கருத்தூன்ற மாட்டாதவர் ஆனார்கள். இவ்வரும் பெரும் கருவி நூல்களெல்லாம் ஒருவர் தமக்கு இருபதாண்டு நிரம்பு முன்னரே பயின்று தெளியற் பாலனவாம். இருபதாண்டிற்குப்பின் அறிவு நூல்களே ஆராயற்பாலன.

நாயகரவர்கள் தமக்கு இருபதாண்டு நிரம்பு முன்னரே கிடைத்த நன்னூல் முதலான பிற்காலச் சிற்றிலக்கணங்களையும் திருக்குறள் நாலடியார் பெரிய புராணம் முதலான இலக்கியங்களையும் நன்கு ஓதி உணர்ந்தமையால் இருபதாண்டுக்குமேல் அறிவு நூற் பயிற்சியிலேயே தமது கருத்தைத் தோய்விப்பா ராயினார். அறிவு நூற் பயிற்சியில் கருத்து ஈர்ப்புண்ட பின் அதனை மறித்தும் கருவி நூற் பயிற்சியில் செலுத்துதல் இயலாது. தேமாங்கனியின் சுவை கண்டவர்க்கு அதளிற் குறைந்த சுவையுடைய கனிகளில் மனம் செல்லாமை இயற்கையன்றே. ஆகவே நாயகரவர்கள் பண்டைத் தனிச் செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பயிலாத காரணம் இதுவாதல் கண்டு கொள்க என்கிறார்.

நாயகரவர்கள் வேண்டுமென்று முனைந்தால் உரையும் பாட்டும் தனித்தமிழில் சுவைபெருக எழுதவல்லவர் என்பதை எடுத்துக்காட்டால் விளக்குகிறார் அடிகளார். அதே இடத்தில் அலர்களின் வடசொற் கலந்த நடையை எடுத்துக்காட்டித் தமிழ் ஒன்றே அறிந்த எந்தத் தமிழ் மகனேனும் எளிதில் கற்று அறிந்து கொள்ள இயலுமோ என வருந்திக் கூறுகிறார்,

தடுத்தாட் கொண்டமை :

நாயகரைப் போல் கலப்பு நடையில் எழுதுவதற்குத் தமக்கு விருப்பம் உண்டாயதையும் அதை அவர் தடுத்து ஆட்கொண்டதையும் கூறுகிறார்: “யாம் நாயகரவர்களின் நூல்களைப் பயின்று அவர்களை அடுத்த இளமைக் காலத்தில் நாயகரவர்களின் உரைநடையைப் போல் வட சொற்கலப்பு மிகுதியும் உடைய ஓர் உரைநடை எழுத எமக்கு ஒரு விருப்பம் உண்டாயிற்று. என்றாலும் நக்கீரர் சேனாவரையர் சிவஞான முனிவர் முதலான உரையாசிரியன்மார் வரைந்த தனித் தமிழ் தீஞ்சுவை யுரை நடையிற் பெரிதும் பழகிய எமதுளத்தை வடசொற் கலந்த நடைக்குத் திருப்புவது எளிதில் இயலவில்லை.

1898 ஆம் ஆண்டு மூன்றாந்திங்கள் ஒன்பதாம் நாளில் சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரியில் தம்முடைய அமர்ந்த காலந் தொட்டு நாயகரவர்க்கு அணுகுகராய் ஒழுகி வருகையில் வடசொல் மிகக் கலந்த அவர்களது உரைநடையைப் போல் யாமும் எழுதுவது நல்லதாமோ? என்பதை அவர்கள் பால் வினவ, அவர்கள் ‘வடசொற் கலவா உனது உரை நடையே இனியதாகவும் எவர்க்கும் எளிதில் பொருள் விளங்கத் தக்கதாயும் இருத்தலால் உனது நடைப் படியே எழுது; எனது உரைநடையைப் பின்பற்றாதே’ என்று ஆணைதந்தார்கள். அவர்களின் அக்கருத்தை அறிந்த பின் முன்னமே தொல்லாசிரியர் தம் தீந்தமிழ் உரைநடையிற் பழகி அதன் சுவைகண்ட எமதுளத்திற்கு அவர்கள் இட்ட கட்டளை மிகவும் பொருத்தமுடையதாகவே காணப்பட்டது. அது முதல் தீந்தமிழ் உரைநடை எழுதுவதில் எமது உள்ளம் உறைந்து நிற்கலாயிற்று” என்கிறார்.

இவற்றைக் கூறிய அடிகளார் மேலுமொரு குறிப்பைத் தருகிறார். “அவர்கள் தம்மைப் போலவே வடசொல் மிகக் கலந்த நடை எழுதுதலை எனக்கு சற்று அழுத்திச் சொல்லியிருந்தால் யாமும் அங்ஙனமே எழுதித் தமிழரை வளப்

பைச் சிதைத்திருப்போம். ஆனால் அங்ஙனம் ஆகாமல் இறைவன் திருவருளே அவர்களிடே நின்று தடுத்துத் தமிழ் நலனை ஓம்பியது'' என நிறைக்கிறார் (சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு 10-24).

இவற்றால் தாம் கற்ற பழநூற் பயிற்சியாலும் பழைய உரையாசிரியர் நூல் தோய்வாலும் தம் ஆசிரியர் ஒப்புகையாலும் தம் இருபத்தோராம் அகவை அளவிலேயே தனித் தமிழ்க் கடைப்பிடி தோன்றி விட்டமையைத் தெளிவாக்கி விடுகிறார்.

கிறித்தவக் கல்லூரி

1898 இல் கிறித்தவக் கல்லூரியில் பணியேற்ற அடிகளார்க்கு அப்பணித் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தவர் பரிதிமாற்கவைஞர். அவர் தம் உண்மைப் பெயர் வெளிப்படப் புலப்படாமையை நோக்கிப் பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டாலும் அது தூய தமிழ்ப் பெயராக இருந்தமையும், அவர் எவ்விடத்தும் கொச்சை கலவா நடையிற் பேசுபவராக இருந்தமையும், அவர் மதிவாணன் என்னும் பெயரிய செந்தமிழ் நடைப் புனைகதை எழுதியமையும், உயர் தனிச் செம்மொழி என்பதைக் கட்டுரையாக வரைந்தமையும், தமிழ் மொழி வரலாற்றில் 'வடமொழிக் கலப்பு' என்பதோர் அரிய பகுதி உண்மையும் தாம் பணியிற் சேர்ந்த நாள் முதல் அவர் இயற்கை எய்திய 1903 ஆம் ஆண்டு வரையாகிய ஐந்தாண்டு நெருக்கம் இருந்தமையும் ஆகிய இவ் வெல்லாம் தனித் தமிழ்ப் பற்றுமை தழைத்த அடிகளார்க்கு மேலும் கிளர்ச்சி யூட்டுவனவாகவே அமைந்திருக்கும் என்பது நடைமுறை உண்மையாகும்.

முல்லைப் பாட்டு :

அடிகளாரின் முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை 1903 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அதில், "இப்பாட்டினுள் இடைச் சொற்களையும் வேற்றுமை உருபுகளையும் நீக்கி

எண்ணப்பட்ட சொற்கள் சிறிது ஏறக்குறைய ஐந்நூறு சொற்களாகும். இவற்றுள் முன்வந்த சொல்லே பின்வரு மாயின் பின்வந்தது எண்ணப் படவில்லை. இவ்வைந்நூறு சொற்களுள் நேமி, கோவலர், படிவம், கண்டம், படம், சுணம், சிந்தித்து, விசயம், அஞ்சனம் என்னும் ஒன்பதும் வட சொற்கள். யவனர் மிலேச்சர் இரண்டும் திசைச் சொற்கள். ஆக இதனுட் காணப்பட்ட பிறமொழிச் சொற் கள் பதினொன்றேயாம். எனவே, இப்பாட்டினுள் நூற் றுக்கு இரண்டு விழுக்காடு பிறசொற்கள் புகுந்தன என்றறிக. ஏனைய வெல்லாம் தனிச் செந்தமிழ்ச் சொற்களாகும் என்று எழுதுகிறார்.

பட்டினப் பாலை :

பட்டினப்பாலை என்னும் மற்றோர் ஆய்வு நூலில் “இப் பாட்டின்கண் சிறிதேறக் குறைய ஆயிரத்து முந்நூற்றறு பத்தொன்பது சொற்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள்பதி னொரு சொற்கள் வட சொற்களாம். அவை மகம் அங்கி ஆவுதி பூதம் மதுபனி பதாகை அமரர் கங்கை புண்ணியம் சமம் என்பனவாம். ஞமலி என்னும் ஒரு சொல் பூழி நாட்டிற் குரிய திசைச் சொல்லாகும். ஆகவே இப்பாட்டில் நூற் றுக்கு ஒன்று விழுக்காடு பிறநாட்டுச் சொற்கள் கலந்தன என்பது அறியற்பாற்று. இதனால் இவ்வாசிரியர் காலத்தில் தமிழ் மிகவும் தூயதாக வழங்கப்பட்டு லந்தது என்பது புலப் படும் என்க” என்று எழுதுகிறார். இந்நூல்கள் இரண்டும் 1905ஆம் ஆண்டுக்கு முற்படவே வெளிவந்த நூல்களாகும்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பொழிவு :

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 1905ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த சங்கத்தின் நான்காம் ஆண்டு விழாவில் ‘பண்டைக் காலத் தமிழரும் ஆரியரும்’ என்னும் தலைப்பில் அடிகளார் உரையாற்றினார். அவ்வுரை அடுத்த ஆண்டில் நூலாக வெளி வந்தது. 55 பக்கங்களைக் கொண்ட அந்நூலில் ஏறத்தாழ

ஒன்பதாயிரம் சொற்கள் உள. அவற்றுள் சிறப்புப் பெயர்கள் நீங்கலாக இடம் பெற்ற வடசொற்கள் இருபத்து ஐந்தே யாம். அவை இரத்தம், வசித்து, சைவம் (2), காரணம் (3), பிரயோகம் (4), நியாயம் (7), சுத்தம் (9), உச்சரிப்பு (13), வாக்கியம் (16), காப்பியம் (18), பேதம் (20), சூத்திரம் (21), இலெளகிகம் (27); தத்துவம் (29), வியாபாரி (30), தூபி (33) சிலா சாதனம் (34), சடம் (35), சித்து (42), இரசம் (42), சொரூபம், பிரமாணம் (44), அந்தரங்கம் (45) பிராணி (48), வேதாந்தம் (51) என்பனவே. இக் கணக்கீட்டால் 370 சொற்களுக்கு ஒரு சொல்லே வடசொல் என்பது விளங்கும்.

இந்நூலிலே “நீர் வேட்டுச் செல்கின்றான் ஒருவன் நறுமணங் கமழும் இளமரக்காவின் இடையிடையே தங்கி அயர்வு சிறிது ஒழிந்து முப்பழச் சாறும் தேனும் விரவினாற் போல் சுவைக்கும் தெண்ணீர் நிரம்பிய நீர்நிலையிற் சென்று நீர் ஆரப் பருகி வேட்கை யொழிந்து அயர்வு முற்றும் நீங்கினாற்போல ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய எழுத்ததிகார சொல்லதிகாரங்களிடையே தங்கித் தமிழ்ப் பெருமை தெரியா அறியாமை சிறிது சிறிதே ஒழிந்து இப்போது பொருளதிகாரத்திற் சென்று ஆண்டு விரிந்த நுண்பொருட் டொகுதியில் ஒன்றிரண்டு நுகர்ந்து எமதறியாமை முற்றும் போக்கு வோம்” என்பது ஒரு பகுதி. அடிகளாரின் வடமொழி கலவா நடைவிளக்கும் சான்றன்றோ ஈது.

இப்பொழிவிலே, “தமிழ்மொழியின் பழமையையும், தமிழ் என்பது தனித்த முழுமுதற் சொல்லாதலையும் அறியாத வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பின்னாளில் தோன்றிய சில தமிழ் நூல்களில் வடசொற்கள் சில வழங்குதல் பற்றித் தமிழ் வடமொழியில் இருந்து தோன்றியதாம்” என்பதை மறுத்துக் கூறியுள்ளார் அடிகள் (பக்.7)

ஞானசாகரம் :

அடிகளாரீ நடத்திய மாதிகை ஞானசாகரம் என்பது. அதில் 'தமிழ் வடமொழியினின்று பிறந்ததாமா? எனத் தலைப்பிட்டு அக்கருத்தைமறுத்து எழுதினார் அடிகள். தமிழ் வடமொழியின் வேறாயதோர் தனிமொழி' என்பதை அவ்விதழிலேயே நிறுவியவரும் அடிகள். இச் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் "இனித் தனித்தமிழில் பேசுவோம்; எழுதுவோம்" என உறுதிக்கொண்ட 1916ஆம் ஆண்டுக்குப் பதினொரண்டுகளுக்கு முற்படவே நிகழ்ந்தனவாகும்.

இனி, 1908இல் திருவிடர் கழகம் தோன்றியமையை அறிந்துள்ளோம். அக்கழகத்து உறுப்பினருள் ஒருவர் அல்லரோ 'மறைத்திருவன் சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள், பல்லாவரம்'! அன்றியும் 1915இல் விருதுநகரில் 'அன்பு' 'சைவசித்தாந்தம்' என்பனபற்றி உரையாற்றிய அடிகள், விருதை சிவஞான யோகியார்க்கு நெருக்கமிக்கவராக இருந்திருப்பார் அல்லரோ! இக் குறிப்பும் எண்ணத்தக்கது தானே!

இன்னும் ஒன்றைச் சுட்டி அமைவோம். ஞானபாநுவில் 'தனித்தமிழ்க் கட்டுரை பற்றிய அறிவிப்பு' 1915இல் வந்த தன்றோ! சுப்பிரமணிய சிவா தனித் தமிழ் நாட்டத்தர் அல்லர் எனினும், ஒருவர் தூண்டுதலாய் அமைந்து பரிசு வழங்குவதாகத் திட்டம் தந்தார் அல்லரோ! அத்திட்டத் திற்கு ஒரு பின்புலம் இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லவோ! 'தமிழ் தனித்து இயங்க வல்லது' என்ற கருத்தை ஒருவர் வலியுறுத்தியிருக்க வேண்டும், 'அவ்வாறு இயங்க முடியாது' என ஒருவர் மறுத்திருக்க வேண்டும், 'அதையுந்தாம் பார்த்து விடுவோமே?' என்று போட்டித் திட்டம் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லாக்கால் 'ஞானபாநு'வில் அப்போட்டி கிளர்ந்திராதாம். மற்றைப் பகுதிகளை விடுக: போட்டித் திட்டம் தந்த அறிக்கையிலேயே எத்துணை வடசொற்கள். தனித்தமிழ் இதழாக இருந்து, அக்கொள்கை ஊக்குநராக

வும் பரப்புநரகவும் இருந்து இத்திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தால் அதன் நோக்குக்கு இவ்வாறு அமைதிகாண இயலாதென்க.

முதிர்வகை:

பழந்தமிழ் நூல்கள் உரைகள் ஆகியவற்றில் அமுந்திய பயிற்சி, ஆசிரியர் தூண்டல், ஆங்காங்கு நிகழ்ந்து வந்த எழுச்சி நிலைகள், பல்காலும் தம்முள்ளத்தில் கிளர்ந்து முதிர்ந்து நின்ற உணர்வு இன்னவெல்லாம் கூடிய ஒன்றே அடிகளார் தனித்தமிழ் பற்றி 1916இல் எடுத்த முடிவுக்கு அடிப்படையாகும். தூயமொழி இயக்கம் அல்லது மொழித் தூய்மைக் கருத்து தமிழில் மட்டும்தான் தோன்றியதா? வேறு மொழியாளர்களிடம் இத்தகு கருத்தோ அமைப்போ தோன்றவில்லையா? அதனை அறியலாம்.

10. அங்கும் இங்கும்

மொழியில் தூய்மை போற்றுதல் என்பது இயற்கையானது. கலப்புக்கு ஆட்படுத்துவதே செயற்கையானது. அவ்வம் மொழிகள் அவ்வந் நிலையிலே இயல்வது இயற்கை. ஆதலால், கலப்புத்தான் செயற்கை என்பது வெளிப்படும்.

கலப்படம் :

பாலில் நீரைக் கலத்தல் சட்டப்படி குற்றம் என்கிறோம். கலப்புத் தடுப்புக்குக் கண்காணிப்பு உண்டு; தணிக்கை உண்டு; முறைமன்றம் சென்று தண்டம் வாங்கித் தருதலும் நாட்டின் நடைமுறை.

அரிசியில் கல்லைக் கலத்தல், எண்ணெயில் கலப்படம் செய்தல், மருந்துகளில் கலப்படம் செய்தல் இன்னவற்றையெல்லாம் கண்டிக்கிறோம்; தண்டிக்கிறோம். ஆனால் மொழிக் கலப்புக் கூடாது என்றால் அதனை வேறொரு பாரீவை பார்க்கிறோம். முடிந்தவர்கள் தூய்மையாகப் பேசினாலும், எழுதினாலும் 'முறைத்து'ப் பார்க்கிறோம்!

“பிறமொழிச் சொல்லைக் கலவாதே; அந்தந்த மொழியை அப்படி அப்படியே தூய்மையாகப் போற்று” என்பது என்ன முறைகேடா? அடாவடித்தனமா?

தூய்மொழி இயக்கம்

தமிழில் மட்டும் தானா இந்த இயக்கம்? வேறுமொழிகளில் இல்லையா?

வடமொழியில் பிற சொல் புகாது என்று தமிழ்ச் சேனா வரையர் முதல் கூறினரே! இது மொழித்தூய்மை நோக்குத் தானே!

இந்தி

அத்தனை மொழிச்சொற்களையும் எடுத்துக்கொள்வது இந்தி என்கின்றனர். அந்த இந்திமொழியின் தூய்மை பற்றிக் காந்தியடிகள் கூறுகிறாரே!" கூடியமட்டும் இந்திமொழி அம்மொழியின் மூலச் சொல்வளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்வதே அம்மொழி வளர்ச்சிக்கு உகந்தது என்றும் பிறமொழிச் சொற்கள் புகுந்துவிட்ட இடங்களிலும் இன்றியமையாது மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் இடங்களிலும் இயைவித்தே அவை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் அப்பெரியார் வகுத்துள்ளார். இதனைக் குறிப்பிடுபவர் பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார். (வளரும்தமிழ் பக். 172).

ஆங்கிலம்

அரசியல் வழியில் அடிமைப்படுத்தியதுடன் அறிவு பெறும் வாயிலாம் வழியிலும் இன்றும் தீரா அடிமைப் படுத்திவரும் ஆங்கிலம் பெருங்கலவை மொழி என்றல்லவோ கூறுவர். ஆனால் 'தூய ஆங்கில இயக்கம்' ஆங்கு 1913 இலேயே தோன்றிவிட்டதே. இதனைக் குறிப்பிடுகிறார் பேரா. சி. இலக்குவனார்.

"தூய தமிழ் என்றால் இன்று எள்ளுவோரீகளும் உளர். 'ஆங்கிலத்தைப் பார்' என்று அதன் கலப்புத் தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவர். ஆங்கில மொழியின் வரலாற்றை அவர் கூறியார். அங்கும் தூய ஆங்கிலம் வேண்டும் என்ற இயக்கம் தோன்றியுள்ளது. தூய ஆங்கில இயக்கம் என்றே (Society for Pure English) என்றே பெயரிட்டனர். அது

1913 இல் தொடங்கப் பட்டுள்ளது. தொடங்கியவர்கள் அந்நாட்டுப் பெரும் புலவர்கள். அதைத் தோற்றுவிக்க முதன்மையாய் இருந்தவர் அந்நாட்டு அரசவைப் புலவர்.

அதற்கு முன்பு அந்நாட்டில் வேற்றுமொழிச் சொற்களை ஆங்கில மொழியில் கலப்பதை வெறுக்கும் கொள்கை உருவாகியது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே வேற்றுமொழிச் சொற்கலப்பு வெறுப்பு அங்குத் தோன்றி விட்டது. தெபோ (Defoe), திரைடன் (Dryden), அடிசன் போன்ற பெரும் புலவர்கள் பிறமொழிக் கலப்பை வன்மையாகக் கண்டித்தனர். 1711 இல் அடிசன் தம் இதழில் (Spectator No. 165) தெரிவித்துள்ள கருத்து நோக்கத் தக்கது. அக்கருத்து வருமாறு; நம்முடைய சட்ட அமைப்பில் சட்டங்கள் உரிமைகள் வாணிகங்கள் முதலியவற்றைக் காக்க மேற்பார்வையாளர் நியமிக்கும் விதி இருக்கின்றது. அங்ஙனமே வேற்றுமொழிச் சொற்கள் நம் மொழியில் வந்து கலவாமல் இருக்குமாறு காக்க மேற்பார்வையாளர் நியமிக்கவும் விதி வேண்டும்.

கேம்பெல் (Campbell) என்பவர் பின்வருமாறு கூறினார்; பிறதுறைகளால் அழிவதை விட, வேற்றுமொழிச் சொற்களால் அழிவது நம் மொழிக்குரிய பெரிய துன்பம் (Danger) (பழந்தமிழ். பக் 248-9).

ஆங்கில நன் மக்களின் பல் துறை நூல்களையும் வருவித்துக் கற்ற மறைத்திரு மறைமலையடிகளார்க்கு இவ்வாங்கிலத் தூய்மை இயக்கச் செய்தியை அறிந்திருக்க வாய்ப்பும் உண்டெனின் அத்தூண்டலும் உண்டு தானே! இவ்வாண்டை 1918 என்கிறார் சோமலெ. அவ்வாறாயின், அது கருத்தாகாது.

அமெரிக்க மொழி:

ஆங்கில நாட்டில் இருந்து குடியேற்றமாயவர் நாடு தானே அமெரிக்கா. அங்கே ஆங்கில மொழியையே மொழி

யாகக் கொள்ளக் கூடாதோ? அந்த அமெரிக்க மொழி குறித்து எழுதுகிறார் அறிஞர் சோமலெ:

ஆங்கிலத்தைப் பேசும் அமெரிக்கர் தங்களுடைய இயல்புக்கேற்ப ஆங்கிலத்திலுள்ள சொற்களினின்றும் வேறுபட்ட சொற்களைப் பயன் படுத்தி வருகின்றனர். இதற்குச் சில சான்றுகள் தருவோம்.

இங்கிலாந்தில்

Aerodrome
Bill of Lading
Biscuit

அமெரிக்காவில்

Airport
Ocean Document
Cracker

இவ்வாறு நாற்பது சொற்களை எடுத்துக்காட்டி மேலும் எழுதுகிறார்.

ஒரே சொல்லுக்கு இங்கிலாந்தில் ஒரு பொருளும் அமெரிக்காவில் மற்றொரு பொருளும் உண்டு. இத்தகைய சொற்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. இவற்றை அறிய விரும்புவர்கள் 'The American Language Supplements I and II By H, L. Mencken' என்ற நூலைப் படிக்கலாம்.

ஆங்கில நாட்டில் தனி ஆங்கில இயக்கம் இருந்து வருவதைக் கூறும் 'சோமலெ' சிறந்த எழுத்தாளர்க்குரிய கடமையாக ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட மூன்றனுள் மூன்றாவது 'பிறமொழி கலந்த சொல்லைக் காட்டிலும் தூய சொல்லையே கையாளுக' என்பது என்கிறார். வளருத் தமிழ்-(தனித் தமிழ் பக், 86-90).

உருசிய மொழி

புதியதோர் உலகைப் படைத்துக் காட்டியவர் தோழர் இலெனினார். அவர் பார்வை உலகு தழுவிய பார்வை; குறுகிய பார்வை அன்று. அப்பார்வையுடையார்க்கு உருசிய மொழித் தூய்மை குறித்து எத்தகைய ஆரும் பெருங்கருத்து

இருந்தது! உலகின் ஒருமித்த எதிர்ப்புக்கு இடமாகியிருந்த அவர்க்கு இருந்த மொழித் தூய்மைக் கருத்தைப் பொதுவுடைமையர் உணர்வது இல்லை. உணர்வர் எனின் தனித்தமிழ்த் தொண்டில் தலை நிற்க வேண்டியவர் அவராகவே இருந்திருந்திருப்பார். மொழியைப் பற்றிய இலெனிணார் கருத்தைத் தருகிறார் திரு. கோவேந்தனார் !

“நாம் உருசிய மொழியைக் கெடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். தேவையில்லாமல் வேற்றுமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். மேலும் அந்தச் சொற்களைக் கூடச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதில்லை. அந்த வேற்றுமொழிச் சொல்லுக்கு ஈடாக அதே பொருளைக் கொண்ட சொற்கள் நமது உருசிய மொழியில் இருந்துங்கூட பலர் அதனைப் பயன்படுத்துவதில்லை. புதிதாக ஒருவன் படிக்கக் கற்றுக் கொண்டால் அதிலும் குறிப்பாகச் செய்தித் தாள்களைப் படிக்கக் கற்றுக் கொண்டால் அவன் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் ஏட்டாளரின் நடையை அவர்கள் பயன்படுத்தும் சொற்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாகிறது. வேற்றுமொழிச் சொற்களால் செய்தி ஏட்டின் மொழி கெடுக்கப்படுகிறது. புதிதாகப் படிக்கத் தெரிந்து கொண்டவன் பிறமொழிச் சொற்களைப் படிப்பதன் மூலம் மகிழ்ச்சி கொள்ளலாம். ஆனால் அது அவனுடைய குற்றமில்லை. அந்தக் குற்றத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் எழுத்தாளனை மன்னிக்க முடியாது. இப்படி வேற்றுமொழிச் சொற்களைத் தேவை இல்லாமல் கையாளுவதை எதிர்த்து நாம் போராடவேண்டும்!

வேற்றுமொழிச் சொற்கள் தேவையில்லாமல் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதைக் கண்டு நான் மிகவும் மனம் நோகிறேன். அதிலும் சில ஏடுகளில் தவறுதலாகப் பயன்படுத்துவது எனக்குச் சீற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இதனால் உருசிய மொழி சிதைவடைகிறது. எனவே உருசிய மொழி

யைக் கெடுப்பவர்கள் மீது போர் தொடுக்க நேரம் வந்து விட்டது என்று நான் கருதுகிறேன்.

(மொழியைப்பற்றி இலெனின் பக். 60)

உருசியப் பேரறிஞர் சிலரின் மொழித் தூய்மைக் கருத்தும் இந்நூல் வழியே அறிய வாய்க்கின்றது. விது :

மொழியை வளமாக்கப் பிறமொழிச் சொற்களைக் கையாள்வது உண்மையிலேயே மொழியை வளமாக்குவதன்று. அது ஒரு மொழியைக் கெடுத்துச் சீர்குலையச் செய்வதாகும்.

எ.எசு. சுமரகோவ்.

பிறமொழிச்சொற்கள் பொருத்தமானவை என்றோ, நல்லது என்றோ நான் கருதவில்லை. தூய உருசியச் சொற்கள் இருக்கும்போது அவற்றை மட்டுமே பயன்படுத்தவேண்டும். நமது சிறந்த வளமான மொழியை அழிவில்இருந்து நாம் பாதுகாக்கவேண்டும்.

பிறமொழிச் சொற்கள் அடிக்கடி தேவை இல்லாமல் உருசிய வெளியீடுகளில் புகுத்தப்பட்டு வருவது வேதனைக்குரியது. அதிலும் உருசிய தேசிய முன்னேற்றத் திற்காகவும், நம் தேசிய கோரிக்கைகளுக்காகவும் பாடுபடுவதாகக்கூறிக்கொள்ளும் வெளியீடுகளிலேயே இந்தக் கேட்டுச் சூழல் காணப்படுகிறது.

—நிகலாய் இலேசுகோ

பிறமொழிச் சொற்களுக்கு ஈடான சரியான உருசிய மொழியில் சொற்கள் இருக்கும் போது பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவது பொது அறிவையும், நல்ல பழக்கத்தையும் அவமதிப்பதாகும்.

உருசிய மொழியில் சொற்பொழிவாற்றும் போது தேவையில்லாமல் பிறமொழிச் சொற்களை அள்ளி வீசுவது பொது அறிவுக்கும் நல்ல பழக்கத்திற்கும் புறம்பான செயலாகும்.

—விசாரின் பெலின்கவி.

மொழி என்பது மக்களின் வரலாறு. அதுதான் நாகரிகத்திற்கும் கலாசாரத்திற்கும் வழிகாட்டி. அதனால்தான் உருசிய மொழியைக் கற்பதும் அதனைப் பாதுகாப்பதும் மிகமிக அவசியமாகும்.

—அலெக்சாண்டர் ரூப்ரின்.

(மொழியைப் பற்றி... இலெனின் பக். 75-77.)

பிரெஞ்சுமொழி:

இனிப் பிரெஞ்சு மொழித்தாய்மை குறித்துத் திரு.க. தமிழமல்லனார் குறிக்கும் செய்தியைக் காண்போம்:

பிரெஞ்சு நாட்டின் தலைவராயிருந்த ஏனாதிமகால் அவர்கள் தம்ஆட்சிக்காலத்தில் தனிப்பிரெஞ்சுஇயக்கத்தைத் தொடங்கினார். அவருடைய தொடக்கம் இன்று பெரிய அளவில் வளர்ந்துள்ளது. பிரெஞ்சு மொழியில் கலந்துள்ள பிறமொழிச் சொற்களைக் களைவதற்கென்றே பல சட்டங்கள் அந்நாட்டில் இயற்றப்பட்டன.

1971 ஆம் ஆண்டு பிரான்சின் தலைமையமைச்சர் சேக்க சாபால் டெல்மா விடுத்த கட்டளை பிரெஞ்சு மொழிக்குக் கிடைத்த பெரிய அரவணைப்பாகும். 'பிரெஞ்சில் கலந்துள்ள பிறமொழிச் சொற்களின் பட்டியல் உருவாக்கி அவற்றுக்கேற்ற தனிப் பிரெஞ்சுச் சொற்களை உருவாக்குங்கள்' என்பது அவர் கட்டளை.

இதன் விளைவாக ஆங்கிலங் கலந்து வழங்கும் பிரெஞ்சு சொன 'பிராங்லெய்சு' ஒழிக்கப்படும் என்றாயிற்று. அரசின்

பல்வேறு துறைகளில் வழங்கி வந்த பிரெங்லெய்சுச் சொற்கள் நீக்கப்படும் என்றாயிற்று. 'லேகிராக்', 'லேபூம்', 'லே ஆப்மணி', 'லேமார்க்கட்டிங்', 'லேமானேசுமெண்ட்', 'லேலீடர்', 'லேபிரீவீங்', 'லேகெங்சுடர்சு', 'லேஓல்டப்' 'லேகிட்நாப்பிங்', 'லேமேட்ச்', 'லேபுட்பால்', 'லேரீங்', 'லேசாண்ட்விச்', 'லே ஆம்பர்சர்', 'லே ஆட்டாக்', 'லேசு நாக்' என்னும் அரசுத் துறை வழக்காற்றுச் சொற்களை ஒழிக்கத் திட்டமிடப்பட்டது...

பிரெஞ்சு மொழியின் தூய்மையைப் பேணுவதற்கென்று சட்டங் கொண்டுவரப் போவதாகப் பிரான்சு நாட்டுச் செய்தித் துறை 19.12.1976இல் அறிவித்தது. இதிலிருந்து தனிப்பிரெஞ்சு எந்த அளவு மக்களாலும் அரசாலும் வளரிக் கப்படுகிறது என்பதை அறியலாம்.

இனி எவரேனும் பிரெஞ்சு மொழியில் பிறமொழிச் சொற்களைக் கலப்படம் செய்தால் அவருக்கு 160 பிராங்குகள் (உருபா 310) தண்டம் விதிக்கப்படும்.

விளம்பரங்கள் வேலை ஒப்பந்தங்கள் அலுவலகக் கோப்புகள் போன்றவற்றில் பிறசொற்களைப் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு முறையும் இவ்வாறு தண்டம் உண்டு என்று சட்டம் உள்ளது.

—தனித்தமிழ் பக். 81-82.

ஐரேனிய மொழி:

ஐரேனியர் தமது பாரதீக மொழியினின்றும் துருக்கி அராபியச் சொற்களை விலக்க முற்பட்டு வருவதையும்; செருமானியர் அயல்மொழிச் சொற்களைக் கடன் கொள்ளாது அவற்றை மொழிபெயர்த்து வழங்குதலையும் பேராசிரியர் வையாபுரியார் குறிப்பிகிறார்.

அகராதி-நினைவுகள், பக். 101,

தெலுங்கு:

தூயதெலுங்கு 'அச்ச தெனுகு' எனப்படும்; அவ்வியக்கம் 17 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கி விட்டது. வட மொழிக் கலப்பு இல்லாத தெலுங்கே 'அச்ச தெனுகு' ஆகும்.

ஆதலால் மொழித் தூய்மை போற்றுதல் என்பது குறுகிய பார்வை என்றோ, தன்னலப் பார்வை என்றோ, உலகியல் அறியாப் பார்வை என்றோ குறிப்பிடுதல் உண்மை உணராமையாலே ஆகும் என்பது இப்பகுதியால் விளங்கும். ஏனெனில், "தூய மொழிக்கினர்ச்சி பெரும்பாலும் மொழி நூற்பயிற்சி இல்லாதவரால் தொடங்கப்படுகிறது" என்று முடிவு செய்வது தெளிந்த பார்வைப் பட்டது ஆகாது (அகராதி நினைவுகள் பக். 101). தனித்தமிழின் ஒளி விரிதலைக் காண்போம்.

11. ஒளி விரிதல்

பேச்சிலும் எழுத்திலும் தனித் தமிழே போற்றுவேம் என உறுதி கொண்ட அடிகளாரீ எவ்வாறு கடமை புரிந்தாரீ என்பதைக் காணலாம். தனித் தமிழின் பரவுதலே ஒளி விரிதலாம்.

1916-இல் தனித் தமிழ் நோன்பு கொண்டார் அடிகளாரும் அவர்தம் அருமைச் செல்வியார் நீலாம்பிகையாரும் என்பதைக் கண்டோம். அடிகளார் அந்நோன்பு கொள்வதற்கு முன்னரே தனித் தமிழ் நாட்டத்தில் வளர்ந்து வந்த வகையையும் அறிந்துள்ளோம்.

நாட்குறிப்பு:

“18.3.1901-இல், எங்கள் கல்லூரியின் திராவிட மொழிச் சங்கக் கூட்டத்தில் தலைமையேற்று ‘தமிழின் தனித்தியங்கும் தன்மை’ என்னும் பொருள் பற்றி உரையாற்றினேன்” என்றும்

“12.12.1901-இலும் 17.12.1901-இலும் ‘தமிழின் தோற்றம், பற்றியொரு கட்டுரை வரைந்தேன்’ என்றும் அடிகளார் தம் நாட்குறிப்பில் வரைந்துள்ளார். 1916ஆம் ஆண்டில் தாமும் தம் மகளாரும் தனித்தமிழ் நோன்பு கொண்ட நாளோ குறிப்போ ஒன்றும் நாட்குறிப்பில் இடம் பெறவில்லை.

21.11.1917-இல் “எம் மாணவர் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை பல சுவடிகளுடன் ஒப்பு நோக்கித் தம் கவித் தொகை நூலிற் செய்த திருத்தங்களை என்படியிலும் குறித்துக் கொண்டேன்” என்றும்

10.1.1918-இல், “அரசாங்கத்துக்கு இலங்கையரின் விண்ணப்பத்தை மொழி பெயர்த்து முடித்தேன். எளிய அழகிய தூய்மையான தமிழில் அதனை அமைக்கப் பெரு முயற்சி எடுத்துள்ளேன். இனிய மிகத் தூய்மையான தமிழில் எழுதுவது எனக்குப் பெரும் இன்பத்தை அளிக்கிறது” என்றும்,

12.3.1918-இல், “தமிழைச் செம்மொழியாக (Classical Language) ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பம் விடுப்பதற்கெனப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் 15ஆம் நாள் நடக்கவிருக்கும் கூட்டத்தில் உரையாற்று மாறு திரு.கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம்.ஏ., எம்.எல்; வேண்டினார்” என்றும்,

20.4.1918-இல், “பிற்பகலில் திரு. சேதுப்பிள்ளை என்னைக் காணவந்தார். இணைய முடியாத வகையில் சிறுசிறு குழுக்களாகப் பிரிந்திருக்கும் தமிழ் மக்களுக்குப் புத்துயிர் அளிப்பது எங்ஙனம் என்பது பற்றி உரையாடினோம்” என்றும்,

19.3.1919-இல், “தமிழில் பிற மொழிக்கலப்பு என்னும் கட்டுரை எழுதத் தொடங்கினேன்” என்றும்,

27.11.1919-இல், இறைவன் அருளால் ரேனால்டின் புகழ் பெற்ற ஆங்கிலப் புதினம் Leilaவின் இரண்டாம் பகுதியை மொழிபெயர்த்து முடித்தேன். இது கடினமான வேலையாக இருந்த போதும் என் அருமைத் தமிழ் மொழிக்கு வளம் சேர்க்கும் முகமாக இவ்வயரிய நூலைப் பெயர்த்தேன். இந்நூலை முழுமையாகப் பெயர்க்க வேண்டும் என்ற அவா எனக்குள்ளது” என்றும்,

17.1.1920-இல், “நேற்றைய கூட்டத்தில் நான் தூய தமிழில் பேசினேன். பின்னர் மாணிக்க நாயகரவர்களுடன் நெடுநேரம் உரையாடினேன். என் ஒத்துழைப்புகி கிடைக்கு

மாயின் அறிவுலகத்தைத் தம் வயப்படுத்திவிட முடியும் என்று அவர் கூறினார்'' என்றும்,

12.1.1923-இல், "என்னுடைய மனித வசியம் நூலில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களை நீக்கித் தூய தமிழ்ச் சொற்களைப் பெய்தேன்" என்றும் தொடரிகின்ற தம் நாட்குறிப்பில் உள்ள குறிப்புகள் அவர்தம் கொள்கையில் படிப்படியே வளர்ந்து ஊன்றிச் செயலாற்றிய திறங்களைக் கூறுகின்றன. (நூல்: மறைமலையடிகளார் நாட்குறிப்புகள் பக்.16-54)

மறுபதிப்புச் செப்பம்:

அடிகளாரின் முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை 1903இல் வெளிவந்தது. இரண்டாம் பதிப்பு 1910 இலும், மூன்றாம் பதிப்பு 1919இலும் வெளிவந்தன. மூன்றாம் பதிப்பில் முன்னிருப்பதிலும் இல்லாத சிறப்பொன்று உண்மையை அடிகள் குறிப்பிடுகிறார்:

இவ்வாராய்ச்சியுரையின்கண் மற்றொரு முதன்மையான சீர்திருத்தமும் செய்திருக்கின்றேம். தொன்றுதொட்ட சிறப்பும் இலக்கண இலக்கிய வரம்பும் தனக்கெனப் பன்னூறாயிரம் சொற்களும் வாய்ந்து இன்றுகாறும் வழக்கு வீழாது உயிரோடு உலாவிப் பன்னூறாயிரம் மக்கட்குப் பெரிதும் பயன்பட்டு வரும் நமது இனிய செந்தமிழ் மொழியை ஆயன் மொழிச் சொற்கள் விரவாமற்பாதுகாத்துத் தூயதாய் வழங்கி அதனை வளம் பெறச் செய்வது தமிழராயினார் ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம். சில நூற்றாண்டுகளாய்த் தோன்றி இலக்கண இலக்கிய வரம்பில்லாது தமக்கெனச் சில சொற்களையுடைய மொழிகளையும், உலகவழக்கிற்குச் சிறிதும் பயன்படாமல் இறந்து பட்ட மொழிகளையும் அவற்றிற் குரியாரும் அவற்றிற் குரியார்போற்றம்மை எண்ணிக் கொள்வாரும் அவற்றைத் தூயவாய் வழங்கவும் அவற்றை

உயிர்ப்பிக்கவும் ஓவாது முயன்றுவர, எல்லா நலங்களும் ஒருங்குடைய நமதருமைச் செந்தமிழ் மொழியை நம்மனோர் பயிலாதும் பாதுகாவாதும் கைவிட்டிருத்தல் நிரம்பவும் இரங்கற்பாலதொன்றாம். இனியேனும் அவர் அங்ஙனம் மடிந்திராமைப் பொருட்டு, நம்மனோரிற் கற்றவராயிருப்போர் ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான பிறமொழிச் சொற்களைக் கலவாமற் றனித்தமிழிற் பேசவும் எழுதவும் கடைப்பிடியாய்ப் பழகிவரல் வேண்டும். இதனை முன் நடந்து காட்டும் பொருட்டு இதற்குமுன் யாம் எழுதிய நூல்களிற் புகுந்த சிற்சில அயன்மொழிச் சொற்களையும் அந்நூல்களைத் திரும்பப் பதிப்பிட்டு வரும் இப்போது முழுதுங்களைந்து விட்டு, அவை நின்ற இடத்தில் தூய தமிழ்ச் சொற்களையே நிரப்பி வருகின்றோம். இம்முல்லைப் பாட்டாராய்ச்சியுரையின் கண்ணும் முற்பதிப்புகளில் இருந்த அயன் மொழிச் சொற்களை நீக்கி அவற்றிற்கீடான செந்தமிழ்ச் சொற்களையே இப்பதிப்பின்கட் பெய்து வைத்திருக்கின்றோம். என்றாலும், காலநிலைக்கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் இசையச் சில அயன் மொழிச் சொற்களையும் சில சொற்றொடர்களையும் குறியீடுகளையும் ஒரோவிடங்களில் மிகச் சிறுக எடுத்தாளுதல் வழுவன்றென்பதாஉம் அறிஞர்க்கு உடன்பாடாம் என்க. இத்தன்மையவான ஆராய்ச்சியுரைகள் எழுதுவதற்கு நல்வழி காட்டின ஆங்கில மொழி நல்லிசைப் புலவர்க்கு யாம் எழுமையும் நன்றி பாராட்டும் கடமையுடையேம்.

பல்லாவரம்,
பொது நிலைக் கழகம்
சாலி, கஅசுக ஹ்லஆவணிம் }

இங்ஙனம்,
மறைமலையடிகள்

இச்சீர்திருத்தம் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்த போது (1910) செய்யப்படவில்லை என்பதும் முன்றாம் பதிப்பில் (1919) செய்யப்பட்டது என்பதும் அறியலாம். 1910இல் பெயர் வேதாசலம் என்றும், நிலையம், 'சமரச சன்மாரீக

நிலையம்' என்றும் குறிக்கப்படுதலும், இப்பதிப்பில் பெயரும் நிலையமும் திருத்தமுறுதலும் எண்ணத்தக்கன.

பட்டினப்பாலையின் இரண்டாம் பதிப்பு 1919இல் தான் வெளிவந்தது. அதனால் இரண்டாம் பதிப்பிலேயே இத்திருத்தங்கள் அமைந்தன. முல்லைப்பாட்டின் மூன்றாம் பதிப்பு ஆவணியில் வந்தது; பட்டினப் பாலையின் இரண்டாம் பதிப்பு சித்திரையில் வந்தது. ஆண்டு இரண்டுமே சாவி, 1841 தான். இம்முத்திங்கள் இடைவெளிக்குள்தான் வேதாசலம் மறைமலையடிகளாகவும் சமரச சன்மாரீக்க நிலையம் பொது நிலைக் கழகமாகவும் மாற்றமடைந்தமையை உன்னிப்பாக அறியலாம்.

முல்லைப்பாட்டின் முன்னுரையில் கூறிய சீர்திருத்தத்தைப் பட்டினப்பாலை முன்னுரையிலேயும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். அதில், "தமிழிற் பயன்படும் நூல்கள் எழுதும் அறிஞர் எல்லாரும் அயல் மொழிச் சொற்களைத் தம்மால் இயன்றமட்டும் விலக்கித் தூய தமிழிலேயே எழுதப்பழகுவாராயின் அதனால் நம் செந்தமிழ் மொழி வளம் மிகப்பல்கித் துலங்குவதோடு அதனைத் துலக்கும் அவர்க்கும் அழியாப்புக்கும் அறமும் உண்டாமென்க" என்று தமிழறிஞர் உலகுக்கு ஒரு வேண்டுகையும் விடுத்துள்ளார்.

நூல்களில் பிறமொழிச் சொற்களை நீக்கும் கடப்பாட்டை 1919 முதல் கொண்ட அடிகள் தம் கடிதங்களில் பிறமொழிச் சொற்கள் இல்லாமல் எழுதும் உறுதி கொண்டது 1923 ஆம் ஆண்டுத் தொடக்க முதலேயாம் என்பதும் அறியவருகின்றது.

12—6—1922இல் 'சைவசித்தாந்த ஞானபோதத்தின் மூன்றாம் பதிப்பு அச்சாகி வருகின்றது. பெரும்பாலும் எல்லாவற்றையும் தூய தமிழாக்கி வருகிறேன். இது முடிந்ததும் 'தமிழ் ஆரிய நூல் வரலாறு' என்றொரு நூல் எழுதிக் கருதியிருக்கிறேன்; திருவருள் அதனை நிறைவேற்றி வைத்

தல் வேண்டும் என்று திரு. வே. நாகலிங்கம் அவர்கட்குக் கடிதம் வரைந்துள்ளார். அதில் 'வேதாசலம்' என்றே கையொப்பமிட்டுள்ளார். அதே நாகலிங்கனார்க்கு 11-1-1923இல் எழுதிய அஞ்சலில் 'மறைமலையடிகள்' எனக் கையொப்பம் இட்டுள்ளார். அதற்குப் பின் வரைந்த கடிதங்களில் எல்லாம் மறைமலையடிகள் என்னும் பெயரே இட்டுள்ளார்.

கடிதங்கள் :

1909 முதல் 1922 வரையில் எழுதப்பட்ட கடிதங்களில் ஆப்த நண்பர், உபயக்ஷேமம், மகாசமாஜம், உபந்நியாசம், அபிப்பிராயம், சிகிச்சை, வருடோற்சவம், உபதேசம், விஷநீர், ஏஜண்டு, சுகபேதி, திருப்தி விஷயம், பிரவேசம், பிரகடனம், பிரசங்கம், புக்போஸ்ட், சிரஞ்சீவி, ஸ்தாபித்து, ஸ்ரீமான், வித்வான், சலதோசம், ரத்நம், பிரகரம், பத்திரிகை, ஞானம், காரியம், கஷாயம், எநிமா, பூரணசுகம், கலெக்டர், அந்தரங்கம், யாத்திரை, பிரயாணம், பிராணாயாமம், நித்தியாகன்மானுட்டானம் ஆகிய பிற மொழிச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். அதன் பின்னர் பிற சொற்கலப்பை விலக்கி எழுதுவதுடன் மறைமலையடிகள் என்றே கையொப்பமும் இட்டுள்ளார்.

தமிழன்பர் மாநாடு :

சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் 1933 திசம்பர் 23, 24 ஆம் நாள்களில் தமிழன்பர் மாநாடு அந்நாள், மாநிலக் கலவி அமைச்சர் திவான்பகதூர் குமாரசாமி ரெட்டியார் தலைமையில் நிகழ்ந்தது.

“மாநாட்டுக் காரிய நிர்வாக சபைத் தலைவர்: ஸ்ரீமான் கே. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர்.

“வரவேற்பு சபைத் தலைவர்: மகாமகோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் வே. சாமிநாதையர்.

காரியதரிசியும் கஜாண்ஜியும் : ஸ்ரீமான் பெ. நா. அப்புவாமி. இன்னும் துணைத் தலைவர்கள், துணைக் காரியதரிசிகள், அங்கத்தினர்கள் என (12, 3, 18) முப்பத்து மூவர் இடம் பெற்றிருந்தனர். வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் பெயரில் வந்த அறிக்கையுடன், அம் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கடிதமும் இணைத்து அடிகளார்க்கு அனுப்பினர். தொலைவரிச் செய்தியும் தந்தனர்.

அறிக்கையில் வரவேற்புச்சபை, காரியதரிசியும் கஜாண்ஜியும் அங்கத்தினர்கள், தமிழ்ப்பாஷை, புராதனம், மேதா விகள், ஜனங்கள், அபிப்பிராயங்கள், சக்தி, ஆலோசிப்பது, மகாநாடு, புஸ்தகாலயம், பிரசாரசங்கம், வகிக்க, தமிழ்பிமானம், அனுபவம், விஜயம், காரியாலயம், ராஜதானி, சம்பந்தம் இன்னவாறான பிறசொற்கள் இருப்பதைக் கண்ட அடிகளார், தலைவர்க்குத் தொலைவரியாக மறுமொழி தந்தார். அதில் தந்த செய்தி:

கடிதங்கள் அழைப்புகள் தொலைவரி ஆகியவற்றிற்கெல்லாம் உங்களுக்கும் டாக்டர் வே. சாமிநாதையரவர்கட்கும் நன்றி தெரிவிப்பதோடு, தூய தமிழை வளர்க்க விரும்பாத எந்தத் தமிழ்க் கூட்டத்திலும் கலந்துகொள்வதற்கு எமது மனம் இடந்தரவில்லை என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேம். பண்பட்ட பழைய மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் தமிழ்மொழி ஒன்றுதான் இன்றும் தன் பண்டை நலஞ்சார்ந்த புகழோடு வாழ்கின்றது. பிறமொழிக் கலப்பு அதன் தூய தன்மையினைக் கெடுக்குமென்றும் அதன் வளர்ச்சியினைக் குன்றச் செய்யுமென்றும் யாம் உறுதியாக நம்புகின்றேம். ஆதலால் எமது தனித்தமிழ்க் கொள்கையினைக் கடைப்பிடிக்காத உங்களுடைய மாநாட்டிலே கலந்துகொள்ள முடியாமையினைப் பொறுத்துக் கொள்வீர்களாக.

அடிகளார் தந்த தொலைவரி வருமாறு:

Reply

Dt 22—12—1933

“While thanking you and Dr. V. Saminatha Iyar for all the Letters, invitations and Telegram, I very much regret to say that I am not inclined to attend any Tamil meeting which is not willing to maintain and advance pure Tamil. Of all the Cultivated ancient Languages, Tamil is the only one which is still living in all its pristine glory. I am strongly convinced that any mixture of foreign words in it, will tend to vitiate its healthy life and hamper its vigorous growth. Please, therefore, excuse me for not attending your conference which docs not seem to meet my ideal.

—Maraimalaiyadigal.

அடிகளாரின் கொள்கைப்பாடு மிக வலிமையாகிவிட்டமை இச் செய்தியால் நன்கு விளங்கும். மேலும் இவ்வமைப்பின், துணைத் தலைவர்களுள் திவான்பகதூர் சி. அருணாசல முதலியார், இரசிகமணி டி. கே. சிதம்பர நாத முதலியார், கா. ரா. நமச்சிவாய முதலியார், குமார ராசா எம். ஏ. முத்தையா செட்டியார், பெருந்தகு பி. டி. இராசனார், துணைவேந்தர் ஆ. இலக்குமணசாமி முதலியார் பெயர்களும், உறுப்பினருள் கல்கி இரா. கிருட்டிணமூர்த்தி, திரு. வ. ரா. திரு., அனவரத விநாயகம் பிள்ளை, திரு. ச. வையாபுரிப் பிள்ளை, திரு. திரு. வி. க, திரு. எம். பக்தவத்சலம் ஆகியவர்களும் இடம் பெற்றுள்ளனர் என்பதும் அறிதல் வேண்டும். என்னெனில், தம் தொடர்பு—அன்பு—அணுக்கம் குறித்தும் அடிகளார் தம் கொள்கையில் அசைந்தார் அல்லர் எனபதனை அறிதற்கு இது வாய்ப்பாம்.

நூன்முகவுரை :

கொழும்பு நகர், பழைய மூர்தெரு, வி. எம். சம்சுதீன் என்பார் 'உமர்கயாம்' என்னும் நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து, அதற்கு அடிகளாரி முகவுரை அருளுமாறு வேண்டியிருந்தார். அடிகளார் பல்கால் இலங்கை சென்ற வராகலின் நேரிடைத் தொடர்பும் நெருக்கமும் கூட இருத்தல் கூடுமென அறிய வாய்க்கின்றது. அவர்க்கு அடிகளாரி எழுதிய அஞ்சல்.

மறைமலையடிகள்
ஆசிரியர்—அறிவுக்கடல்

டி. எம். அச்சுக்கடம்
பல்லாவரம், 29-1-1936.

அன்புள்ள ஐயா,

தாங்கள் 26-ஆம் நாளும் அதற்கு முன்னரும் எழுதிய கடிதங்கள் கிடைத்தன. ஓய்வின்மையால் உடனே கடிதம் எழுதாமை குறித்து வருந்துகிறோம்.

தங்கள் மொழிபெயர்ப்பு நடை தூய தமிழில் இல்லாதது கண்டு ஏமாற்றமடைந்தேன். முதற்பதிப்பு முதற் செய்யுளிலேயே மத்தி, நட்சத்திரம், நாடூரம் போன்ற வட சொற்களும், இரண்டாம் பதிப்பில் தூரம் சூரியன் ஆகாயம் உதித்தது பிரகாசித்தது நட்சத்திரம் கிரணம் போன்ற வட சொற்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன.

எனவே, தங்களது இந்நூலுக்கு முகவுரை தரமுடியாமை குறித்து வருந்துகிறோம். மணிப்பிரவாள நடை நூலுக்கு ஆக்கம் அளிப்பது என் குறிக்கோளுக்கு மாறான செய்கை. மேலும் மொழிபெயர்ப்பில் இலக்கண வழி மிகுந்துள்ளது. ஆற்றொழுக்கான மொழிபெயர்ப்புமன்று. கையெழுத்துப் படியைக் கொடுத்திருந்தீர்களானால் யாம் அதைத் தூய தமிழாக்கியிருப்பேம். அச்ச நூலான பின்னர் யாம் ஒன்றும் செய்ய இயலாமைக்கு மன்னித்திடுக. எம்பாற் பிழை நோக்கிக் கொள்ளற்க.

தங்கள் ஒப்பு நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு முதற்செய்யுளை எம்மால் இயன்றவரை தமிழாக்குகின்றோம்; நோக்குக. இறைவன் தங்களுக்கு நீண்ட வாழ்நாளும் நலனும் நல்குக.

“எழுக கதிரவன் இரவெனுங் களத்திருந்
தெண்ணில் விண்மீனை இரிந்திடச் சிதறி,
இரவையும் அவற்றுடன் வானினின் றோட்டி
அரசன் மணையின் கொடுமுடி மேலும்
விரிகதிர் வெங்கணை விடுத்தன னன்றே”

தங்கள் சிறந்த நலனை விரும்பும் உண்மையுள்ள,
—மறைமலையடிகள்

கையெழுத்துப் படியைக் கொடுத்திருந்தால் தூயதமிழாக்கி இருப்பேம் என்பதும், ஒரு பாடலைச் செப்பமாக்கிக் காட்டுவதும் அடிகளார் தொடர்பையும் பெருந்தன்மையையும் காட்டுவதாம். முந்தைத் தொலைவரிச் செய்தியிலும் தாம் கலந்துகொள்ள இயலாது என வாளா கூறாமல், கலந்து கொள்ளக் கூடாமைக்குரிய காரணத்தைச் செவ்வையாகவும் நேரிடையாகவும் கூறுவதும் அவர்தம் உறுதிப் பாட்டைக் காட்டுவதாம்.

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்

1927 சூலைத்திங்கள் 23, 24 ஆம் நாள்களில் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பதினைந்து பதினாறாம் ஆண்டுவிழாக்கள் மறைமலையடிகளார் தலைமையில் நிகழ்ந்தன. அவ்விழாவில் பதினான்காம் ஆண்டு விழாத் தலைமை பூண்டிருந்த பெரும்புலவர் பண்டிதமணி கதிரேசனாரும் பங்கு கொண்டிருந்தார். அடிகளார் பொழிவின் இடையே பண்டிதமணியார் சில வினாக்களை எழுப்பினார். அதற்கு அடிகளார் மறுமொழியுரைத்தார். 1927 இலேயே வழக்காடு மன்றம் நடந்தால் போன்ற அச்செய்தி துண்டு அறிக்கையாகவும், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் என்னும் தலைப்பில் செந்தமிழ்ச்ச

செல்வியின் செய்தியாகவும் அடிகளாரீ திருமகனாரீ மறை திருநாவுக்கரசு எழுதிய மறைமலையடிகள் வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகவும் இடம்பெற்றுள். அச்செய்தி :

அடிகள் : ஆ என்பது சிலருக்கு விளங்காது. பசு என்றால் விளங்கும். ஆ என்பது தனித் தமிழ்ச் சொல். தண்ணீர் என்று உரையாது நம்மவர்களிற் பலர் 'ஜலம்' என்கின்றனர். ஐயகோ! மலையாளிகள் கூட வெள்ளம் எனும் தனித்தமிழை வழங்குகின்றனரே!

பண்டிதமணி : "சலம் பூவொடு தரபமறந்தறியேன்" என்று அப்பர்கூடக் கூறியிருக்கின்றார்.

அடிகள் : சலசல என்ற ஓசையுடன் ஓடுதலின் சலம் என்பது காரணப் பெயர். அது தமிழ்ச் சொல். இவ்வாறு 'சலசல மும்மதம் பொழியும்' என்று தமிழ்ச் செய்யுள் ஒன்றிலும் கூறப்பட்டுள்ளதே. அது வடமொழிதான் என்று உறுதியானால் அதைவிட்டு 'நீர்' என்னும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லை ஆளலாமே! ஆ!ஆ! என் செய்வது? தனித்தமிழை இழிவென்று நினைப்பது முறையாமோ? தமிழிலே கடவுளை வணங்கக்கூடாது என்று கூறும் பார்ப்பனரும் உளர். பெரியோர் தமிழைப் பழித்துப் பாழ் செய்தால் அது குற்றமில்லையோ? இப்படிப் புலவர் பலர் தனித் தமிழுணர்ச்சி தகுதியற்ற தென்று மொழிந்து தமிழைப் பாழாக்கினால் ஐயகோ! என் செய்வது?

பண்டித : பழம்புலவர்களால் தமிழ் பாழாகவா போய் விட்டது?

அடிகள் : இடைக்காலத்துப் புலவர் பழைய தனித் தமிழ் உணர்வை மறந்து வடசொற்களை

மிகுதியும்புகுத்தித் தமிழைக் கெடுத்துத்தான் விட்டனர். அவர்களை நாம் ஏன் பின்பற்ற வேண்டும்? வடசொற்களைக் கலத்தல் குற்ற மில்லையாயின் ஆங்கிலத்தையும் தாராளமாக வழங்கித் தனித்தமிழ் உணர்ச்சியைக் கெடுத்தால்நற்றமிழ் எவ்வாறு உயிர்வாழும்? அந்தோ! குமரகுருபரர் 'சலாம்' என்னும் சொல்லை வழங்கினார் என்று நாமும் பல கொடுத்துலுக்குச் சொற்களை வழங்கித் தமிழைப் பாழ்படுத்தலாமா? யானை வழக்கி விழுந்தால் அஃது அதற்குப் பெருமையாக முடியலாம். நாங்களோ சிறியோம் எங்களுக்கு இடர் மிகுதியும் உண்டு''

என்று பேசிய அடிகள் அதன்பின் திருவள்ளுவர் சீர்மையைப் பேசி 'வள்ளுவரும் பரிமேலழகரும்' என்னும் தலைப்பில் பண்டிதமணி அவர்கள் பேச இருப்பதைக் குறிப்பிட்டார். பண்டிதமணி இவர்கள் தம் பொழிவில் 'தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வடசொற்கள் கலந்துவிட்டன. கவித் தொகையில் 'சடை' என்னும் வடசொல் வந்துள்ளது. திருக்குறளில் தமிழரிக்கொத்த ஆரியக் கொள்கைகளைத் திருவள்ளுவர் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். அவர் ஆரியவழக்குகளை எடுத்தாளப் பின்வாங்க வில்லை. இதனை 'அவிசொரிந்து' 'ஆபயன்' 'மறப்பினும்' 'தென்புலத்தார்' என்னும் குறள்கள் தெளிவிக்கும் என விரித்து விளக்கினார்.

இக்கருத்துகள் அடிகளுக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டாக்கின. உணர்ச்சி மிகுந்து அவற்றை எல்லாம் மறுத்துரைத்தார். பின்னர் இராப்சன் என்பார் கேம்பிரிட்சு வரலாற்றில் தமிழரின் நாகரிக நிலையினையும் அதனால் ஆரியர் திருந்தியமையையும் குறிக்கிறார், ஆரியரைப் போலத் தமிழரும் ஆரியமொழிவழக்கை ஒரோவிடங்களில் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் சடை என்பது தமிழ்ச்

சொல். அதனைத் தமிழில் இருந்தே வடமொழி பெற்றது. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பரிபாடலில் சடையன் என்னுஞ் சொல் வந்துள்ளது. ரீக்வேதத்தில் சடை என்னும் சொல் இல்லை. தொல்காப்பியம் முற்றிலும் பத்து வடசொற்களே உள்ளன. 2000 சொல்லுக்கு ஒரு வட சொல்லே உண்டு. மணிப்பிரவாள நடை பிற்காலத்ததே. இவ்வாறு அடிகள் கூறினார். பேசும்போது இடை இடையே பண்டிதமணி சில மறுப்புகளைக் அதனால்தான் அடிகள்,

“இப்பொழுது தமிழுக்குப் பரிந்து பேசுவோர் பலர் இவர், தமிழராய்ப் பிறந்த பாவினளே தமிழைப் பாழ்படுத்தி விட்டார்கள். பாழ்படுத்துகிறார்கள் என்றார்.

பண்டித : பழம் புலவர்களால் தமிழ் பாழாகவா போய் விட்டது?

அடிகள் : அவர்களிலும் சிலர் பாழ் செய்தற்கு இடங் காட்டிவிட்டார்கள்.

பண்டித : தொல்காப்பியர்?

அடிகள் : அம்முறையில் அவரும் ஓர் இழையளவு வழுவியே விட்டார். அஃது ஒண்ட வந்த பிடாரிக்கு ஊர்ப்பிடாரி இடங்கொடுத்த கதையாகவே முடிந்தது.

அன்பர்களே, நாம் தமிழை உயிரோடு வைக்கப் பாடுபட வேண்டும். ஐயகோ! தமிழைக் கொல்ல மடிகட்டி நிற்கலாமா? நாற்றுக்கு எண்பது வடசொல்லும் இருபது தமிழ்ச் சொல்லுமாக எழுதினால் பேசினால் தமிழ் எப்படிப் பிழைத்தல் கூடும்?

வடமொழியில் வேண்டாம் என்று யாண் கூறவில்லை. மகிழ்வுடன் பயிலுங்கள். நானும் பயில்கின்றேன். ஆனால் அன்பர்களே தமிழ்த்தாயைக் கொல்லாதீர்கள். தமிழ் நன்மங்கையின் அழகிய நன்மேனியில் அம்மைத் தழும்புபோல்

வடசொற்களைப் புகுத்தாதீர்கள். அடியனேன் உங்களைப் பெரிதும் கெடுக்கிறேன். ஆண்டவர்களே தமிழைக் கெடுக்காதீர்கள். தனித்தமிழுக்குப் பாடுபடுங்கள்.

பண்டைப் புலவராயினும் இக்காலத்தவராயினும் மற்று எவராயினும் தமிழுக்குக் கேடு விளைத்தோரை விளைப்போரை ஒருபொருளாகக் கருதமாட்டேன். பழம் பெரும் புலவர் ஒருவர் ஒரு வடசொல் வழங்கியிருந்தால், பிற்காலத்தவர் நூறு சொல் வழங்குகிறார்; நாம் நூறாயிரம் சொற்களை வழங்குகின்றோம். பெருங்கடனாளியாகின்றோம்.

சங்கத்தமிழ் வழக்கை இடைக்காலத்தவர் பின்பற்றியிருந்தால் அவர்களுக்குப் புகழ் உண்டு. இடையில் வந்து தமிழைக் கெடுத்தவர்களை நான் ஒரு நாளும் பொருட்படுத்தேன். தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பை வெறுத்துத் தள்ளுங்கள். தமிழின் சுவையை மாற்றாதீர்கள். வல்லோசைகளைப் பெருக்காதீர்கள்.

தமிழர் ஆரியத்திற்கு அடிமைப்பட்டு அச்சொற்களைத் தமிழிற் கலத்தல் தீங்கே. இவ்வடிமைத்தனத்தினின்றும் முதலில் விடுபடுங்கள். இது முதலில் பெற வேண்டிய 'சுயராஜ்யம்.'

“தமிழ் பெயரளவிலேயே விளங்குகிறது. எங்கும் ஆரிய மொழி கூத்தாடுகின்றது. உண்மைத் தமிழராயின் உங்களுக்கு உறுதிப்பாடு வேண்டும். தமிழைத் தமிழாகவே வழங்க வேண்டும். தாய்க்குத் தகுந்த பிள்ளைகள் தோன்றல் வேண்டும். தமிழில் ஆயற் சொற்களைக் கலக்க விரும்புவோரை எவ்வளவு கற்றவராயினும் அவரை யான் மதியேன் மதியேன்.”

இவ்வாறு உணர்வோடு கூறிய அடிகள் பின்னர் அமைதியாய், 'தனித்தமிழ் உணர்ச்சி பரவவேண்டும் என்றும் பழைய நூல்களில் ஒன்றிரண்டு வடசொற்களிருந்தால்

அவை கடன் வாங்கியவை என்று முடிவு கட்டி விடக்கூடாது என்றும் அது பெருந்தவறு' என்றும் வற்புறுத்தினார். அப்பொழுது பண்டிதமணி, "தனித்தமிழ் உணர்ச்சி கூடா தென்று யான் கூறவில்லை" என்றார். அடிகள், "உங்களைப் போன்ற பெருந்தமிழ் புலவர்களின் உதவியில்லாமல் தனித்தமிழ் வளர முடியுமா? தாங்கள் பெரும் புலவர். தாங்கள் அப்படி பேசியதனால் தான் எனக்குப் பெருவருத்தம் உண்டானது. மற்றவர்கள் தனித் தமிழுக்கு மாறாகச் சொன்னால் எனக்கு இவ்வளவு கவலை ஏற்பட்டிராது" என்று கூறினர்.

மறுநாள் காலையில் பண்டிதமணி, உமாமகேசுவரர், கரந்தைக் கவியரசு ஆகியோர் அடிகள் தங்கியிருந்த இடத்திற்கு வந்தனர்.

"அடிகள் நேற்றுப் பேசிய வீரமிகுந்த தனித் தமிழ் உணர்ச்சியால் எல்லோரும் தமிழ் உணர்ச்சியில் வீரராகி விட்டனர். அது எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், நான் என்னவோ தமிழ் நெறிக்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் மாறானவன் என்ற எண்ணம் எல்லார் உள்ளத்திலும் ஊன்றி விட்டது. அதனால் ஏனையோர்க்கு மட்டுமல்ல இதோ உள்ள என் உண்மை நேயர்கட்கும் என்பால் வருத்தம் ஏற்பட்டுள்ளது. நான் ஒன்றும் தனித் தமிழுக்கு மாறானவன் அல்லன். இதனை யான் எழுதியுள்ள நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும் தாங்கள் பார்த்திருக்கலாம். சென்ற விழாவில் யான் தலைமை பூண்ட போதும் தமிழ்ப் பாதுகாப்புப் பற்றிப் பேசியுள்ளேன். அத்தலைமையுரை கூடச் சில வடசொற்கள் தவிரத் தனித் தமிழில்தானே அமைந்துள்ளது" என்று பண்டிதமணி கூறினார். அடிகளார், "ஆம் ஆம் அதை நான் படித்தேன். மிகவும் அருமையாயுள்ளது. தனித் தமிழாகவே இருக்கின்றது. அப்படி இருக்கவேண்டும் என்று தானே நான் விரும்புகின்றேன். பேசுகின்றேன். தங்கள் தமிழ்ப் பற்றையும் தொண்டையும் அறியாதவனா? தங்களுக்கில்லாத பற்றா எனக்கு வந்துவிடப் போகிறதா?

ஏதோ கலப்புத் தமிழை ஏற்றுக்கொள்வது போலப் பேசுகின்றீர்கள். அது கொள்கைக்காக இருக்கலாம். ஆனால் தங்கள் அழகிய உரைநடை எல்லாம் தனித்தமிழாக அன்றோ உள்ளன. தங்கள் தமிழ்ப் பற்றைப் பற்றி யாருக்கும் ஐயமிராது. எனக்குத் தங்கள்பால் அளவில்லாத மதிப்புண்டு. தாங்கள் எவ்வளவோ பெரும் புலவர். தனித்தமிழ்க் கொள்கைக்கு மற்றவர் உதவி கிடைப்பதைவிடத் தங்கள் உதவி கிடைப்பது எவ்வளவோ மேலானது. அது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியளிக்கின்றது” என்றார் அடிகள்.

பண்டிதமணி “அடிகள் நேற்றுப் பேசியதில் இருந்து தனித்தமிழைப்பற்றி எனக்கிருந்த அரைகுறையான ஐயங்கள் அடியோடு அகன்றுவிட்டன. ‘நம் பெரியோர்கள் வடசொற்களைத் தமிழில் கலந்துவிட்டாரீர்களே நாம் அவற்றை நீக்கின் அவர்கள் செயல் குற்றமென்று படுமோ’ என்றுதான் யான் அஞ்சியிருந்தேன். ஆனால், அதற்கு அடிகள் சரியான விடையளித்து விட்டீர்கள். தனித்தமிழ்க் கோட்பாடு மட்டுமன்றி அடிகளின் ஏனைய தமிழ்நெறிக் கொள்கைகளையும் சீர்திருத்தக் கருத்துகளையும் யான் மனமார ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். ஆம்! தமிழ்ப் பகைவர்கள் தமிழரிக்கும் தமிழ்நெறிக்கும் செய்து வரும் கேடுகளைச் சில ஆண்டுகளாக யான் உணர்ந்து வருகின்றேன். அடிகள் மேற்கொண்டு கடைப்பிடித்து வருகின்ற அக்கருத்துகளை யெல்லாம் யான் முழு மனத்துடன் ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். இனி நமக்குள் கருத்து வேற்றுமைக்கு இடமேயில்லை. இதை மகிழ்வுடன் அடிகளுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்” என்றார்.

பண்டிதமணி அவர்கள் சீரிய அழுத்தமான புலமை யாளர்; இரு மொழி வல்லார்; நாவன்மைமிக்கார். அவர்தம் உரைநடை பெரிதும் தனித்தமிழாகவே இருப்பதுண்மை. எனினும், தாம் தனித்தமிழ் எழுதுதல் கடமை என முற்றாகக் கொண்டார் அல்லர். அதே பொழுதில் ஒரு

சிலரைப்போல் தனித்தமிழ்க்கு மாறான கருத்துரைத்து எதிரிட்டு நின்றாரும் அல்லர் என்பது அறியத் தக்கதாகும்.

6-8-1932இல் (இந்நிகழ்ச்சிக்கு ஐயாண்டுகளுக்கு முன்னர்) துறையூரில் கூடிய திருச்சிரப்பள்ளி தஞ்சை மாகாணத் தமிழ்ப்புலவர் மாநாட்டின் திறப்பாளராக அமைந்து 'தமிழ்ப்புலமை' என்பது பற்றிப் பொழிந்தவர் அவர். அப்போது, "ஆங்கிலம் வடமொழி முதலிய வேற்று மொழிகளிலுள்ள பலதுறைப்பட்ட அரியநூல்களை அவ்வம் மொழியோடு தமிழ் கற்ற மதிநுட்பமுடைய புலவர்களைக் கொண்டு விளக்கமான சிறந்தமுறையில் மொழிபெயர்ப்பித்து வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். இத்துறை தமிழ்வளர்ச்சிக்கு மிகவும் ஏற்ற தொன்றாம். வேற்று மொழிகளிலுள்ள ஒரு திறப்பட்ட பலபல நூல்களை நன்கு பயின்று அவற்றின் திரண்ட கருத்துகளைத் தொகுத்துத் தனித்தமிழ் நூலாக வெளிப்படுத்தல் சாலச் சிறந்ததாம். இத்துறையில் தமிழ்ப்புலவர் முற்படுவராயின் மேல்வகுப்புப் பயிற்சிக்குரிய பல திறப்பட்ட நூல்கள் தமிழில் இல்லையே என்னும் குறை ஒழிந்துவிடும்" என்றார். (உரைநடைக் கோவை, இரண்டாம் பகுதி, பக். 62) இதில் தமிழ் என்னாமல் 'தனித்தமிழ்' என அழுத்திக் கூறுவது அறியத் தக்கதாம்.

மேலும் ஒரு செய்தி:

தமிழன்பர் மாநாட்டுக்கு அடிகளார் வரமுடியாமையைத் தெரிவித்ததை அறிந்தோம். அவ்வாறே அம்மாநாட்டுக்கு பெ. நா. அப்புசாமி அவர்களிடமிருந்து பண்டிதமணிக்கு அழைப்பு வந்தது.

"தாங்கள் அன்புடன் எழுதிய கடிதங்கள் கிடைத்தன. தாங்கள் வந்திருந்து இம்மாநாட்டை நடத்தித் தருவீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

சென்னையில் கூட்டுவதற்கு முயற்சி செய்கிற இம் மாநாட்டைப் பற்றிச் சிற்சில பத்திரிகைகளில் தவறான

அபிப்பிராயம் கொண்டு குறைவாக எழுதி வருகிறார்கள். தாங்கள் அதில் கலந்துகொள்ளவில்லை என்று எண்ணி அதை ஒருகுறை என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட தப்பு அபிப்பிராயங்களை நீக்கும் பொருட்டுத் தாங்களும் கலந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று வெளியிட்டபிரசாரஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களையும் தங்களைப் போன்ற வேறு சில தமிழ் அறிஞர் சொல்லியுள்ள அபிப்பிராயங்களையும் பத்திரிகையில் வெளியிடலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறோம். அதற்குத் தாங்கள் சம்மதிப்பீர்கள் என்று எண்ணுகிறோம். தங்கள் பதிலை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்" என எழுதினார். பண்டிதமணி இசைந்தாரா?

“தமிழன்பர் மாநாட்டில் யான் கலந்துகொள்ளவில்லை என்று பிறர் எடுத்துக் காட்டியதன் நிமித்தம் அத் தப்பிப் பிராயங்களை நீக்கும் பொருட்டு என்னை அம்மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று தாங்கள் கேட்டிருப்பது எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. இதனால் என் போன்றவர்களைத் தாங்கள் எத்துணை மதித்திருக்கிறீர்கள் என்பதும் புலனாகின்றது. தங்களுக்கு உண்மை மதிப்பு இருக்குமாயின் பிறர் கூறும் குறையைப் பரிகரிக்கும் அவ்வளவில் என்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள எண்ணியிருக்கமாட்டீர்கள்.

தமிழன்பர் மாநாடு பல்லாற்றானும் தமிழ்க்கலை வளர்ச்சிக்கு வேண்டுவன சூழ்ந்து வெற்றியுடன் நிறைவேறும் வண்ணம் எல்லாக் கலைகளுக்கும் முதல்வராகிய இறைவன் திருவருள் முன்னிற்பதாக” என எழுதி அமைந்தார்.

இதனாலும் பண்டிதமணியாரின் தமிழ் உள்ளக்கிடை நன்கு விளக்கமாகும். இனி, அடிகளார் கொண்ட தனித் தமிழ்க் கொள்கை விளக்கம் என்ன என்பதைக் காணலாம்,

12. கொள்கை விளக்கம்

மறைமலையடிகளாரின் நூல்கள் அனைத்தின் முன்னுரைகளிலும் தனித்தமிழ் தொடர்பான குறிப்புகள் உண்டு. மொழிபெயர்ப்பும் கலைச் சொல் ஆக்கமும் துறைவளமும் படைத்து மொழிதலும் நூல் தொறும் ஊடும் பாவுமாகக் காணலாம். ஆனால் இக் கொள்கை விளக்கம், அடிகளார் இயற்றிய அறிவுரைக் கொத்தில் இடம் பெற்ற தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு, தனித்தமிழ் மாட்சி என்பனவும் உரைமணிக் கோவையில் இடம் பெற்ற தனித்தமிழும் கலப்புத் தமிழும் என்பதும் ஆகிய மூன்று கட்டுரைகளின் வழிப்பட்டதே ஆகும்.

மொழிக்கலப்பு இயற்கை :

‘‘தமிழிற் பிற மொழிச் சொற்கள் கலத்தல் இயற்கையாகும்’’ என ஒரு கருத்தை முன்வைத்து அதனை வாழ்வியல் வகை ஒன்றாலும், இயற்கை இயல் ஒன்றாலும் விளக்குகிறார்.

அ. வாழ்வியல் விளக்கம் :

நீண்ட காலம் உயிரோடு இருக்கும் ஒருவன் பலநாடிகளிலும் சென்று முயலும் தொழில் முயற்சியும் மிகுந்த சுறுசுறுப்பும் உடையனாய் இருந்தால், அவன் தனதிளமைக் காலத்தில் தன்னோடிருந்து இறந்து போனவர் வைத்த பொருள்களிற் சிலவற்றையும் தனது பிற்காலத்தில் தன்னோடிருப்பவர் வழங்கும் பண்டங்களிற் சிலவற்றையும் கையாள நேர்வதுபோல, உயிரோடு சுறுசுறுப்பாய் உலவி வரும் தமிழ் மொழியும் தான் வழங்கிய பண்டை நாளில்

வழங்கியிருந்த ஆரியம் இலத்தீன் முதலான மொழிகளின் சில சொற்களையும் இஞ்ஞான்று தன்னோடு சேர்ந்துவலும் ஆங்கிலம் துலுக்கு முதலான மொழிகளின் சில சொற்களையும் தான் எடுத்துப் பயன்படுத்தி வருகின்றது.

ஆ. இயற்கை இயல் விளக்கம் :

உயர்ந்த மலை முகட்டில் என்றும் நீர் ஊறும் ஒரு சுணையில் இருந்து இடையறாது ஓடிவரும் ஓர் அருவி நீருக்குத் தமிழ்மொழியை ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இனி, அவ்வருவிநீர் ஓடிவரும் வழியின் இடை இடையே சுரப்பின்றிச் சேரும் நீருமாய் குளம் குட்டைகட்கு வழக்கில் இல்லாத ஆரியம் இலத்தீன் முதலான மொழிகளையும், இன்னும் அவ்வழியின் கீழே இருபாலும் ஆங்காங்குப் புதிது தோன்றித் தனித்தனியே ஓடும் யாறுகளுக்கு ஆங்கிலம் துலுக்கு முதலான மொழிகளையும், இவ்யாறுகளில் இருந்து பிரிந்து வந்து அவ்வருவியோடு கலக்கும் சிறுசிறு கால்களின் நீருக்கு அம்மொழிகளில் இருந்து தமிழில் வந்து கலக்கும் சில சொற்களையும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம். பன்னெடுங் காலமாக வறளாது ஓடிவரும் தமிழருவியானது தான் வரும் வழியிலுள்ள ஆரியம் முதலான பழைய குளங் கூவல்களிற் சென்று அவற்றின் சொற்களாகிய நீரையும் தன்னோடு கலப்பித்துப் புதிய வாக்கிப் பின்னும் இடை இடையே தன் கண் வந்து கலக்கும் பின்றைக் காலத்துச் சொற்களாகிய சிறுகால்களின் நீரையும் தன்னுருவாக்கித் தன்னை வழங்கும் மக்கட்குப் பெரிதும் பயன்பட்டு வருகின்றது.

ஒரு மொழியின் சொற்கள் மற்றொரு மொழியில் வந்து கலக்க வேண்டுவதுதான் என்னை? என வினாவிக் கொண்டு கலப்பு நேரும் இயற்கையை விளக்குகின்றார்.

ஒரு மொழியினைப் பேசும் மக்கள் தம் நாட்டையும் தம் இனத்தாரையும் விட்டு நீங்காமல் இருக்கும் வரையில், அவர் தாம் இருக்கும் நாட்டின் கண்ணே பிறமொழி பேசும்

பிற நாட்டார் வந்து சேராதிருக்கும் வரையில், அவர் பேசும் மொழியில் அயல்மொழிச் சொற்கள் வந்து கலப்பதற்கு இடமேயில்லை. அங்ஙனமின்றி அவர் பல நாடுகளையும் அந் நாடுகளிலுள்ள பலதிறப்பட்ட மக்களையும் போய்க் கண்டும் அவர் நாட்டுப் பண்டங்களைத் தாம் விலைகொண்டும், தம் நாட்டுப் பண்டங்களை அவர்கீகு விற்பும், அவர்தம் வழக்க ஒழுக்கங்கள் சிலவற்றைத் தாம் கைப்பற்றியும், தமக்குரிய சிலவற்றை அவர் கைப்பற்று மாறு தந்தும், ஒருவரது நாகரிகத்தை ஒருவர் பின்பற்றியும் ஒழுகும் உயர்ந்த அறிவும் உயர்ந்த நடையும் வாய்ந்தவர்களாயிருந்தால் அவர் பேசும் மொழியில் மற்ற மொழிச் சொற்கள் புகுந்து கலவாமல் இரா. ஆகவே இம்முறையால் நோக்குமிடத்துப் பலவகையாலும் உயர்ந்த நாகரிக வாழ்க்கை யுடையவராய் விளங்கிய தமிழ்மக்கள் வழங்கி வந்த தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்கள் சில வந்து கலக்கலானது இயற்கையேயாம் என்பது உணரப்படும்.

“வேற்று நாட்டுச் சொற்கள் தமிழிற் கலந்தது போலவே, தமிழ்ச் சொற்களும் மற்றை மொழிகளில் கலந்து காணப்படுதல் வேண்டுமே எனின் ‘ஆம்’ என மறுமொழி தந்து விளக்குகிறார்;

தமிழ்ச் சொற்கள் பல பழைய மொழிகளிலும் புதிய மொழிகளிலும் கலந்தே வழங்குகின்றன.

ஆணி, மீனம், நீர், தாமரை, கலை, குடம் முதலான பல சொற்கள் ஆரிய மொழியிலும், அசை, அருவி, இரும்பு, ஈன், எல்லாம், மேன்மை, முகில் முதலான பல சொற்கள் ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கு முதலான ஐரோப்பியர் மொழிகளிலும் அவா, இரு, ஊர், எருமை, சினம், செவ்வை முதலான பல சொற்கள் காலடி ஈபுரு முதலான மிகப் பழைய மொழிகளிலும் இன்னம் பல மற்றும் பல மொழிகளிலுமாக ஒருங்கு கலந்து காணப்படுகின்றன என்கிறார்,

கலவா நிலை

சிலமொழிகளில் பிற சொற் கலப்பும், சில மொழிகளில் பிற சொற் கலவாமையும் உண்டாகத் தக்க நிலையைக் கூறுகிறார்.

“நெடுங்காலம் உயிரோடு இருந்து திகழும் ஒரு மொழியிற் பிறசொற்கள் கலத்தல் போலச் சின்னாள் உயிரோடிருந்து பிணனர் இறந்துபடும் ஒரு மொழியிற் பிற சொற்கள் மிக நுழைந்து நிலை பெறுதற்கு இடமே இல்லை. இதனாலேதான், ஆரிய மொழியிற் பிறமொழிச் சொற்கள் மிகுதியாகச் சேர்ந்து காணப்படவில்லை. ஆரியம் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே எவராலும் பேசப்படாமல் இறந்து பட்டமையின் அதன்கட் பிற சொற்கள் புகுதற்கு வழியில்லாமல் போயிற்று. இதுகொண்டு ஆரியமொழி உலக வழக்கிற்குப் பயன்படாமையோடு அது நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இசைந்ததாகாமையும் நன்கு பெறப்படும். ஒருவர் ஒரு மொழி பேசுகின்றவராய் இருந்தால் மட்டும் அவர் மற்ற மொழிச் சொற்களை எடுத்தாள நேருமல்லாது, அவர் ஏதுமே பேசாத ஊமையாயிருந்தால் அவர் பிறவற்றை எடுத்தாளச் சிறிதும் இடமுண்டாக மாட்டாது. ஆதலால் உலக வழக்கிலின்றி இறந்துபட்ட ஆரியமொழி பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்கவும் மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படவும் மாட்டாதாயிற்” நென்கிறார்.

இயற்கையும் செயற்கையும் ;

மொழிக் கலப்பு இயற்கையாக நிகழ்வதும் செயற்கையாக நிகழ்வதும் ஆக இருவகைப்படுதலை இயம்புகிறார் :

“உலக வழக்கின்கண் உள்ள ஒரு மொழியிற் பிறசொற்கள் வந்து சேருமாயின், அஃது இயற்கையாக நிகழ வேண்டுமேயல்லாது கல்வியறிவுடைய சிலரால் அவர் தமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் அவை செயற்கையாக வலிந்து புகுத்தப்படுதல் ஆகாது. அன்றி

அங்ஙனம் புகுத்தப்படுமாயின் அவை அம்மொழியில் நிலை பெற்று உயிர்வாழா. இருவர் தமக்குள் தோன்றிய நேசத்தால் ஒருங்கு ஒட்டி உயிர் வாழ வேண்டுமேயல்லாமல் பிறரால் வலிந்து பொருத்தப்பட்டு அவர் ஒன்றுபட்டிருத்தல் இசையாது. இவ்வியல்பு மொழிகளின் சேர்க்கையிலும் பிறழாமல் அமைந்திருப்ப தொன்றாம்.

மொழியியற்படி பெயர்த்தல்:

ஒரு நாட்டார் கண்டுபிடிப்புகளால் அவர் சொற்கள் பிற மொழிகளில் புகுவதும், அச்சொற்களை அயல் நாட்டார் அவர் தம் மொழியியலுக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொள்ளுதலும் நடைமுறை என்பதைக் குறித்து விளக்குகிறார் அடிகளார்.

ஒரு மொழி வழங்கும் ஒரு தேயத்தில் உள்ளார் புதிதாக ஒரு பண்டத்தைக் கண்டுபிடித்துச் செய்து அதற்குத் தமது மொழியில் பெயரும் இட்டுப் பிறகு அதனை வேறு தேயங்களிற் கொண்டுபோய் விலைப்படுத்துங்கால், அப்பண்டத்தின் பெயர் வேறு மொழியிற் கலத்தல் இயற்கையே யாகும், இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளிலும் கூடப் புதுப்பண்டங்கள் வாங்கும் மற்ற நாட்டவர் நாகரிகமும் உயர்ந்த அறிவும் உடையவராயிருந்தால், அவற்றிற்குத் தமது மொழியிலே புதுப் பெயரிட்டு வழங்குவர். மேல்நாட்டில் இருந்து வந்து இத் தென்னாட்டில் விலையாகும் தெளிவான ஒருவகை மட்பாண்டத்தைக் 'கிளாசு' என்றும் 'கோப்பை' என்றும் வழங்குகின்றனர். கிளாசு, கோப்பை என்னும் இச் சொற்கள் ஆங்கிலச் சொற்களின் திரிபுகளாகும். இப்பாண்டங்கள் மேல் நாட்டிற் செய்யப்பட்டனவாய்த் தமிழ் நாட்டிற்குப் புதியனவாய் இருத்தலால், இவற்றிற்குரிய ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழர் தாமும் எடுத்தாளுதல் பொருத்தமேயாம். இப்பாண்டங்களையும் கூடத் தமிழறிவு மிக்கவர்கள் 'கண்ணாடிக் குவளை', 'பீங்கான் கிண்ணம்' என்று தமக்குரிய தமிழ்ச் சொற்களாலேயே வழங்குவர்.

கல்வியறிவும் நாகரிகமும் வாய்ந்தவர்கள் பிறமொழிச் சொற்களை ஆளும் செயற்பாடு எத்தகையதாக இருக்கும் என்பதையும் விளக்குகிறார் அடிகளார்:

‘எஞ்சின்’, ‘டிரெயின்’, ‘டிக்கெட்டு’, ‘டிராம்’, ‘ஸ்கூல்’, ‘கமிஷன் ஏஜெண்டு’ ‘ஷாப்பு’, ‘மார்க்கெட்டு’ முதலான ஆங்கில மொழிகளைப் பொதுமக்கள் அவற்றிற்கு முறையே ‘பொறி’, வண்டித்தொடர், சீட்டு, மின்சார வண்டி, பள்ளிக்கூடம், தரகன், கடை, அங்காடிக்கடை முதலான தமிழ்ச் சொற்களையே இட்டு வழங்குவர். கல்வியறிவும் நாகரிகமும் வாய்ந்தவர்கள் இங்ஙனம் பிறநாட்டுச் சொற்களை எடுத்து வழங்க வேண்டிய இடங்களிலும் அவற்றிற்கு ஈடாகத் தமது மொழியிலுள்ள சொற்களையே நடைபெறவிட்டு வாழ்வர். இவ்வாறு செய்தல் அவர்க்குள்ள முயற்சியின் திறத்தையும் நாகரிகச் சிறப்பினையும் தமது மொழியில் வைத்த பற்றினையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதாகும்.

முயற்சியும் உண்மையான பற்றும் இல்லாதவர் செயல் எத்தகையது என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார் அடிகளார்:

வேண்டாச் செயல் :

முயற்சியும் உண்மையான பற்றும் இல்லாதவர்கள் பிற மொழி பேசுவோருடன் கலந்தால் தமது மொழிச் சொற்களை விட்டுப் பிற சொற்களையே எளிதில் எடுத்தாளத் தலைப்படுவர். தமக்குரிய மொழியை வளம்பெறச் செய்யும் முயற்சியும் அதன்பாற் பற்றும் இல்லாமற் போதல் எதனால் என்றால், பிறிதொரு மொழியிலும் தாம் வல்லுநர் என்பதைக் காட்டித் தம்மை உயர்வுபடுத்திக் கொள்ளும் எண்ணமும் பொருள் வருவாய் ஒன்றிலேயே நோக்கும் வைத்து, ‘அதற்கேற்றது பிறமொழிப் பயிற்சியே’ என்ற பிழைபட்ட கருத்தும் கொள்ளப் பெற்றிருத்தலாலே யாம். இதற்கு இத்தென்றமிழ் நாட்டிலுள்ள பார்ப்பன

மாந்தரும் அவரைப் பின்பற்றினவரும் விடாப்பிடியாய்க் கைக் கொண்டிருக்கும் ஒழுகலாதே ஒருபெருஞ் சான்றாகும். இத்தமிழ் நாட்டின்கண் உள்ள பொருள்களை வழங்குவதற்கு ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும் அவற்றை விடுத்து இத்தென்னாட்டிற்கு உரிய வல்லாத வடமொழிச் சொற்களாலும் இப்போது சில ஆண்டுகளாக ஆங்கிலச் சொற்களாலும் அவற்றை அவர் வழங்கி வருகின்றனர். தமிழ் மக்கள் எல்லாரும் தண்ணீர் என்று வழங்கிவர அவர்கள் அதனை 'ஜலம்' என்று கூறுகின்றார்கள். 'எனக்கு ஓர் ஏனத்திலே குளிர்ந்த நீர் கொண்டு வா, வறட்சியாயிருக்கிறது' என்று சொல்ல வேண்டுவதை, 'நேக்கு ஒரு பாத்திரத்திலே குளுந்த ஐலங் கொண்டா, தாகமா இருக்கு' என்று வடசொற்களைச் சேர்த்தலோடு இடைஇடையேயுள்ள தமிழ்ச் சொற்களையும் சிதைத்துப் பேசுகின்றார்கள். இன்னும் 'பயனற்ற செயல்' என்பதைப் 'பிரயோஜனமற்ற காரியம்' என்றும், வெயில் வெளிச்சம் வானம், காற்று, நெருப்பு, உணவு, உழவு, அலுவல், தூய்மை, நாடோறும், கல்வி என்பவற்றை முறையே சூர்யப் ப்ரகாசம், ஆகாசம், வாயு, அக்நி, ஆகாரம், விவசாயம், உத்யோகம், பரிசுத்தம், திநேதிநே, வித்தை என்னும் வடசொற்களை அவர்கள் வழங்கி வருதல் எவரும் அறிவர். இவ்வாறு இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான வடசொற்களை அவர்கள் தமிழ் பேசுங்கால் இடைஇடையே வேண்டா கூறலாய் வழங்கி வருகின்றனர்.

குற்றம் குற்றமே

பிறசொற் கலப்பால் அச் சொற்காக்கப் படுதலால் குற்றமாகாது என்பாரை மறுத்துக் குற்றமேயாம் என்பதை வலியுறுத்துகிறார் அடிகள்.

இறந்துபோன வடசொற்களை முற்றுமே அங்ஙனம் விடாமல், சிலபல சொற்களையேனும் உலக வழக்கில் பயில விடுதற்கு வழியாய் இருத்தலின் அது குற்றமாய்க்

கொள்ளப்படலாகாது எனின், இறந்துபோன வடமொழியின் சில சொற்களை உயிர்ப்பிக்கிறேன் என்று புகுந்து பன்னூறாயிரம் மக்களுக்குப் பயன்பட்டு வழங்கி உயிரோடு உலாவி வரும் தமிழ்மொழியின் சொற்களை இறக்கச் செய்தல் உள்ளவும் பொருந்தாது.

கையிலுள்ள பெருந்தொகைப் பொருளைக் கடவிற்கொண்டு போய் எறிந்துவிட்டு நிலத்தை அகழ்ந்து அடியிலுள்ள பொருளை எடுக்க முயல்வார் திறத்திற்கும் தமிழ்ச் சொற்களைக் கைந்நெகிழ விட்டு வடசொற்களை வருந்திச் சொல்ல முயல்வார் திறத்திற்கும் வேறுபாடு சிறிதும் காண்கிலோம்.

வடமொழியைத் தனியே முழுதும் உயிர்ப்பிக்க முயன்றாலும் அதனைச் சிறிது பயனுடையதென்று சொல்லலாம். அங்ஙனம் செய்ய இயலாது அதன் சொற்கள் சிலவற்றை மட்டும் உயிரோடு உலாவும் சிறந்த மொழியில் வலிந்து புகுத்தி அம்மொழிக்குக் கேடு சூழ்தல் பெரிதும் இழிக்கத் தக்கதொன்றாகும்.

பெருங்குற்றம்:

பிறசொற் கலப்பு வகையில் பெருங்குற்றமாவது இது என்றும் அடிகளார் விளக்குகிறார்:

பிறசொற்களை எடுத்து வழங்குதற்கு இன்றியமையா இடங்கள் என்பன, புதுப்பொருளைக் கூறுவதற்குத் தமிழில் உள்ள சொற்களை எவ்வளவு முயன்று பார்த்தும் அதற்கு அவை இசையாத நேரங்களேயாம். முயற்சியும் ஆறிவும் உடையவர்கள் கருத்து வைத்தால் எத்தகைய புதுப் பொருள்கட்கும் தமிழிலேயே பெயரமைக்கலாம் என்பதே நமது கொள்கை.

உயிரோடு உலவிவரும் மொழிகள் எவையாய் இருப்பினும், அவை எத்துணை ஏழைமையுடையவாயினும் அவற்றிற்குரியோர் உண்மைப் பற்றுடையராய் அவற்றை அங்ஙனம் வளம்பெறச் செய்து வருகுவராயின் அதனால் அவர் உயரமான அறிவும் நன்முயற்சியும் மேன்மேல் மிகப் பெற்றுத் தாமும் தம் இனத்தாரும் உயர்வர்.

இவ்வாறன்றி, வடமொழிச் சொற்களையும் ஆங்கிலம் முதலான ஏனை மொழிச் சொற்களையும் தமிழின் இடைஇடையே கலந்து பேசுவோர், தூய தமிழ்பேசும் மற்றைப் பெரும்பாலாரின் வேறாகப் பிரிந்து அவர்களோடு தொடர்பில்லாதவராய், அவர்களால் தாமும் தம்மால் அவர்களும் பெறும் பயன் வரவரக் குறையத், தாமும் தம்மினத்தாரும் சில நூற்றாண்டுகளில் தமிழுக்கு முற்றும் புறம்பாய் வேற்றினமாய் மறைந்து போவர் என்பது திண்ணம்.

நல்ல பற்று:

தம் மொழிப் பற்றால் பிறமொழியில் தம் சொற்களைக் கலக்கின்றனர் என்று கூறுவாரை முன்னிறுத்தித் தெளிவு கூறுகிறார் அடிகளார்:

பார்ப்பன மாந்தரும் அவர்போல்வார் பிறரும் வடமொழியையே தமக்குரிய மொழியாகக் கருதி அதனையே மிகவும் பயிலுதலின் அதன் சொற்களைத் தமிழிற் கலந்து பேசுகின்றார் எனின், அங்ஙனம் வடமொழியிடத்து மிகுந்த பற்று வைத்து அதனையே பயிலும் அவர்கள் அம்மொழியைத் தம் பெண்டிர் பிள்ளைகள் முதலான எல்லார்க்கும் கற்பித்து அம்மொழியிலேயே அவருடன் பேசுதல் வேண்டும். ஆதுவே அதன்பால் வைத்த உண்மைப் பற்றுதலுக்குப் பொருத்தமாகும்.

தமிழருடன் தமிழிற் பேச விருப்பம் இல்லாத அவர்கள், தாம் தமிழரோடு உண்ணல் கலத்தல்கள் செய்யாது

அவரின் வேறு பிரிந்து தம்மை உயர்வுபடுத்திக் கொண்டது போலவும், அவர்களுள் வடமொழியை நிரம்பக் கற்றோர் சிலர் தமிழரொடு தாம் நேரே பேசுதலும் ஆகாதென்று ஓர் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருத்தல் போலவும், தாமும் தமிழையே முற்றும் பேசா தொழிதலே பொருத்தமுடைத்தாம். அவ்வாறு தம் கொள்கைக்கு ஏற்ப நடத்தலை விடுத்து, வடசொற்கள் சிலவற்றைத் தமிழொடு கலந்து பேசுதலால் மட்டுமே அவர் வடமொழிக்கு உரியவராய் விடுவரோ?

அவருட் சிலர் இப்போது ஆங்கிலம் சுற்று ஆங்கிலச் சொற்களையும் தமிழிற் சேர்த்துப் பேசுகின்றார். அதனால் அவர் ஆங்கில மொழிக்கு உரியவராவரோ? ஆகாரன்றே. அதுபோலவே, வடமொழியைத் தம் சுற்றத்தார் எல்லாரோடும் முறறும் பேசத் தெரியாத அவர் அதன்பாற்பாராட்டும் பற்று வெறும் போலியே ஆல்லாமல் ஏதும் பயனுடையதாகக் காணப்படவில்லை. ஆகவே உலக வழக்கிற்குப் பயன்படாத வடமொழி மேல் வைத்த போலிப் பற்றால் வளம் நிறைந்த தூய தமிழைக் கெடுக்க முந்துதல் பார்ப்பன மாந்தர்க்கும் அவரைப் பின்பிற்றினார் பிறர்க்கும் சிறிதும் முறையாகாது.

தன்மை திரிதல்:

பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழியல்புக்கு ஏற்றவாறு திரிந்து வழங்கும் இயற்கையை விளக்குகிறார் அடிகளார்:

இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டுத் தமிழில் வந்து கலக்கும் ஆரியம், ஆங்கிலம் முதலான அயல் மொழிச் சொற்கள் தன் தன்மை திரிந்து தமிழோடொத்துத் தமிழின் உருவத்தைப் பெற்று இயல்பாக வழங்கி வருகின்றன. ஜ்ஞாநம், ம்ருகம், ஸ்தலம், ரங்கு, க்ஷீரம். ப்ரகாசம், ப்ராசி, சக்தி, ஈச்வர முதலான வடசொற்கள் தமிழில் முறையே ஞானம், மிருகம், தலம், அரங்கம், சீரம், பிரகாசம், பாசி,

சத்தி, ஈசுவரன் முதலியனவாகத் திரிந்து தமிழோடொத்து நடைபெறுகின்றன.

கீளாஸ், கப், பாடல், பம்ப், பைபிள், ஐயொகியன்ஸ், கீரைஸ்ட், ஜான் முதலான ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்கள் தமிழில் முறையே கிளாசு, கோப்பை, போத்தல், வேம்பா, விவிலியம், யவனர், கிறித்து, யோவான் முதலியனவாகத் திரித்துத் தமிழோடொத்து நடக்கின்றன. இங்ஙனமே ஆரியம் தமிழ் முதலியவற்றின் சொற்கள் ஆங்கில மொழியிற் பலவாறு திரிந்து அம்மொழியின் தன்மைக்கேற்ப உலவுதலை, இவ்விந்தியாவிலுள்ள ஊர்ப்பெயர்கள் ஆங்கிலத்திற் சொல்லப்படுங்கால் திரிபடையும் வேறுபாடு ஒன்று கொண்டே நன்கு தெளியலாம். இவ்வாறு ஒரு மொழியின் சொற்கள் மற்ற மொழியில் அதன் தன்மைக்கேற்பத் திரிந்து வழங்கும் இயற்கை கண்கூடாய் அறியப்பட்டுக் கிடத்தலின் தமிழிலும் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழுக்கேற்றவாறு திரிந்து வழங்கல் பெரிதும் பொருத்தமாவதேயாம்.

திரிபுற வேண்டியது ஏன்?

“ஒருமொழிச் சொற்கள் வேறு மொழியில் திரிந்து வழங்க வேண்டுவதுதான் என்னை? அவற்றைத் திரிபு படுத்தாமல் உள்ளபடியே வைத்து வழங்குதலால் வரும் இழுக்கு என்னை?” என இரட்டை வினாக்களை எழுப்பி மறுமொழி தருகிறார் அடிகளார்:

உலக வழக்கில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு மொழியும் உயிரோடு உலவும் உடம்பு போல்வது ஆகலானும், உடம்பு நிலைபெற்றிருந்து வளர்தற் பொருட்டு அதற்கு இடும் பல்வேறு உணவுப் பொருள்களும் தம் தன்மை திரிந்து அவ்வுடம்பின் தன்மையொடு ஒத்து ஒன்றுபட்டால் அல்லாமல் அவ்வுடம்பு நிலைபெற்று வளராமை போல, உயிரோடு உலவும் ஒரு மொழியிற்போந்து கலக்கும் பிற

மொழிச் சொற்கள் அம்மொழியோடொத்துத் திரிந்து அதனோடொன்றுபட்டு நின்றால் அல்லது அம்மொழி வளராமையானும் ஒரு மொழியில் ஏனை மொழிச் சொற்கள் திரிந்து காணப்பட வேண்டுவது இன்றியமையாத இயற்கையேயாம்.

ஜ்ஞானம், ம்ருகம், ப்ரகாசம் முதலியனவாக மேலெடுத்துக் காட்டிய வடசொற்களையும், க்ளாஸ், பாட்ல், க்ரைஸ்ட் முதலான ஆங்கிலச் சொற்களையும் தமிழுக்குப் பொருந்தத் திரிபுபடுத்தாமல், இனிய மெல்லிய தமிழ்ச் சொற்களின் இடையே அவற்றை அங்ஙனமே எழுதினால் அவை, தமிழின் இனிமையிலும் அருமையிலும் பழகினார்க்கு எவ்வளவு அருவருப்பாய்த் தோன்றுகின்றன! தேனும் பலாச் சளையும் கலந்து அருந்துவார்க்கு அவற்றிடையே முட்கள் விரவியிருந்து நாவிற்றைத்தால் அஃது எவ்வளவு துன்பத்தினையும் வெறுப்பினையும் தருமோ, அதுபோலவே வேண்டா வழக்காய் உருவு திரியாமல் தமிழில் வரையப்படும் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் உண்மைத் தமிழ் அறிஞர்க்குப் பெரியதொரு வருத்தத் தினையும் அருவருப்பினையும் விளைக்கின்றன.

எவ்வகைப் பொருளையும் எத்தகைய கருத்தையும் தெரிவித்தற்கு எண்ணிறந்த தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும், அவற்றைப் புறந்தள்ளி மற்றை மொழிச் சொற்களை அதன்கட் கொண்டுவந்து புகுத்தலே ஒரு பெருங்குற்றமாம்; அதன் மேலும், இயற்கைக்கு மாறாய் வருந்திச் சொல்ல வேண்டும் அவ்வயல் மொழிச் சொற்களை, இயற்கையோடு ஒத்து மெல்லென நடக்கும் தமிழ்ச் சொற்களின் இடையே சேர்த்துக் கூறுதல் அதனினும் பெரியதொரு குற்றமாம். அஃதல்லாமலும் வயிற்றிற்கு இடப்பட்ட உணவுப் பொருள்கள் தமது உருவு திரிந்து உடம்பிற்கு வேண்டும் பாலாக மாறாமல் அவை அங்ஙனமே வயிற்றினுட் கிடந்தால், அவை அவ்வுடம்பிற்குச் சிறிதும் பயன்படாமை

யோடு அவ்வுடம்பினையும் பழுதுபடுத்துமன்றோ? அது போலவே தமிழின் தன்மைக்கு ஏற்ப உருவு திரியாமல் எழுதப்படும் வடசொற்கள் முதலியனவும், பயன்படாது போதலோடு தமிழின் அழகையும் சிதைவுபடுத்தா நிற்கின்றன.

மேலும், இயற்கை அழகாற் சிறந்த நங்கைக்கு அவளது இயற்கை அழகு ஒன்றுமே அமையும்; அன்றி அவட்கு வேறு ஆடை அணிகலன்கள் அணிந்து பார்க்க வேண்டினும், அவளது அழகிற்குப் பொருத்தமான சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து அவளை ஒப்பனை செய்வதே வாய்ப்புடைத்தாம்; அங்ஙனமின்றி அவளது நலத்திற்குப் பொருந்தாதவற்றையும், பொருந்துமேனும் அளவிற்கு மேற்பட்ட ஆடையணிகலத் தொகுதிகளையும் அவள் மேல் இடுதல் அவளது ஒப்புயர்வற்ற அழகைக் குறைப்பதோடு காண்பார்க்கும் நகையினைத் தரும். இங்ஙனமே, இயற்கை நலம் நிரம்பிய தமிழுக்கு அதன் நலம் ஒன்றுமே அமையும்; அன்றி இன்றியமையாது வேற்றுமொழிச் சொற்களைச் சேர்க்க வேண்டி வந்தக்கால் அதன் இயல்புக்குப் பொருந்திவைவற்றையே சேர்த்தல் அழகுடைத்தாம். அவ்வாறன்றி அதன் இயற்கைக்கு மாறானவற்றையும் மாறாகாவிடினும் அளவுக்கு மிஞ்சிய அயல்மொழிச் சொற்களையும் அதன் கண் வலிந்து புகுத்தல் அதன் நலத்தைக் குறைப்பதோடு தமிழறிவுமிக்க சான்றோர்க்கு நகையினையும் விளைக்கும். ஆதலால், அயல் மொழிச் சொற்களை உருவு திரியாமல் சேர்த்தலும் உருவுதிரிந்தவற்றையும் அளவுக்கு மிஞ்சிச் சேர்த்தலும் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாவென்று கடைப்பிடித்துணர்க.

கற்றார் செய்யும் கேடு :

கல்லார் தமிழுக்கு நலம் செய்பவராய் இருக்கக் கற்றார் தமிழுக்குச் செய்யும் கேட்டைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் அடிகளாரி ;

பன்னூறாயிரம் மக்களுக்குப் பெரிது பயன்பட்டு வரும் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ் மொழியைக் கல்லாதவர் எல்லாம் தூயதாய் வழங்கிவர, அதனைக் கற்று அதனால் பேரும் புகழும் பொருளும் அடைந்துவரும் சிற்சிலர் மட்டும் தமக்கு எல்லா நலங்களையும் தந்து தாயினும் தம்மைப் பாதுகாத்துவரும் அதனை நிலைகுலைத்து அழித்தற்குக் கங்கணம் சுட்டி நிற்கின்றார்கள். இவர்களின் இக்கொடுஞ் செயல் தன்னைப் பெற்ற தாயைக் கொல்லும் செயலினும் கொடியதாய் இருக்கின்றது.

அறிவாகாச் செயல்

தனித்தமிழ் எழுதுவாரைக் குறுகிய மனநிலையர், அறியாமையர், பேதைமையர் என இகழ்வாரை அறிவு தெருட்டி உரைக்கிறார் அடிகளார்! தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றி அதனை மாசுபடுத்தி அழிப்பதுதான் அதனை வளர்ப்பதாகும் என்று எழுதுவோர், தூய தனித் தமிழ் எழுதுவாரைக் 'குறுகிய மனநிலை', 'அறியாமை', 'பேதைமை' யுடையரென இகழ்ந்து பேசி விடுகின்றனர். கொள்கையளவில் ஒருவரொரு மற்றொருவர் மாறுபட்டிருப்பது பற்றி அவர் மற்றவரைக் 'குறுகிய மனநிலையுடையவர்' எனவும் 'அறியாமை', 'பேதைமை' மிக்கவர் எனவும் இகழ்ந்து பேசுதல் அறிவுடையார்க்கு முறையாகாது என்பதை மட்டும் வற்புறுத்துகின்றோம்.

அறிவாளர் கடன்

தாம் கொண்ட கொள்கையே உண்மையானது என்று ஒவ்வொருவரும் துணிந்துரைத்தல் ஆகாது. மக்கள் எல்லாரும் சிற்றறிவும் கிறு தொழிலும் உடையர். ஒருவர் ஒரு காலத்து அறிவெனக் கொண்டது பிறிதொரு காலத்து அறியாமையாக மாறுதலும் உடைத்து. இதனைத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் 'அறிதோ நறியாமை கண்டற்றால்' என நன்கு தெருட்டி யிருக்கின்றனர்,

இத்தகைய நிலையில் உள்ள மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமையுடையர் என்று இகழ்ந்து பேசல்தினும் தகாதது யாது உளது? தாம் தாம் உண்மை யெனக் கண்டவைகளைத் தக்க சான்றுகள் கொண்டு விளக்கிப் போதலே அறிவுடையாரீகுகுக் கடனாவதாம். தமக்கு மாறான கொள்கையுடையாரை இகழ்ந்து பேசுதல் அவர் தமக்குச் சிறிதும் முறையன்றாம்.

மாறுதல் இயற்கை விளக்கம்:

உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் மாறும் தன்மையான ஆகவின் அவற்றுள் ஒன்றாய் மொழியும் மாறும் தன்மையதே என்று கூறுவாரைத் தெளிவித்து மொழித் தூய்மையை வலியுறுத்துகிறார் அடிகளார்;

மாறுதல் என்னும் சொல்லால் உணர்த்தப்படும்பொருள் என்னை? ஒன்று தன் தன்மை திரிந்து மற்றொன்று ஆதலா? அல்லது, அது தன் இயல்புக்கு ஏலாதவற்றொடு கலக்கப் பெற்றுத் தன்நிலை குலைதலா? அல்லது, தன்னிலைக்கு ஏற்றவாறு பிறவற்றின் உதவியால் தானே வரவர வளர்ந்து திரிபுறுதலா? எனின், இம்மூன்றும் அம்மாறுதல் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருளேயாம். முதலிற் சொன்ன பொருளின்படி தவளையினத்தில் சேர்ந்த சிற்றுயிர்களும் பட்டுப்பூச்சி முதலியனவும் முதலில் ஒருவகை உருவத்தில் இருந்து பிறகு அவ்வுரு முழுதும் திரிந்து தவளையாகவும் பட்டுப் பூச்சி முதலியன வாகவும் மாறுகின்றன. இரண்டாவது சொன்ன பொருளின்படி மக்கள் முதலான எத்தகைய உயிர்களும் தம் உடம்பின் இயல்புக்கு ஏலாத நோய்ப் புழுக்களொடும் பாம்பின் நஞ்சை ஒத்த நச்சுப் பொருள்களோடும் கலக்கப் பெருமானால் தம் உடம்பின் நிலை குலைந்து மாறி விரைவில் அழிந்துப் போகின்றன. இனி மூன்றாவது சொன்ன பொருளின்படி உலகத்தில் உள்ள எல்லா உயிர்களும் தத்தம் நிலைக்கு ஒத்த பொருள்களின்

சேர்க்கையால் தமது நிலை கெடாமலே வளர்ந்து திரி பெய்தி வருகின்றன,

மக்கள் தமக்கேற்ற உணவுகளை உட்கொண்டும் இசைவான இடங்களில் குடியிருந்தும் வரவரத் தம் உடம்பும் உணர்வும் மாறி மாறி வளர்ந்து வருகின்றனர். மக்கள் அல்லாத மற்றை உயிர்களில் நிலையியற் பொருள்களாகிய புல் மரம் செடி கொடி முதலியனவும் இயங்கியற் பொருள்களில் புழு முதல் யாடு மாடு முதலான எல்லா உயிர்களும் தத்தமக்கேற்ற உணவுப் பொருள்களை உட்கொண்டு தத்தமக்கு இசைவான இடங்களில் இருந்து நாடோறும் மாறுதல் எய்தி வளர்ந்து வருகின்றன. இம் மூவகைப்பட்ட மாறுதல்களில் எத்தகைய மாறுதலை எல்லா உயிர்களும் விரும்புகின்றன என்று உற்று நோக்கின் தம் இயல்புக்கு ஒத்தவற்றின் சேர்க்கையால் தமது தன்மை கெடாமல் வரவரப் பெருக்கமுற்று மாறிமாறி வளர்ந்து வருதலையே அவையெல்லாம் அல்லும் பகலும் விழைந்து வருகின்றன என்பது எல்லார்க்கும் புலனாம்.

தமக்கு ஏலாத பொருள்களோடு கலந்து தமது நிலை குலைந்து மாறி மாய்தலை எவ்வகைப்பட்ட உயிரும் விரும்புவதில்லை. தமக்கு இடர்தரும் இடத்தையேனும் பொருளையேனும் கண்டால் அவற்றை அகன்று போய்ப் பிழைக்கும் முயற்சியைப் புழுமுதல் மக்கள் ஈறான எல்லா உயிர்களும் மிகவும் பரபரப்போடு நிரம்பக் கருந்தாய்ச் செய்தல் எவரும் உணர்ந்ததேயாம். இடம் விட்டுப் பெயராத புல்மரம் முதலியனவும் கூடத் தத்தமக் கேற்ற இடங்களிற் செழுமையாய் முளைத்தெழுந்து தத்தமக் கேற்ற உணவுகளை உட்கொள்ளும் வரையில் உயிரோடு இருத்தலும், அங்ஙனம் அமையாக்கால் அவை பட்டுப் போதலும் எல்லாரும் அறிவர்.

ஆகவே உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எல்லா உயிர்களும் மாறுதல் அடைதலாகிய பொது நிகழ்ச்சியைப்

பார்த்து, அப்பொதுவகையான மாறுதலுள் எத்தகைய மாறுதல் மக்களால் வேண்டப்படுவது என்பதனை உணர்ந்து பாராமல், தம் நிலை குலைந்து மாறுதலாகிய வேண்டாத தொன்றைக் கடைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு அதன்படி நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழியும் தனது தூய நிலை குலைந்து மாறுதல் அடைய வேண்டும் என்பது அறிவுடையரால் ஏற்றுக்கோடற் பாலதாமோ?

எல்லாப் பொருளும் எல்லா உலகமும் ஒருகாலத்து மாறி மாய்தல் உண்மையே யாயினும், ஆண்டு முதிரா நல்லிளமைப் பொழுதிலேயே நோய் கொண்டு ஆகாப் பொருள்களோடு கலந்தும் மாய்ந்து போக எவரேனும் விரும்புவரோ? அங்ஙனம் எவரேனும் விரும்புவராயின் அவரை 'அறிவு திரிபெய்திய வெறியர்' என்றே உலகம் கொள்ளுமல்லது, மற்று அவரை அஃது உயர்த்துக் கூறுமோ? ஆண்டில் முதிர்ந்தவர்களும் கூடத் தமது உடம்பின் நலம் பழுதுபடாதவாறு அறிவான முறைகளைக் கையாண்டு மேலும் மேலும் அதனை நலமுறவைத்து வாழ் நாளைப் பெருக்குதற்கன்றோ முயல்கின்றனர்? நலமுடன் இருந்து வாழ்நாளைப் பெருகச் செய்பவர்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும் அதனாற் பேரின்பப் பேறும் வாய்த்தலால், உடம்பை விரைவில் நிலைகுலையச் செய்பவர்களுக்கு அறிவும் இன்பமும் வாயா.

அதுபோலவே, நமது செந்தமிழ் மொழியாகிய ஒலியுடம்பும் பழுது படாமல் செவ்வையாகப் பாதுகாக்கப் படுமானால், அஃது இன்னும் பன்னூறாயிரம் ஆண்டு உயிரோடு உலவித் தன்னைப் போற்றி வழங்கும் மக்களுக்கு அரிய பல நலன்களையும் நன்கு பயக்கும்.

மாறான மாறுதல்

இனித் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மாறான மாறுதல் என்ன என்பதையும் அடிகளாரீ தெளிவிக்கிறாரீ;

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மாறான மாறுதல், தூய தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும் அவற்றை விடுத்து அயன் மொழிச் சொற்களை அதன்கட் கொண்டு வந்து புகுத்தலேயாம்.

ஓர் உடம்பின் உள்ளும் புறம்பும் உள்ள உறுப்புகள் எல்லாவற்றின் தொகுதியே அவ்வுடம்பாதல் போல ஒரு மொழியில் உள்ள அதன் எல்லாச் சொற்களின் தொகுதியே அம் மொழியாகும்.

கூனும் குறளும் ஊழும் செவிடும் சிதடும் உறுப்பறையுமாய்ச் சில உடம்புகள் இயற்கையிலேயே பழுதுபட்டிருத்தல் போலவும், அங்ஙனம் பழுதுபட்ட உடம்புகள் அக்குறை பாட்டை நீக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கோலும் குறடும் கழுத்தும் போலிக் கைகால்களும் செயற்கையாகச் செய்து அமைத்துக் கொள்ளுதல் போலவும், இயற்கையிலே குறை பாடுடைய மொழிகளே மற்றை மொழிச் சொற்களின் உதவியைப் பெரிதும் வேண்டிநிற்கின்றன. மற்று எல்லா நிறையும் உடைய தமிழ் மொழிக்கோ அங்ஙனம் பிற மொழிச்சொற்களின் உதவி சிறிதும் வேண்டப்படுவதில்லை. மக்கள் இம்மை மறுமையைப் பற்றி அறிய வேண்டுவன எல்லாம் முற்றும் எடுத்துக் கூறும் 'தொல்காப்பியம்' 'திருக்குறள்' என்னும் நூல்கள் இரண்டும் தூய தனித்தமிழ்ச் சொற்களால் ஆக்கப் பட்டிருத்தலே யாம் கூறும் இவ்வுண்மைக்குச் சான்றாம்.

செயற்கை உறுப்பு :

தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களைப் புகுத்தும் செயலை உவமையால் விளக்குகிறார் அடிகளார்.

இயற்கைச் சொற்களால் அமைந்ததாகிய தமிழிற் பிற மொழிச் சொற்களைப் புகுத்துதல் எல்லா உறுப்புகளும் அமைந்த அழகியதோர் உடம்பில் உள்ள உறுப்புகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, வேறு மண்ணாலும் மரத்தாலும்

செயற்கையாக அவ்வுறுப்புகள் போற் செய்து அவற்றை அதன்கண் ஒட்ட வைத்துப் பார்த்தலுக்கே ஒப்பாய் இருக்கின்றது.

மயிர் குஞ்சி கூந்தல் முதலிய தமிழ்ச் சொற்களை விடுத்து, 'ரோமம்' 'சிகை' என்னும் வடசொற்களையும், உடம்பு தலை சென்னி முகம் முதலியவற்றை நீக்கிச் 'சரீரம்' 'சிரசு' 'வதனம்' என்பவற்றையும், கண் காது செவி மூக்கு என்பவற்றுக்கு 'நயனம்', 'கர்ணம்', 'நாசி' என்பவற்றையும் மிடறு கழுத்து என்பவற்றுக்கு மாறாகக் 'கண்டம்' என்னும் சொல்லையும் தோள் கை முதலியன இருக்க 'புஜம்' 'கரம்' என்பவற்றையும், வயிறு, அகடு இருக்க 'உதரம்' 'குக்ஷி' என்பவைகளையும், கால் அடி என்னும் சொற்களுக்குப் 'பதம்', 'பாதம்' என்பவற்றையும் கொண்டு வந்து நுழைத்தல், அவ்வத் தமிழ்ச் சொற்களாகிய உறுப்புகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, அவை போன்ற ஏனை மொழிச் சொற்களைக் கொணர்ந்து அத்தமிழ் உடம்பின் கண் ஒட்டவிடுதலைப் போல்கின்றதன்றோ!

பொருள்களை 'வஸ்துக்கள்' என்று சொல்வது எற்றுக்கு?

ஒளியைப் 'பிரகாசம்' என்றும், ஓசையைச் 'சப்தம்' என்றும், சுவையை 'ருசி' என்றும் மணத்தை 'வாசநை' என்றும் தித்திப்பு இனிப்பை 'மதுரம்' என்றும், 'தொடுதல்' உறுதலை 'ஸ்பர்சம்' என்றும், கல்வியை 'வித்தை' என்றும், தண்ணீர், உணவு, சோறு என்பவற்றை 'ஜலம்', 'ஆகாரம்', 'அந்நம்' என்றும் ஆடையை 'வஸ்திரம்' என்றும், கட்டாயம் என்பதை 'அவஸ்யம்' என்றும். தாய், தந்தை, மகன், மகள் உறவினரை 'மாதா', 'பிதா', 'புத்ரன்' 'புத்ரி', 'பந்துக்கள்' என்றும், துன்பம், கேடு, குடும்பம் என்பவைகளைக் 'கஷ்டம்', 'நஷ்டம்', 'சம்ஸாரம்' என்றும், தலை முழுக்கு, வழிபாடு, இளைப்பு, தூக்கம் முதலியவைகளை 'ஸநாநம்', 'பூஜை', 'ஆயாசம்', 'நித்திரை' என்றும்,

முயற்சி, ஊழ்வினை, உயிர், சிவம், கடவுள் என்பவற்றைப் 'பிரயத்நம்', 'விதி', 'ஆத்மா', 'ஈசன்', 'பிரமம்', என்றும் நினைத்தல், எண்ணல், சொல்லுதல் என்பவற்றை 'ஞாபகம்', 'பாவநை' 'வசனித்தல்' என்றும் தூய தமிழ்ச் சொற்களை ஒழித்து வடமொழிச் சொற்களைக் கொண்டு வந்து புகுத்தித் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை வழங்காமல் தொலைப்பதுதானா நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழியை வளர்ப்பது?

தமிழையும் பிறமொழியையும் கற்கக் கற்கத் தமிழ் மொழிச் சொற்கள் இவை, அயல்மொழிச் சொற்கள் இவை என்று நன்குணர்ந்து, தமிழில் ஏனையவற்றைக் கலவாமல் பேசுதலும் எழுதுதலும் தமிழில் முன்னமே வழக்கு வீழ்ந்த சொற்களையும் திரும்ப எடுத்து வழங்க விடுதலும் அல்லவோ கற்றவர் அம்மொழியைப் பாதுகாத்து வளர்த்தற்குச் செய்யும் நன்முறையாகும்!

கலிகாலக் கொடுமை:

அடிகளாரின் தனித்தமிழ்த் தொண்டினைக் கலிகாலக் கொடுமை என்றாரும் இருந்தனர். அதனைக் குறித்தும் அடிகளார் எழுதினார்.

பண்டு தொடங்கிப் புனிதமாய் ஓங்கி நிற்கும் நம் தனித் தமிழ்த் தாயைப் பிறமொழிச் சொற்கள் என்னும் கோடாரியினுள் நுழைந்து கொண்டு, இத்தமிழ்ப் புதல்வர் வெட்டிச் சாய்க்க முயல்வதுதான் கலிகாலக் கொடுமை! இத்தீவினைச் செயலைப் புரியும் இவர் தம்மைத் தடுத்து, எம் தமிழ்த்தாயைப் பாதுகாக்க முன்நிற்கும் எம்போல் வாரது நல்வினைச் செயல் ஒருகாலும் கலிகாலச் கொடுமை ஆகாது என்று உணர்மின்கள், நடுநிலையுடையீர் என்பது அது.

இவை தமிழிற் பிற மொழிக் கலப்பு, தனித் தமிழ் மாட்சி என்னும் அறிவுரைக் கொத்துக் கட்டுரைகள் இரண்

டனூள் காட்டப்படும் செய்திகள். உரைமணிக்கோவையில் வரும் தனித்தமிழும் கலப்புத் தமிழும் என்னும் கட்டுரையில் இருந்து இரண்டு விளக்கங்கள் காணலாம்.

புதுமொழி :

தனித் தமிழைப் பேணாமையால் எய்திய கேடு இன்ன தென விளக்குவது முதல் விளக்கம்:

‘மக்களை விட்டு மொழியும் மொழியைவிட்டு மக்களும் உயிர்வாழ்தல் சிறிதும் இயலாது. எனது விருப்பப்படிதான் யான் பேசும் மொழியைத் திரித்தும், அயல்மொழிச் சொற்களோடு கலந்து மாசு படுத்தியும் வழங்குவேன். அம்மொழியின் அமைப்பின்படி யான் நடக்கக் கடவேன் அல்லன்’ என்று ஒவ்வொருவனும் தனது மொழியைத் தன் விருப்பப்படியெல்லாம் திரித்துக் கொண்டு போவானாயின் சிறிது காலத்தில் ஒரு மக்கட் கூட்டத்தாரிலேயே ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ள முடியாத வகையாய் ஒவ்வொரு சிறு கூட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு புதுமொழி காலந்தோறும் உண்டாகி அம்மக்களை ஒன்று சேரவிடாமல் அவர்களைப் பல சிறு கூட்டங்களாகப் பிரித்து விடும்.

முன்னொரு காலத்தில் இவ்விந்திய நாடெங்கும் பரவியிருந்த தமிழும் தமிழ் மக்களும் இப்போது எத்தகைய நிலையில் இருக்கின்றனர் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்! முற்காலத்தில் தமிழ்மொழி ஒன்றையே பேசிய தமிழ் மக்களின் தொகை ஆறுகோடியாகும். அப்பெருந்தொகையான மக்கள் இப்போது சிறுசிறு கூட்டத்தவராய்த் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளுவு, தோடம், படகம், உராவோன்; எர்க்கலா, ஏனாதி, பிராகுயி, கோண்டம், பில்லம் முதலான பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவாராய் ஒருவர் பேசுவதை ஒருவர் அறியாமல் விழிக்கும் நிலையில் இருப்பது எதனால் என்பதையும் நினைத்துப் பாருங்கள்! நாகரிகத்தாற் சிறந்த தமிழ், முன்னோர்கள்

வழங்கிய செந்தமிழ் வழக்கிற்குச் சிறிதும் கட்டுப்படாமல் தாம் தாம் விரும்பியபடியே தமிழ்ச் சொற்களைத் திரிபு படுத்தியும் வடசொற்களை ஏராளமாகக் கலந்து மாசுபடுத்தியும் வந்த தமிழ் மக்களன்றோ இப்போது தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் துளுவம் முதலான பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் பல்வேறு இனத்தவர்களாய் ஒருவரை ஒருவர் அறியாமலும், ஒருவரோ டொருவர் அளவளாவுவதற்கு இல்லாமலும் ஆங்காங்குத் தன்னந்தனியராய்ச் சிறுகிறு கூட்டத்தவராய் ஆரியர்களுக்கு அடிமைகளாய், வாழ்நாட்கழிக்கின்றனர். ஆதலால், ஒரு மக்கட் கூட்டத்தார் தம் முட் பலவகையாய்ப் பிளவுபடாமல் ஒன்றுபட்டிருந்து நன்கு உயிர் வாழ்வதற்கு அவர்கள் தமக்குரிய மொழியைத் திரிவு படுத்தாமலும் அதில் அயல் மொழிச் சொற்களைக் கலவாமலும் மிகவும் கருத்தாக அதனைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது புலனாகும்.

தமிழ் வளர்ச்சி:

தமிழ் வளர்க்கும் எண்ணம் உண்மையாக உடையவராக இருப்பவர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை விளக்குவது மற்றொரு விளக்கமாகும்: “ஒருவர் உண்மையிலேயே தமிழை வளர்க்கும் எண்ணம் உடையவராய் இருந்தால், மக்கட் கூட்டம் மக்களினம் மக்கள் தொகுதி முதலான தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்ப அவற்றை எல்லாம் விட்டு ‘மனித சமூகம்’ என்ற வடசொல்லை எழுதுவாரா? கடலூர் வாணர் என்னும் தமிழ்ச் சொல் இருக்கக் ‘கடலூர் வாசி’ என்று எழுதுகின்றனர். விடை என்னும் தமிழிருக்கப் ‘பதில்’ என்னும் துலுக்குச் சொல்லை வரைகின்றனர். அவா, ஆவல், விருப்பம் என்னுந் தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்ப அவற்றை விட்டு ‘ஆசை’ என்றும், சொல், கட்டாயம், ஒலி, ஓசை, மொழி, அறிவு நூல், கலைநூல், புலவர், அறிஞர், கற்றார், நேரம், உதவி, பொருள், திருநீறு, சிவமணி, எல்லாம், ஓவியம், முறை, ஒழுங்கு, சிறிது, நினைத்து,

சூழ்ந்து, ஆராய்ந்து, அன்பு, மகன், ஆண்மகன், ஆடவன், ஆள், முதன்மை, வலம்வருதல், வணக்கம் செலுத்துதல் என்னும் தூய தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்ப இவற்றையெல்லாம் விடுத்துப் பதம், வாக்கு, வார்த்தை, அவசியம், சப்தம், பாஷை, விஞ்ஞானம், பண்டிதர், சமயம், உப விஷயம், விபூதி, உருத்ராட்சம், சகலம், படம், நியாயம், கிரமம், கொஞ்சம், யோசித்து, தயவு, மனிதன், முக்கியம், திக்குவிஜயம், தண்டம், சமர்ப்பித்தல் முதலான வட சொற்களைக் கலந்து எழுதுகின்றனர். தமிழ்ச் சொற்களை வெட்டி வீழ்த்தி வடசொற்களைக் கொண்டுவந்து விதைப்பது தானா தமிழை வளர்ப்பது? நன்றாக எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும்" என்கிறார்.

பிறசொற் களைவு:

தனித்தமிழ்க் கொள்கை அடிகளார்க்கு ஏற்பட்ட பின்னர் எழுதிய நூல்களில் பிறசொற்கலப்பை அறவே நீக்கி எழுதினார். அதற்கு முற்பட எழுதி வெளிவந்த நூல்கள் மறுபதிப்புக் குரியவாகும் காலத்தில் வடசொல் முதலான பிறமொழிச் சொற்களை விலக்கித் தூய செந்தமிழ் சொற்களே பெய்து வெளிப்படுத்தினார். அவ்வாறு செய்தற்குரிய காலம் வாயாத நிலை உண்டாம் போது, அடுத்த பதிப்பில் பிறமொழிச் சொற்களைக் களைந்து வெளியிடுவோம் என்றும் வரைந்தார்.

“இந்நூலின் முற்பகுதிகள் பல்லாண்டுகட்கு முன்னரே வெளிவந்தனவாகலின், அவற்றின்கண் உள்ள சிற்சில வடசொற்களையும் களைந்து தமிழ்ச் சொற் பெய்து பதிப்பிடுதற்கு இப்போது நமக்கு இடம் வாய்க்கவில்லை. இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பில் அவை முற்றக் களைந்து முழுதும் தூயதமிழாக்கப்படும்” என்று யோகநித்திரை அல்லது அறிதுயிலில் எழுதியதும்,

“இந்நூல் நடையின்கண் ஆங்காங்கு விரவியுள்ள சிற்சில வடசொற்களும் அம்முன்றாம் பதிப்பின்கண் முற்றும்

களைந்து விடப்படும்" எனப் பண்டைக் காலத் தமிழரும் ஆரியரும் என்னும் நூலில் எழுதியதும்,

“இந்நூலின் முதற்பகுதியில் விரவியிருக்கும் சிற்சில வடசொற்களையும் இதன் இரண்டாம் பதிப்பின்கண் களைந்து விடுதற்குத் திருவருள் விராவிற் கூட்டுவதாக” என மக்கள் நூறாண்டு உயிர் வாழ்க்கையில் எழுதியதும்,

“தமிழுக்கு ஆக்கமாக எழுதப்படும் நூல்களில் வட சொற்களைக் கலந்தெழுதல் ஒருபெருங் குறைபாடாகக் காணப்படுதலின் முதற்பதிப்பில் ஆங்காங்கு விரவிய சிற்சில வடசொற்களையும் களைந்து அவற்றிற்கு ஒத்த தூய தமிழ்ச் சொற்களையே பெய்து இதனை அமைத்திருக்கின்றோம்” எனச் சாகுந்தல நாடகத்தில் எழுதியதும்,

“இவ்விரண்டாம் பதிப்பின் கட்செய்திருக்கும் சீர்திருத் தங்கள் சில : முதற்பதிப்பின்கண் இடையிடையே கலந்திருந்த வடசொற்கள் அத்தனையும் களைந்தெடுக்கப்பட்டு இது தனித்தமிழாக்கப்பட்டிருப்பதும், இடையிடையே சில சொற்களும் சொற்றொடர்களும் முன்னையிலும் இப்போது சுவைமிகுந்தனவாக மாற்றப்பட்டிருப்பதும் பிறவும் அங்ஙனம் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் ஆகும்” என நாகநாட்டரசி குமுதவல்லியில் எழுதியதும்,

“சொற்களையும் பொருள்களையும் தூயவாக்கி வகுத்தலே நூல்யாக்குமுறை என்பதனைச் சிறிதும் ஆய்ந்து பாடாத இஞ்ஞான்றைக் கதை நூற்காரர்கள் வடசொல்லும் ஆங்கிலச் சொல்லும் கொச்சைத் தமிழ்ச் சொல்லும் விரவிய மிகச் சீர்கெட்ட நடையில் அவை தம்மை வரைந்து நூன்மாட்சியினைப் பாழ்படுத்துகின்றனர்” என்று கோகிலாம்பாள் கடிதங்களில் எழுதியதும் அறிந்தால் அடிகளார் கடைப்பிடி தெளிவாகும்.

இனி 'மாணிக்க வாசகர் காலம்' என்பது அடிகளார் இயற்றிய விரிந்ததோர் நூலாகும். அதன் முதற் பதிப்பு 1930-இல் வெளிவந்தது. அது, அடிகளார் கொண்ட தனித் தமிழ்க் கொள்கை மிக உறுதி பெற்ற காலம் ஆகும். அதனால் அந்த ஆய்வு நூலில் இன்ன இன்ன நூல்களில் இத்தனை விழுக்காடு பிற சொற் கலப்பு உள்ளது என்பதைத் தெளிவித்து, அக்கலப்பு காலக்கணிப்புக் கருவியாதலை விரிய விளக்கியுள்ளார் (208-212). அடிகளார் பகுத்துக் கூறும் காலக் கூறுகள் ஆறனுள் முற்பட நிற்பது தனித்தமிழ்க் காலம் என்பதாகும். அது, "முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் காலந்தொட்டுக் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு வரையிற் சென்ற காலம்" என்கிறார் (223).

நாற்றடிகாலிலே பயிர் நன்றாக வளர வேண்டும். அப்படி வளரும் பயிரே நடவு நிலத்தில் சிறந்த பலனைத் தரும். அடிகளார் குடும்பம் தனித்தமிழ்ப் பயிரின் நாற்றங் காலாகத் திகழ்ந்ததைக் காணலாம்.

13. நாற்றங்கால்

நெல் விளைக்க விரும்புவாரீ நெல்லை முளைகட்டி நாற்றங்காலில் பாவி, உரிய வளர்ச்சி உற்ற அளவில் நாற்றைப் பறித்து நடவு நிலத்தில் நடுவது வேளாண் தொழில். அவ்வாறே பழமரம் உண்டாக்கக் கருதுவாரும், அழகுச் செடிகள் பெருக்க நினைவாரும் அவ்வாறே பதியனிட்டு வளர்த்துப் பயிராக்கல் கண்கூடு. இவ்வாறே தனித்தமிழ்ப் பயன்பயிரையும் வளர்க்க விரும்பிய அடிகளார்க்கு அவர்தம் குடும்பச் சூழலே நாற்றங்காலாக அமைந்தமை நற்பேறாயிற்று.

குடும்பச் சூழல்:

தனித்தமிழ் நோக்கு வெளிப்பாடே அடிகளாரும், அவர்கள் நன்மகளாரீ நீலாம்பிகையாரும் உரையாடிய உரையாடலிடையே தோன்றியதுதானே? அதனால் அடிகளாருடன் இணைந்து தனித்தமிழ் வளர்க்கும் முயற்சியில் ஊன்றியவர் நீலாம்பிகையாரீ ஆனார்.

அடிகளாரீ தம் பெயரையும் இதழ்ப் பெயரையும் அமைப்பின் பெயரையும் மறைமலையடிகள், அறிவுக்கடல், பொதுநிலைக் கழகம் என மாற்றம் செய்தார் என்றால், அம்பிகையாரீ பணி, வீடு கமழவும் ஏடுகமழவும் துணையாவதாயிற்று.

ஆம்மையார்க்குத் தம் பியரீ நால்வர். அவருள் 'திருநாவுக்கரசு' என்பாரீ பெயர் மட்டுமே தூய தமிழாய்

இருந்தது. மற்றையோர் பெயர்கள் திருஞான சம்பந்தம், மாணிக்கவாசகம், சுந்தரமூர்த்தி என்பன. இப்பெயர்களை முறையே 'அறிவுத்தொடர்பு', 'மணிமொழி', 'அழகுரு' என்று வழங்கினார். தங்கையார் திரிபுரசுந்தரி என்பார். அவரை, 'முந்நகர் அழகி' என ஆக்கினார். இப்பெயர்களுையே பயன்படுத்தி வழக்கிலும் நிலைபெறுத்தினார். முந்நகர் அழகியாரை மணந்தவர் குஞ்சிதபாதம் என்பார். அடிகளார் மருகராய அவர், தமிழ் மணவாமல் இயலுமா? அவர் 'தூக்கிய திருவடி'யானார். அவர்தம் மக்கள் தாமரைச்செல்வி, ஆளுடையபிள்ளை, நம்பியாரூரர் என்பார். மற்றையோர் மக்கள் பெயர்களின் தமிழழகு தமிழழகே! மறைக்காடன்; வளவரிகோன்பாவை; நங்கை; ஆலங்காடன்; பரவைநாச்சியார்; திருவுடையான்; சங்கிலி நாச்சியார்; தாயுமானவன் என்பார்.

அடிகளாரைப் போலவே அம்பிகையாரும் இளந்தைப் பருவத்திலேயே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டுவிட்டார். ஆயினும் ஒரோ ஓர் வேறுபாடு உண்டு. அடிகளார் தம் பழ நூற் புலமையாலும் நுண்மாண் நுழைபுலத்தாலும் தனித் தமிழ் வழியில் படிப்படியே நடையிட்டு ஒருநிலைபேறு கண்டார். ஆனால், அடிகளார் தந்த அருமை மகளாரோ தாம் எழுதத் தொடங்குதற்கு முற்பட்ட இளந்தைப் பருவத்திலேயே தனித் தமிழ் மாண்பு உணர்ந்தவராய்த் தந்தையார் கொள்கைக்கு ஊன்றாய் அமைந்து விட்டார். அதனால் அவர் எழுத்தில் பிற சொற் கலப்பு நேரவும், அதனைப் பின்னே நீக்கவுமாம் நெருக்கடி அவர்க்கு உண்டாகவில்லை என்பதே அது.

நீலாம்பிகையார் ;

நீலாம்பிகையாரின் தனித்தமிழ்க் கட்டுரைகள் என்னும் நூலின் முதற் பதிப்பு 1925 இல் வெளிவந்தது. ஆனால் அக் கட்டுரைகளுள் பலவும் அதற்கு ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தொடங்கித் 'இராவிடன்', 'தேசாபிமானி',

‘ஆனந்தபோதினி’, ‘ஒற்றுமை’, ‘தமிழ் நாடு’ முதலான இதழ்களில் எழுதி வந்தவையாகும்.

“1923 ஆம் ஆண்டு மாசித் திங்கள் 27 ஆம் நாள் வெளிவந்த நம் அருமைத் திராவிடனில், ‘தமிழ் மொழியும் அதன் முற்செலவும்’ என்ற பொருள் ஒன்று ‘தமிழகம்’ என்னும் ஓர் இதழினின்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதனை நன்கு பயின்றபின் அதன்கண் தமிழைப் பற்றிய பல பொருந்தாக் கொள்கைகள் காணப்பட்டன. அவைகளைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம்” என ஆனந்தபோதினி தொகுதி 9; பகுதி 8 (1923 நவம்பர் 16) இல் ‘தனித் தமிழ் பாதுகாப்பு’ என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரையே அப்பெயரால் தனித்தமிழ்க் கட்டுரைகள் என்னும் நூலின் ஐந்தாம் கட்டுரையாக வெளிவந்தது. அக்கட்டுரையுடன் அந்நூலில் தமிழைப் பற்றிய வினாக்களுக்கு விடை என்பதும் தமிழில் வடமொழி கலத்தல் ஆகாது என்பதும் 6 ஆம் 7 ஆம் கட்டுரைகளாக இடம் பெற்றன.

தனித்தமிழ்ப் பாதுகாப்பு என்னும் கட்டுரை ஆனந்த போதினியில் (9:5) வெளிவர, அதனை மறுத்து வாலாசாப் பேட்டை உ. துரைசாமி ஐயர் என்பார் (9:8) எழுதினார். அம் மறுப்புக்கு இதழாசிரியர் சில ஒப்புரவான செய்திகளைக் காட்டி அம் மறுப்புச் செய்தியோடு இணைத்து வரைந்தார். துரைசாமியாரின் மறுப்புக்கு மறுப்பாக ‘ஓர் தமிழன்’ என்னும் பெயரில் ஒருவர் மறுப்பொன்று எழுதினார். (9:10) அதற்கொரு மறுப்பும் இதழாசிரியர் இணைப்பும் (9:11) தொடர்ந்தன. இத்தகைய நிலைதான் ‘தமிழைப் பற்றிய வினாக்களுக்கு விடை’ என்னும் கட்டுரை எழுதத் தூண்டியதாகலாம்.

ஆனந்தபோதினி

“தமிழ் ஒரு பூரண பாஷை என்பதும் அன்னிய பாஷைக் கலப்பு இல்லாமலே நடைபெறக் கூடியது என்பதும் மறுக் கொணர் விஷயங்களே; அவ்வாறே காலக் கிராமத்தில்

ஆரியமொழிகள் பல கலந்துபோய் அவற்றிற்குரிய தமிழ் மொழிகள் வழங்கப்படாமல் போனமையின் இப்போது ஆரியக் கலப்பில்லாமல் தனித்தமிழ் எழுதுவது மிகவும் கடினமே என்பது பிரத்தியட்ச அனுபவத்தாலேயே தெரிகிறது. தமிழில் ஆரியம் கலந்திருப்பது போலவே மகம்மதியர் அரசாண்ட காலத்தில் அனேகம் உர்து, ஹிந்துஸ்தானி மொழிகளும் கலந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஜாகீர், ஹுஸூர், இலாகா, கலால், ரஸ்தா, கிஸ்தி, கஜானா, பசலி, ஜாமீன், தாசில், வக்கீல் முதலியவற்றைத் திருட்டாந்தமாகக் கூறலாம். இப்போது கலக்டர், இன்ஸ்பெக்டர் வாரண்ட், ஸம்மன், டிக்ரீ முதலிய ஆங்கில மொழிகள் சாதாரணமாக வழங்கப்படுகின்றன. தமிழ் இராஜபாஷையாயில்லாததாலேயே இப்படி நேர்கின்றது" என இதுழாசிரியர் (நா. முனிசாமி முதலியார்) வரைவது எண்ணத்தக்கது. தமிழ்ச் சொற்கள் ஆரியத்திற் கலந்ததற்கு 'உதாரணம்' கேட்டதற்கு 'ஓர் தமிழன்' காட்டுகிறார்.

“அள், கள், கல், கு, சா, பண், பக், மின், வள், நல் முதலிய சுத்த செந்தமிழ்ப் பகுதிகளிற் பிறந்த ஆணி, அடவி, கடு, கலா, குடி, குண்டம், கூனி, குளம், கோட்டை, சவம், சாயா, பட்டினம், பாகம், மீனம், வளையம், நாரங்கம், முகம் முதலிய தமிழ்ச் சொற்கள் ஆரியத்தில் கலந்திருத்தல் ஆராயவல்லா ரெல்லாம் அறியற் பாலதாம். நிற்க. இஞ்சிவேர் என்னும் தமிழ்ச் சொல் 'ஸ்ரீங்கவேர்' என்று சமஸ்கிருதத்திலும் 'ஜிஞ்சிபெர்' என்று கிரீக்கிலும் 'ஜிஞ்சர்' என்று ஆங்கிலத்திலும் மாறினது என்றும் நீரும், மீனமும் பழைய வடமொழி நிகண்டில் இல்லாமல் அதற்கு முன்னும் இவை இரண்டும் தமிழில் வழங்கப்படுதலும் அடவி, ஆணி, குடி, வலை முதலியன தமிழாய் வடமொழி ஏறின என்பர் என்றும், கால்ட்வெல் துரைமகனாரும் நச்சினார்க்கினியரும் காலம், உலகு என்பன தமிழ்ச் சொற்களே என்று கூறுதலையும், திருவாளர் தீனதயாளு என்பவர்கள் ஏழாவதாண்டு ஆனந்தனில் 'தமிழர் புராதனமும் தமிழின்

பெருமையும்', என்னும் கட்டுரையில் சொல்லியிருக்க அதை அய்யரவர்கள் வாசியாதது மிகவும் வருந்தத் தக்கதே" என்று கண்டிக்கிறார்.

ஆனந்தபோதினி ஏழாந் தொகுதி பத்தாம் பகுதியில் (1922 ஏப். 13) 'தென்மொழியுள் வடமொழிக் கலப்பு' என்றொரு கட்டுரை 'விநாயகர் அடிமை' என்பாரால் வரையப்பட்டுள்ளது. மறைமலையடிகளாரின் தனித்தமிழ்க் கொள்கை பெற்ற வரவேற்பையும் ஊக்குதலையும் அக் கட்டுரைப் பகுதிகள் சிலவற்றால் அறியலாம். அக் கட்டுரையின் முதல் மூன்று பத்திகள் அப்படியே தரப்படுகின்றன. அடைப்புக் குறிக்குள் உள்ளனவும் கட்டுரையில் உள்ளனவேயாம்.

“முற்காலத்தில் தென்மொழியாகிய நந்தமிழ் மொழியுள் வடசொற்கள் அருகிக்கிடந்தன. இக்காலத்திற் பெருகிக் கிடக்கின்றன. நாள்வழி ஏடு (திணைரிப்பத்திரிகை), கிழமை மும்முறை ஏடு (வாரம் மும்முறைப் பத்திரிகை), கிழமை வழி ஏடு (வாரப்பத்திரிகை), திங்கள் வழி ஏடு (மாதப் பத்திரிக்கை) ஆகிய இவற்றை ஆக்குவோர்களை எல்லாமே இன்னும் வடசொற் கலப்பைப் பெருக்கிக் கொண்டு வருகின்றனர். எவ்வாற்றால் எனின், ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல் உள்ளவிடத்தும் அப்பொருளைக் குறிக்கும் வடசொல்லை கையாண்டும், ஆங்கில மொழியில் உள்ளவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்குங்காற் புதுச்சொற்கள் ஆக்கவேண்டிய விடத்து வடமொழியில் ஆக்கி அவற்றைப் பயன்படுத்தியும் வரும் இவ்வாற்றால் என்க.

இவ்வாறு நம் தமிழ்மொழி இன்னும் சிலகாலம் நடைபெற்று வருமாயின், அஃதென்னாம் என்பதைச் சிறிது ஆராய்வார்கள் ஆயின், அங்ஙனம் செய்யத் துணியார், முற்றும் தமிழ்ச் சொற்களையே கையாளுவர். சொற்கள் கிடைக்காவிடற் புதுத்தமிழ்ச் சொற்களை ஆக்குவர். இங்ஙனம் இக்காலத்தில் அருட்டிருவாளர் மறைமலையடிகள்

தாம் எழுதிவரும் திருவாசக விரிவுரை¹ற் கூடியவரை வட சொற்களை ஒழித்து எழுதுகின்றார்கள்; முற்றும் ஒழிக்க வில்லை; ஒழிக்க முயல்வார்களென எதிர்பார்க்கின்றாம்.

இனி, மற்றைய ஏடாக்குவோர்களும் (பத்திரிகாசிரியர்களும்) தமிழ்மொழியிடத்து அன்புள்ளவர்களானால் அவ்வாறே இனிமேல் செய்யத் தொடங்குவர். அங்ஙனம் செய்யத் தொடங்காதவர் அம்மொழியிடத்து அன்பில்லாதவர் ஆவர். அன்டிலார் ஆமாறு எவ்வாற்றால் எனின், அம்மொழியினது அழகும் பெருமையும் கெடுமாறு செய்யுமாற்றால் என்க. என்னை? அன்புடையார் அழகும் பெருமையும் உற்று விளங்குமாறு செய்வர், அஃதிலாரன்றே அவை கெடுமாறு செய்வர் ஆகலான்.''

ஆனந்த போதினியில் வெளிவந்த தனித் தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கட்டுரைக்கு மறுப்புக் கிளர்ந்தாலும், அம்மறுப்புக்கு மறுப்பு 'ஓர் தமிழன்' எழுதுவதும், அடிகளார் திருவாசக நான்கு அகவல் உரையின் தனித்தன்மையைப் பாராட்டுவதுடன் மேலும் ஆறவே வடமொழிக் கலப்பை விலக்கி எழுத ஊக்கும் 'விநாயகர் அடிமை' கிளர்ந்ததும் கொள்கை பரவுதலாகி வரும் சான்றுகளாம்.

மறுப்புரை:

தனித்தமிழ் பற்றிக் கட்டுரை எழுதிய நீலாம்பிகையார் பிறர் கட்டுரைகளில் கண்ட தவறான மொழிக் கருத்துகளை மறுத்து எழுதுவதையும் கடமையாகக் கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் ஒருவர் 'இந்து சாதனம்' என்பதில் தமிழ் வளர்ச்சி பற்றி எழுதும்போது ஆங்கில மொழிச் சொற்களைத் தமிழோடு கலந்து எழுதுதல் ஆகாது என்று எழுதியதை மகிழ்வுடன் ஏற்றுப்போற்றும் அம்மையார், அவர்தம் கட்டுரையில் பெருக வழங்கியுள்ள வடசொற்களைச் சுட்டிக்காட்டி "ஆங்கிலத்தைப்போலவே தமிழுக்குப் புறம்பான வடமொழிச் சொற்களை எடுத்து

வழங்கித் தமிழின் தூய்மையைக் கெடுப்பது நன்றாமா?" என வினாவுகின்றார்.

வடமொழி ஆங்கிலம் போலவே வந்து வழங்கும் பன்மொழிகளையும் கலந்து "ஏ பிட்டா, நீ பசாருக்குப் போயி ஒன் ரூபிக்கு ஐந்து நாளிகேர புரூட்ஸ் வாங்கிக்கிணு இதர் ஆவ்", "ஞாங்களுக்கு அத்தவாளம் சாப்பிடணும்" "ப்ளீஸ் ஜானகி இந்தப் பென்சிலை மெண்ட் பண்ணித்தா"; "ப்ரத்யட்சமாத் தோணுகிற சர்வ ஜகத்தையும் மித்யா எனச் சொல்லும் ஏகாத்மவாதிகள் தமக்குப் ப்ரமக்ஞானம் லபித்து விட்டது என்பர்" என இப்படிப் பலமொழிச் சொற்களையும் கலந்தெழுதும் தமிழும் தமிழ்தானா?" எனப் பிறதோரிடத்தே மறுக்கின்றார்.

தனித்தமிழ்க் கருத்து இல்லாத தமிழ்ப் புலவர்களையும் அம்மையார் நன்றாகக் கண்டிக்கின்றார்: "தமிழுக்குக் கேடு சூழ்பவர்கள் தமிழரேயன்றி வேறு மொழிக் குரியாரல்லர். தமிழ் கற்பித்துக் கொண்டு அதனால் வரும் வருவாயும் பெற்று வாழும் ஆராய்ச்சி அறிவில்லா இக் காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்களிற் சிலரே தமிழைக் குறை கூறித் திரிகின்றனர். இங்ஙனமாகத் தம்மை வளர்க்கும் தாய்மொழியைக் குறைகூறித் திரியும் அவர்களைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் என்றழைத்தலைவிடத் தமிழ்ப் பகைஞர் என்று அழைத்தலே பொருந்தும்" என்பது அது.

"நாம் கருத்தோடு முயன்று பிறமொழிச் சொற்களாகிய நச்சுப் புழுக்களைத் தமிழாகிய தண்ணீரின்னிறும் வடிகட்டித் தெளிந்த தீந்தமிழ்ப் புணலைப் பருகுதற்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்" என்று அறிஞராவோர் கடமையையும் சுட்டுகிறார் அம்மையார்.

வட சொற்றமிழ் அகரவரிசை :

நீலாம்பிகையார் செய்த தனித் தமிழ்த் தொண்டுகளில் தலைமையானதாகக் கொள்ளத்தக்க ஒன்று "வட சொற்றமிழ் அகரவரிசை" படைத்துத் தந்ததாகும்.

தமிழ் மக்களிற் பெருந்தொகையினர் வடசொற்களையும் தமிழ்ச் சொற்களையும் பிரித்தறிய முடியாதவர்களாகித் தாமெழுதும் கட்டுரைகளிலும் நூல்களிலும் வடசொற்களைச் சேர்த்தெழுதியும் அவற்றைத் தமிழ்ச் சொற்களாகவே பிழைபடக் கருதியும் தமிழின் தூய்மையையும் இனிமையையும் பழமையும் கெடுத்து விடுவதை உணர்ந்து அதனை அகற்றுதற்காகவே இவ்வகர வரிசையைத் தொகுக்கத் தொடங்கினார். அது திராவிடன் இதழிலும் (1922), செந்தமிழ்ச் செல்வியிலும் வெளிவந்து 1937-இல் நிறைவுற்றது. தனியே நூல்வடிவும் கொண்டது. ஐயுறவான சில சொற்களுக்கு அடிகளார் ஆய்வுக் குறிப்பும் வழங்கியுள்ளார். மொழியியல் அறிஞர் நல்லூர் ஞானப் பிரகாச அடிகளார் இதன் கையெழுத்துப் படியைப் பாரிவையிட்டதுடன் சில சொற்களுக்கு ஆய்வுக் குறிப்பு வழங்கியுள்ளார். ஆய்வுக் குறிப்பு நூலிற் பிற்சேர்க்கையாக இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வகர வரிசையில் ஏறத்தாழ 8000 வடசொற்களுக்குத் தமிழ்ச் சொற்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

மறை திருநாவுக்கரசு:

அடிகளார் மக்களுள் மறை திருநாவுக்கரசும் இப்பகுதியில் சுட்டத்தக்க ஒருவர் ஆவர். அடிகளார் எழுத்துத் தொண்டு பொழிவுத்தொண்டு ஆகியவற்றில் துணையாய் நின்றவர் அவர். சமய அழுத்தம் உடையரேனும் அடிகளார் அடியொற்றித் தனித்தமிழ்ப் பற்றிலும் சிறந்தார் என்பது, தனித்தமிழ் தோன்றியதேன்? வடமொழி ஆட்சி, ஆங்கில ஆட்சியால் தமிழ் கெட்டமை, பிறமொழிக் கலப்பால் தமிழ் கெடும், பிறமொழிப்பித்தர் கூற்று, ஆங்கிலப்பித்தர்களின் கொடுஞ்செயல், தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு நேர்ந்த வரலாறு, எதிர்ப்பும் வெற்றியும் வடமொழியில் வெறுப்பா? எனவரும் மறைமலையடிகள் வரலாற்றுப்பகுதிகளால் நன்கு விளங்கும் (299-320). அடிகளார் மைந்தருள் ஒருவராகிய முரணிக்கவாசகத்தின் தனித்தமிழ்ப் பற்றுமை தனித்தமிழும்

கலப்புத்தமிழும் என அவர் எழுதிய தொடர்கட்டுரையால் விளங்கும் (செந்.செல்.14:132).

அடிகளின் மாணவர் இளவழகனாரும் மறை. திருநாவுக்கரசும் ஒரு வட சொல் சொன்னால் ஒரு காசு தண்டம் தருதல் வேண்டும் எனத் தம்முள் ஒப்பந்தஞ் செய்து கொண்ட நிகழ்ச்சி நல்ல செயன்முறைச் சான்றாகும்.

நாற்றங்காலில் வளர்ந்த தனித்தமிழ்ப் பயிர், நடவு நிலத்தில் நடப்படும் வளர்ச்சி எய்தியமை காணலாம்.

14. நடவுநிலம்

திருவரங்கனார் :

அடிகளாரீமேல் ஆராக் காதல் கொண்டு அவர் நூல் களைக் கற்றும் பெருமக்கள் வழியே கேள்வியுற்றும் 1914-இல் ஒருமுறையும், 1917இல் ஒருமுறையும் அடிகளாரை இலங்கைக்கு அழைத்தவர் திருவரங்கனாரீ. அடிகளாரீ ஈழம் எய்தியபோது தொண்டராகவும் அணுக்க ராகவும் இருந்ததுடன் பெருந்தொகை தண்டித் தந்து புரவலராகவும் பேறு பெற்றவர். அடிகளார் பல்லவபுரத் தில் அச்சகம் தோற்றுவிக்க உதவியாக இருந்தவரும் அவரீ. அடிகளாரின் எழுத்துக்கள் தொடரீந்து வெளிப்பட வேண் டும் என்பதற்காகவே 'செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்' என்னும் திங்களிதழ் தொடங்கினார். அடிகளார் இயற்றும் நூல் களை விற்றுப் பரப்பும் நோக்குடன் தோற்றுவித்த 'திருசங்கர் கம்பெனி' என்பதே பின்னர்ச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகமாகக் கிளர வாய்த்தது. அக்கழகமும், அக்கழக வழி வெளிவந்த செந்தமிழ்ச் செல்வி என்னும் திங்கள் இதழும் அடிகளார் தோற்றுவித்த தனித்தமிழ் இயக் கத்திற்குச் செய்துவந்துள்ள தொண்டு தனிப்பெரு நூலாகும் அத்துணை விரிவுடையதாகும்.

அடிகளார் அரங்கர் தொடரீபுக் கூட்டம், நூல்வெளி யீடு என்னும் அளவில் நிலலாமல் குடும்ப உறவாகக் கிளரீந் தது. அடிகளாரின் அருமைச் செல்வியாரீ நீலாம்பிகை

யாரின் காதற் கணவர் இவ்வரங்கர் அல்லரோ! அதனால் 'மருகா' என்னும் பழந்தமிழ்ச் சொல்மரபினை மெய்ப்பிப்பிப்பார்போல அரங்கர் அடிகளார் வழியில் தனித்தமிழ்த் தொண்டில் தலைநின்றார். தம் அருமை வாழ்க்கைத் துணையின் தனித் தமிழ்த் தொண்டும் பளிச்சிடும் வகையில் துணையானார். அடிகளார் குடும்பவளாகத்தில் இருந்த தனித்தமிழ் இயக்கம், உறவு வகையால் பெருகிய நிலை இஃது ஆகலான் 'நடவுநிலம்' என்னும் தசவுடையதாயிற்று.

தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சங்கம்:

சைவ சித்தாந்தக் கழகம் சமயத் தொண்டுக்கெனவும், தமிழ்த் தொண்டுக்கெனவும் அறநிறுவனங்கள் இரண்டை நிறுவினது. அவை தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்தச் சங்கம், தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம் என்பன. இத்தமிழ்ச் சங்கம் 1924இல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இது தனித் தமிழ்த் தேர்வுகள் நடாத்தியது. தனித்தமிழ்த் தேர்வுகளில் முதலாவது தமிழ்த் தேர்வு; இரண்டாவது இளந்தமிழ்ப் புலவர் தேர்வு; மூன்றாவது தமிழ்ப்புலவர் சிறப்புப் பட்டத் தேர்வு என்பன.

இவ்விறுதித் தேர்வில் காப்பியச் சிறப்புப் புலவர், நீதி நூல் சிறப்புப் புலவர், சங்கநூற் சிறப்புப்புலவர். சமய நூல் சிறப்புப்புலவர் எனப் பகுப்புகள் உண்டு. 1926இல் சங்கநூற் சிறப்புப் புலவர் பட்டம் பெற்ற ஓரோ ஒருவர் பாவாணர். அப்பொழுது, சென்னை, கிறித்தவக் கல்லூரியில் பணி செய்து கொண்டிருந்தார் அவர். 1924இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதத் தேர்வு எழுதி வெற்றி பெற்றிருந்தவர் அவர் என்பதும் இவ்வண் எண்ணத் தக்கது. பின்னே, ஈடு இணையில்லாத் தனித்தமிழ் அரிமா உருவா தற்கு உதவியாக நின்றவை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தேர்வும் இத் தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கத் தனித்தமிழ்த் தேர்வும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அன்றியும், நெல்

வைச் சிவஞான முனிவர் நூலகமும், பல்லவபுரம் மறை மலையடிகள் கலை மன்றமும், சென்னை இலிங்கியார் தெரு மறைமலையடிகள் நூல் நிலையமும் இத்தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்க நிறுவனம் சார்ந்தவை என்பதும் இவண் எண்ணத்தக்கது. இச் சங்கத்தின் கிளைப்பாகக் கிளைத்ததே 'தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்' என்பதாகும். தோன்றும்போது கழகமாகத் தோன்றவில்லை. சங்கமாகவே தோன்றியது:

தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்:

தமிழ்ப் பாதுகாப்புச் சங்கம், திருநெல்வேலி : நாட்டில் தாய்மொழியாம் தமிழ் மொழிக் கேட்டுக்குக் காரணமான முறையில் தற்கால அரசியல் தலைவர் குழ்செயலின் பயனாக இந்திமொழி நடுத்தரப்பள்ளி வகுப்புகட்குக் கட்டாயப் பாடமாக வைக்கப்பட இருப்பதைத் தடுத்து, உயர்தனிச் செம்மொழியாகியதும் தென்னாட்டுக் கிளை மொழிகட்குத் தாயாய் இலங்குவதுமாகிய தமிழைப் பள்ளிக்கூட வகுப்புகட்கெல்லாம் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தித் தமிழ்மொழியைக் காப்பாற்றும் நோக்கத்துடன் 29-8-1937 மாலை திருநெல்வேலி தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கச் சார்பில் கூடிய தமிழ் மக்கள் பொதுக் கூட்டத்தில் மேற்படி பெயருடன் கூடிய சங்கம் நிறுவப்பட்டது" (செந்தமிழ்ச் செல்வி 16151.)

தமிழ்ப் பாதுகாப்புச் சங்கம் இந்தியெதிரீப்பை முன் வைத்துத் தோன்றிய அளவில் நின்றிருப்பின் அது தமிழியக்க வரலாற்றில் இடம் பெறத் தக்கதாகவே அமைந்திருக்கும். ஆனால் அக்கழகம் தனித் தமிழ்ப் பாதுகாப்பில் ஊன்றிக் கடனாற்றியமையால் இவண் குறிப்பிடத்தக்க தாயிற்றாம்.

தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகச் சார்பில் அழைப்பிதழ் எழுதும் முறை, வடசொற்றமிழ் அகரவரிசை, பிழை நீக்கி எழுதும்முறை, பழமொழி அகரவரிசை, உவமை அகர

வரிசை, மரபுத் தொடர் அகரவரிசை, மக்கட் பெயர் அகர வரிசை, இல்லப் பெயர் அகர வரிசை, ஆட்சிச் சொல் அகரவரிசை முதலிய நூல்கள் வெளிப்பட்டுத் தனித்தமிழ் ஆக்கம் செய்தன.

தமிழ் உணர்ச்சி மாநாடு :

இக்கழகச் சார்பில் 'தமிழ் உணர்ச்சி மாநாடுகள்' சில கூட்டப்பட்டன. முதல் மாநாடு 1943 ஆக்டோபர்த் திங்களில் சென்னை தொண்டை மண்டல உயர்நிலைப் பள்ளியில் கூட்டப்பட்டது. அதன் தலைவர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசனார்; பொழிவாளர்கள் கு. கோதண்டபாணியாரும், பாவாணரும். மாநாடுகளை முன்னின்று கூட்டியவர் கழக ஆட்சியாளர் திரு. வ. சுப்பையா அவர்கள்.

இரண்டாம் மாநாடு 1943 திசம்பரில் சேலம் நகரவைக் கல்லூரியில் நிகழ்ந்தது. கல்லூரி முதல்வர் அ. இராமசாமியார் தலைமையேற்றார். அவ்வமயம், தமிழ் மக்கள் பெயர்கள் அனைத்தும் தூய தமிழாக இருத்தல், தமிழர் வாழ் இல்லங்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர் அமைத்தல், தமிழர்கள் தமிழிலேயே யாண்டும் எழுதலும் பேசுதலும் செய்தல், பிறமொழிகளில் மொழிகிபயர்க்கப் பெற்றும் திரிபுற்றும் வழங்கப் பெறும் ஊர்ப்பெயர்கள் திருக்கோயிலில் உள்ள இறைவன் இறைவியர் பெயர்கள் பண்டுபோலத் தூயதமிழில் மாற்றியமைத்தல், திருக்கோயில்களில் தூய தமிழிலேயே மலர் வழிபாடு புரிதல், வணிக நிலையங்களின் பெயர்களும் தொழில் நிலையங்களின் பெயர்களும் தூய தமிழிலேயே அமைக்கல், பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் எல்லாப் பாடங்களையும் தமிழிலேயே பயிற்றுவித்தல், தமிழர் இல்லங்களில் நடைபெறும் சடங்குகள் அனைத்தும் தமிழிலேயே நடைபெறுதல், இசையரங்குகளிலெல்லாம் தமிழ்ப் பாடல்களையே பாடுதல், ஆட்சிமுதைகள் அனைத்தும் தூய தமிழிலேயே நடத்துதல் ஆகியவெல்லாம் நிகழ வேண்டும் எனத் திரு. வ. சுப்பையா அவர்கள் வலியுறுத்தும்

பேசினார். தமிழ் உணர்ச்சி மாநாடு கூட்டுதலின் நோக்கங்கள் இவை என்பதன் வலியுறுத்தலே ஈதாம்.

துண்டு வெளியீடு:

தமிழ் உணர்ச்சி மாநாடு கூட்டுமளவொடு நில்லாமல் தொடர்ந்து சில பல செயலாக்கப் பணிகளையும் செய்தார். அவற்றுள் ஒன்று, பேச்சு வழக்கில் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் பிறமொழிச் சொற்களை விலக்கும் பொருட்டு எடுத்துக் காட்டாக நூறு சொற்களைத் தொகுத்து அவற்றுக்கு நேரான தூய தமிழ்ச் சொற்களையும் பொறித்துத் துண்டு வெளியீடு அச்சிட்டுப் பரப்பியதாகும்.

அவ் வெளியீட்டைக் கண்ட திரு. சி. பி. இராமசாமி யார் 'தமிழ் எங்ஙனம் தனித்தியங்க இயலும்' என்று எள்ளி நகைத்து இந்துத்தாளில் எழுதினார். அதில், 'இருக்கு வேதத்தில், 'ஆணி' என்னும் சொல் உள்ளது. அச்சொல்லைத் தமிழர் கடன் வாங்கினர்' என்று குறிப்பிட்டார். வ. ச. அதற்கு 'ஆணித்தரமான விடை' என மறுப்பெழுதி அச்சிட்டு அவர்க்கு அனுப்பினார். பிறர்க்கும் வழங்கினார். இந்நிலையில் இத்தொண்டின் ஊற்றம் கருதித் 'தமிழறிஞர் கழகம்' என ஓர் அமைப்பினையும் உருவாக்கினார். அக் கழகத்தினரின் ஆறாம் அறிக்கை ஒன்றனைச் சான்றாகக் காண்க.

தமிழறிஞர் கழகம்:

தனித்தமிழிற் பேசுதற்கு எளிதான முறை:

இல்லங்களிலும் பள்ளிகளிலும் கழகங்களிலும் உண்டியல் வைத்துத் தனித் தமிழ் மக்கள் கலந்து பேசும் வட சொல் ஒவ்வொன்றுக்கும் காலணா தண்டம் போட உறுதி செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும். பேச்சு வழக்கில் ஏறக்குறைய 500 வட சொற்களே மிகுதியாய்க் கலந்து பேசப் படுகின்றன. அவற்றுக்கு நேரான நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள்

இருக்கின்றன. அத் தமிழ்ச் சொற்கள் பேசப்படாமையால் அவை வழக்கழிந்து ஒழிந்து வருகின்றன.

சோறு, தண்ணீர், முழுக்கு, நோய் என்ற தமிழ்ச் சொற்கள் ஒழிந்து சாதம், ஐலம், ஸ்நானம், வியாதி என்னும் வடசொற்கள் வந்துவிட்டன அன்றோ! எனவே கட்டுப்பாடாக நாம் வடசொற்களை நீக்கிப் பேச வேண்டியவர்களாகின்றோம்.

நீக்கும் முறை

முதற்கண் ஒரு மாதம் வரை இதன் பின்பக்கத்துப் பட்டியிலுள்ள 100 வடசொற்களை நீக்கிப் பேசப் பழகிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பின்னர் 3 மாதம்வரை இதிலுள்ள வடசொற்களைத் தவறாகக் கலந்து பேசினால் கலந்து பேசும் ஒவ்வொரு வடசொல்லுக்கும் காலணா தண்டம் உண்டியலில் போடுதல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் ஓராண்டுவரை ஒவ்வொரு நான்காவது மாதத் தொடக்கத்திலும் 100 சொற்கள் ஆடங்கிய பட்டியொன்று அச்சிட்டு அனுப்பப்படும். இவ்வாறாக ஓராண்டில் 300 வடசொற்களை நீக்கிப் பேசக் கற்றுக் கொள்ளலாம். இதனால் வடசொல் கலவாமல் பேசுதலும் எழுதுதலும் எளிதிலே முடியும்.

குறிப்பு : 1) 1944 சனவரி மாதத்தில் இம்முறையினை அன்பர்கள் கடைப்பிடிப்பார்களாக.

2) உண்டியலில் சேரும் தண்டத் தொகையினைச் சென்னைத் தமிழறிஞர் கழகத்தாருக்கு அனுப்பினால் துண்டுஅறிக்கைகள் அச்சிடுதற்குப் பயனாகும்.

3) இதே வழியினைக் கலந்து பேசும் ஆங்கிலச் சொல் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏற்படுத்தலாம். அதற்குச் சொற்பட்டி ஆயத்தமாகின்றது.

147 பவழக்காரத் தெரு, தமிழறிஞர் கழகத்தார் சென்னை, 12-1-1943

இவ்வறிக்கையைத் தொடர்ந்து நூற்று வடசொற்களும் அவற்றுக்குத் தக்க தமிழ்ச் சொற்களும் பட்டியல் இட்டுத் தரப்பட்டுள். அவை:

வடசொல்-தமிழ்ப் பட்டியல்:

வடசொல்	— தமிழ்
அக்கிராசனம்	— தலைமை
அங்கவஸ்திரம்	— மேலாடை
அதிசயம்	— விந்தை
அதிர்ஷ்டம்	— நல்வினை, ஆகழ்.
அநேகம்	— பல
அபராதம்	— தண்டம்
அபூர்வம்	— அருமை
அமாலாசை	— உவா
அரிச்சனை	— போற்றி
அரித்தம்	— பொருள்
அவசரம்	— பரபரப்பு
அவசியம்	— தேவை
அனுபவம்	— பழக்கம்
அஸ்திபாரம்	— அடிப்படை
ஆகாசம்	— வானம்
ஆகாரம்	— உணவு
ஆச்சரியம்	— வியப்பு
ஆசை	— அவா
ஆட்சேபனை	— தடை

வடசொல்		தமிழ்
ஆமோதித்தல்	—	வழிமொழிதல்
ஆரம்பம்	—	துவக்கம்
ஆனந்தம்	—	இன்பம்
இஷ்டம்	—	விருப்பம்
ஈஸ்வரன்	—	ஆண்டவன்
உத்தேசம்	—	மதிப்பு
உத்யோகம்	—	அலுவல்
உபாத்யாயர்	—	ஆசிரியர்
உற்சாகம்	—	ஊக்கம்
உஷ்ணம்	—	வெப்பம்
கஷ்டம்	—	துன்பம்
சகலம்	—	எல்லாம்
சகசம்	—	வழக்கம்
சகோதரன்	—	உடன் பிறந்தான்
சங்கடம்	—	இக்கட்டு
சங்கீதம்	—	இன்னிசை
சத்தம்	—	ஓசை
சத்தியம்	—	உண்மை
சந்திரன்	—	திங்கள், மதி
சந்தேகம்	—	ஐயம்
சந்தோஷம்	—	மகிழ்ச்சி
சந்நிதி	—	முன்னிலை
சம்பந்தம்	—	தொடர்பு
சமாச்சாரம்	—	செய்தி
சமீபம்	—	அண்மை, அருகு
சமுத்திரம்	—	கடல்
சரஸ்வதி	—	கலைமகள்
சரீரம்	—	உடம்பு
சாதம்	—	சோறு
சினேகிதன்	—	நண்பன்
சிக்கிரம்	—	சுருக்காய்
சுகம்	—	நலம்

வடசொல்		தமிழ்
கயராஜ்யம்	—	தன்னாட்சி
கவாசம்	—	மூச்சு
கவரீகம்	—	மேலுலகு
கவாமிகள்	—	அடிகள்
சொப்பனம்	—	கணவு
சௌக்கியம்	—	நலம்
சௌகரியம்	—	வசதி
ஞாபகம்	—	நினைவு
தரித்திரம்	—	வறுமை
தாகம்	—	வேட்கை
நதி	—	ஆறு
நமஸ்காரம்	—	வணக்கம்
நஷ்டம்	—	இழப்பு
நட்சத்திரம்	—	நாளீன்
நிசம்	—	மெய்
நிச்சயம்	—	உறுதி
நித்திரை	—	தூக்கம், உறக்கம்
பத்திரிகை	—	செய்தித்தாளி
பக்ஷி	—	பறவை
பிச்சைக்காரன்	—	இரவலன்
பிரகாசம்	—	ஒளி
பிரசங்கம்	—	விரிவுரை
பிரயாசம்	—	முயற்சி
பிரயோசனம்	—	பயன்
பிரியம்	—	விருப்பம்
புருஷன்	—	கணவன்
புஷ்பம்	—	பூ
பூஜை	—	வழிபாடு
போசனம்	—	சாப்பாடு
பௌரணை	—	மதியம்
மத்தியானம்	—	நண்பகல்
மாமிசம்	—	இறைச்சி

வடசொல்		தமிழ்
மிருகம்	—	விலங்கு
ரகசியம்	—	மறைபொருள்
ரதம்	—	தேர்
லட்சுமி	—	திருமகள்
லாபம்	—	ஊதியம்
வருஷம்	—	ஆண்டு
விசாலம்	—	அகலம்
வித்தியாசம்	—	வேறுபாடு
வியாதி	—	நோய்
விரதம்	—	நோன்பு
விரோதம்	—	பகை
வைத்தியம்	—	மருத்துவம்
ஜலம்	—	தண்ணீர்
ஜனங்கள்	—	மக்கள்
ஜாக்கிரதை	—	விழிப்பு
ஸ்நானம்	—	குளிப்பு
சுஷமம்	—	நலம்

தமிழ் வளர்ச்சிக்கான அறிக்கைகள், துண்டு வெளியீடுகள் ஆகியவற்றைக் கழக ஆட்சியாளர் வ.சு. தொடர்ந்து அச்சிட்டு வெளியிட்டு வந்தார். செந்தமிழ்ச் செல்வி தனித்தமிழ் இயக்கப் பரப்புகமாக விளங்கலாயிற்று.

தமிழ் வளர்ச்சிக்கான அறிவிப்பு என்னும் பன்னிருபக்க அறிக்கை ஒன்றிலே ஒருகுறிப்பு:

வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த 'பொட்டடோ'வை 'உருளைக்கிழங்கு' என்றும், 'டொபேக்கோ'வைப் 'புகையிலை' என்றும் அதனதன் இயல்புணர்ந்து அதற்கேற்றவாறு தூயதமிழ்ப் பெயர் வழங்கிய தமிழ்மக்கள் (தமிழ்நாட்டில் நுழைந்துள்ள சிற்றுண்டிப்) பண்டங்களுக்குத் தமிழ்ப்பெயர் அமைப்பது இயலுவதே. அடியிற்காணுமாறு அப்பண்டங்களுக்குத் தமிழ்ப் பெயர் கொடுக்கலாம்,

புருட்சாலட்	—	பழக்கூட்டு
குளோப்ஜான்	—	கோளகம்
ஜிலேபி	—	தேங்குமூல்
கேசரி	—	கிளறி
ரோஸ்மில்க்	—	செம்பால்
பா துஷா	—	குமியம்
பூந்தி	—	பொலந்தி
அல்வா	—	தேங்கூழ்
போண்டா	—	உண்டை
பாசந்தி	—	பாலந்தி
பாதாங்கீர்	—	வாதுமைக் கன்னல்
சோமாசு	—	பிறைமடி
மிக்சர்	—	கலவை
லட்டு	—	இனிப்புருண்டை

என்பது அது.

அறிக்கை :

தொடர் வண்டி நிலையப் பெயர்களை மாற்றும் பொருட்டு ஓர் அறிக்கை அச்சிட்டுத் தொடர்வண்டித்துறை மேலாளருக்கு விடுத்தார் வ.சு. அப்போது தமிழகக் கல்வி அமைச்சராக இருந்த தி.சு. அவிநாசிலிங்கனாரைக் கண்டு அவ்வறிக்கையை வழங்கிப் பெயர் மாற்றத்திற்கு உதவுமாறு வேண்டினார். அவரும் அதனை ஏற்றுத், தொடர்வண்டித் துறையாரை வலியுறுத்தியமையால் பிறமொழிப் பெயர்கள் சில தமிழ்ப் பெயர்களாயின;

இருந்த பெயர்	மாற்றப்பட்ட பெயர்
பீச்	— கடற்கரை
ஃபோர்ட்	— கோட்டை
பாரீக்	— பூங்கா
ஜங்ஷன்	— சந்திப்பு

தின்னவேலி — திருநெல்வேலி
திருவாலூர் — திருவாரூர்

என்பன அவை.

1941-ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழக ஆட்சி தமிழில் நடைபெறும் பொருட்டு 'ஆட்சிச் சொல் அகரவரிசை' என்னும் அரியநூலை ஆட்சிக்கலைச் செல்வர் கீ இராம லிங்கரைக் கொண்டு எழுதச் செய்து வெளியிட்டார் வ.சு.

ஆட்சிச் சொல் அகர வரிசையின் சிறப்புக் குறித்து மூன்று பாடல்கள் இயற்றினார் பாவேந்தர் (குயில் 15-5-48). அவற்றுள் மூன்றாவது :

“அவ்வகையில் ஆட்சிச்சொல் அகரவரி
சையென்னும் நூலும் ஒன்று
செவ்வையுற ஆங்கிலத்தில் பெயர்காட்டித்
தனித்தமிழில் பொருளும் காட்டி
இவ்வகையில் இவ்வாட்சிச் சொல்குறிப்ப
தேற்றதெனும் தெரிவைச் செய்தான்
எவ்வெவர்க்கும் பயன்விளைக்கும் இந்நூலை
ஆதரிப்பார் எவரும் நன்றே”

என்பது.

இதழ்

கழகம் நூல் வெளியீட்டு வணிக நிறுவனமே எனினும், கொள்கையற்ற நூல் வெளியீட்டில் என்றும் தலைப்பட்ட தில்லை. தனித்தமிழ்க்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் ஒவ்வாத நூல்களை வாணிக நோக்கில் வெளியிட்டதும் இல்லை. எவ்வளவு இழப்புக்கு இடமாக இருப்பினும், தமிழ்க் காப்புக்கு இன்றியமையாதது என்று கொண்டே 'செந்தமிழ்ச் சொல்லி' என்னும் மாதுகையைக் கழகம் வெளியிட்டு வருதல்

உண்மை. அதில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திகளை குறிப்புகள் ஆகியன தமிழ் வரலாற்றுக்கும் - சிறப்பாகத் - தனித் தமிழ் வரலாற்றுக்கும் உதவும் அளவு வேறு எவ்விதமும் இவ்வளவு நெடுந்தொடராக அறிந்து கொள்ள உதவுமாறு இல்லை என்பதும் உண்மை.

இனித் தனித்தமிழ்ப் பயிர் 'பண்ணை திரள்' தலைக் காணலாம்.

15. பண்ணை திரளல்

குடும்ப அளவில் உருவாகிய தனித்தமிழ் இயக்கம் நூற்பதிப்பகமாகவும், மாதிகையாகவும் விரிந்த நிலையைக் கண்டோம். அவ்விரிவு மேலும் பண்ணை திரண்டு பக்கம் வளர்தலை அறிய வாய்க்கின்றது.

இளவழகனார்:

அடிகளாரிடம் பயின்ற தனி மாணவருள் தலையாய ஒருவர் பாலகந்தரம் என்பார். இவர் இளவழகனாரி எனவும், அழகரடிகள் எனவும் திருப் பெயர் தாங்கித் தீந்தமிழ்த்தொண்டு செய்த பெருமகனாரி ஆவர்.

அடிகளாரி மாணவராகத் திகழ்ந்தவர், ஏறத்தாழ அடிகளாரி எழுத்து நடைபோலவே எழுதத் திறம் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அதனால் அவர்கள் எழுதிய மறுப்புகள் சில வற்றை அடிகளாரே எழுதியதாக மயங்கி மாறு கொண்டாரும் இருந்தனர். இது நடை ஒப்புமைக்குச் சீரிய சான்றாகும்.

இளவழகனாரி சில காலம் கழகப் புலவராகவும் விளங்கினார். அந்நாளில் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் 'பண்டைத் தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை', 'பொருளியல் வாழ்க்கை' என்பன போன்ற தொடர் கட்டுரைகள் வரைந்தார். அவர் திரட்டிய 'சங்க இலக்கிய இன்கவித் திரட்டு' அறிஞர் உன்னங்களைக் கவர்ந்ததுடன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும்

பெற்றுச் சிறந்தது. அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழாத் தொடக்கம் தொட்டு நிறைவுகளும் எழுதிய பன்னிரு கட்டுரைத் தொகுதி “மறைத்திரு மறைமலையடிகளார் வரலாற்று மாட்சி” என்னும் நூலாகச் சிறந்தது. முற்றாகத் தனித்தமிழ்த் தொண்டுக்குத் தம்மை ஆளாக்கிக் கொண்ட பெருந்தகை அழகரடிகள் எனல் தகும்.

தண்டபாணியார்

அடிகளார் மாணவருள் மற்றொருவர் நாகை, சொ. தண்டபாணியார். திருக்குறள் அறத்துப்பாலுக்கு அரிய தோர் விளக்கவுரை கண்ட பெருமகனார் அவர். அவ்வரை நூன் முழுமைக்கும் வாய்த்திலதே என ஏக்கமுறுமாறு நடுக்காலை எய்துமுன்னரே இயற்கை எய்திவிட்டவர் அவர்.

தண்டபாணியார் தனித்தமிழ் ஆய்வில் தலைப்பட்டமைக்கு ஒரு சான்று:

‘மிருத’ என்னும் வடமொழி மரணத்தைக் குறிக்கும் ஆதலால் மரணத்தைத் தடுப்பதற்கு வடமொழியில் ‘அமிருத’ எனப் பெயராகி அப்பெயரே தமிழில் அமிழ்தம் எனத் திரிந்து வழங்குகிறது என்பர். அது நிற்க. அமிழ்தம் மரண நோயைத் தீர்த்தலினாலே மருந்து எனவும், உண்ணப்படுதலின் உணவு எனவும், இன்சுவைத்தாதலின் இனியது எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது. இம்மூவகைப் பண்புகளும் அதற்குளவாதல் ‘விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று’ (82) ‘அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள், சிறுகை அளாவிய கூழ்’ (64) என்னும் குறள்களிலே நன்குணரக்கிடக்கின்றது.

அமிழ்தம் என்னும் சொல்லொடு ஒற்றுமையுடைய அவிழ்தம், அவிழ், தமிழ் என்னும் தூய தமிழ்ச் சொற்கள் மூன்றும் அம்முப் பண்புகளையும் முறையே உணர்த்துவன லாம்,

நோய் என்பது பிணி. பிணியாவது கட்டு; அக்கட்டை அகற்றுவது அதாவது அவிழ்ப்பது அவிழ்தம் எனப்பட்டது; அதாவது மருந்து; மகரமும் வகரமும் ஒத்து நடப்பதுண்டு. 'மிஞ்சுதல் - விஞ்சுதல்'; 'மேய்தல் - வேய்தல்'; 'மீறுதல் - வீறுதல்'; என்பவற்றிற் போல; அவ்வாறே ஈண்டும் அவிழ்தல் என்பது அமிழ்தம் என்றாயது. இனி, அவிழ் என்னும் சொல் உணவுப் பொருளாகிய சோற்றைக் குறித்தல், குறமகளாக்கிய வால் அவிழ் வல்சி' (மலை. 148) என்னும் பத்துப் பாட்டடியிலும் பிறாண்டும் காணலாம். இச்சொல் வகரம் மகரமாகி விசுதி புணர்ந்து அமிழ்தம் என்றாயது.

அமிழ்தம் என்பதன் திரிபாகிய அமுது என்பது உணவைக் குறித்தல் பெருவரவிறறாதலும் உணர்சு. இனி, தமிழ் என்பது இனிமைப் பொருட்டாதல் சிந்தாமணி முதலிய நூல்களில் காணலாம். மலர் - அலர்; தாய் - ஆய்; புலவர் உலர் என்பவற்றிற்போல, மொழி முதல் ஒற்றொழிந்து தமிழ்ச் சொற்கள் உண்டாதலால் இனிமை என்னும் பொருட்டாய தமிழ்மொழி முதலொற் றழிந்து அவிழ் என்றாய் விசுதி புணர்ந்து அமிழ்தம் என்றாயது. இவ்வாறு அமிழ்தம் என்னும் சொல் தனக்குரிய முப்பண்புகளையும் தமிழ்ச் சொற்களாற்றானே காட்டிநின்ற தாகலின் அதனை வடமொழித் திரிபென்பதிலும், தமிழ்ச் சொல்லே எனக் கொண்டு வடமொழி அமிழ்தம் இத்தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபெனக் கோடல் பொருத்தமுடைத்தாம். ஆழ்ந்துநோக்கி ஏற்பது கொள்க' என்பது அது (திருக். 11).

மணி திருநாவுக்கரசர் :

செந்தமிழ்ச் செல்வியின் முதல் இதழாசிரியராக இருந்தவர் மணி திருநாவுக்கரசு ஆவர் (1923-24). ஆவர், மறைமலையடிகளார் மாணவருள் ஒருவர். பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழ்ப் புலமை நடாத்தியவர்,

“தமிழ் நன்மக்கட்குப் பெரும் பயன் தரும் பொருள்களை பிறமொழிகளினின்று மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்படும்; சொல் ஆராய்ச்சி, புதுக்கருத்துக்கட்கு ஏற்ற தமிழ்ச் சொல்லாக்கல் முதலியனவும் இதில் பேரறிஞரால் எழுதப்படும். தமிழ்மொழியின் தனித்தன்மையை இனிது விளக்கச் செந்தமிழ்ச் சொற்களே இதனுள் பெரிதும் பெய்துரைக்கப்படும். தமிழின் சீரிய நிலையை அரசியலாரும் கல்வித்துறையினரும் அறிந்து உரியன புரியமாறு இது கிளர்ச்சி செய்யும்” என எழுதிய இதழாசிரியர் எழுத்து அவர்தம் அடிப்படைக் கொள்கையை இனிது வெளிப்படுத்தும்.

பனகல் அரசர் தலைமையில் மணி. திருநாவுக்கரசர் ‘தமிழ்ச் செல்வம்’ என்னும் பொருளில் ஓர் உரையாற்றினார் (செந். செவ். 6: 4: 236-43). அதில், “வட நாட்டினின்றும் வீறிவந்த ஆரியம் தெலுங்கை அடிப்படுத்தியது; மலையாளத்தை மணந்து கொண்டது. கன்னடத்தில் கைவைத்தது; துருவத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டது; செந்தமிழ் மருங்கிலும் செல்லத் தொடங்கியது; ஆனால் அச்சூழலில் அகப்படாது தனது ஒப்பற்ற உண்மையை இன்றும் அழியாமல் காத்துக்கொண்டு அதனோடு ஒப்புமையாய் எதிர்த்து நின்று ‘நான் நினைக்கு எவ்வாற்றானும் எளியேன் அல்லேன்; பல்லாற்றானும் நின்னிற் சிறந்தேன்’ என்று ஒளிரும் தமிழ் அன்னையின் கன்னித் தன்மையை என்னென்பேன்” என்றும் “பொருள் தெரியாத பிதிர் கடன் செய்வதைக் காட்டினும் அவர்தம் அறிவு நிறைந்த வாய்மொழியாகிய செந்தமிழ் மொழியைக் கற்றும் கேட்டும் கற்பித்தும் கேட்டித்தும் பாதுகாத்தலே பிதிர் கடனாம் என்பதையும் நீங்கள் உங்கள் கால்வழியாருக்கு அழியாமல் பாதுகாத்துத் தரும் தாய்ப்பொருள் என்பதையும் உணர்வீர்களாக. ‘கடவுள் எல்லாருக்கும் பெரியவர்; எனக்குத் தமிழே பெரிது’ என்றும், ‘தமிழால் என்னை வையினும் மகிழ்ந்து ஏற்பேன்’ என்றும், ‘தமிழுக்குச் செய்யும் வேலை ஒருவன் தனக்குச் செய்யும் வேலை’ என்றும் கூறிய சான்றோர் ஆர்வமொழிகளை

நீங்கள் கேட்டதில்லையா? தமிழை வளரிக்கத் தமிழ் மக்களே வம்மின்! இயன்றவாறெல்லாம் துணை தம்மின்! தாய்க் கடன் ஆற்றுமின்! தந்தை சொல் போற்றுமின்! மகன்கடன் ஆற்றுமின்! உண்மை உயர்வே காணுமின்! காணுமின்!" என்றும் கூறிய மணிமொழிகள் அவர்தம் மணிநடையையும் நெஞ்சக் கோளையும் தெளிவிக்கும்.

அடிகளார் தனித்தமிழ்க் கொள்கையிலும் சமயச் சீர்திருத்தப் போக்கிலும் மணிதிருநாவுக்கரசர் தொடக்கத்தில் ஓட்டாமலே இருந்ததுண்டு. "நம் அருமைத் திருநாவுக்கரசு நம்முடன் சேர்ந்து நின்று சமயத் தொண்டு செய்திருந்தனராயின் இன்னும் எவ்வளவோ நலங்கள் விளைந்திருக்கும்" என அடிகளார் இரங்கியதுமுண்டு. அதன்பின் தெளிவுகொண்ட திருநாவுக்கரசு, "எம்முடைய கோட்பாடுகளையே முற்றும் தழுவி நடக்கக் கங்கணம் கட்டினார்" என்று பூரிக்கும் நிலையும் உண்டாயிற்று.

"கருத்து வேறுபாடு பற்றி அன்பு சிதையாமலும் பகைமை கொள்ளாமலும் எம்மோடு என்றும் ஒரு நீர்மையராய் ஒழுகிய இவரது சிறந்த உள்ள மேம்பாடானது, கருத்து வேற்றுமை குறித்து அன்பின்றி ஒருவரை ஒருவர் பகைக்கும் தமிழ்ப் புலவர்க்கும் பிறர்க்கும் அறிவு தெருட்டும் அருமணி விளக்கமாய் நிற்கற்பாலது" என அடிகளார் கூறும் அறிவுரை என்றும் தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்க்கு இன்றியமையா மணிமொழியாகும்.

ச. சோ. பாரதியார்

அடிகளார் கிறித்தவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப்புலமை நடாத்திய காலத்தில் அவர் மாணவராக இருந்தாருள் ஒருவர் நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் (1878-1959) அவர் பெரிதும் தனித்தமிழ் நடைபேணியவரே; தமிழ் மரபு போற்றியே எச் சொல்லையும் ஆளல் வேண்டும் என்னும்

கட்டளை வழங்கியவரே. பிறமொழிச் சொற்கள் புகுதலைப் பற்றிய அவர் கருத்து 1-5-1947இல் திருச்சி வானொலியில் பேசிய நற்றமிழ் என்னும் பொழிவில் விளக்கமாக அமைந்துள்ளது (தமிழும் தமிழரும் : 24.31).

“தமிழில் பிறமொழிச் சொல் எதுவும் புகல் ஆகாது எனப் புகல்வாரும் உளர். இது மொழி வளர்ச்சிக்குத் தடையாகும். புதிய கருத்துக்களும் பொருள்களும் சுட்டத் தமிழில் பிறமொழிச் சொற்களை எடுத்தாளுவது தவறாகாது. ஆனால் அச்சொற்களைத் தமிழ் இயல்புக்கு இயையச் செப்பனிட்டுச்சேர்த்தல்வேண்டும். ஆன்ற பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் இவ்வுண்மை அறிந்தே வடசொல் திசைச் சொற்களை விலக்காமல் தமிழில் கொண்டு வழங்கத்தக்க இயல்முறைகளைத் தம் மொழி நூலில் வகுத்து விளக்கியுள்ளனர். இந்நன்முறையை இகழ்ந்து இக்காலப் பெரியார் சிலர் தமிழ் மொழிமரபு சொல்லாக்க நல்லியல்புகளுக்கு முழுதும் முரணாகப் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழுக்கு இயையா அவ்வம் மொழிச் சிறப்பெழுத்து ஒலிமுறைகளுடன் கூட்டித் தமிழைப் பாழ்படுத்துகின்றனர். புதுமையைப் புறக்கணியாமல் விரும்பும் மேல்நாட்டவரும், தத்தம் மொழியில் பிற சொற்களை ஏற்றபடி மாற்றியே ஆளும் இயல்பை அறிகின்றோம். மெய்முதலாகத் தொடங்குவதும் இணையாப் பலமெய்கள் தொடருவதும் தமிழில் இல்லா ஒலி இயல்புகளை உடையதுமான பிறமொழிச் சொற்களை அப்படியே கொண்டு வழங்குவதும் தமிழ் இயல்பையே மாற்றிவிடுமாதலால் தவறாகும். அக்கேடு புகுத்தாமல் தமிழைப் பேணவேண்டும்” என்பது அது. இந்நடையில் வடசொல் ஒன்றுதானும் உண்டா? இல்லையே! பின் ஏன் பிறசொற்கலப்பை ஒருசாரீ ஏற்றுக் கூறினார் நாவலர்? கலைச் சொல்லாக்கம் குறித்த இடர்ப்பாடுள்ள இடங்களில் பிறசொற்கலப்பு ஏற்படக்கூடும் எனின், அவ்விடத்தும் தமிழ் மரபு பேணல் தலையாய கடன் என்பதை வலியுறுத்துக் கூறியதே இதுவாகும்.

பா. வே. மாணிக்கர்:

பாகல்பட்டி பெருநிலக்கிழார் வழியர் பா. வே. மாணிக்கர் (1871-1931). அவர் பொறியியல் அறிஞர்; அப்பொறியியல் திறத்தொடு தமிழியலை ஆய்ந்து வளஞ்சேர்த்த பெருமகனார்; தனித் தமிழில் கலைச் சொல்லாக்கம் செய்வதில் இணையற்ற திறவோர். கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார், 'மாணிக்கரே மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழ் இயக்கத்திற்குப் புரவலராக இருந்தவர்' என்று பாராட்டுவார்.

மாணிக்கர் எழுதிய கட்டுரைத் தொடர்களுள் ஒன்று 'வால்மீகரும் கம்பரும்' என்பது. அதில், 'கம்பர் தம் யாப்பில் சிற்சில வடசொற்களையும் கடவுட் கோட்பாடுகளையும் தீங்கென்னாமலே தமிழில் விதைத்ததில் இருந்து சென்ற ஆபிரம் ஆண்டுகளாக அதில் முளைத்த தீப்பூடுகள் பின்னோரிகளால் செழிப்பாக வளர்க்கப்பட்டு இப்போதே பயிரிற் பாதி களைப்பூடாக அதாவது தமிழெணப்படுவதிற் பாதி பிறமொழிகளாக வழங்கி வருகின்றது' என்று ஓரிடத்து வெதும்பிக் குறிக்கிறார் (செந்.செல், 1: 406).

அக்கட்டுரையின் மற்றொரு பகுதியில் சேலத்தில் தோன்றிய ஓரமைப்புக் குறித்துக் கூறுகிறார். அது, 'தமிழ் சாஸ்த்ர—பரிபாஷைச் சங்கம்' என்று பாரதியார் எழுதியதை முன்னர்க் கண்டோமே அதுவாகும். அவ்வமைப்புப் பற்றிய விரிந்த குறிப்புகளை மாணிக்கர் எழுத்துவழி அறியலாம்:

சேலத்தில் அந்தணமரபினரில் பன்னிரண்டிற் பாரதியர், எனது நண்பர்கள், தமிழைத் தூக்கிவிடும் ஆர்வத்தோடு புதுக் கொள்கைகளையுணர்த்தப் புதுச்சொற்கள் இயற்றிக் கோடற்கு ஒரு கழகம் 'திடமில் சைன்டிபிக் டெர்ம்ஸ் சொசைட்டி (The Tamil Scientific Terms Society) என்று பெயரிட்டு உண்டாக்கினர். அதனை நாட்டியவர்கள்

மிகவும் கல்வியாளர்கள் என்பதும் நுண்ணறிவினர்கள் என்பதும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால், அவர்கள் வடமொழிமேற் சாய்ந்த நோக்கினராக நேர்ந்தனர். வடமொழியில் தேர்ந்த புலமை ஏதேனும் வாய்ந்ததால் அன்று. வேறு என்ன பொருட்டுடென்பது அவர்களுக்கே தெரிந்தது.

இவர்கள் வெளியிட்ட தாள்களில் 'டமில் சைன்டிபிக் டெர்மிஸ்க்குத்' தமிழிற் சொற்கள் இயற்றுவதா அல்லது ஆரியத்தில் இயற்றுவதா என்ற கேள்வி கிளம்பிற்று. தமிழ் மொழிக்கு அரபியில் இயற்றுவதா, ஹீப்ருவில் இயற்றுவதா என்பதாக ஏனோ இவர்கள் கருதவில்லை. இதைப் பற்றிப் புதுவைக் கலைமகள் ஆசிரியர், இவர்கள் கழகப் பெயரை முன்பாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துவிட்டு அப்புறம் மற்றை முயற்சி செய்வது பொருந்தும் என்று எழுதினார். இக்கழகத்தினருக்கு இதைப் படிக்க இன்பமாக இருந்திராது என்பதோ வெளிச்சம். இதற்கும் இன்னும் சில குறிப்புகளுக்கும் விடை எழுதுவதில் ஆங்கிலர் ஆங்கிலோ சாக்சனில் தான் எழுத விரும்புவர். ஆனால் அஃது எப்படி முடியாத செய்கையோ அப்படித்தான் தமிழில் எழுத முயல்வதும் என்று விளம்பிவிட்டனர். இந்த ஒப்புமையைப் படித்த போதுதான் இக்கழகத்தினர் 'சேஷி ஆத்துக்குப் போயி தூத்தங் கொண்டா' தமிழுக்கு மேல் கண்டவர்களல்லர் என்பது புலப்பட்டது.

கோழி கூவிற்று, தழையைக் கட்டிக் கொள், மரப் பொந்தை விட்டு வெளியே புறப்படு, மாட்டைக் கட்டு, ஆட்டை ஓட்டு போன்ற இல்வாழ்க்கை மட்டில் பற்றின்றி ருந்த நாட்களின் ஆங்கிலோ சாக்சன் மொழியைப் போய்த் தமிழுக்கு ஒப்பிட்டது வியக்கத்தகுவதே. தமிழ் செய்த நல்வினை அக்கழகம் நீண்ட காலமாக உறக்கத்தில் இருக்கின்றது. கிளவியாக்கத்தில் தமிழ்மொழி எம்மொழிக்கும் பின்னடைந்ததன்று. பலவகையில் உயர்ந்ததென்றே நாட்டல் எனினு. சொற் செட்டு, எழுத்துச்செட்டு, ஓசைச்

செட்டு, உயிர்ப்புச் செட்டு முதலானவைகளில் செந் தமிழுக்கு ஒப்பிடவாவது ஒருமொழி கிடைப்பதரிது.”

—என எழுதுகின்றார். சொற்செட்டு முதலியவற்றைச் சீரிய எடுத்துக் காட்டுகள் காட்டி நிலை நாட்டுகின்றார்.

“இருக்கின்ற தமிழ்மொழியில் பிறமொழிகளைக் கலப்பதனால் இக் கலவைத் தமிழ் யவனர்களுடைய மொஹரம் விழாவில் செம்புள்ளி கரும்புள்ளி குத்தியாடும் கூத்தரழகைப் பெற்றுவிடுகின்றது. அவ்வம் மொழியை அதனதன் சரக்குகளைக் கொண்டே உயர்த்துதலும் பெருக்கலும் பொருந்தும். அறிவிலும் மயிரிலும் வழக்கைத் தலையையுடைய குறும்பாடு மேய்க்கி ஒருவன், தனக்குக் குஞ்சியழகு வேண்டுவானானால் மற்றோர் ஆடவன் கழித்த மயிரை ஒட்டவைத்துக் கொள்வானா, அன்றித் தன் ஆட்சியில் குறும்பாடு இருக்கிறதென்று அதன் சுருட்டை மயிரைச் சிரைத்துத் தன் வழக்கைத் தலைக்கு ஒட்டவைத்துக் கொள்வானா? இந்தச் சிற்றறிவும் கூடக் கவிழ்த்து விட்டு நாம் நம் தாய்மொழியை அந்தோ! ஆளப்படுவதா?” என வருந்தி எழுதுகின்றார்(செந். செல். 2:21).

1927-ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் திங்கள் 27-ஆம் நாள் இராயப்பேட்டை பாலசுப்பிரமணிய பக்தசனசபையின் ஆண்டு விழாவில் ‘தமிழ் அறிவியற் சொற்கள்’ என்னும் தலைப்பில் கா. சுப்பிரமணியனார் தலைமையில் மாணிக்கார் பேசினார். ‘தமிழ்மொழி இரவல் பெறுமாறு வறுமையுடைய மொழியன்று’ எனபதை விளக்கினார். நுட்ப அறிவினைக் கொண்டு எல்லா அறிவியற் சொற்களையும் தூய தனித் தமிழ் மொழியிலேயே அமைத்து நமது தாய் மொழியை வளம் பெறச் செய்தல் வேண்டுமென வலியுறுத்தினார். தமிழ் அறிவியற் சொற்கள் என்னும் பொழிவு தொடர் கட்டுரையாகக் காழி சிவ. கண்ணுசாமி அவர்கள் பெயர்ப்புடன் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் வெளிவந்தது. (10)

சேலம் இராமசாமி:

பா.வே. மாணிக்கனார்க்குக் கெழுதகு கேண்மையராக விளங்கியவர் அந்நாள் சேலம் நகராட்சிக் கல்லூரி முதல்வர் அ. இராமசாமியார் (1899—1950). அவர்தம் தமிழ்ப் பற்றே தமிழுணர்ச்சி மாநாட்டைச் சேலத்தில் கூட்டிற்று. மொழிஞாயிறு பாவாணரை விரும்பியழைத்து வேலையில் அமர்த்தித் தமிழ்ப்பணிக்கு உதவிற்று. கலைச் சொல்லாக்கக் குழுவொன்று 1941-இல் அமைக்கப்பட்டபோது அதன் உறுப்பினரன் ஒருவராக இருந்தவர் இராமசாமியார். எல்லா நிலைகளிலும் எல்லாப் பாடங்களிலும் தமிழே பயிற்று மொழியாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையவர் இராமசாமியார். அவ்வாறே தமிழில் நடத்தியும் காட்டினார். அதனால் அறிஞர் இராமசாமியின் பாராட்டும் பெற்றார். தமிழில் அறிவியல் பாட நூல் எழுதுவதற்கான முயற்சியிலும் ஈடுபட்டார். கலைச்சொல் லாக்கக் குழுவில் ஒருநாள் நிகழ்ந்த ஓர் உரையாடல் இராமசாமியார் தனித்தமிழ்த் துணியை வெளிப்படுத்தும். உரையாடல் அவர்க்கும், அறிஞர் ச. வையாபுரியார்க்கும் நிகழ்ந்ததாகும்:

இரா : சாஸ்திரம் என்ற சொல்லைக் காட்டிலும் 'நூல்' என்ற சொல்லே மிகப் பொருத்தமாக உள்ளது. ஆதலால் நூல் என்ற சொல்லையே ஏற்றுக் கொள்ள உம்மை வேண்டுகிறேன்.

வை ; அரிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்களைத் தொகுத் தும் விரித்தும் ஒழுங்குபடுத்திச் சிறந்த வகை யில் கூறுவது சாஸ்திரம் எனப்படும். ஆனால், நூல் என்பது ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு புத்தக வடிவத்தைக் குறிப்ப தாகும். ஆதலால் கணிதநூல் என்பதைக் காட்டிலும் கணித சாஸ்திரம் என்பதே அதிக பொருத்தமுடையது.

இரா : தாங்கள் கூறிய இவ்விலக்கணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டு உளதோ?

வை : எடுத்துக்காட்டு ஒன்றும் இல்லை. யாமே இவ்வாறு வகுத்துக்கொண்டு அதன்படியே பிறவிடங்களிலும் கையாண்டு வருகின்றோம்.

இரா : இது உமது சொந்தக் கற்பனை எனின், சாஸ்திரத்தின் இலக்கணத்தை நூலுக்கும், நூலின் இலக்கணத்தைச் சாஸ்திரத்துக்குமாக மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளலாமே. நூல் என்ற சொல்லுக்குத் தாழ்ந்த பொருளும், சாஸ்திரம் என்ற சொல்லுக்கு உயர்ந்த பொருளும் கற்பிக்கப்படுவதன் நோக்கம் யாது?

வை : அது உலக வழக்கு.

இரா : நூல் என்பதும் சாஸ்திரம் என்பதும் ஒரு பொருள் குறிக்கும் இரு சொற்களாகவே உலகில் வழங்குகின்றன; வியாகரண சாஸ்திரம் என்பதும் இலக்கண நூல் என்பதும் ஒரு பொருளையே குறிக்கின்றன. மேலும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட (Tamil Lexicon) தமிழ் அகராதியில் நூல் என்ற சொல்லுக்கு "Systematic treatise, Science; சாஸ்திரம்" என்று பொருள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை ஏற்றுக்கொள்வதா? அல்லது தங்களது புதிய பொருளைக் கொள்வதா?

வை : பல்கலைக் கழக அகராதியிலுள்ள பொருள் சரியன்று. அது அவசரத்தால் நேர்ந்த பிழையாகும்.

இரா : தொல்காப்பியத்தில் நூலுக்கு இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஒத்த சூத்திரம் உரைப்பிற் காண்டுகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
ஈரைங் குற்றமும் இன்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்”

என்பது நூலின் இலக்கணமாய் இருக்க உங்கள்
விருப்பப்படியெல்லாம் தமிழர் மரபுக்கு முரண்
பட பொருள் கொள்ளுதல் முறையல்லவே?

வை : நூலும் சாஸ்திரமும் ஒரு பொருள் குறிப்பன
வாயின் சாஸ்திரம் என்ற சொல்லை நீங்கள்
ஏன் ஆட்சேபிக்கிறீர்கள்?

இரா : சாஸ்திரம் என்பது வடசொல். நூல் என்ற
தூய தமிழ்ச் சொல்லிருக்க அதே பொரு
ளுடைய பிற சொல்லைப் புகுத்துதல் நீதி
யன்று, மேலும் இது தமிழ்ச் சொல்லாக்கக்
குழுவேயன்றி வடசொல்லாக்கக் குழுவன்று
என்பதை உங்களுக்குப் பணிவுடன் நினைப்
பூட்டுகிறேன்.

வை : சாஸ்திரம் என்பதும் தமிழ்ச் சொல்லேயாகும்.
அது தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய சமய
நூல்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. தமிழில் இரண்
டறக் கலந்த சொல்லெல்லாம் தமிழ்ச் சொல்
என்பதே எமது துணிவு.

இரா : உங்கள் கொள்கை எனக்கு வியப்பைத் தரு
கிறது. சாஸ்திரம் என்ற சொல் சமய நூல்
களில் காணப்படலாம். ஆனால் அதனாலேயே
அது தமிழ்ச் சொல்லாகாது. ஒரு சொல்
தமிழ்ச் சொல்லா அல்லது ஆரியச் சொல்லா
என அறிவதற்குப் பலமுறைகள் உண்டு.

அவற்றுள் ஒன்றினாலாவது உங்களது கொள்கையை நிலைநாட்ட முடியாது.

வை : அடிப்படையான கொள்கையிலேயே உமக்கும் எமக்கும் கருத்து வேற்றுமையுண்டு. ஆதலால் விவாதத்தை நிறுத்திக் கொள்வோம். கமிட்டித் தலைவர் (திரு. கே. சாமிநாதர்) தீர்ப்புப்படியே தீர்ப்புச் செய்து கொள்ளட்டும்.

இரா : அப்படியே ஆகட்டும். சாஸ்திரம் என்ற சொல்லே இக்குழுவினரால் ஏற்கப்படும் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் தமிழருக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் நீங்கள் பெருந் தீங்கு விளைவிக்கிறீர்கள் என்பதையும் பிற்காலத்தில் தமிழர்கள் வீறிட்டெழுந்து சீறுவாராயின் அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறும் பொறுப்பு உங்களுடையதாகும் என்பதையும் உங்கட்கு அறிவிக்கிறேன் (செந். செல்).

பின்னொரு முறையும் இத்தகையதொரு கடுமையான வருந்தத்தக்க ஒருதருக்கம் கலைச் சொல்லாக்கக் குழுவில் நிகழ்ந்துள்ளது.

கணிதம் இயற்பியல் வேதியியல் ஆகிய பாடங்களுக்கு அமைக்கப்பட்ட உட்குழுவில் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்க அமைச்சர் இ. மு. சுப்பிரமணியனார், சேலம் அ. இராமசாமியார், பேரா. ச. வையாபுரியார் ஆகிய மூவரும் இருந்தனர்.

‘நிலையா’ என்னும் வடசொல்லில் இருந்து ‘நிலையம்’ என்னும் தமிழ்ச் சொல் பிறந்தது என வையாபுரியார் கூறினார்,

‘நில்’ என்னும் வினை வேர்ச் சொல்லின் வழி ‘நிலை’ என்னும் சொல் பிறந்தது. ‘நிலையாக நிற்கிறாயே’ என்று வழங்குகிறோம். அது அம் ஈறு பெற்று ‘நிலையம்’ ஆயிற்று. ஆதலால் அது தமிழ்ச் சொல்லே; உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்கும் அத்தமிழ்ச் சொல்லை வடசொல் தழுவல் என்பது பொருத்தமற்றது என்றார், இ. மு. சு. ஆனால், வையாபுரியார் ஏற்றார் அல்லர். மீண்டும் மீண்டும் வட சொல் என்றே வலியுறுத்தினார். சேலம் இராமசாமியார்க்கு வையாபுரியார் போக்குச் சினமூட்டிற்று. அதனால், “ஏனையா நீர் தமிழன் மகன் தமிழன் தானா?” என்று கேட்டுவிட்டார். உடனே வையாபுரியார் எழுந்து சென்று விட்டார். அதன்பின் அக்குழுவுக்கு அவர் வரவே இல்லை. (இ. மு. சு. வரலாறு 64—6)

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம்:

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் கணியர் இ. மு. சுப்பிரமணியனாராலும், பெரும்புலவர் பு. சி. புன்னைவன நாதராலும் 11-6-1934 இல் திருநெல்வேலியில் தொடங்கப் பட்டது. இச்சங்க உருவாக்கத்திற்குத் தாகூர் சட்டவிரிவுரையாளர் கா. சுப்பிரமணியனாரும், காசுக்கடை மு. சுப்பிரமணியனாரும் உதவியாக இருந்தனர். முன்னவர் தமிழ்த் தொண்டு பெரிது; அதனை மேலே பார்க்கலாம் பின்னவர் அந்நாளிலேயே ‘ஆயத்த அணிகல அங்காடி’ எனத் தம் காசுக் கடைக்குப் பெயர்ப்பலகை வைத்த பெருந் தமிழன்பராவர்.

உயர்நிலைப் பள்ளியளவில் எல்லாப் பாடங்களும் தமிழிலேயே கற்பிக்கப்பட்ட வேண்டும் என்னும் கொள்கையில் அனைத்துத் துறைகளுக்கும் கலைச் சொல் ஆக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தில் துறைவாரியாகச் சொற்களைத் தொகுத்துத் தமிழாக்கமும் செய்தார். இ. மு. சு. அதற்கெனத் தாம் அயராது உழைத்ததுடன் அறிஞர் குழுக்களை

யும் தெரிந்து திட்டப்படுத்தினார். ஆய்ந்து முடிவெடுத்தற்குக் கலைச் சொல் மாநாடுகளும் கூட்டினார்.

முதல் மாநாடு 29-9-1935 முதல் 7-16-1935 முடிய ஒன்பது நாட்களும் இரண்டாம் மாநாடு 25-12-1935 முதல் 7-1-1936 முடியப் பதினாறு நாட்களும் பின் 23-2-1936 முடிய இடைவிட்டுப் பதினேழு நாட்களும் திருநெல்வேலியில் நடைபெற்றது. இவற்றின் தலைவராக இருந்தவர் திருவனந்தபுரம் கருவூலத் தலைவர் இசைப் பேரறிஞர் தி. இலக்குமணர் ஆவர். மூன்றாம் மாநாடு சென்னை பச்சையப்பன் மண்டபத்தில் விபுலானந்த அடிகள் தலைமையிலும் (20-9-36—16-10-36) நான்காவதாகிய அரங்கேற்று மாநாடு அண்ணாமலை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகங்களின் துணைவேந்தராக இருந்த திவான் பகதூர் அரங்கநாதன் தலைமையிலும் (1938) நடைபெற்றன. இவற்றின் பயனாக உருவாக்கப் பெற்ற 'கலைச் சொற்கள்' சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார், திருவனந்தபுரம் பல்கலைக் கழகத்தார், சென்னை மாகாண முதல்வர் இராசாசி ஆகியோர் உதவியால் அச்சாக்கப்பட்டது. அரசுச் செயலரால் பள்ளிகளுக்கும் விடுக்கப்பட்டது. அதிலடங்கிய சொற்களைத்தான் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை என்னும் குறிப்பும் இணைக்கப்பட்டது. இனி விளைவு என்னவாக இருக்கும் என எழுத வேண்டுமா? நிற்க. இக்கலைச் சொல் மாநாடும், சொல்லாக்கங்களும் சிக்கலின்றி நடந்தனவென்றோ, தனித் தமிழாக்கமாகச் செய்யப் பெற்றன என்றோ கூறிவிட முடியாது.

20-9-36 மாநாட்டைத் தொடங்கிவைத்த சர். சி. பி. இராமசாமியார், தம் தொடக்கவுரையில் துருக்கியத் தலைவர் கமால் அத்தாதுரீக்குப் போலாக அயல்மொழிச் சொற்களைக் களைந்து கலைச் சொல்லாக்குவது பொருந்தாது என்றும், தேவைப்பட்டால் வடமொழியில் இருந்து கடன் வாங்குவது பொருந்தும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

மக்கள் எளிதில் புரியக் கூடிய சொற்களைக் கையாளுதல் வேண்டும் என்ற விபுலானந்த அடிகள், சமயத்திலும்

தத்துவத்திலும் பற்பல வடமொழிச் சொற்கள் வழக்கிற்கு வந்து விட்டமையால் அவற்றை நீக்குவது தமிழுக்கு இழப்பாகும் என்றொரு கருத்தையும் வைத்தார்.

கலைச் சொல்லாக்க வல்லுநர் குழுவில் அறிஞர் இராசாசி, பேராசிரியர் வையாபுரியார், பச்சையப்பன் கல்லூரிப் பொருளியல் பேராசிரியர் அ. முத்தையா, பேராசிரியர் மு. சி. பூரணலிங்கனார், பேராசிரியர் அ. சீனிவாச ராகவனார், பேராசிரியர் தேவநேயப் பாவாணர், கிறித்தவ இலக்கியக் கழகச் செயலர் அருள் தங்கையா, சொல்லின் செல்வர் இரா. பி. சேது, பெரும்புலவர் பின்னத்தூர் நாராயண சாமியார், கோவை அறிஞர் சிதம்பரனார், வெ. ப. சுப்பிரமணியனார், சேலம் இராமசாமியார் ஆகியோரும் பிறரும் இருந்தனர்.

கடுமையான கருத்து மோதல்கள் நடைபெற்று இறுதியில் கலைச் சொல்லாக்க நெறிமுறைகள் இவையெனப் பின்வருமாறு தீர்மானிக்கப்பட்டன. அவை:

1. யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்க இறையியலாளர் வேதியியல் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்ட விதிகளைப் பின்பற்றவேண்டும்.
2. வடசொற்களின் ஏற்புடைமையைச் சோதிப்பதற்குத் தமிழ் நிகண்டுகளில் அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனவா என்பதையே உரைகல்லாகக் கொள்ளவேண்டும்.
3. புதிய கலைச் சொல்லாக்கங்கள் ஓரசைச் சொற்களாக இருத்தல் நலம். மூன்றசைகள் வரை இருக்கலாம்.
4. ஏற்கனவே வழக்கிலுள்ள பண்பு தொழில் விகுதிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.
5. அ) செய்யுளில் பயன்படும் அளவுக்குச் சொற்கள் இனிமையாக இருத்தல் வேண்டும்,

ஆ) எதிரீச் சொற்களுக்கு எதுகை மோனை அமைய வகுக்கலாம்.

6. தமிழ் வினாக்களுடன் அறிவியற் சொற்கள் அமைத்தல் வேண்டும்.
7. கலைச் சொற்கள் ஒரே பொருள் குறித்து மேல் வகுப்பு களிலும் பயன்படுத்தும் வண்ணம் அமைத்தல் வேண்டும்.
8. இலக்கண மாறுபாடுகளை ஏற்கும் வண்ணம் சொற்களை அமைத்தல் வேண்டும்.
9. சொற்களை ஆக்க முடியாத இடத்து ஆங்கிலச் சொற்களை எடுத்தாளலாம்.
10. பழந்தமிழ்ச் சொற்களைப் புதுப் பொருளில் ஆள முயல்தல்வேண்டும்.
11. பிறமொழிகளைவிட வடமொழியில் இருந்து கடன் வாங்குவது நல்லது.
12. சொற்களை ஆக்குவதில் இந்திய ஒருமைப்பாட்டை மனங்கோள்ள வேண்டும்

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் கலைச் சொல்லாக்கம் செய்யவும் மாநாடு கூட்டவும் முனைந்து நின்றது ஏன்? அந்நாளில் அரசு வெளியிட்டிருந்த கலைச் சொல்லாக்கம் தமிழ் மொழிக்குச் செய்யப்பட்டது என்னும் உணர்வே இல்லாமல், வடமொழிக்குச் செய்யப்பட்டது எனவே அமைந்திருந்தமைதான். அத்தகைய நிலையில் சில பல கருத்துகளைக் கொண்ட அறிஞர் குழுவில் எவ்வளவு உணர்வுடன் போராடினாலும் சில நீக்குப் போக்குகள்— இருபாலும் அமைதி கொள்ளத்தக்க சில நெறிமுறைகள்— ஒரு நடுப்போக்குடன் அமைந்து விடுதல் இயற்கை. இல்லாக்கால் செயல் நடைபெறுதல் இல்லாதே ஒழிந்துவிடும்.

சில விதி முறைகள் தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்க்கு நிறைவு தராமை போலவே, வடமொழி வேட்கையர்க்கும் சில விதிகள் நிறைவுதராமை இருத்தல் கூடுவதே.

அமெரிக்க இறையியலாளர் கொண்ட கலைச் சொல்லாக்க நெறிமுறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று முதல் விதி கூறுகின்றதே. அது என்ன?

“எளிய இனிய வழக்குச் சொற்களைத் தமிழில் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்; அஃதில்லாக்கால் வழக்கில் இல்லாத தமிழ் அருஞ் சொற்களைக் கொள்ளலாம். அதற்கும் தக்க சொல் இல்லையெனில் ஆங்கிலச் சொல்லைக் கொள்ளலாம்; தக்க வடசொல்லையும் கொள்ளலாம். முழுப் பொருள் விளக்கம் கிட்டாது எனின் பகுதி விளக்கமாக அமையினும் கொள்ளலாம் என்பவையே அம்முறையாகும்.

கலைச் சொற்பட்டியை அரசிடம் ஒப்படைத்தாலும் நெடிய போராட்டம் ஏற்படும்படியாகவே ஆயிற்று.

பேராயக் கட்சியின் ஆட்சியை அடுத்து, அறிவுரைஞர் ஆட்சி நடந்தது (Advisers Regime). அதில் வடமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலைச் சொற்களை உருவாக்க வேண்டும் என்னும் கருத்து இந்திய அளவில் கொள்ளப் பட்டது. ஆதலால் வடமொழிச் சொற்கள் மிக்க கலைச் சொல்லாக்கமே தலை நிற்கக் கிளர்ந்தது. அந்நிலையில் இ. மு. சு. போராட்ட வீரரானார்.

கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கு அறிவுரை கூற ஒரு குழுவை அரசு அமைத்தது. அதன் தலைவர் வி. எசு. சீனிவாசர் என்பார். சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தைக் கலக்காமல் எப்படிக்கலைச் சொல் அறிவுரைக் குழு அமைக்கலாம்? என அரசுத்துறைச் செயலரை 17-1-40இல் வினவினார். அவர் அக்கருத்தைக் குழுவினமுன் வைக்குமாறு மறுமொழி எழுதினார். 25-11-40இல் ஆளுநருக்கு அறிக்கை

விடுத்தார் இ.மு.சு. அதற்குள் சீனிவாசர்குழு தன் அறிக்கையை அரசுக்கு விடுத்தது. அதில், “வடமொழியில் இருந்து கடன் வாங்கித் தென்மொழிகளுக்குப் பொதுக்கலைச் சொற்களை உருவாக்க வேண்டும்” என்னும் பரிந்துரை முதன்மையாக இடம் பெற்றிருந்தது. இதனைக் கண்டித்து எழுதினார் இ. மு. சு.

25-12-40இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் பண்டிதமணி தலைமையில் நடைபெற்ற தமிழறிஞர் மாநாட்டில் கண்டனம் எழுந்தது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திடம் கலைச் சொல்லாக்கப் பொறுப்பை ஒப்படைக்குமாறும், சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் குழு அமைக்குமாறும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. நடுவண் அரசுக்கும் தீர்மானம் விடுக்கப்பட்டது.

அண்ணாமலை அரசரையும், அறிஞர் இரா. க. சண்முகனாரையும் இப்போரில் துணை நிற்க வேண்டினார் இ. மு. சு. அரசர், கோடையில் கலைச் சொல்லாக்கத்தில் ஈடுபட்டு வரும் அறிஞர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் தங்குவதற்கு வாய்ப்பும் உண்டிவாய்ப்பும் செய்துதர இசைந்த அளவில் நின்றார். சண்முகனார், சிக்கலான இச் செயலில் நேரிடையாக ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லை என்றும், மறைமுகமாக வேண்டியவர்களிடம் கூறி ஆவன செய்வதாகவும் மறுமொழி விடுத்தார்.

அரசு அமைத்த கலைச் சொற் குழுவிற்கு மாநிலக் கல்லூரி ஆங்கிலப் பேராசிரியர் கி. சுவாமி நாதன் தலைவராக அமர்த்தப்பட்டார். வடமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலைச் சொல்லாக்கும் குழுவுக்குத் தலைவராக இருப்பது இழிவு என்று 27-2-41இல் கண்டனக் கடிதம் எழுதினார் இ. மு. சு. அதே குழுவில் இடம் பெற்றிருந்த சேலம் இராமசாமியார்க்கும், பேரா. ச. ஹையாபுரியார்க்கும்

கும் அக்கண்டனம் விடுத்தார். மீண்டும் நடுவண் அரசுக்கு 5-9-41இல் முறையீட்டறிக்கை ஒன்று படைத்தார் இ. மு. சு.

வட சொற்களைக் கொண்டு தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் அமைப்பதால் அது,

1. தமிழின் அழகைக் கெடுத்து மொழியை உருக்குலைக்கும்.
2. திராவிட மொழிகளின் தாய் தமிழாதலின். தமிழ் வேர்ச் சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தென்னிந்திய மொழிக் கலைச் சொற்களை உருவாக்குதலே அறிவுடைமை.
3. ஆங்கிலச் சொற்களை அப்படியே தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதுதல் மொழியமைப்பை உருக்குலைக்கும்.
4. தமிழ் மொழி வளர்ச்சி தமிழ்வேர்ச் சொற்களை அடிப்படையாக வைத்துப் புதுச் சொற்களைப் படைத்தலில்தான் இருக்கிறது. கடன் வாங்குவது தமிழுக்கு வளர்ச்சியாகாது.

என்று சுட்டினார். ஆயினும் வடமொழிக் கலப்புக் கலைச் சொல்பட்டியே அரசின் சார்பில் வெளிவந்தது. சேலம் இராமசாமியார் மட்டும் ஒப்புக்கை குறிப்பு வழங்கினார் அல்லர்; மறுப்புக் குறிப்பே வரைந்தார்.

அயோனம், குணகோடி, அவாந்தரகணனம், சம அனுவாதம், அப்ஜஹரிதகிகா அமிலம் இன்னவாறான சொற்களே பெரும்பாலும் கலைச்சொற் பட்டியில் இடம் பெற்றிருந்தன. மேலும் மேலும் எதிர்ப்புக் குரல் வலுக்கவே டாக்டர் திருமூர்த்தி புதிய தலைவராக அமர்த்தப்பட்டார். அந்நிலையில் இ.மு.சு, திரு. சி.என். முத்துரங்கர் உதவியை நாடினார். அவர் பேராயக் கட்சியில் மிகுந்த செல்வாக்குப் படைத்தவராக இருந்தார்,

7-10-46 இல் சென்னை கோகலே மண்டபத்தில் முத்து ரங்கர் தலைமையில் கண்டனக் கூட்டம் நடந்தது. சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் வெளியிட்ட கலைச் சொற்களையே ஏற்கவேண்டும் என்றும் புதிய கலைச் சொற்களை ஏற்றலாகாது என்றும் கூறிய அவர் இடையே, 'தமிழில் கலந்துவிட்ட வடமொழி உருதுச் சொற்களை முற்றிலும் நீக்கிவிட முடியாது' என்றொரு கருத்தும் வைத்தார். கூட்டத்தில் கூச்சலும் குழப்பமும் உண்டாயின. அதன் பின்னர் ம. பொ. சி; மு. வ; இ. மு. சு; பண்டிதை கிருட்டிணவேணியார்; பொ. திருகூடசுந்தரனாரி; மயிலை சிவ. முத்து; அருள் தங்கையா ஆகியோர் வடசொற்கலப்பைக் கண்டித்து, சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கம் வெளியிட்ட கலைச் சொற்களையே ஏற்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர்.

தந்தை பெரியாரிடமும் இச்சிக்கலை எடுத்துரைத்தார் இ. மு. சு. அதனால் 11-10-47 விடுதலையில் 'கலைச் சொற்கள் பெயரால் தமிழ்க் கொலையா?' என ஆசிரியர் உரை எழுதினார் பெரியார்:

“பழைய கலைச் சொற்கள் பட்டியல் ஒன்றிருக்கும் போது மற்றொரு பட்டியல் ஏற்றாடு செய்ததன் உட்கருத்து என்னவென்பது விளங்கவில்லை. ஒருக்கால் பழைய பட்டியலைக் காட்டிலும் அதிக வடசொற்களை இந்தப் பட்டியலில் நுழைப்பதற்காகவா? அப்படியானால் தமிழ் மந்திரியான அவினாசிலிங்கம் அதற்கு இணங்கியது எப்படி?

“எனவே கூடுமானவரையில் நல்ல, எளிய, சுத்தமான தமிழிலேயே கலைச் சொற்களையும் பிற சொற்களையும் கொண்ட நூலே இனி இயற்றப்படுதல் வேண்டும். வழக்கத்தில் இருந்து வந்தது என்ற காரணத்திற்காகக் கரடுமுரடான வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் திணித்துவிட வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கிறோம். இப்போதே, அதாவது தொடக்கத்திலேயே கலைச் சொற்களைத் தூய தமிழ்ச்

சொற்களாக அமைத்துக் கொண்டால் பிறகு போகப்போக அவைகளே பழக்கத்தில் வந்துவிடும்.

—இவை அவ்வாசிரிய உரையின் சில பகுதிகள்.

இக்கண்டனங்களின் பயனாக 21-10-1946 இல் கலைச் சொற்குழுவை மாற்றியமைத்து திரு. இ. மு. சு., பேரா. அ. முத்தையா, பேரா. மணவாளராமாநுசம், சுவாமி புரந்தரானந்தா என்பவர்களையும் குழுவில் இணைத்து அரசாணை வெளிவந்தது. அந்நாள் கல்வியமைச்சர் அவினாசிலிங்கர், கல்விச் செயலர் இ. மு. சு.வின் மாணவர் எம். வி. சுப்பிரமணியம் என்பாரீ. இக்குழுவினர் தொகுத்த கலைச் சொற்பட்டி 1947 சனவரியில் அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. —(இ. மு. சு. வரலாறு 46-66)

தமிழ் ஆட்சி மொழிக்கு வேண்டும் கலைச் சொல்லாக கத்திலும் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் ஈடுபட்டது. நெல்லையிலும், சென்னையிலும் குழுக்கள் கூடி ஆய்ந்து முடிவெடுத்து ஆட்சிச் சொல் அகராதியை 21-12-56 இல் இராசாசி மண்டபத்தில் முதல்வர் காமராசரிடம் ஒப்படைத்தது.

மு. சி. பூரணலிங்கனார்:

தமிழுக்கு ஆக்கத் தொண்டுகள் பலப்பல செய்தவர் மு. சி. பூரணலிங்கனார் (1866-1947). அவர் தம் தனித் தமிழ் ஆர்வத்திற்கு ஒரு சான்று: அவர், காரைக்குடி இந்து மதாபிமான சங்கத்தின் பத்தாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் (16-10-27) விரிவுரையாற்றினார். அப்பொழுதில் கூறிய தன் சுருக்கம்:

“யான் எழுதி அனுப்பியது ‘இந்துமதம்’ என்ற தலைப் புள்ளது. நீங்கள் ‘ஹிந்துமதம்’ என்று நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் தந்துள்ளீர்கள்.

அமைச்சருடைய எழுத்து எனக்கு வந்த காலத்தில் அதனைக் கண்ணுற்ற யான் வியப்புற்றேன். கழகத்தின் பெயர் 'ஹிந்துமதாபிமான சங்கம்' என்றே வரையப் பட்டிருந்தது. நான்கு சொற்களாகிய அப்பெயர் நான்கும் அன்னிய மொழிகளால் அமைந்துற்றிருந்ததைக் காண இறும்பூதாய் இருந்தது. ஹிந்து என்ற முதற் சொல்லின் முதலெழுத்தாலே அது அன்னிய சொல் என்பதைத் தெரிவித்தது. 'ஹிந்துஸ்' என்னும் பாரசீகச் சொல்லின் திரிபு இது. இச்சொல்லுக்குப் பாரசீகத்தில் கள்ளர், சோரர் என்பதே பொருள். தமிழ் மக்கள் தங்கள் சமயத்தைக் கள்ளர் சோரர் என வழங்கார். கள்ளருக்கு மதமிருந்தால் ஆறலைப்பர்; வழிப்பறி செய்வர். ஆதலால் மதப்பெயர் தமிழர் சமயத்திற்குப் பொருந்தாது. அபிமானம்—இதுவும் அன்னிய மொழியே. சங்கம் என்பதும் வேற்றுமொழிச் சொல்லே. பனிக்கட்டித் தீவில் பாம்புகள் கிடையா என்றாங்குத் தமிழகத்தில் ஹிந்துமதம் கிடையாது. கிடைக்குமாயின் அது சீவகன் போன்று அபிமானம் பற்றிக் கொண்ட அன்னியப்பிள்ளையேயாம். அதனைச் சீராட்டிப் பாராட்டினாலும் பெற்ற தாய் தந்தையினையே போற்று மல்லது எடுத்து வளர்ப்பவன் பிள்ளையாகாது. இதுவே உண்மை. 'உண்மை கடைப்பிடி' என்ற சைவ வைணவக் கொள்கையே தமிழ் மக்களின் கொள்கையாகிய சித்தாந்தமாம். தமிழ் மக்களே இதனை உணர்ந்து உய்யுங்கள். உங்கள் கூட்டத்திற்குத் தமிழ்ப் பெயரிடுங்கள். தமிழன்னை யைப் போற்றுங்கள். தமிழ் நாகரிகத்தைப் பரப்புங்கள். இறைவன் அருள்க' என்பதாகும். தம்மை அழைத்துப் பொழிவு செய்யக் கூறிய அமைப்பினர் முன்னிலையிலேயே இவ்வாறு துணிந்துரைக்க எத்தனை பேர் துணிவர்? 'இராவணப் பெரியார்' என நூல் எழுதியவர் அல்லரோ இவர்!

காழி. சிவ. கண்ணுசாமி

தனித்தமிழ்ப் பற்றாளராகவும் ஆங்கிலத்தில் இருந்து தமிழாக்கம் செய்ததில் தனித்திறவோராகவும் திகழ்ந்தவர்

காழி. சிவ. கண்ணுசாமி (1897-1943). பா. வே. மாணிக்கரின் புலமை நலம் தமிழர் அறியச் செய்த அரிய மொழியாக்கத் தொண்டர் கண்ணுசாமியார் எனின் இரண்டு கருத்து இல்லை. அவர்தம் மொழி பெயர்ப்புப் பற்றிய கருத்து 'மொழியும் மொழிபெயர்ப்பும்' என்னும் கட்டுரையால் இனிது விளங்கும். (செந். செல். 7 : 1) -

“மொழிபெயர்க்கப் புகுவான் ஒருவன் இயன்றவரையில் தான் பெயர்க்கப் புகுந்த மொழியின் தூய்மை நலம் கெடாமல் காப்பதே சிறப்பாகும். மணிபிரவாள நடையொன்று வழங்கிற்றாலோ எனின், அது மொழிப்பற்றில்லாமாந்தர் இருமொழி கற்ற தம் பெருமை தெரிக்கப் பின்பற்றியதாகுமாதலின் அதைவேண்டேம் என விடுக்க. தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் புகுந்து (தற்கால அரசாங்க சட்ட மொழிபெயர்ப்புப் போல்) இடையிடையே நபர், நமூனா, ஜவாப் என்பன போன்ற மகம்மதியச் சொற்களையும், டைம், கேட், நம்பர் என்பனபோன்ற ஆங்கிலச் சொற்களையும், சந்தோஷம், சாகரம், ஆஸ்பதம் என்பன போன்ற ஆரியச் சொற்களையும் அரிசியில் கல் கலந்தாலொப்ப அளவு வரையினறிக் கலந்து மொழிபெயர்த்துவிட்டால் அதைத் தமிழென்பதா? ஆங்கிலம் என்பதா? ஆரியம் என்பதா? என்னென்பது? ஆகவே இத்துறை குறிக்கொண்டு காத்தல் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒவ்வொருவர்க்கும் தலையாய கடனாம்” என வரும் அக்கட்டுரையின் நிறைவுப் பகுதி கண்ணுசாமியவர்களின் நெஞ்சநிறைவுப் பகுதியேயாம்.

தமிழ் அறிவியற் சொற்கள் பன்னூற்றுக் கணக்கில் தந்த பெருமைக்குரியவர் கண்ணுசாமியார் என்பது இவ்நனைவு கூர்தல் சாலும்.

க. ப. மகிழ்நனார்:

வேலூர் ஊரிகக் கல்விக்கூட ஆங்கில ஆசிரியர் க. ப. சந்தோஷம் என்பார், அவர்தம் பெயரைக் 'கபசம்' எனச்

சுருக்கியும் 'மகிழ்நன்' என மொழியாக்கம் செய்தும் எழுத்துத் துறையில் இலங்கியவர். எப் பொருளைப் பற்றியும் நகைச்சுவை கெழுமத் தமிழில் வரைய இயலும் என்பதைத் தம் எழுத்தால் மெய்ப்பித்தவர். தம் பெயரைத் தனித் தமிழில் ஆக்கிக் கொண்டவர் என்பது மட்டுமன்றித், தனித்தமிழ்க் கொள்கையூற்றமிக்கவர் என்பதும் அவர்தம் எழுத்துகளால் நன்கு புலப்படுகின்றன.

'மொழிகள் வெளியிடும் உண்மை' என்பது மகிழ்நனார் வரைந்த தொடர் கட்டுரை (செந். செல். 1; 1923-24) முகத்தல் என்னும் சொல்வழியைப் பல்லாற்றானும் விளக்கும் அவர், அதன் நிறைவில், "முகம் என்பது வடமொழி என்று பிதற்றுபவர் அம்மொழிக்குப் பகரும் தோற்ற வரலாறு 'ஆரியர் கூறும் தமிழும் குருடரும் முடவரும் செல்லும் செலவும், பித்தரும் களியரும் சுற்றத்தாரை இழந்தாரும் குழவி கூறும் மழலையும் போன்றதே'" என்கிறார் (1: 332).

வகுத்தல் என்னும் சொல்வகையை ஆயும் மகிழ்நனார், மேல்நாட்டுச் சொல்லாராய்ச்சி வல்லார் தமிழின் தொன்மையையும் இனிமையையும் வகுத்துணரப் பொழுதும் உளமும் இலராய் இந்நாட்டு மொழிகளில் வடமொழி யொன்றையே பகுத்துப் பார்த்துத் தமது மொழிகளின் தோற்றம் வளர்ச்சி திரீபு முதலியன கூறியுள்ளார்.

வழி என்பதற்கு ஆங்கில மொழி	way
இதற்குப் பழைய ஆங்கிலம்	weg
பழைய ஜெர்மன் மொழி	weg
காத்திக் மொழி (Gothic)	wig (a)
பழைய ஐசலாந்து மொழி	weg(v)
இலத்தீன்	via

இவற்றை மேல்நாட்டுப் புலவர்கள் வடமொழியிலுள்ள வகா (Sanskrit Vaha) என்பதுடன் புணர்த்துகிறார்கள். ஆதலின் 'வகை' என்ற தமிழ் மொழி 'வகா' என்ற வட சொல்லாய் நின்றதோ என்பது கேள்வி என்கிறார் (1:382). இவர்தம் கட்டுரைகளைப் படித்த சிலர் ஆய்வுப் போக்கை விடுத்து பழித்துரைத்தனர்; எழுதவும் செய்தனர்; அதனால்,

“பிறன் கையிலுள்ளது நமது பொருளென ஐயப்பட இடமுண்டாயின் அவனோடு வழக்காடி நம்முடையதை நாம் பெற முன்வருவது தவறென்று எவரும் சொல்லார். ஆனால், மொழியை ஒட்டிய சில உரிமைகளை நாம் நிலை நிறுத்திக் கொள்ள யாதாயினும் எழுத அல்லது பேசப் புகுந்தால் 'ஆரியத்தின்மீது பொறாமை கொண்டு தமிழர் பலவாறு தூற்றுக்கின்றனர்' என்றும், 'வடமொழி மக்கள் மேலுள்ள பகையைக் காட்ட இவர்கள் வழிதேடிக் கொண்டனர்' என்றும் பறைசாற்றுவோர் பலர் இருக்கின்றனர். இங்ஙனம் பேசுகிறவர்கள் நாம் சொல்வது உண்மையோ அன்றோ என்ற கேள்வியை எழுப்பி அதற்கு விடையளிக்காமல் அழுக்காற்றால் மனம் புழுங்கி அழுபவர் என்று நம்மீது குறை சொல்லித் தமிழையும் தமிழரையும் பொதுவாகப் பழித்து மகிழ்கின்றனர். இப்படி இவர்கள் செய்வதெல்லாம் 'தமக்கென ஒன்றிராகிய பேதையரைத் தம்மாட்டு ஈர்த்துக் கொள்வதற்கேயன்றி வேறு எதற்கு? நாம் பகர்வதே உண்மை என்றும் பிறர் கூறுவது பிழை என்றும் நாம் சொல்லவில்லை. ஆனால், எடுத்துக்கொண்ட ஒரு பொருளின் உண்மை விளங்க வேண்டுமாயின் அதைத் தீரக் கண்டு தெளிவதற்கு வேண்டிய வகைகளைக் கையாடாமுன் பழிப்புரையாடுவதாற் பயனென்னை? செல்வியில் வெளிவரும் சிலவற்றைப் பற்றி அறியா அயலார் உளம் போனவாறு எழுதியதால் இவ்வளவு கூறலாயிற்று” என்கிறார் (3:32).

பால்வண்ணனார்

பிரசங்கம் உபந்நியாசம் என்பவை உலாவந்து கொண்டிருந்த நாளிலே 'சொற்பொழிவு ஆற்றுப்படை' எனத் தனித் தமிழ் நூலாக்கம் செய்தவர் நெல்லை ச. பால்வண்ணர் (1866-1908).

“சவையுறுபே ரறிஞர் மெச்சத் தமிழ்ச் சொல்
பல்லாயிரங்களுக்கித் தாது காட்டிச்

சவையுறுநூற் பிரமாணத் துடன்வரைந்த செயல்”
இவர்தம் வேர்ச் சொல்லாய்வைப் பாராட்டுகிறார், மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர் (செந். செல். 1:305).

“தமிழ்ச் சொற்கள் அனைத்திற்கும் வேர்ச்சொல் (Root) காண்பான் இவர் தமது வாழ்நாள் முடிவில் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி முற்றுப் பெறுமுன் இவர் இறந்தது துயருறத்தக்கது” எனத் தமிழ்க் கா.சு. இலக்கிய வரலாற்றில் எழுதியுள்ள செய்தி (495) நெஞ்சை உருக்குகின்றது.

“இவர் செய்த ஒப்பற்ற பணி பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழ்ச் சொற்களுக்கு வேர் கண்டு தக்க ஆதரவுகளுடன் வரைந்தது” என்கிறார் கணியர் இ. மு. சுப்பிரமணியனார் (வள்ளுவர் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்—9 :36).

வெ. ப. சுப்பிரமணியனார்:

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம் உருவாக்கிய கலைச் சொற் குழுவில் வேளாண்மைக் கலைச் சொல்லாக்கப் பிரிவின் தலைவராக இருந்து கடனாற்றியவர் முதுபெரும்புலவர் வெ. ப. சுப்பிரமணியனார் (1857-1946).

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று வேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சி சட்டமன்றத்தில் உண்டாயது. அதன் விளைவாகத் ‘தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தை அமைக்க முடியுமா?’ என்பதை

ஆய்ந்து முடிவு கூறுதற்கு ஒரு குழு அமைக்கப் பட்டது. அக்குழு பலப்பல நகர்களுக்கும் சென்று புலமையாளர்களைக் கண்டு கருத்துத் தொகுத்தது. அக்குழுவைச் சந்தித்த வெ. ப. ச. "தமிழில் கலை நூல்கள் அனைத்தையும் எழுதவும் விளக்கவும் முடியும். இவ்வுண்மையை உங்களிற் பலர் இன்னும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். இதற்கு முதன்மையான காரணம் கலை நூல்களின் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய சொற்கள் பழக்கத்தில் இல்லாமையே ஒழிய வேறில்லை. எந்த மொழியும் அதன் வாயிலாகப் பொருள்களை விளக்க முயன்றால் ஒழிய நூல்களுக்கு வேண்டிய மொழிகளும் தொடர் மொழிகளும் அதன் கண் அமைவதில்லை. பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு விளக்க முயன்றால் மொழிகள் தாமாகவே சமைந்து போங்கும். இவ்வாறே ஆங்கிலத்திலும் பிறநாட்டு மொழிகளிலும் கலைச் சொற்கள் உண்டாகி அம்மொழிகள் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன" என்றார். மேலும், "தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழியிலேயே பாடங்கள் நடத்தப் பெற வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டுடன் நீங்கள் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரி தொடங்கினாலும் அக்கல்லூரிக்கு வேண்டிய அறிவியல் நூல்கள் நெடுங்காலத்திற்கு முன்னமே தமிழில் எழுதப் பெற்றுள்ளன. வேண்டுமானால் நான் அவற்றை உங்கள் கண்முன் கொண்டு வந்து காட்டவல்லேன்" என்று கூறி ஒருதலைச் சுவை அளவு நூல்களைக் காட்டினார்.

அமெரிக்கத் திருச்சபை சார்ந்த சாமுவேல் பி. கிரீன் என்பார் யாழ்ப்பாணத்தில் மருத்துவக் கல்லூரி ஒன்றைத் தோற்றுவித்து, அக்கல்லூரியில் கற்பித்தற்கென அவர் உருவாக்கிய நூல்கள் அவையாம்.

'உடற்கூறு' (Human Anatomy) என்ற நூல் 1872இல் யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாய் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. கிரே, ஓர்னர், சிமிது, வில்சன் என்னும் பேராசிரியர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியதைத் தேனியேல் வி. சப்மன்

என்பார் மொழிபெயர்த்த நூல் அது. எண்ணூற்று நூற்பது பக்கங்களைக் கொண்டது.

கூபர் என்பார் ஆங்கிலத்தில் வரைந்த மருத்துவ நூலை வில்லியம் பவுல் என்பார் 'வைத்திய சாகரம்' என்னும் பெயரில் மொழிபெயர்த்து நாகர்கோயில் இலண்டன் மிசன் அச்சகத்தில் 1872 இல் பதிப்பிக்கப்பட்ட தொரு நூல். அது 922 பக்கங்களைக் கொண்டது.

'அறுவை மருத்துவம்' என்ற தலைப்பில் துருவிதர் எரிக்சர் என்பார் எழுதிய நூலை யோசுவா தான்போர்த் என்பார் மொழிபெயர்த்த 'இரணவைத்தியம்' என்பது மற்றொரு நூல். அது 504 பக்கங்களைக் கொண்டது. 1867இல் மானிப்பாய் அச்சகக் கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இன்னும் 'பேறு கால மருத்துவம்' (300 பக்கம்) முதலான நூல்களும் இருந்தன. இவற்றைக் கண்ட ஆய்வுக் குழுவினர் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் அமைக்க முடியும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டு பரிந்துரைத்தனர். அதன்படி தோன்றியதே அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் என்பர்.

(நெல்லைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் : 29-30)

கா. சுப்பிரமணியனார் :

தமிழ்க் 'காசு' என்று வழங்கப்படும் சட்டப்பேரறிஞர் கா. சுப்பிரமணியனார், மறைமலையடிகளைப் போன்ற சீர்திருத்த நோக்கும், சிவனியப்பற்றுமையும், தனித்தமிழ்க் கொள்கையும் உடையவர் (1888-1945). அவர்தம் மொழிநூற் புலமை, 'மொழிநூற் கொள்கையும் தமிழ் மொழி அமைப்பும்' என்னும் இனிய நூலால் விளங்கும்.

இந்நூலில், ஒரு சொல் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் காணப்பட்ட இடத்து அது தென்மொழிக்கு உரிய தென்று சில காரணங்களால் துணிய வேண்டும் என்பதை வரையறுக்கிறார் ;

1. வடமொழியில் அது தனிச் சொல்லாய்ப் பகுதியும் அதனின்று உளவாகும் கிளைச் சொற்களும் இல்லாதிருப்பத் தமிழில் அது பல கிளைச் சொற்களோடு பெருவழக்குடையதாய் இருப்பின் அது தமிழில் இருந்து வடமொழிக்குச் சென்றதேயாம்.

2. ஒருபொருளைக் குறிப்பதற்குத் தமிழில் வேறு சொல் இல்லாது ஒரு சொல்லே வழங்கவும் வடமொழியில் வேறு சொற்கள் அப்பொருளைக் குறிப்பதற்கு ஏற்பட்டிருந்தால் அச்சொல் தமிழ்ச் சொல் என்று ஊகிக்கலாம்.

3. ஒரு சொல் திராவிடத்தில் காணப்படுவதாய் ஆரியமொழிகளில் சமற்கிருதந் தவிர பிறமொழிகளில் காணப்படாததாய் இருக்குமாயின் அது திராவிடச் சொல் என்று துணியலாம்.

4. வடமொழியில் ஒரு சொல்லிற்குக் கூறும் தாது பொருட்பொருத்தமில்லா திருந்தாலும் தமிழில் அதன் மூலம் பொருத்தமுள்ளதாய் இருந்தாலும் அச்சொல் தென்மொழிக் குரியதென்றல் சாலும்.

5. ஒரு சொல்லின் பொருள் தமிழில் இயற்கையாயும் வடமொழி உருவகத்தால் இயைபுடையதாய் இருந்தால் அது தமிழ்ச்சொல் என்றுகொள்ளலாம்.

6. வடசொல்லைப் பிரித்தறியும் தமிழ் இவக்கண நூலார் ஒரு சொல்லைத் தமிழ் என்றால் அது ஏற்றுக் கொள்ளற் பாலதே

என்பவை அவை (149-50).

அடவி என்பது அடர்ந்திருக்கும் காடு என்றபொருளில் தமிழ்ச் சொல்லே. அடர் என்னும் சொல் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணப்படுவது. அட்—திரி என்பதில் நின்று

அடவி என்பது வந்ததாக வடநூலார் கூறுவது பொருட் பொருத்த மில்லாததே.

கடுகு என்ற சொல், கடு—அதிகம் என்பதன் அடியாகப் பிறந்த கார மிகுதியுடைய பொருளைக் குறிப்பதாயிற்று. கடுக என்ற சொல் வடமொழி கட் = போ, என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததென்பது பொருந்தாததே. கடுகு (விரைந்துபோ) கடி என்னும் சொற்களும் ஒரு வேளிற் பிறந்ததே. காடு, கடம், கடறு என்பனவும் அவ்வாறே வருவன.

நீரம் என்ற வடசொல், நீர் என்ற தமிழ்ச் சொல்லே. தெலுங்கில் அது நீளு எனப்படும். காண்டுமொழியில் நீர், ஈர் என்பனவும் பிராகுயில் தீர் என்பதும் ஒன்றே. தமிழ்ச் சொல்லாகிய பொன் என்பதன் அடியாகப் பன்னோ என்ற பிராகிருதச் சொல் பிறந்துள்ளது.

—இவ்வாறு இந்நூலிலும் பிறநூல்களிலும் பன்னூற்றுக் கணக்கில் விளக்கம் செய்துள்ளார் கா.சு.

நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற்கு விரிந்த உரைகளை வட மொழி மிகுதியும் தென்மொழி சிறிதும் கலந்த மணிப்பிர வாள நடையில் இயற்றிய காலந் தொட்டுத் தமிழிலே வடசொற்கள் பெருவெள்ளமாகப் பெருகியதை விளக்கும் கா. சு., 'இக்காலத்திற் போல வடமொழிக் கலப்பு இதற்கு முன்னும் பின்னும் இல்லை எனலாம். இற்றை நாளி லேயும் ஆங்கில நூல்களைத் தமிழில் பெயர்க்கும் பிராமணர் மிகுந்த வடசொற்களைப் புகுத்தி வருகின்றார்கள். இது தடைப்படுத்தற்குரிய முயற்சிகளைத் தமிழ் வாணர் கைக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். (இலக்கிய வரலாறு ii. 387)

தமிழும் அறிவியல் நூல்களும் என்னும் கட்டுரை யொன்றைச் செல்வியில் (8; 133-140) வரைந்தார் கா. சு. அதில்,

தமிழில் புதிதாகச் சொல்லாக்க மியற்றக் கருதுவாரீ மேலை நாட்டுச் சொற்கள் எவ்வாறெழுந்தன என்பதைக் கருதாது குறித்தபொருள் முழுவதையும் ஒருசிறு சொல்லில் உணர்த்த வேண்டு மென்றெண்ணி நெடுஞ் சொற்றொடர்களை மேற்கொள்கின்றார். இது 'கருங்கச் சொல்லல்' என்ற அழகிலாது ஒழிதற்கு ஏதுவாம்.

Chemistry என்பது ஊற்றுதல் என்ற பொருளுடைய ஒரு சொல்லடியாகப் பிறந்தது. அச்சொல் அவ்வறிவியல் நூலின் இலக்கணத்தை உணர்த்தாவிடினும் இடுகுறியாக அந்நூற்கு வழங்குகின்றது. தமிழில் இதைப் பார்க்கிலும் நயமான சொற்கள் எளிதில் அமைத்தல் கூடும். பெயர்களாக அமைகின்ற சொற்கள் தாம் குறிக்கின்ற பொருளின் இலக்கணத்தின் ஒரு பகுதியைச் சுட்டினாலும் போதுமானது. அவற்றிற்கு விளக்கம் நூலுட் செம்மையாகத் தந்து அவற்றை அப்பொருளையே குறிக்கப் பயன்படுத்துவோமாயின் தெளிவிற்கு ஊனம் ஏற்படாது. Geography என்பதைக் குறிப்பதற்கு 'ஞால நூல்' என்ற சொற்றொடரை வழங்குதல் தக்கதே.

Geology என்பதற்கு 'நில நூல்' என்ற சொற்றொடரை வழங்குமிடத்து எவ்விடத்திலும் அச் சொற்றொடரை அந்நூலைக் குறிக்கவே பயன்படுத்த வேண்டும். சில சமயங்களில் நில நூல் என்பதை Geography என்பதைக் குறிப்பதற்கும், ஞாலநூல் என்பதை Geology யைக் குறிப்பதற்கும் வழங்காமல் இருப்பின் அதுவே உரைத் தெளிவிற்குப் போதுமானது என்று வலியுறுத்துகிறார்.

“பிறசொற்களின் கலப்பு தமிழில் ஏற்படும் காலத்தில் தமிழ் எழுத்தின் அமைப்பிற்கு ஏற்றவாறே அவை சேர்க்கப்படவேண்டும் என விதி இருப்பினும் தமிழிலுள்ள சொற்களை இழவாதிருத்தற் பொருட்டும் தமிழ் மொழியின் ஆற்றல்களை விளக்கிக் காட்டுதற் பொருட்டும் புதுக்

கருத்துக்களைத் தனித் தமிழ்ச் சொற்களால் புலப் படுத்துதலே பொருத்தமாகும். தமிழ் மொழியிலே பிறமொழிச் சொற்களைக் கலத்தல் கூடாது என்பதைச் சிலர் குறுகிய மனப்பான்மை என்பர். அது தவறு. நூல் இழைப்பதும் ஆடை நெய்வதும் அறவே ஒழிந்த இந் நாட்டில் அவை தழைத்தற் பொருட்டுக் கதராடை அணிதல் வேண்டுமோரைக் குறுகிய மனப்பான்மையினர் என்று கூறுதல் தவறாதல் போலத் தூய தமிழ்ப் பேச்சு மிகக் குறைந்து தமிழ்ச் சொல்லாக்கு முறைகள் பெரிதும் மறைந்தொழிந்த இத்தமிழ் நாட்டிலே அவை நிலைத்தற் பொருட்டுத் தூய தனித்தமிழ் வழங்கல் வேண்டும் என்றல் தக்கதே! என்றார் (செ. மா. தமிழர் மாநாட்டு வற்றேற்புரை).

அறிவியற் சொற்கள், சமயநூற் சொற்கள், சட்டவியற் சொற்கள் என்பன பன்னூற்றுக் கணக்கில் தூய தமிழில் ஆக்கம் செய்தவர் தமிழ்க் கா. சு. அந்நாளிலேயே சட்டத்தைத் தமிழில் முழுமையாகக் கொண்டுவரும் பணியில் நின்றார். இன்றும் அந்நிலையில் விடிவு உண்டாயிற்றில்லை என்பது நம்மவர் நிலையாகும்.

மா. வே. நெல்லையப்பர்:

‘தமிழிற் பிறமொழி கலத்தலாகாது’ எனக் கட்டுரை வரைந்தவர் மா. வே. நெல்லையப்பர் (1893-1974) தமிழில் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் கலந்து பேசுவதையும் எழுதுவதையும் இவர் வன்மையாகக் கண்டிப்பார்’ என்கிறார் இ. மு. சு. (இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் 7: 120).

‘வட மொழி பயின்று வல்லுநராயுள்ளார் தாங்கள் எழுதும் வடமொழிச் செய்யுளில் ஒரு தமிழ்ச் சொல் கூட வழங்க மாட்டார். ஆனால், அவர்கள் தமிழில் உரைநடை எழுதினால் வடமொழிச் சொற்களைத் தட்டுத் தடையின்றி வடமொழி வடிவங்களிலேயே வழங்குகின்றார்கள்’

என்பதைக் கட்டுரையில் ஓரீடத்துச் சுட்டுகிறார் (செ. செ. 5: 760).

தமிழின் இனிமை, உயிர்ப்புச் செட்டு, பண்பாட்டுச் சிறப்பு, வடிவழகு, இயற்கை இயல், தனித்தன்மை, கலைச் சொல்லாக்கம் என்னும் ஏழு காரணங்களையும் சுட்டி விளக்கிக் காட்டித் தமிழிற் பிறமொழி கலத்தலாகாது என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

ஆறாவது காரணத்தை விளக்கும் போது, “அறியாமையினாலோ எள்ளத் தக்க பிற காரணங்களினாலோ தமிழ் மொழியானது வடமொழியில் இருந்து வந்த மொழியன்றித் தனிமொழி அன்று என்று கூறும் ஒருசார் மக்களது பொய்யுரை என்னும் பொந்து மரமானது நிலையில் நில்லாமல் வேருடன் அற்று விழும்படி வீழ்த்தற்குத் தனித் தமிழ் மொழியில் உரைநடை எழுதுதல் ஒரு கூரிய கோடரியாக உதவும்” என்கிறார்.

சமயச் சொற்கள் சிலபலவற்றைத் தமிழாக்கம் செய்த இவர் ‘பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்கள்’ என்பது பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல வழங்கினார் (செ. செ. 8).

தூ. சு. கந்தசாமியார்:

சாத்தூர் தூ. சு. கந்தசாமியார் (1892-1954) சிறந்த தமிழ்த் தொண்டர்; தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர். சாத்தூர்த் தமிழ்ச் சங்க நிறுவனர்; தமிழாசிரியப் பணி, வழக்கறிஞர் பணி, பொதுத் தொண்டு ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டவர். ‘தமிழ் மொழியாக்கம்’ என்பது குறித்து ஒரு நெடுங் கட்டுரை எழுதினார் (செ. செ. 3).

‘தமிழ்’ என்னும் சொல்லமைதியை விரிவாக ஆய்கிறார், தம் மொழி என்பதே ‘தமிழ்’ ஆயிற்று என்று

விளக்குகிறார். தமிழ் .மற்றெம் மொழியின் துணையும் இம்மியும் வேண்டாது தானே தனித்தியங்கி மிளிர் வல்லது என்கிறார். போலி ஒப்புமை கொண்டு ஒருமொழியை ஒன்றன் வழிமொழி எனல் சாலாது என்பதை விளக்குகிறார். மொழிகளின் தொடர்புக்குக் கட்டளை, தன்மை முன்னிலை எண்ணுப் பெயர்கள் ஒற்றுமையுடையவை என்பதைச் சுட்டும் அவர், அத்தொடர்பு தமிழொடு ஆரியத்திற்கும் சித்திய மொழிக்கும் இல்லை என்கிறார்.

ஆ.கார்மேகனார்:

மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரிப் பேராசிரியராக விளங்கிய ஆ. கார்மேகனார் (1889-1957) 'தமிழ் மொழியின் மறுமலர்ச்சி' என்றொரு நூல் எழுதியவர் ஆவார். அவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழக மன்றத்தில் 26. 11. 27 இல் தமிழரின் கலைப் பயிற்சி என்றொரு பொழிவு செய்தார். தமிழின் தனித்தன்மையை விளக்கிய அவர் தமிழுக்குப் பிறமொழித் துணை வேண்டாமையை விளக்கினார்:

“உலகியலிலே மக்களுள்ளத்து எழும் எந்தக் கருத்துக்களையும் மிக எளிதாகப் புலப்படுத்துதற்குரிய தீவிய செஞ்சொற்கள் தமிழில் கடல் போல் பரந்து கிடக்கின்றன. இவ்வுண்மை பழைய தமிழ் நூல்களாலும் நிகண்டு நூல்களாலும் உலக வழக்கத்தினாலும் நன்றாய் அறியலாம். அங்ஙனமிருக்கச் செவ்விய மணிபோன்ற அழகிய பழந்தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்தெடுத்து வழங்காமல் அவை தம்மை மூலையில் துருப்பிடிக்குமாறு வைத்திட்டு, வடமொழி முதலிய அயன் மொழிகளில் இருந்து சொற்களைக் கடன் வாங்கி வழங்குதல் நன்றாகுமோ? அன்பர்களே தமிழிலே பழமையான சொற்களும் மிக இருக்கின்றன; புதிதாகவும் படைத்

துக் கொள்ளலாம். இசையைக் குறிக்கும் சொற்களும் தமிழிற் பல; குறியீட்டுச் சொற்களும் (Technical Terms) தமிழில் மிக. பிறமொழிக் கலப்பை வேண்டாமலே தமிழ்க் கடவிலேயே தமிழர்கள் திளைத்தாடலாம். ஆகவே தமிழ் வேறொரு மொழியின் உதவியை வேண்டாமலே தனித்தியங்கும் தன்மைத்தாம் என்பது விளங்குகின்றது" என்றார் (செ. செ. 6: 165).

செ. சின்னதம்பி :

இலங்கை செ. சின்னதம்பி என்பார் தொண்டர்படை என்னும் தலைப்பில் ஆறுபகுதிகளைக் கொண்டதோர் தொடர் கட்டுரை வரைந்தார் (செ. செ. 6). அத் தொடர் நிறைவில் "வடமொழி நம் மொழியை நசுக்கி விட்டது. நம்மொழி தனித்தியங்க வல்லவொரு செம்மொழி. பிற மொழிச் சொற்களின் கலப்பு இல்லாது புதுச் சொற்களைப் படைத்துக் கொண்டோ பழஞ் சொற்களைப் புதுக்கிக் கொண்டோ நம் மொழியானது வளர்தல்வேண்டும். ஆஃதே இயற்கை வளர்ச்சி; வடமொழியினால் நம்மொழி கேட்ட வசைமொழிகள் போதும்! போதும்! தனித்தமிழ் வளர்க! தூயதமிழ் வாழ்க! தனித்தமிழ் வவர்ச்சிக்கு வேண்டிய நெறி கோலி உதவி செய்ய வேண்டியது படையின் தொண்டென்றுணர்க. இப்படைக்குத் தலைமை பூண்டு நம்மை இயக்க வல்ல வீரர் ஒருவர் தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்றார். தமிழ் மலையாய் இலங்கும் மறைமலையடிகளே அவரென்றுணர்க" என்கிறார் (செ. செ: 6: 719-20).

த. வே. உமாமகேசுவரர் :

சென்னை மாகாணத் தமிழர் மாநாடு நெல்லையில் (1934) நிகழ்ந்தபோது செந்தமிழ்ப் புரவலர் த. வே. உமாமகேசுவரனார் தலைமை ஏற்றார். அறிவியல் கலை நூலாக்கம் குறித்து அரிய செய்திகள் பலவற்றை மொழிந்தார். கலைச் சொல்லாக்கம் குறித்தும் உரிய செய்திகள் சிலவற்றை முன்வைத்தார்.

1. “ஏற்ற தமிழ்ச் சொற்கள் நூலிலோ வழக்கிலோ கிடைக்குமெனின் அவற்றைப் பயன்படுத்தவேண்டும்.
2. இல்லாத வழி தமிழில் படைத்துக் கோடல் வேண்டும்.
3. இதுவும் முடியாவிடில் பிறமொழிக் குறியீட்டுச் சொற்களைத் தமிழ் மரபிற் கேற்பத் திரித்து அமைத்துக் கோடல் வேண்டும்.

—இவையே பண்டையோர் கொண்ட முறை” என்றார்.

“கலை நூல்களில் காணும் நுண்பொருள்களைக் குறிப்பதற்குத் தமிழில் சொல்லாற்றலும் சொல்வளனும் இல்லை என்பார் தமது அறியாமையை மொழியின் மேலேற்றி ஏதம் புரிபவர் என விடுக்க” என்றார்.

“தமிழறிவில்லாத கலைவாணரின் உதவி கொண்டு அரசியலார் வெளியிட்டிருக்கும் குறியீட்டுச் சொற்களின் அட்டவணைகள் பல்லாற்றானும் பிழைமலிந்திருத்தலால் தமிழ் நாட்டின் நன்மதிப்பை இழந்து வழக்கற்றிருக்கின்றன” என்றும் சுட்டினார்.

உசுமானியாப் பல்கலைக் கழகப் பேரவையில் நவாபு மாடியார் சங்குபகதூர் 8-2-1934இல் நிகழ்த்திய பேருரையைத் தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்கள் பல்காலும் படித்துத் தெளிவாராக என அறிவுறுத்தினார் உமாமகேசுவரனார்.

“எங்கள் மொழித்திறனில் முழுநம்பிக்கை வைத்தோம். புதுக் கலைகளின் கருத்தை உணர்த்த அயல்நாட்டு மொழியே இன்றியமையாத கருவி என்றும் தாய்மொழி இதற்கு ஏலாத கருவி என்றும் கொண்டிருந்த பழங்கொள்கையால் இந்தியர்கள் பழிக்கு ஆளானதுமன்றிக் கீழ் நிலையும் எய்தினர் எனக் கண்டோம். வேற்று மொழியைக்

கற்றுப் புலமை பெறவும், அதன் வாயிலாய்க் கலையறிவு பெறவும் நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளால் இக் கொள்கைக்கு அடிமையாகிறோம் என்பதை உணர்ந்தோம். வேற்று மொழியால் அன்றிக் கலையறிவும் உயர்நிலையும் எய்த ஒண்ணாது என்ற அடிமை எண்ணத்தினால் நுண்மதி மழுங்கி ஆயுந்திறனழிந்து பாடப் புத்தகங்களை உருவேற்றி ஒப்புவிக்கும் கருவிகளாயினேம் எனத் தெளிந்தோம். தாய்மொழி தாழ்ந்த தரத்தது, கலைக் கருத்துகளைத் தன்கைப்படுத்தவோ பிறர் உணருமாறு கூறவோ முடியாதது என்ற எண்ணங்கள் மனிதனின் ஆய்புலத்தையும் தன்முயற்சியையும் மழுங்கச் செய்யும் மனநிலையை விளைத்துவிட்டன. தாய்மொழி இழிதகவுடையதெனும் கொள்கையை மறுக்கத் துணிந்தவர் சென்ற ஒரு நூற்றாண்டாக வெளிவரவில்லை.

இந்திய மக்கள் கல்வியில் தேர்ச்சியடைவதற்கு ஆங்கிலமே ஏற்ற கருவியென மெக்காலே துரைமகனார் அறிக்கை விடுத்த காலந்தொட்டு அனைவர்க்கும் தாய் மொழியில் நம்பிக்கை ஒழிந்து விட்டது. எமது தாய் மொழியில் கல்வி வழங்குவம் எனப் பல்கலைக் கழகம் கூறிய ஞான்று, பல்வகைத்தான எதிர்ப்புகள் இங்குத் தோன்றின. சிசுக் கொலை புரிவோர் சிலர் கழகத்தின் கழுத்தை உடனே முரித்துவிட எண்ணினர். சிலர் சொல் வளம் நிரம்பாத இந்துத்தானி மொழி புதுக் கருத்துக்களைக் கூற முடியாது தடுமாற்றமுறுமெனவும், அம்மொழியைக் கருவியாகக் கொண்டு கற்பிக்க முயலும் கலைக்கழகமும் உருப்படாத மாய்ந்தொழியும் எனவும் கூறினர். மற்றும் சிலர் ஆங்கில நாட்டிலுள்ள கலைக்கழகங்களின் நன்மதிப்பைப் பெற மாட்டாதென நினைத்தனர். யானோ இக்கலைக் கழகத் தாரின் புதுக் கொள்கையில் முழு நம்பிக்கை வைத்தேன். கழகந் தொடங்கியவர்களின் மதிநுட்பத்தை மிகவும் மெச்சினேன். துணிவுடன் செயல் புரிந்ததை மகிழ்வுடன் பாராட்டினேன். தாய்மொழிப் பயிற்சியில் தமக்குள்ள

குறையினை உன்னி சொல்லாற்றல் இல்லையே எனக் கணக்காயர் முதலில் மயங்கினர். இப்போது கழகந் தொடங்கிப் பத்தாண்டுகள் ஆயின. இந்துத்தானி மொழி புதுத் தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறு விளங்குவதையும் கலை நூற் பொருள்களை எளிதே கூறுதற்கு ஏற்ற கருவியாய் இருப்பதையும் உள்ளக் கருத்துகளை முட்டின்றி மொழி வதற்குத் தம் சொல்வளம் பல்கியதையும் அக்கணக்காயரே கண்டு இன்புறுகின்றனர். இலக்கியங்களும் கணிதமாகிய கலைகளும் இயல்பிலே வந்து தாய்மொழியில் இசைவுடன் அமைந்துவிட்டன. சுருங்கக் கூறின், கழகந் தோன்றிய காலத்தே பலர் உள்ளத்தும் விளைந்த ஐயப்பாடுகள் யாவும் அகன்றொழிந்தன. புதுக் கலைகள் எல்லாம் மிக எளிதில் தாய்மொழியிலே கற்பிக்கப்படுகின்றன. இக்கழகத்தே தேர்ச்சி பெறுபவர் இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் உள்ள கலைக் கழகங்களின் தேர்வுகட்கு எவ்வாற்றானும் தாழ வில்லை என மதிக்கப் பெறுகின்றனர். நீதிக்கலை, மருத்துவக்கலை, சிற்பக்கலை, உழவுக்கலை ஆகிய தொழிற் கலைக் கல்லூரிகளும் சீரிய முறையிலே வளர்க்கப் பெறுகின்றன.”

பகதூர் பேருரையைச் சுருக்கி உரைத்த உமா மகேசுவரர், “செயற்கரிய கருமமெனத் தமிழர் கருதும் செயல்களை உசமானியக் கலைக் கழகத்தினர் பத்தாண்டு களில் மிக எளிதில் இயற்றியதன் பொருட்டென்னை? உண்மையான மொழிப் பற்றும், தன்னம்பிக்கையும் எண்ணிய கருமத்தை எவ்வாற்றானும் இயற்றுவேம் என்னும் மனத்தின்மையும் அல்லவா! தமிழன்பர் என மகுடமிட்டுக் கொள்பவரிடத்து இத்தகைய பெற்றிமைகள் காணப் படுகின்றனவா? இவர் மாட்டுத் தன்னம்பிக்கையில்லை. தாய்மொழியின் எழில் நலங்களையும் சொற்கவை பொருட் சுவைகளையும் காண்பதற்குரிய தமிழறிவில்லை. ஆதலால் புதுக்கருத்துக்களைப் பேசுதற்குச் சொல்லில்லை எனவும் எழுதுதற்கு எழுத்தில்லை எனவும் பழிதூற்றி அயல்

மொழிகட்கு அடிமைகளாய் இருக்கின்றனர்'' என்று வருந்திக் கூறினார் (செ. செ. 12:1933-34). 1991-ஆம் ஆண்டாகிய இன்றுவரை இந்நிலையில் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளதா?

விடுதலைக்கு முன்னரே உசுமானியாப் பல்கலைக்கழகம் செய்த துணிவு மிக்க செய்கையை விடுதலைப்போரில் வெற்றி கண்ட வீரர்கள் ஆட்சியும் செய்யவில்லை! 'தமிழுக்கே எங்கள் வாழ்வு' என்று பறையறைந்து அரசைப் பற்றியவர்கள் ஆட்சியிலும் ஒன்றும் ஆகவில்லை! நாங்களே உண்மையில் 'எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ்' என்பதை ஆக்குவோம் என்று ஆட்சியைப் பற்றியவர்கள் ஆளுகையிலும் ஒன்றும் நிகழ்ந்து விடவில்லை. 'மீண்டும் வென்றேம் அரசு கொண்டேம்' என்பவர்கள் ஆட்சியிலும் அசைவு தானும் இல்லை! இன்னும் என்றுதான் விடிவு வருமோ? ஆனால் விளங்குவதென்ன?

'வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்'' என்ற தமிழ்விற்று நவாபு மாடியார் சங்கு பகதூர்க்குக் கிளர்ந்து வென்றெடுத்தமை போலத் தமிழ் மண்ணில் விற்றுடைய ஒருவேந்தரோ ஆட்சியரோ துணைவேந்தரோ இதுகாறும் தோன்றினர் அல்லர் என்பது வரலாறு காட்டும் வரலாறாகும் என்பதை விளங்குகின்றது.

தனித்தமிழ் உணர்வு, பக்கம் விரிந்து பண்ணை திரண்டது பற்றிப் பார்த்தோம். அப்பண்ணையில் கிளர்ந்த கதிர்மணிகளுள் ஒரு மாமணியைக் காண்போம்.

16. ஒரு மாமணி

பாவாணர்:

ஒரு மாமணி என்பது இளங்கோவடிகளார் கொடை, “ஒரு மாமணியாய் உலகுக்கோங்கிய திருமாமணி” எனக் கண்ணகியாரைக் குறிப்பார். இவண் நாம் ஒருமாமணி எனக் குறிப்பது மொழி ஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணரையே ஆகும் (1902-1981). பண்ணை திரண்ட தனித்தமிழ் நென் மணிகளுள் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாப் பணியாற்றிய ஒரு மாமணி அவரே என்பது அவர் இயற்றிய தனித்தமிழ் நூற்பட்டிகையையும் உலகத் தமிழ்க் கழகம் என்னும் உணர்வு மிக்க அமைப்பையும் நோக்கிய அளவால் புரியும். பாவாணர்க்குத் தனித் தமிழ்ப் பற்றுமை எதனால் உண்டயது?

தனித்தமிழ் உணர்வு

பள்ளியிறுதி (School Final) இடைநடுவு (Inter mediate) கலையிளைஞர் (B. A.) முதலிய பல்வகைத் தேர்வு (பரீட்சை) கட்டும் உரிய தமிழ்ச் செய்யுட் பாடங்கட்டு, தொடர்ந்து உரை அச்சிட்டு வரும் சில உரையாசிரியர்கள், தமது வரையிறந்த வடமொழிப் பற்றுக் காரணமாக, தென் சொற்களையெல்லாம் வடசொற்களாகக் காட்டவே இவ்வுரை எழுந்தனவோ என்று தனித்தமிழர் ஐயுறுமாறு, கலை-கலா; ஆவீறு ஐயான வடசொல்; கற்பு-கற்ப என்பன

வடசொல்; சேறு-ஸாரம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. உலகு-லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு: முனிவன்-மோனம் என்னும் வடசொல்லடியாய்ப் பிறந்தது; முகம். வடசொல், காகம்-காக என்னும் வடசொல்; விலங்கு-திரியக்ஸ் என்னும் வடசொல்லின் மொழி பெயர்ப்பு - எனப் பல தூய தென்சொற்களையும் வடசொற்களாகத் தமது உரைகளில் காட்டி வருவது பத்தாண்டுகட்குமுன் என்கவனத்தை இழுத்தது. உடனே அச்சொற்களை ஆராயத் தொடங்கினேன்.

அவற்றின் வேர்களையும் வேர்ப் பொருள்களையும் ஆராய்ந்தபோது அவை யாவும் தென்சொல் என்றே பட்டன. அவற்றை முதலாவது வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்கும் பொதுச் சொற்களாகவும் போலிச் பொதுச் சொற்களாகவும் கொண்டு, இவ்வுண்மையை வேறொரு மொழியினின்றும் ஒருபோகு முறையான் உணர்த்துமாறு ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழுக்குமுள்ள பொதுச் சொற்களை ஆராயத் தொடங்கினேன்.

சேம்பர்ஸ் (chambers), ஸ்கீற்று (Skeat) என்பவர்களின் ஆங்கிலச் சொல்லியலகராதி (Etymological Dictionary) களைப் பார்த்தபோது, ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவான பல ஆங்கிலச் சொற்கள் அகப்பட்டதுடன் அவற்றின் வாயிலாகவே, அவற்றின் மூலமாகவோ இனமாகவோ உள்ள சில இலத்தீன் (Latin), கிரேக்கு (Greek)ச் சொற்களும் அகப்பட்டன. பின்பு இலத்தீன், கிரேக்கு அகராதிகளைத் துருவினேன். வேறு சில சொற்களும் எனக்குத் துணையாயின. அவற்றுள் navis (நாவாய்), amor (அமர்-அன்புகூர்) முதலிய இலத்தீன் சொற்களும் Telos (தொலை-தூரம்) Palios (பழைய) முதலிய கிரேக்குச் சொற்களும் எனக்குப் பெரிதும் வியப்பை ஊட்டின. இவற்றுடன், தமிழ் இந்திய-ஐரோப்பிய மூல மொழிக்கு மிக நெருங்கியது என்று கால்டுவெல் (Caldwell) கூறியிருப்பதையும், அவரும் குண்டட்டும் (Gundert) வட

மொழியிலுள்ள திராவிடச் சொற்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டியிருப்பதையும், பண்டைத் தமிழகம் தென் பெருங்கடலில் அமிழ்ந்துபோன குமரி நாடென்றும், அந்நாட்டிலேயே தமிழர் தலைசிறந்த நாகரீகத்தை அடைந்திருந்தனர் என்று தமிழ்த் தொன்னூல்கள் கூறுவதையும், மாந்தன் முதல் முதல் தோன்றினது இலமுரியா (Lemuria. குமரிநாடு) என்று வியன் புலவர் ஹெக்கேல் (Haeckel) கூறியிருப்பதையும், தமிழ் உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் எளிய ஒலிகளைக் கொண்டு இயற்கைத் தன்மையுள்ளதாய், அதன் சில பல சொற்கள் பலமொழிகளிலும் கலந்து கிடப்பதையும் சேர நோக்கினபோது, தமிழின் தொன்மை, முன்மை, தாய்மை முதலிய தனிப்பண்புகள் புலனாயின. பின்பு மொழிநூல் துறையில் ஆழ இறங்கினேன்'' என்று தாம் இயற்றிய ஒப்பியன் மொழிநூல் முகவுரைக்கண்வரைகின்றனர். இந்நூல் 1940 இல் வெளிவந்தது. அதற்குப் பத்து ஆண்டுகளின் முன்னரே (1930) இவ்வாய்வில் தலைப்பட்டு வளர்ச்சியுற்றார் பாவாணர் என்பது 'பத்தாண்டு களுக்கு முன் என் கவனத்தை ஈர்த்தது' என்னும் இப்பகுதியில் அமைந்த குறிப்பால் புலப்படும்.

மொழியாராய்ச்சி :

1931 ஆம் ஆண்டில் மொழியாராய்ச்சி (Comparative philology) எழுதினார் பாவாணர் (செந். செல். 9:6). அதில் "எல்லாக் கிளைக்கும் மூலமான ஓர் அடிமரம் இருப்பது போல, எல்லா மொழிகட்கும் மூலமான ஒரு தாய் மொழியும் இருத்தல் வேண்டும். உலகத்திலுள்ள மக்களெல்லாம் ஒருதாய் வழியினராதலின் அவர் வழங்கும் மொழிகளும் ஒரு தாய் வயிற்று வழியில் ஆதல் வேண்டும்" என்கிறார். தமிழ்ச் சொற்கள் ஆங்கிலம் கிரேக்கு இலத்தீன் ஆகிய மும் மொழிகளிலும் ஆயிரக் கணக்கில் சென்று வழங்குகின்றன என்றும் கூறுகிறார்.

அடுத்த இதழிலேயே (செந். செல். 9:7) 'வடமொழிச் சென்ற தென் சொற்கள்' என்னும் விரிகட்டுரை ஒன்றை

வரைந்தார். அப்பொழுதே 'முதல் தாய்மொழி' என்னும் நூலை எழுதியிருந்தார் அல்லது திட்டப்படுத்தியிருந்தார் என்பது அக்கட்டுரையால் வெளிப்படுகின்றது.

'வடமொழிச் சென்ற தென் சொற்கள்' என்னும் அக்கட்டுரையில் சமயம், வானநூல், நிலநூல், இலக்கணம், இசை, நாடகம், சினை வடிவு, திசை, எண், பல்வகை என எடுத்துக்காட்டி விளக்கும் பாவாணர், "வடநூலார் தமிழ்ச் சொற்களைக் கடன் கொண்டபின் அவற்றைத் தமிழ் வடிவிலே வைத்திருப்பதில்லை. உடனே உருத்தெரியாது மாற்றிவிடுவர். மறைக்காடு, பழமலை போன்ற இடப்பெயர்களைக்கூட சுவதாரண்யம், விருத்தாசலம் என்று மொழி பெயர்ப்பாராயின் வேறு என் சொல்வது? இவ்வாறு எத்தனையோ தென் சொற்கள் வடமொழிச் சென்று வாகுகராய் வழங்குகின்றன. அதை நளராகும் காலமும் நண்ணும்" என்கிறார். நளனாக இருந்தவன் தன் வடிவு மாறியபின், வாகுகள் என்னும் பெயர் பூண்டு தேரோட்டியாக இருந்தான். பின்னே பழைய உரு எய்திய நிலையில் மீளவும் நளன் எனப்பெற்றான் என்பது நடைத, நளவெண்பாச் செய்தி.

மெய்ப்பிப்பு :

'தொல்காப்பியச் சூத்திரக் குறிப்புரை' என்னும் கட்டுரைத் தொடரை எழுதும் பாவாணர் (செந். செல். 9; 476; 506;) 'வடசொல்லாகாத் தென் சொற்கள்' பற்றியும் வரைந்தார் :

"ஐயன் தந்தையைக் குறிக்கும் தமிழ்முறைப்பெயர்: ஆரசன், ஆசிரியன், தந்தை, அண்ணன் என்னும் நாற்குரவரையும் கடவுளையும் அந்தணனையும் முனிவனையும் பெரியோனையும் பொதுவாய் உணர்த்துவது ஆரியன் என்பதன் சிதைவன்று; பெண்பால் ஐயை"

ஐயன் என்பது குறித்து இவ்வாறு உரைக்கும் பாவாணர் ஆசிரியன், அந்தணன், இராவணன், கும்பகன்னன், இராசி

கதன் என்பவற்றையும் விரித்துரைத்து, “இங்ஙனமே, ஏனையவும். இவற்றின் விரிவை எல்லாம் முதற்றாய் மொழியில் கண்டு கொள்க” என்கிறார். ஆனால், முதற்றாய் மொழி’ 1953 ஆம் ஆண்டுதான் முதற்பதிப்புப் பெற்றது. ‘ஒப்பியன் மொழி நூல்’ 1940 ஆம் ஆண்டிலேயே வெளிவந்துவிட்டது.

“ஆரியம் (Aryan), சேமயம் (Semitic), துரேனியம் (Turanian) என்னும் அம் மூன்றும் ஒரு மூலத்தினின்றும் கவைத்திருக்க வேண்டும் என்று சென்ற நூற்றாண்டிலேயே மாக்ஸ் முல்லர் (Max Muller) திட்டமாய்க் கூறிவிட்டார். அம்மூலத்திற்குத் திராவிடம் மிக நெருங்கிய தென்று கால்டுவெல் கூறியுள்ளனர். இக்கூற்றை என்னால் இயன்ற வரை முயன்று மெய்ப்பித்திருக்கிறேன்” என ஒப்பியன் மொழிநூல் முகவுரையில் பாவாணர் வரைந்துள்ளார்.

அந்நூலில் உலக முதன் மொழிக் கொள்கையை விரிவாக ஆயும் பாவாணர், தமிழ் உலக முதற் பெருமொழியாய் இருக்கலாம் என்பதற்குப் பதினைந்து காரணங்கள் காட்டுகிறார். தமிழொடு பிறமொழிகள் ஒவ்வாமைக்குக் காரணங்கள், வடமொழி உலக முதன்மொழி ஆக முடியாமை என்பவற்றையும் ஆய்ந்துரைக்கிறார் (353-365). ஒப்பியன் மொழி நூல் வெளிவந்த நான்கு ஆண்டுகளின் பின் (1944) ‘திரவிடத்தாய்’ என்னும் பாவாணரின் நூல் வெளிவந்தது. தமிழ் திரவிட மொழியின் தாய் என்பதை நிலைநாட்ட எழுந்த நூலாகும் இது. இதில் மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு ஆகிய மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள நெருக்கம் விரிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

1953இல் ‘முதல் தாய் மொழி’யும், 1966இல் ‘The Primary Classical Language of the world’ என்னும் நூலும் வெளிவந்தன. உலக முதன்மொழி தமிழே என்பதை நிலைநாட்டும் நூல்கள் இவை,

வரலாற்று நூல்கள் :

தமிழ் வரலாறு, வடமொழி வரலாறு என்னும் இரண்டு நூல்களும் 1967இல் வெளிவந்தன.

இயனிலைப்படலம், திரிநிலைப் படலம், சிதைநிலைப் படலம், மறைநிலைப் படலம், கிளர்நிலைப் படலம் வருநிலைப்படலம் என்னும் ஆறு பகுதிகளைக் கொண்டது தமிழ் வரலாறு.

'ஆரிய மொழிக்கு மூலமாய் ஆமைந்தது தமிழ்' என்பதனை நிலைநாட்டும் நூல் வடமொழி வரலாறு ஆகும். மொழியதிகாரம், இலக்கணவதிகாரம், இலக்கிய அதிகாரம் என்னும் மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்டது.

தென்மொழி இதழில் வெளிவந்த 'தமிழ் கடன் கொண்டு தழைக்குமா? என்னும் கட்டுரை (1959) தனி நூலாக்கப் பெற்றது (1969). அது, தனித் தமிழின் இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தும். அது, 'தமிழ் கடன் கொண்டால் தளர்ச்சியுறும்' என்பதைத் தெளிவாக்குவது.

வேர்ச்சொல் :

வேர்ச் சொற்கட்டுரைகள், தமிழின் தலைமையை நாட்டும் தனிச் சொற்கள் என்னும் இரண்டு தொடர்களும் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் வெளிவந்தவை (சிலம்பு : 48-52). முன்னது 1973இல் நூல் வடிவம் பெற்றது.

இங்குக் குறிக்கப்பட்ட நூல்கள் அனைத்தும் தனித் தமிழ் இயக்கம், வளர்ச்சி, ஆக்கம் இன்னவை பற்றிய நூல்களாகும். பாவாணரின் மற்றை நூல்களும் தனித்தமிழில் இயற்றப்பட்டனவும், தனித்தமிழ்க் கொள்கைகளுக்கு அரணாவனவுமாம்.

தனித்திறவோர் :

தனித் தமிழுக்கென்றே தம் முழுதுறு வாழ்வையும் ஆக்கியவர் பாவாணர், தனித் தமிழ் இயக்கம் தோற்று

வித்த அடிகளாரும் தனித்தமிழில் நூல்களை இயற்றி வழி காட்டினார் எனினும், அவர் பணியில் செம்பாதிக்கு மேலாகவே சிவனியப்பணிக் குச் செலவாயிற்று. இதனை, “எம்முடைய இளந்தைக் காலத்திலே தலைமைக் கண்காணியார் தவத்திரு திரஞ்சு (Trench) எழுதிய ‘சொல்லாராய்ச்சி,’ பேராசிரியர் மாக்கமுலர் எழுதிய ‘ஓப்பியல் மொழி நூல்’ முதலிய ஆங்கில நூல்களை யாமே பெரு விருப்புடன் படித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அந்த முறையில் தமிழ்ச் சொற்களை ஆராய வேண்டும் என்று விரும்பினேம். தமிழ்ப் பேரறிஞர்கட்குப் புலப்படாமல் மறைந்து கிடந்த விரிவாகவும் வியப்பாகவும் உள்ள தமிழ் மொழியறிவுப் பரப்பு பண்டாரகர் கால்டுவெல் எழுதிய திரவிட மொழிகளின் ஓப்பியல் ஆய்வு நூலால் புலப்படலாயிற்று. எனினும், பண்டாரகர் கால்டுவெல் அறியப்படாத வட்டாரத்தில் செய்ததொரு முயற்சியாதலால் தமிழ்ச் சொற்களையெல்லாம் விடாமல் நிறைவாக எடுத்தாராய்ந்துள்ளார் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. இதுவே, மொழியியலை ஆராயவேண்டும் என்று எம்மைத் தூண்டியது.

எனவே ஞானசாகரம் (அறிவுக்கடல்) என்னும் எம்முடைய இதழின் முதல் தொகுதியில் அத்துறையில் ஒன்றிரண்டு கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டோம். ஆனால் அப்போது சமயம் மெய்ப்பொருளியல் இலக்கிய வரலாறு ஆகிய துறைகளில் எம்முடைய முழுக் கவனத்தையும் செலுத்த வேண்டி ஏற்பட்டமையால் மொழியாராய்ச்சித் துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபடக் கூடவில்லை. ஆயினும் தகுதியுடைய அறிஞர் யாராவது இத்துறையில் ஆராய்வதற்கு முன்வரக் கூடுமா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேம். அப்போது யாழ்ப்பாணம் திருத்தந்தை ஞானப்பிரகாசர் தாம் எழுதிய மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூலை எமக்கு அனுப்பி வைத்தார். அது ஓரளவு எமக்கு மனநிறைவு அளித்தது. எனினும் மொழியியல் ஆராய்ச்சித்துறையிலும் விரிவும் ஆழமுமுடையதாதலால் பழந்தமிழ் இலக்

கியங்களைக் கற்று அவற்றைக் கொண்டு நன்கு புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மேலும் மொழியியல் ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிவருதல் வேண்டும் என்று கருதினேம். அந்த நேரத்தில் திரு. தேவநேயனார் யாம் எதிர்பார்த்ததை ஏறத்தாழ முற்றும் நிறைவேற்றியது கண்டு பெரு மகிழ்வுற்றேம். அத்துறையில் அவர் மிகவும் உழைப்பெடுத்து ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பவற்றைத் தமிழறிஞர் நன்றாக நம்பலாம்.

சொல்லாராய்ச்சித் துறையில் திரு. தேவநேயனார் ஒப்பற்ற தனித் திறமையுடையவர் என்றும், அவர்க்கு ஒப்பாக இருப்பவர் அருமையாகும் என்றும் யாம் உண்மையாகவே கருதுகிறேம் என்று அடிகளார் 1949-இல் பாவாணர்க்கு வழங்கிய நற்சான்றிதழில் எழுதியுள்ள எழுத்துகளாலே தெரியலாம். கால்டுவெலார் ஆய்வு, ஞானப்பிரகாசர் ஆய்வு, தம் முயற்சி, தேவநேயர் பணி ஆகியவற்றைத் திரட்டித்தந்த இச்சான்றில், தாம் முழுமையாக இவ்வாய்வில் ஈடுபட இயலாச் சூழலையும் தெளிவிக்கிறார். ஆதலால் தனித் தமிழ்த் தந்தையார் இத்துறையில் 'ஒப்பாக இருப்பவர் அரியர்' என்ற சான்றுரை நூற்றுக்கு நூறு மெய்யுரை என்பதைப் பாவாணர் நூலாக்கங்களும் தொண்டும் நிலைப்படுத்துகின்றன.

திரவிட மொழியாய்வுத் துறை:

1956-இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் திரவிடமொழியாராய்ச்சித் துறை ஒன்று உருவாயிற்று. அதில் தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகராதித் தொகுப்பு முதற்கண் மேற்கொள்ளப்படும் என்றும், முதற்கண் அப்பணிக்குத் துணைப் பேராசிரியர் ஒருவர் அமர்த்தம் பெறுவார் என்றும் செய்தித் தாளில் விளம்பரம் வந்தது. 'தமிழ் வேர்ச் சொல் அகரமுதலி என்னையன்றி வேறெவரும் தொகுக்க முடியாது' என்னும் தேர்ந்த முடிவு கொண்ட பாவாணர், அதற்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். 12-7-56-இல் அவ்வமர்த்தமும் பெற்றார்,

பணியிற் சேர்ந்த இரு திங்களின் பின் 12-9-56-இல் பாவாணர் பணியை மேற்பார்வையிடுதற்கு ஒரு திறவோர் குழு அமைக்கப்படும் என்றும், அக்குழுவினர் இவர் எனவும் துணைக் கண்காணகரிடமிருந்து குறிப்பு வந்தது. இந்நிலையில் 8-4-57-இல் திரவிடமொழி நூல் துறைத் தொடக்கக் கூட்டம் நிகழ்ந்தது. அக்கூட்டத்தின் தலைமையுரையாற்றியவர் குழுத்தலைவராக அமர்த்தம் பெற்றிருந்த மேற்கு வங்கச் சட்டமன்றத் தலைவர் பண்டாரகர் சட்டர்சி என்பார். அவர் தம் உரையில், “ஒவ்வொரு நாட்டிலும் நாகரிகம், அந்நாட்டு மொழியொடு தொடர்புள்ளது. இந்திய நாகரிகமெல்லாம் சமற்கிருத இலக்கியத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் இந்திய நாகரிகம் ஆரியரதே” என்றார்.

அக்குழுவில் அறிக்கை படித்த பாவாணர், “இந்திய நாகரிகமெல்லாம் முதன் முதலில் தமிழிலக்கியத்திலேயே எழுதப்பட்டிருந்தது. அவ்விலக்கியம் முழுதும் இறந்து பட்டபின் அதன் மொழிபெயர்ப்பான சமற்கிருத இலக்கியமே மூலம் போல் காட்சியளிக்கின்றது. ஒரு புகை வண்டி வழிப்போக்கன் கையிற் சீட்டில்லாவிடின், அம்மட்டிலேயே அவன் சீட்டு வாங்காமல் செல்பவன் என்று முடிவு கொண்டு விடமுடியாது. ஒருகால் சீட்டுத் தவறிப் போயிருக்கலாம். அல்லது அடுத்தவன் திருடியிருப்பான்” என்றாரைத்து அவர் கருத்தை மறுத்தார்.

கூட்டம் முடிந்தபின் சட்டர்சி புன்னகையுடன் “திருவாளர் தேவநேயரீர், நீர் அந்தச் சீட்டைக் காட்டவேண்டும்” என்றார். “நான் சீட்டுக் காட்ட முடியாது, ஆயின் சீட்டு வாங்கியதற்குச் சான்று காட்ட முடியும்” என்றார் பாவாணர். உடனிருந்த பேரா. இரா. பி. சேது, “இனிமேல் அந்தப் புகைவண்டிச் சீட்டுவமையை எங்கும் சொல்லாதீர்” என்று நல்லது சொல்வதுபோல் எச்சரித்தார்.

சொற்பிறப்புகள் முதலி:

பாவாணர் தொகுக்க விருந்த தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலியின் போலிகையாக ஐம்பது சொற்களுக்கு வேரும் வரலாறும் பொருளும் விளக்கமும் வரைந்து வழங்குமாறு பணிக்கப்பட்டிருந்தார். அப்பணி தொடங்கிய வுடனே, தேராதுனில் நடைபெற்ற வேனில் மொழியியற் பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆங்குச் சென்று மீண்டும் வந்தபின் அகரமுதலிப் பணியைத் தொடங்கி ஐம்பது சொற்களை நிறைத்துச் சட்டர்சியார் பார்வைக்கு வைத்தார்.

அவர், “எடுத்த அடியிலேயே, தமிழர் குமரிக் கண்டத் தினின்று வந்தவர் என்னும் உண்மை வரலாற்றுக் கூற்றையும், அச்சன் என்பது அத்தன் என்னும் தென்சொல்லின் திரிபென்னும் சொல் வரலாற்றையும் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தார். ‘நீ தன்னந்தனியாகப் போர் புரிகின்றாய்’ (You are fighting a lonely fight) என்றார்.

குமரிக் கண்டச் சான்றுகளை அடுக்கினார் பாவாணர். மேலும் “அத்தன் அத்தி என்பன முறையே தந்தையையும் தாயையும் குறிக்கும் தென் சொல் என்றும், அவை அச்சன் அச்சி என்று திரியும் என்றும்; தகரம் சகரமாகத் தமிழில் திரிவது இயல்பென்றும்; அப்பன் அம்மை என்பன கண்ணப்பன் கண்ணம்மை என்பவற்றில் வருவதுபோல் அத்தன் அத்தி அச்சன் அச்சி என்னும் தந்தை தாய் பெயரும் ஆண்பால், பெண்பால் ஈறாய் வருமென்றும்; வண்ணாத்தி தட்டாத்தி என்பவற்றில் அத்தி என்பதும், மருத்துவச்சி வேட்டுவச்சி என்பவற்றில் அச்சி என்பதும் பெண்பால் ஈறு என்றும் கூறினார். ‘இது போல் தகரம் சகரமாகத் திரியும் வேறொரு சொல் சொல்க’ என்றார் பர். சட்டர்சி. “நத்து நச்சு என்னும் திரிபைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகர முதலியில் பாவாணர் எடுத்துக் காட்ட அவர் ‘ஒரு மரம் தோப்பாகாது’ (One Swallow Cannot make a

Summer) என்றார். இன்னும் உள்ளது என்று பாவாணர் காட்டப் புகுமுன், “எனக்கு நேரமாயிற்று; எல்லாவற்றையும் பற்றி விரிவாக எழுதி எனக்கு நேரே காளிக்கோட்டத் திற்கு அனுப்பு” என்று சொல்லிச் சென்று விட்டார்.

தமிழாய்வை முடிவு செய்வதற்குத் தமிழைத் தமிழில் படியாமல் ஆங்கிலத்தில் படித்த வடமொழிப் பேராசிரியர் ஒருவர் தலைவர் என்னின் இவ்வாறன்றி எவ்வாறு நடக்கக் கூடும்? பணி நீட்டிப்பு இல்லாமல் முடிந்தது பாவாணர்க்கு.

ஒரு நண்பர் பாவாணரிடம், “ஏனைத் தமிழ்ப் பேராசிரியரெல்லாம் ஆரியத்தோடு ஒத்துப்போகும் பொழுது நீங்கள் மட்டும் ஏன் தனியாக அதை எதிர்க்கிறீர்கள்? நீங்களும் ஒத்துப் போகிறதுதானே! இன்னும் சில்லாண்டு பதவியில் இருக்கலாமே! இந்தக் காலத்தில் வேறெங்கே ஐந்நூறு ரூபா கிடைக்கும்?” என்றாராம். எனினும் பாவாணர் உளம் ஒப்பவில்லை. என்ன தீங்கு நேரினும் உண்மையை எடுத்துச் சொல்வது ஆராய்ச்சியாளன் கடமை என்றும், மிகக் கொடுமையாய் வடமொழிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் தமிழை அதனின்றும் மீட்பதே என் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் என்றும் இதற்காகவே இறைவன் என்னைப் படைத்தான் என்றும் அது நிறைவேறியே தீரும் என்றும் பாவாணர் கூறினார். அண்ணாமலையை விட்டு வெளியேறினார்.

பாவேந்தர்:

1958 - இலேயே பாவேந்தர் பாவாணர் பணிக்கு நேர்ந்துவரும் சிக்கல்களை அறிந்தார். 19-8-58; 26-8-58; 2-9-58; 9-9-58 ஆகிய குயிலிதழ்கள் நான்கிலும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் என்னும் தலைப்பில் ஆசிரிய உரை வரைந்தார். ‘பைந்தமிழ் ஒழிக்கும் பாழுங்கிணறா?’ என்று வினா எழுப்பவும் செய்தார் (26-8-58).

தேவநேயப் பாவாணர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அதற்கெனக் குறிக்கப்பட்ட இடத்தில் அமர்ந்து வேலையையும் தொடங்கினார். அவ்வளவுதான்...!

நீள நீள அஞ்சல்கள் பறந்தன வடநாட்டை நோக்கி!
நீளநீளத் தந்திகள் பறந்தன வடநாட்டை நோக்கி!

போதுமா? தமிழ் நாட்டில் கிடைத்த படித்த அடிமைகளைப் பிடித்துத் துரத்தினார்கள் வடநாட்டை நோக்கி...

கடிந்து எழுதினார்; கண்டித்து எழுதினார். சட்டர்சி கூட்டம் நீக்கப்பட வேண்டும் என்றும் எழுதினார். எப்பயனும் உண்டாகவில்லை. பணி இன்மை இன்மையே ஆயிற்று. ஆனால் பாவாணர் தம் உயிர்ப்பான பணியை நிறுத்திவிட முடியுமா?

“ஓர் உண்மையான ஆராய்ச்சியாளன் ஒருநாளும் ஆராயாதிருக்க முடியாது. அவன் ஆராயாவிடினும் அவன் உள்ளம் ஆராயும். அதற்குக் கணவென்றும் நனவென்றும் ஊண்வேளை என்றும் உறக்க வேளை என்றும் இல்லை” என்பது பாவாணர் உரையே யாகும் (என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை-54)

பாவாணர் தம் மொழி நூல் ஆய்வுக்கு வழிகாட்டியாகக் கொண்ட முதல்வர் கால்டுவெலார். ‘தமிழர் தொன்மையை உலகிற்கு அறிவித்தவர் கால்டுவெல் பெருமகனார்’ என்பார் பாவாணர் (செந்: செல், 55; 145). அதற்காகக் கால்டுவெலார் ஆய்வை முற்றாக ஒப்பினார் அல்லர் பாவாணர். ‘கால்டுவெல் கண்காணியாரின் கடுஞ் சறுக்கல்கள்’ எழுத் தலைப்பிட்டுத் தமிழ் வரலாற்று முன்னுரையில் எழுதினார். அச்சறுக்கல் வகைகள் ஏழனையும் காட்டி அவற்றை நீக்குவது தமிழ் வரலாறும் ஏனைய நூல்களும் என்றும் சுட்டினார். பாவாணர் நூல்களுள் பெரும்பாலான வும் வரையப்பட்டதும் பதிப்பிக்கப்பட்டதும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பணி நீக்கப்பட்டதற்குப் பிற

பட்டனவேயாம். அவர் குறித்த 'உண்மையான ஆராய்ச்சி யாளன்' இயல்புக்கு அவரே சான்றாக நின்றலை இவை வெளிப்படுத்த வல்லன.

அகர முதலி:

1931 இல் வடமொழிச் சென்ற தென் சொற்கள் எனப் பதினான்கு பக்க அளவாக வெளிப்பட்ட ஆய்வு, அதன் பெருக்கால் 1937 இல் 350 பக்க அளவில் வடமொழி வரலாறு என்னும் நூலாகக் கிளர்ந்தது. அந் நூலின் முதலாவதாம் மொழிதிகாரத்தில் 'வடமொழிப் புகுந்த தென் சொற்கள்' என்னும் பட்டியலில் மட்டும் அகர நிரலில் 686 சொற்கள் (அக்கம் [அர்க்க] முதல் வைகை [வேகவதீ] ஈறாக பல்லாயிரம் சொல்விரி விளக்கங்களுடன் தரப்பட்டுள. இவ்வாறு காலந்தொறும் விரிந்ததே வேர்ச் சொற்களின் விரிவிளக்கங்களுமாகும். அதன் ஒரு மொத்தத் திரட்டாகத் திரள இருந்த செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலி அகரத்துடன் நின்றமை ஈடிலா இழப்பெணச் சொல்ல வேண்டுவதில்லையாம்.

மொழிமீட்பர்:

பாவாணர் தனித் தமிழ்ப் பற்றாளர். அதனோடு அவரே கூறுமாப் போலத் "தமிழர் தொன்மையை உலகிற்கு அறிவித்தவர் கால்டுவெல் பெருமகனாரீ; தனித் தமிழ்க்கு வித்திட்டவர் பரிதி மாற் கலைஞர்; செடியாகத் தழைக்கக் செய்தவர் நிறைதமிழ் மலையாம் மறைமலை யடிகள்; நானே மரமாக வளர்த்து வருகிறேன்" என்று மெய்ந்நிலையில் அளந்து அறிவித்தவர். தனித்தமிழ் இயக்கம் உருவாதற்கும், அது, கால் பல கொண்டு ஆலெணப் படர்தற்கும், அரும்பணி செய்தற்கும், உலகத் தமிழ்க் கழகம் என்னும் ஓர் அமைப்புத் தோன்றித் தொண்டு புரிதற்கும் தக்க வழிவகைகளாக — தூண்டல்களாக. அமைந்தவை பாவாணர் தமிழுலகுக்கு வழங்கிய 'கரு' நூல்களே என்பதில் ஒரு கருத்தன்றி இருகருத்தில்லையாம்.

இதனால், பாவாணர் ஆய்வு தமிழறிஞர்களால் முற்றாக ஏற்கப்பட்டது என்றோ அதற்கு அவர்கள் தம்மை ஈகம் செய்ய அணியமாயினர் என்றோ கூறுதற்கு இல்லை. தனித் தமிழ் இயக்கம் கண்ட தவத்திரு அடிகளார்க்கு இருந்த எதிரிடைகளினும் மிகுதியாகவே பாவாணர்க்கு இருந்தமை அண்ணாமலை வெளியேற்றச் செய்தி ஒன்றாலே தெளிவாகி விடுமே.

இனித் தமிழறிஞர் அனைவரும் தனித்தமிழ்க் கொள்கைக்கு முற்றிலும் எதிரிடையாக- முரணாக- இருந்தனரோ எனின் அவ்வாறும் இல்லையாம். பலப்பல பேரறிஞர்கள் தனித்தமிழே எழுதினர்; உரையாடினர்; அதன் வளர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டனர்; பல்வேறு இழப்புகளைத் தாங்கினர்; பாவாணர்க்கும், தனித் தமிழ் அமைப்புக்கும் பக்கத் துணையாக நின்றனர். இவ்வாறு ஆரணாகவும் முரணாகவும் நின்றாரைப் பற்றிய செய்திகள் அடுத்து வருவனவாம்.

17. அரணும் முரணும்

பாவேந்தர்:

பாவாணர்க்குப் பணிச்சிக்கல் எழுந்தபோது கிளர்ந்
தெழுந்து துணை நின்றவர் பாவேந்தர் என்பதை முன்னரே
அறிந்தோமே! அவர் பாவாணர்மேல் மட்டற்ற பற்றாளர்.
ஏன்? தூய தமிழ்த் தொண்டால்! அதனால், பாவாணர்
மேல் ஒரு பதிகமே பாடினார். அதில்,

“தமிழில் தமிழ்சார்ந்த கன்னடந் தெலுங்கில்
அமைகே ரளந்துளுவில் ஆர்வம் - கமழ்கின்ற
ஆங்கிலத்தில் ஏனை அயல்மொழியில் வல்லுநர் எப்
பாங்கிலுளார் பாவாணர் போல்”

என வினா எழுப்பினார்.

“வட மொழியும் இந்தியும் மற்றும் வடக்கில்
படு மொழிகள் என்ற பலவும் — தடவியே
அந்தமிழே ஆதி எனும் தேவ நேயர்தாம்
எந்தமிழர் எல்லார்க்கும் வேந்து”

எனப் பாவாணரைத் தமிழர் வேந்தராக்குகிறா
பாவேந்தர்.

“நாவலந் தீவுக்கு நந்தமிழே தாயென்று
கூவும் அதுவுமோர் குற்றமா? — பாவிக்களே
தேவநே யர்க்குச் செய்யுந்தீமை மசெந்தமிழர்
யாவர்க்கும் செய்வதே யாம்”

எனத் தமிழ்க் கேடரே பாவாணர்க்குக் கேடுசெய்வார்
எனக் காப்புறுதி காட்டுகின்றார். (குயில் 3 ; 10; 23. 8. 60)

12. 1. 1945 இல் பாவேந்தர் வேலூரிக்குச் சென்றி
ருந்தார். அங்கே கல்வி அலுவலர் இளங்கண்ணனார்
அவரைக் கண்டு அளவளாவினார். அப்பொழுது தமிழில்
பிற மொழிக் கலப்புப் பற்றிப் பேச்செழுந்தது. அதைப்
பற்றி இளங்கண்ணர் எழுதுகின்றார்:

“நான் எழுதத் துவக்கிய காலத்தில் எளிய நடையில்
எல்லோருக்கும் புரியக் கூடிய வகையில் வழக்கிலுள்ள
பிறமொழிச் சொற்களையும் சேர்த்து எழுதிவந்தேன்.
அப்படி எழுதுவதனால் தவறில்லை என்று எண்ணி
யிருந்தேன்.

நாளடைவில் தனித் தமிழ் உணர்ச்சி தமிழரிடை ஓங்கி
எழுந்தது. பிற இளம் புலவர்களிடமிருந்து எனக்கு நாள்
தோறும் சராசரி ஐந்து முடங்கல்களேனும் வருவது இது
வரை வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. அம்முடங்கல்களுடன்
அவர்கள் தங்கள் செய்யுட்களையோ, கட்டுரைகளையோ
அனுப்பி என் திருத்தத்தை அல்லது மதிப்புரையை
நாடுவார்கள். அவற்றை நான் பார்வையிட்டு அனுப்புவது
வழக்கம்.

செய்யுள் இயற்றுவதே கடினம். அதிலும் இலக்கணப்
பிழையின்றி எழுதுவது அதனினும் கடினம். ஆக,
பிறமொழிக் கலப்பின்றியும் எழுத வேண்டும் என்று இளம்
புலவர்களை வற்புறுத்தினால் செய்யுள் இயற்றுவதையே
நிறுத்திவிடக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டுவிடின் என் செய்வது?
என்று சிந்தித்து வந்தேன்.

ஆனால், நாளடைவில் எனக்குத் திருத்தத்திற்கோ
மதிப்புரைக்கோ தங்கள் கவிதைகள் கட்டுரைகள் முதலியன
அனுப்பிவைக்கும் இளம் எழுத்தாளர்கள் என்னை ‘என்ன
உங்கள் கவிதைகளில் இன்னும் பிறமொழி விரவி வரக்

காண்கிறோமே! இப்படி நீங்களே இனியும் செய்து வரலாமா? என்ற கேள்வி போடத் தொடங்கி விட்டனர்! அவர்களின் தூய தமிழ் நடையும் புத்துயிர்க் கேள்வியும் என்னை எழுப்பி விட்டன! சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன். தூய தமிழில் எழுதப் பட்ட பாக்களையும் பிறமொழிக் கலப்புக் கவிதைகளையும் பிறரைப் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டேன். ஒரு புதுமையைக் காணலுற்றேன். தனித் தமிழ்க் கவிதைகளைப் பிறர் படித்துக் கேட்கும் பொழுது அவை இனிமை ஊட்டி, உண்மை உணர்ச்சியை எழுப்புகின்றன. கவிதை வேறு, அதைப் படிப்பவர் வேறு, கேட்பவர் வேறு என்ற நிலை படிப்படியாக மறைந்து மூன்றும் ஒன்று, எல்லாம் ஒன்று என்ற ஒப்பற்ற நிலை ஏற்படுகிறது.

ஆனால், பிறமொழி விரவி வரும் கவிதைகளைப் படித்துக் கேட்கும் பொழுது அவ்வளவு இனிமையும் இயற்கை உணர்ச்சியும் ஒருமைப்பாடும் எழவில்லை. கவிதை வேறு படிப்பவர் (பாடுபவர்) வேறு கேட்பவர் வேறு என்ற பிரிந்தநிலை மாறவில்லை. ஏதோ ஒலியெழுந்து பொருள் மட்டும் விளங்குகிறது.

இப்பேருண்மையை நான் உணர்ந்தபின் நானும் தனித் தமிழிலேயே பாக்களை ஆக்கமுனைந்தேன். ஆக்கி வருகின்றேன். இப்பொழுது நூறாயிரக்கணக்கில் கவிதைகள் புனைய நேரிடினும் ஒரு சொல்லேனும் பிறமொழியின்றி இனிய எளிய முறையில் எழுதக்கூடும் என்ற துணிவு—எழுத வேண்டும் என்ற உறுதி ஏற்பட்டு விட்டது. ஆகையினால் தமிழின் பெருமையும் இனிமையும் தனித்தமிழில்தான் காண இடமுண்டு" என்று தெளிவுறுத்தினார் (இளங்கண்ணன் நினைவுகள் 115—6).

“தனித்தியங்கத் தக்கதெனத் தமிழ்ப்பற்றித் தமிழ்ப் புலவர் சாற்றுகின்றார்

இனித்திடும் அவ்விருநூலில் வடமொழியின் வட
எழுத்துக் கொழுங்குதான் ஏன்?
தனித் தமிழில் இந்நாட்டுத் தகைபுதுக் காப்பியம்
நன்னூல் இயற்ற
நினைப்பாரேல் நம்புலவர் நிலவாவோ ஆயிர நூல்
தமிழகத்தே'

எனத் தமிழியக்கத்தில் புலவர்க்கு ஆணையிடுகின்றார்
பாவேந்தர். அவ்விருநூல் என்றவை தொல்காப்பியமும்
நன்னூலும். 'வந்தவர் மொழியா? செந்தமிழ் மொழியா?'
என்னும் தொடர் குயிலில் வந்தமை பலரும் அறிவார்.

பாவேந்தர் பிறந்த மண்ணிலே பிறந்து ஆசிரியர்களை
உருவாக்கும் பேராசிரியராக விளங்கிய சுந்தர சண்முகனார்
1947 ஆம் ஆண்டிலேயே 'தனித்தமிழ்க் கிளர்ச்சி' என்
றொரு செய்யுள் நூல் வெளியிட்டமை இங்கே இணைத்து
எண்ணத்தக்கதாம்.

கா. அப்பாதுரையார் :

தனித் தமிழ்ப் பேரறிஞருள் ஒருவராக விளங்கியவர்
பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாதுரையார். அவர் எழுதிய
நூல்களுள் ஒன்று வளருந் தமிழ். அதில் வளரும் தமிழ்,
நாட்டுக்கல்வியும் தாய்மொழியும், தமிழியக்கமும் தமிழர்
சமயவாழ்வும், தமிழ்ச் சொற்களும் தமிழ்ப்பண்பாடும், வட
சொற்களென மயங்க இடந்தரும் தமிழ்ச் சொற்கள், உயர்
தனிச் செம்மொழி, உலக மொழிகளுக்குத் தனித்தமிழ்
காட்டும் வழி என்னும் கட்டுரைகள் தனித்தமிழ்க் கருத்துக்
கொண்டனவே. அவர்தம் கடைப்பிடி முழுமையாகத்
தனித் தமிழாகவே இருந்தது என்பதை அவரை அறிந்தார்
அனைவரும் அறிவர்.

“சமஸ்கிருதமரபும் ஆங்கிலமரபும் இந்தி மரபும் தழுவத்
தொடங்கியுள்ள இக்கால ஆதிக்கவாதத் தமிழர், தம்

பிறமொழி சார்ந்த உயர் பதவிக் கோட்டைகளில் இருந்து கொண்டு பிறமொழி தழுவுதலும் பிறமொழிச் சொற்கள் கலத்தலும் இன்றியமையாதன என்ற தம் வயிற்றுப் பிழைப்புக் கொள்கைக்கு ஆதரவும் திருத்தமும் தேடுகின்றனர். கலப்பின் அளவும் தழுவல் அளவும் தமிழின் தனிப் பண்பினைக் கெடுக்கும் அளவில் செல்லக்கூடாது, செல்லவில்லை என்று காட்டி அவர்கள் சிறிது மகிழ்வும் எய்துகின்றனர்" எனக் கலப்பாளரை இணங் காட்டுகிறார் (7).

தமிழில் வடசொற்களையும் வடவர் பண்புகளையும் கருத்துக்களையும் தேடித் துருவித் தொகுப்பதில் சளைக்காத அறிஞர் பலர், வடமொழியில் உள்ள தமிழ்ச் சொற்கள் கருத்துகள் பண்புகள் ஆகியவற்றைத் தேடி எண்ணுவதும் கூட இல்லை மேலை நாட்டறிஞர் அல்லது வடநாட்டறிஞர் அவற்றைத் தேடி அறிவித்தால் கூட அன்னத்தின் இறகுகளில் அல்லது தாமரை இலையில் பட்ட நீரால் அவை ஈரமடையாதது போல, அவர்கள் கருத்தையும் செயலையும் அது சற்றும் தாக்காமல் புறக்கணித்துத் தள்ளப்படுகிறது" என ஒரு சார் கண்ணைத் திறந்து பார்த்துப் பார்த்துக் கூறும் அறிஞர், ஒருசார் கேளாச் செவியராக முனைந்து இருந்து கொள்வதை நன்றாக நாடி பிடித்துக் காட்டுகிறார் (80).

"மேல் நாட்டாரது பகலொளி கதிர் எரிக்கும் இந்நாட்களில் இப்பழம் பாடைக் கருத்துக்கள் பட்டப்பகல் நிலவு போல் பொலிவிழந்து போயின. ஆயினும், சூரபன்மன் திருவுருக்கள்போல் அவை பல்வேறு உருவில் வந்து நம்மை மருட்டுவது உண்டு" என்றும் விழிப்புறுத்துகிறார் (80).

"தனித்தமிழ் இயக்கத் தந்தை மறைமலையடிகளாரை நெஞ்சாரப் பலபடப் பாராட்டும் பன்மொழிப் புலவர், "அவர் வாழ்நாளில் தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் அவர் கண்ட வெற்றி அதன் ஓர் அடிப்படைப் படி மட்டுமே. அது இன்னும் வளர்ந்து வருகிற—என்றும் இடையறாது வளர்ந்து

வளந்தர இருக்கிற—ஒரு பெருந் தேசியப் பேருலக மலர்ச்சி இயக்கம் ஆகும்” என்கிறார் (166).

“தனித் தமிழ் இயக்கம் மொழி இலக்கியம் ஆகிய வற்றை மட்டும் வளப்படுத்துவதன்று; தமிழர் கலை, இயல், வாழ்வு, சமயம், அரசியல், அறிவு, உணர்வு, செயல், பண்பு, பண்பாடு, நாகரீகம், மரபு ஆகிய எல்லாவற்றின் மீதும் படர்ந்து முழு இனவளம் தேசியவளம் நல்கி இன்னும் நல்க இருப்பதாகும். ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் காலத்திலே அது மொழியில் வேரூன்றித் தொடங்கிற்று; மற்றத் திசைகளில் தமிழரும் அறியாமல் அவர் காலத்திலிருந்து இயல்பாகச் செயலாற்றத் தொடங்கியுள்ளது” எனத் தனித் தமிழியக்க விரிவாக்கம் இன்னதெனக் குறிப்பிடுகிறார். இப்பார்வை மிகமிகக் கூர்த்த பார்வையாகும் (167).

“தனித் தமிழ்க் கோட்பாடு தமிழ் மட்டும் வாழ்வதற் குரிய கோட்பாடன்று. அதைப் பின்பற்றிய எந்த மனித இன மொழியும் மனித இனத்தின் ஆழ்ந்த இனத்தடம் அளாவி நிற்பதுடன் அதன் வருங்கால வாழ்வுடனும் நீடித்து வாழ்ந்து வளம் பெற்றுத் தமிழைப் போலவே சாவா மூவாப் பொங்கல் மொழியாக வாழும் என்பது உறுதி” என்கிறார் (181)

“தனித் தமிழ்ப் பண்பு பேணும் மொழிகளில் மட்டுமே வேர்ச் சொற்கள் சாவாமல் பாதுகாக்கப்படும்” என்பதையும் வலியுறுத்துகிறார் (183)

“தூய் மொழிப் பண்பைத் தமிழர் தம் மொழியில் வளர்ப்பதுடன் சூழ்திசை உலக மொழிகளில் எல்லாம் வளர்த்தால் ‘சோலையிடையே வளரும் பசுஞ்சோலையாக, ஆழ்ந்த அடித்தளமுடைய கல்வீடுகளின் நடுவே ஆமைந்த ஆழ்ந்த அடித்தளம் வாய்ந்த உலகக் கலைமாடமாக, வெல்லத்தின் கட்டியுள் வைத்த கற்கண்டாக, பூமணத்தி

டைப் பொலியும் பொங்கு தாமரையாகத் தமிழும் தமிழினமும் வாழ்ந்து உலகில் வளர்கலை பரப்பி மாண்பு பெறும்'' என வானாரீந்த வளத்தை வைப்பாக வைக்கிறார்.

சி. இலக்குவனார்:

தனித் தமிழ்ப் பற்றுமையில் ஊறி அத்தொண்டில் தம்மை முற்றாக அவமத்துக்கொண்டவர் பேராசிரியர் சி. இலக்குவனார். 'லக்ஷ்மணன்' என்ற தம் பெயரை 'இலக்குவன்' எனத் தமிழியல்புக்கு ஏற்ப மாற்றிக்கொண்டவர் அவர். 'தமிழ்க் காப்புக் கழகம்' என்றோர் அமைப்பை ஏற்படுத்தியும் 'குறள் நெறி' என்றோர் இதழை நடத்தியும் தனித் தமிழ்த் தொண்டு செய்தவர். தமிழ்ப் பயிற்று மொழி நடைத் திட்டத்தை மேற்கொண்டமை யாலும் தமிழ்க் காப்புத் தொண்டாலும் பதவிப் பறிப்பும் சிறை ஒறுப்பும் பெற்றவர். அவரியற்றிய பழந்தமிழ் என்னும் நூலில் தமிழ் மறுமலர்ச்சி என்னும் பகுதியில் எழுதுகின்றார் (249-250).

''சங்கு இன்று தமிழ் வளர்ச்சி பற்றியும் பிறசொல் கலப்பினால் வரும் நன்மை பற்றியும் உரைப்போர் பலர்க்கு ஆங்கிலமொழி வரலாறும் தமிழ்மொழி வரலாறும் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் 'பிறமொழிக் கலப்பால் தான் மொழிவளரும்; அஃதே உண்மை மறுமலர்ச்சி' என்று உரையார். மொழியானது சிறப்புற, மொழிக்கிரியோர் சிறப்புற வேண்டும். முந்நூறு ஆண்டுகட்குமுன் ஆங்கிலம் உலகப் பொது மொழியாகும் என்று ஆங்கிலேயரே எண்ணிலர். ஆனால் ஆங்கிலம் இன்று அந்நிலையை அடைந்துள்ளது. அந்நிலையை அம்மொழி அடைந்தது ஆங்கிலேயரால்தான். அவர்கள் ஆட்சித் துறையிலும் அறிவியல் பகுதியிலும் திரைகடல் தாண்டி வாணிகம் செய்தனிலும் நாட்டுப்பற்று, உரிமைப்பற்று, மொழிப்பற்று முதலியவற்றிலும் சிறந்து விளங்கிய மையால்தான்

ஆங்கிலம் சிறப்படைய இயன்றது. ஆதலின், தமிழர்களும் பலவகைகளிலும் சிறந்தால்தான் தமிழ்மொழி சிறப்படைய இயலும். தமிழர்கள் தாம் சிறப்படைய முயல்வதோடு தம்மொழி பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முயலுதல் வேண்டும்'' என்பது அது. எத்துறையில் உள்ளவர்களும் தம் கருத்து அறிவிக்கும் கருவி தமிழே என்று கொள்ளுதல் வேண்டும். 'தமிழில் முடியாதது தமிழால் முடியாதது யாதும் இன்று' என்ற துணிவு பிறத்தல் வேண்டும். உரையாடும் போதும் எழுதும் போதும் திருத்தமாக இனிய தமிழைப் பயன்படுத்துவோம் என்று உறுதிக்கொள்ளல் வேண்டும்'' என்று மேலும் கூறுகிறார் (252).

- இருக்குவேதத்திலும் பிராமணங்களிலும் பயின்றுள்ள தமிழ்ச் சொற்களை எடுக்காட்டுகிறார் பேராசிரியர் (176). அறிஞர் வையாபுரியின் ஆய்வுப் போக்கை விரித்துரைக்கும் பேராசிரியர், 'அரிசி என்னும் தூய தமிழ்ச் சொல் 'விரீகி' என்னும் ஆரிய மொழியில் இருந்து தோன்றியதென அவர் கூறுவதில் இருந்து அவருடைய ஆராய்ச்சியின் போக்கு எத்தகையது எனத் தெள்ளிதல் புலப்படும். அவர் ஆராய்ச்சியை புறத்தே தள்ளுதலே ஆராய்ச்சியாளர் கடனாம்'' (173)

"நல்ல தமிழில் எழுத, நல்ல தமிழில் பேச, நல்லதமிழ் நடைமுறைகளை நாடெங்கும் பரப்ப, நற்றமிழ் நடைமுறைக்கு ஊறுவிளைப்பவற்றைத் தடுக்க கிளரிந்தது தமிழ்க் காப்புக் கழகம்'' என்னும் 'காப்புக்கழக நோக்க அறிக்கை, அதன் தொண்டு, தனித் தமிழ்த் தொண்டாதலை நன்கு விளக்கும்.

வ. சுப. மாணிக்கனார்

இப்பகுதியில் இன்னொரு பெருமகனாரைச் சுட்டி, அவர்தம் தனித் தமிழாக்கக் கருத்துகளை அறியும் அளவில் 'அரண்' பகுதியை நிறைவிடுகலாம்,

அப்பெருமகனாரீ தமிழ்மொழிக் காவலில் நன்கணம் ஊன்றி நின்று, ஒலியில்லாமல் தனித் தமிழ்த் தொண்டாற்றியும், தனித்தமிழ்ச் சொல்லாக்கம் ஒரு தனி நூலாகும் அளவுக்குப் படைத்தும் விளங்கிய மூதறிஞர் செம்மல்வ. சுப. மாணிக்கனாரீ ஆவர். 'மறைமலையடிகள் நூற்றாண்டு விழா மலரில் இவர் வரைந்த ஒரு கட்டுரையில் அமைந்துள்ள மணிகள் சிலவற்றை இவண் அகழ்ந்து வைப்போம். தனித்தமிழ்த் தொண்டர்க்கு 'மறைமலையம்' சதென விளக்கிக் காட்டுவன அவை.

தனித்தியங்கும் வன்மையினால் ஒருமொழி பெருமையுடையது என்றோ, அயன்மொழிச் சொற்களின் கலப்பினால் ஒரு மொழி சிறுமைத்து என்றோ புகழ் பழி கூறுவது வேண்டாத தொன்று. 'இம்மொழி தனித்து நடக்கும் இயற்கை சான்றது; அம்மொழி கலந்து செழிக்கும் இயற்கை வாய்ந்தது என இருபாவினையும் அவ்வம்மொழி இயற்கையாகவே கருத வேண்டும்; கருதி அவ்வண்ணம் வளர்க்கவேண்டும். தமிழ், ஞாலத் தொன்மொழியாதலானும் பல மொழிகள் ஞாலத்திடைத் தோன்றுதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே தோன்றி வளர்ந்து இலக்கிய இலக்கணம் கண்ட செம்மொழியாதலானும், ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு மகவு போல் உடன் பயில் மொழி யாது மின்றித் தனித்து ஓடி விளையாடி உரம்பட்ட செல்வ மொழியாதலானும் அதனைத் தன்னியற்கைப்படி வளர்ப்பதுவே நெறி. ஆங்கிலம், இந்தி முதலான பன்மொழிகள் ஏராளமான மொழிகள் வழங்கிய உலகக் காலத்துப் பிறந்தன; கலப்பிற் பிறந்தன; கலப்பிலே வளர்ந்தன; கலப்பிலே வளரும் பெற்றியன. ஆதலின் அன்ன மொழிகளை அவை பிறந்த சூழற்படி வளர்ப்பதுவே நெறி. இவை மொழியியற்கை யாதலின் பெருமை சிறுமை என்ற ஏத்துக்கும் ஏச்சுக்கும் இடம் யாண்டுண்டு?

ஒரு மொழி தனித்தியங்கும் இயல்பிற்று என்று கிளக்கூங்காலை அம்மொழியில் எந்த அயற் சொல்லும் நுழை

யர்து, நுழையக் கூடாது என்பது கருத்தன்று. ஒரு நாடு உரிமைநாடு. விடுதலை பெற்ற தனிநாடு என்றால் பொருள் என்னை கொல்? பிற நாடுகளொடு பொருளியல் தொடர்போ, தூதுத் தொடர்போ, போக்குவரத்துத் தொடர்போ, மக்கள் தொடர்போ இல்லை என்று பொருள் கோடல் உண்டா? இத் தொடர்பெலாம் இருப்பினும் அவற்றின் மேலாண்மை இல்லை, தன் குடிமக்கள் நலனுக்கு உகந்த கொள்கைகளைத் தீர்மானிக்கும் உரிமை தனக்குண்டு என்பதுவே ஒரு நாட்டின் உரிமைக்குச் சான்று. நம் இந்தியப் பெருநாடு பிறநாடுகளின் மேல் மேலாண்மை செலுத்த விரும்பவில்லை; அயல் நாடுகள் தன்மேல் மேலாண்மை செலுத்துவதை விரும்புவதும் இடம் கொடுப்பதும் இல்லை. இந்நிலையைத்தான் அரசியலில் தனித்தியங்கும் உரிமை என்று கொள்கின்றோம். தமிழ் இன்னொரு மொழியை மேலாண்மை செய்ய விரும்பியதில்லை. இராசராசன் கடல் கடந்து ஆட்சி செய்த காலையும் தமிழ் மொழியை மேலாண்மை மொழியாகப் பரப்பவில்லை. என்பதை நினைவு கொள்ளுங்கள். இன்னொரு மொழி தன்னை மேலாண்மை செய்வதைத் தமிழ் என்றும் விரும்பியதில்லை. எஞ்ஞான்றும் விரும்பப் போவதுமில்லை. இது தமிழ் வரலாறு காட்டும் பார்வை.

கறந்த தனிப்பாலைக் காய்ச்சும்போது சிறுதுளி தண்ணீர் ஊற்றுவது கலப்பாகாது. அஃது இயற்கை முறையாகும். காய்ச்சும் அளவுக்கு நீர் ஊற்றாது, பாலைப் பெருக்கும் அளவுக்கு நீரை ஊற்றும்போது, வேண்டாத தண்டிக்கத்தக்க கலப்படம் என்ற பெயர் பெறுகின்றது. 'வானத்தில் இருந்தபோது காரென்று பேர் கொண்டாய், நிலத்தில் விழுந்தபின் நீர் என்று பேர் கொண்டாய், விற்பனை செய்யும் இந்த இடைச்சியர் கைப் புகுந்தபின் மோர் என்று பேர் பெற்று விட்டாயே' என்று ஓர் இடைக் காலப் புலவன் கலப்பின் மிகையை நகையாடப் படிக்கின்றோம். தனித் தமிழில் எழுதுமின், பேசுமின் என எம்

மனோர் வேண்டுங்காலை ஓர் அயற்கிளவி கூடப் புகலாகாது என்று இராவணன் கோட்டைபோல மொழித்தடை செய்வதாகக் கருத்துக் கொண்டால், உண்மையல்லாத அவ் வீம்புக்குத் தெய்வச்சிலையார் உரைப்படிவாய் வாளாதிருப்போம்.

தனித்தமிழ்த் தந்தை மறைமலையடிகளார், 'மொழிகள் ஒன்றோடொன்று கலக்கப் பெறுதற்கு அவற்றை வழங்கும் மக்களின் நாகரிகமே வழியாயிருத்தலால் நாகரிகம் வாய்ந்த எந்த மொழியும் பிறமொழிக் கலப்பில்லாமல் இருத்தல் இயலாது. இது மக்கள் இயற்கையினையும் அவரது வாழ்க்கையின் இயல்புகளையும் அமைதியாக ஆராய்ந்து பாரீப்பவர்க் கல்லாமல் மற்றவர்க்கு ஒரு சிறிதும் விளங்க மாட்டாது. தமிழ் மக்கள் பண்டு தொட்டே நாகரிகத்திற் சிறந்தவராய் இருந்ததனால் அவரொடு பல மொழி பேசும் பல நாட்டவரும் கலந்து பழகவே மற்ற மொழிகளின் சொற்களிற் சில தமிழிலும் காணப்படுவன ஆயின. இங்ஙனம் காணப்படுதல் தமிழ் மொழியின் நாகரிகச் சிறப்பினையும் அதன் வளப்பத்தையும் காட்டுகின்றதே யல்லாமல் அதற்கு அது தாழ்வாதலைக் குறிக்கின்ற தில்லை' என்று தெளிவுபடுத்தியிருப்பதை உரைவேண்டும்.

கறிகு உப்புப்போல, கலவிக்குப் புலவிபோல, கண்ணுக்கு மைபோல, இதழுக்குச் செவ்வைபோல கருத்துக்கு வலுலுட்டும் சில அயன்மைகள் ஒரு மொழியிற் கலப்பதைத் தனித்தமிழ்க் கோளிகள் மறிக்காது என்றும் வரவேற்பரிபாத்தி வாய்க்காலிலும், வாய்க்காற் ஆற்றிலும், ஆறு கடலிலும் கலப்பதுபோல இயற்கை வரவாக ஏற்றுக் கொள்வர். தனித்தமிழ் என்னும்போது இச்சிறு பனிக் கலப்பை உட்கொண்டே சொல்கின்றோம் என்பதை மீண்டும் வற்புறுத்துகின்றேன். ஆதலின் தொல்காப்பியத்தில் சில வடசொல் இல்லையா? சங்கப் பனுவல்களில் சில

வடசொற் கிளவிகள் இல்லையா? என்று காட்டித் தனித் தமிழியக்கத்தைச் சாடுவது பொருந்தாது. 'பொய்யோ எனும் இடையாள்' என்று கம்பர் பெருமான் பாடியாங்கு, 'இல்லையோ' என்று சொல்லுமளவுக்குச் சில வடசொற்கள் உளவேயன்றி அவற்றின் மேலாண்மைப் பரப்பு யாது மில்லை. தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்கள் அயன்மொழி வரவை மறிக்கவில்லை என்பதும் அவ்விருந்தின் வருகைக்குச் செவ்விய நெறிமுறைகளை வகுத்துக் காத்தன என்பதும் நினையத் தகும்.

தமிழ் தனித்தியங்க வல்ல மொழியாண்மை உடையது* அதனைத் தன்னியற்கைப்படி வளர்க்க வேண்டும் என்பதுவே அன்பர்களின் குறிக்கோள். இவ்வெளிய இயல்பான மொழிக் கோளைச் சாதி சமய அரசியல்களோடு பின்னிப் பிறழ்வுணர்தலும் உணர்த்தலும் பண்பாகாது. 'வாழிய செந்தமிழ் வாழ்க நற்றமிழர் வாழிய பாரத மணித்திருநாடு' என்ற பாரதியின் மும்மணிகளை இயல்பாகக் கொள்ளாது ஏனைய மொழிகள் ஆழிய, ஏனையினத்தார் ஆழ்க, ஏனைய நாடுகள் வீழிய என்று எதிர் குதிர்ப்பொருள் கொள்வார் உளரேல், அவரைக் காணின் விலகியோடுவ தல்லது வேறென் செய்வோம்?

தனித்தமிழ் வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை அவ்வளவில் ஆராய வேண்டுமெயன்றி, ஓரினத்தொடும் வடமொழியொடும் நாட்டு அன்பொடும் பொது நோக்கொடும் வைத்துத் திரிபு செய்யலாகாது. தனித்தமிழை ஓர் இயக்கமாக உருவாக்கிய அடிகளாரின் மொழிக் கொள்கையைத் தேர்வுக்குப் படிக்கும் மாணவன் நிலையில் ஆராய்ந்தால் அப்பெருந் தமிழனின் உள்ளம் புலப்படாது. எவ்வினத்துக்கும் எம்மொழிக்கும் இந்திய ஒருமைக்கும் அடிகளார் முரண்பட்ட குறுகிய நெஞ்சினர் அல்லர்.....

தனித் தமிழ்த் தளபதியாம் அடிகளார் வேறு அயன் மொழிகளையெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டு வடமொழி

யொன்றை மட்டுமே மறுக்கிறார் என்று மயங்க வேண்டா. ஆங்கில முதலான பிறமொழிச் சொற்களையும் கடிவதில் அவர் பின்னடையவில்லை. பன்னூறாண்டு ஒன்றிவந்த வடமொழியளவில் சலப்பு நேர்ந்திருந்தால் தனித் தமிழியக்கம் என ஒன்று தோன்றி இவ்வளவு விரைவாக வளர்ந்திராது. அரசியலாலும் கல்வியில் மேலாண்மையாலும் ஆங்கிலமொழிக் கலப்பு மண்டி வந்தமையின் தமிழுக்கு இருந்த கல்விடங்களும் சொல் வழக்குகளும் குறைந்து ஒழிந்தமையின் இவ்வியக்கம் உயிர்ப்பும் உரமும் பெற்றது. இக்கலப்புச் செய்தவர் ஓரினத்தார் அல்லர். தமிழகத்தில் எல்லா இனத்தாரும் கலப்பே பெருமை என்று சூதாடிகள்போல வாய்க்கும் எழுத்துக்கும் வந்தவற்றையெல்லாம் தமிழ் என்ற மொழியின் பேரால் சுமத்தலாயினர். தமிழின் உருவத்திற்கேற்பக் கூடத் திரித்து பிற சொற்களை வழங்காமல், வேற்றொலியும் வேற்றெழுத்தும் படக் கிடந்தாங்கு வழங்கலாயினர். 'வடசொற்களையும் ஆங்கிலச் சொற்களையும் தமிழுக்குப் பொருந்தத் திரிப்படுத்தாமல் இனிய மெல்லிய தமிழ்ச் சொற்களின் இடையே அவற்றை அங்ஙனமே எழுதினால் அவை தமிழின் இனிமையிலும் அருமையிலும் பழகினார்க்கு எவ்வளவு அருவருப்பாய்த் தோன்றுகின்றன' என்று அடிகளார் பெருங்கவல்வுறுவதைப் பார்க்கின்றோம்.

மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழியக்கம் தமிழ்த்தாயின் நெஞ்சு புரையோடாதும் தமிழர் அறைபோகாதும் காத்தது. தமிழின் வயிற்றிலிருந்து முன்பு பல திரவிட மொழிகள் கிளைத்து அதன் பரப்பைச் சுருக்கியது போல, மீண்டும் தமிழகத்துள் ஒரு புதிய திரவிட மொழி பிறந்து தமிழை இன்னும் குன்றிக் குலையாவாறு தடுத்தது. இன்று பாடநூல்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் வடிவாக வருகின்றன. ஒருசார் இளைஞர் கூட்டம் எழுத்தாளர் கூட்டம் குடிநீரைத் தூயநீராகக் காத்தல் போலத் தமிழைத் தூய தமிழாகக் காத்து வருகின்றன, கலப்பு மிகுதியிருந்தாலும் பல

செய்தித் தாள்கள் தமிழ்த்தாய்மையும் முடிந்த அளவு பேணி வருகின்றன. சொற்பொழிவுகள் நல்ல தமிழில் கேட்கப் படுகின்றன. வாழ்த்துக்கள் வரவேற்புக்கள் அழைப்பிதழ்கள் எல்லாம் நல்ல தமிழ்ப் பைங்கூழ்கள் வளரும் பைந்நிலங்களாக மிளிர்கின்றன. இந்நன் மாற்றங்களையெல்லாம் மறைமலையடிகளைப் பெற்ற மையால் தமிழ்த்தாய் பெற்றாள். அத்தவமகன் அடிச்சுவட்டை அன்புச் சுவடாகப் போற்றிப் பாவின் தூய்மை போலத் தமிழின் தூய்மையைக் கடைப்பிடித்து வாழும் இளைய மறைமலையடிகள் இன்று பல்கி வருப. ஆதலின் தமிழ், தனித்தடத்திற் செல்லும் புகைவண்டி போலப் பழைய புதிய தன் சொற்களைக் கொண்டே விரைந்து இயங்கி முன்னேறும் என்று உறுதி கொள்வோம்.

தனித்தமிழியக்கம் தோன்றிய இந்த அரைநூற்றாண்டுக்குப் பின்னும் கூடுதலான மொழிக் கலப்பே தமிழ் வளர்ச்சியென எண்ணி எழுதிக் கொண்டு வரும் எழுத்தாளர்கள் ஒரு பாற்பெருகி வருவதையும் நாம் காணாமல் இல்லை. இவ்வெழுத்தாளர்கள் வடசொற்கலப்பினும் மிகுதியாக ஆங்கிலத்தைத் தொடர் தொடராக ஏன் பக்கம் பக்கமாக மாயமாண் போலத் தமிழ் எழுத்திற்குள் கலக்கின்றனர். முன்பெல்லாம் தமிழ்க்கட்டடத்தில் அயற்செங்கற்கள் இடைமடுத்தன. இப்போது அக்கட்டடத்தின் தளங்களும் சுவர்களும் முகடுகளும் அயல்மொழி உருவமாகவே உள்ளன. அக்கட்டடத்தில் தமிழ் எதுவென்று அறியுமாறில்லை. எதில் எது கலப்பு என்று சொல்லுவதற்கில்லை. பாலில் நீரா? நீரிற் பாலா?

தமிழின் பேரால் எழுதும் இவ்வெழுத்துப் பெருமக்கட்கு மறைமலையடிகளின் வாழ்க்கை காட்டும் ஒரு துணிவுண்டு. அடிகளார் வேதாசலம் என்னும் பேரால் பல ஆண்டுகள் வடமொழி கலந்து கலந்து நூல் எழுதியவர். அறிவுரைக் கொத்து, சிந்தனைக் கட்டுரைகள், குமுதவல்லி நாக

நாட்டரசி, மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்க்கை என்ற அவர் தம் நூல்களின் முதற்பதிப்பெல்லாம் கலப்புத் தமிழில் ஆகியவை. தம் நாற்பதாம் அகவையில் தமிழ் மொழிக்குத் தாம் செய்யும் கேட்டினை உணர்ந்தார். சங்க கால முதல் தமிழியங்கி வந்த தனித்தன்மையை உணர்ந்தார். 'நாமமது' தமிழ்ரெனப் பெற்றிருந்தும் 'தம்மாளை அறியாத சாதியார் உளரே' என்றபடி தமிழின் தூய்மையை அறியாது தமிழ்ப்போலி நூல்களை இயற்றினேனே என்று அவலக் கவலை கையாறு அழுங்கினார். அடிகள் வேற்று மதத்திலிருந்து தம் மதத்திற்கு மீளுவது போல் மொழித் தூய்மையின்மையிலிருந்து மொழித் தூய்மைக்கு மாறினார். மாறி என்ன செய்தார்? எழுத்தாளரும் பெருமக்களே எண்ணுங்கள்! கழுவாய் செய்வார் போல இரண்டாம் பதிப்புக்களில் தம் நூல்களைத் தூய்மைப்படுத்தினார். தமிழ் நூல்கள் என்னும் பெயருக்குத் தகத் தமிழ்ம்மையாக்கினார். இதுவன்றோ வீரம்; இதுவன்றோ புகழ்; இதுவன்றோ மொழிநெறி!" இன்றியமையாப் பொருள் நயம்—தேவை—தெளிவு என்பன கருதிக் கட்டுரையின் செம்பாதிக்கு மேல் இவண் தரப்பட்டதென்க.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தைக் குறுகிய கண் கொண்டு நோக்குவார் கண்களை அகல விரித்துக் காண வேண்டிய செய்திகள் இவை. அவ்வாறே தனித்தமிழ் இயக்க அறிஞர்களும் தொண்டர்களும் அடிகளாரைப் புரிந்து கொண்டு கொள்கை விளக்கம் தெளிந்து கொண்டு கடனாற்றுதற்கு இன்றியமையாததுமாம் என்க. அடிகளார் கொள்கை விளக்கத்தின் நுண்ணிய பகுதியொப்பதாகலின் அதனைப் போலவே இதுவும் இன்றியமையாததாம் என்க. மேலும் அடிகளார்க்குப் பின்னரும் அவ்வியக்க நிலையா தென எண்ணியும், அதன் மேல் வளர்ச்சி கருதியும், வெற்றி நலம் கருதியும் தெளிவித்த தெளிவென்க.

அரண் பகுதியர்க்குச் சான்றாக இப்பெருமக்களைத் தெரிந்து சுட்டியது போலத், தனித் தமிழ் இயக்கத்தின்

முரண் பகுதியராகச் செயல்பட்டாரும் உளரென்பது எவரும் அறிந்ததே. அவருள்ளும் அனைவரும் சுட்டுதல் விரிவஞ்சிச் சிலரைச் சுட்டி அவர் தம் கருத்து வினக்கத் துடன் இப்பகுதியை நிறைத்தல் முறையாம்.

உ. வே. சாமிநாதர்:

பழந்தமிழ் நூல்களுள் பெரும்பாலானவற்றை ஆய்ந்து பதிப்பித்தவர் தென் மொழிக் கலைஞர் பெரும் பேராசிரியர் உ. வே. சாமிநாதர். அவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 7. 11. 1927 முதல் 21.12.1927 முடியப் பத்து நாட்கள் சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும் என்னும் பொருள் பற்றி உரையாற்றினார். அவ்வுரையில் ஆராய்ச்சி என்னும் பகுதியில், “சங்கத் தமிழ் நன்றாயிருந்த தென்றும் பிற்காலத்தில் வடமொழிச் சம்பந்தத்தால் தமிழ் கெட்டு விட்டதென்றும் சிலர் சொல்வர். பிற்காலத்தில் வேறு பாஷைகளின் சம்பந்தம் பெற்றுத் தமிழ் அதிக இனிமை பெற்றிருக்கிறது என்பது பெரியோர் கொள்கை” (184) என்கிறார்.

பிறசொற்களை நீக்க நீக்கத் தமிழின் சுவையும் நயமும் மிகும் என்னும் தனித் தமிழ்க் கொள்கைக்கு இக்கருத்து முரண்படுதல் வெளிப்படை. முன்னதைச் சிலர் என்று சுட்டும் அவர், பின்னதைப் பெரியோர் கொள்கை என்று கூறுவதால் அக் கொள்கைச் சிறப்பே சிறப்பென வலிபுறுத்து கிறார் என்பது விளங்கும்.

ஓர் ஏழை வேலைக்காரனைப் பார்த்து ‘சோறு தின்றாயா’ என்று கேட்கலாம். ஒரு கனவானைப் பார்த்து அப்படிக்கேட்கக்கூடாது. கேட்பதில் இலக்கணக் குற்றம் ஒன்றுமில்லை. அர்த்தமும் விளங்காமல் போகவில்லை. ஆனாலும் அப்படிக்கேட்பது தமிழன்று. தமிழ் மரபன்று. ‘போஜன’ மாயிற்றா? நிவேதனம் ஆயிற்றா?’ என்று கேட்பதும் துறவிகளை ‘பிஷை’ ஆயிற்றா என்று கேட்பதும்

சம்பிரதாயங்கள்'' என்பது 'எது தமிழ் மரபு?' என்னும் தலைப்பில் திருச்சி வானொலியில் 21. 9. 41 இல் உ. வே. சா. செய்த பொழிவு. தமிழ்த் தாத்தாவின் தமிழ் மரபு எப்படி?

'நல்லுரைக் கோவை' என்பது உ. வே. சா. அவர் களுடைய கட்டுரைத் திரட்டு நூல்களுள் ஒன்று. அதில், "சும்பகோணம் காலேஜில் ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதர் இருந்தார். அவர் இலக்கணமாகவே பேசுவார். திரி சொற்களைக் கலந்து பேசுவதில் அவருக்கு விருப்பம் அதிகம். பிறருக்கு எளிதில் விளங்க வேண்டும் என்பதை நினையாமல் தமிழ் நாட்டில் வழக்கத்தில் வந்த சிலவேறு பாஷைச் சொற்களை அவ்வாறே வழங்காமல் மொழிபெயர்த்துக் கூறுவார். பிள்ளைகளிடம் பேசும் பொழுது 'சிலேட்' என்று சொல்லாமல் 'கற்பலகை' என்றே சொல்வார். 'பென்றிலை எழுது கோல்' என்றும், 'ரூல் கழியை உரூல் கழி' என்றும், 'ரயில்' என்பதை 'இரயில்' என்றும், 'பேனா' வை 'இறகு' என்றுமே வழங்குவார். இப்படிப் பேசினால்தான் தம்மைக் கல்வியில் சிறந்தவராக யாவரும் கருதுவர் என்பதும் அவரது எண்ணம். அங்ஙனமே அநேகர் எண்ணி நடப்பதும் உண்டு'' என்கிறார். (முதற் பாகம். பக். 102).

இலக்கணமாக ஒருவர் பேசுவது தவறு தானா? அதிலும் இலக்கிய இலக்கணங்களில் தேர்ச்சி மிக்க ஒருவர்க்குத் தவறாகத் தோன்றுமா? பிறர்க்கு எளிதில் விளங்க வேண்டும் என்பது கட்டாயமே. வேண்டத் தக்கதே. ஆனால், எடுத்துக் கொண்ட கற்பலகை எழுது கோல்—இவை அவ்வளவு புரியாத சொற்களா? 'ர' கரத் திணை முதலாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சொல்வாராது; வரின், வேற்றுச் சொல். அதனைத் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்றபடி அ, இ, உ என்பவற்றுள் ஒன்றை முதலெழுத்தாகக் கொண்டு எழுத வேண்டும் என்னும் இலக்கணப்படி, 'ரயிலை இரயில்' என எழுதுவது தவறா? இராமன் இலக்குவன்

இராமாயணம் என்பவற்றை ராமன், லக்ஷ்மணன், ராமாயணம் எனக் கல்வியில் பெரிய கம்பர் குறியாமை குற்றம் தானோ? 'சிலேட்' என்பது விளங்கும் போது 'கற்பலகை' விளங்காதா? கல்லின் மேல் எழுத்தையும், சங்கப் பலகையையும் அறியாத நாடா இது? பின் ஏன் இவற்றை மறுக்க வேண்டும்? தனித் தமிழ்க் கொள்கையில் உடன்பாடு இல்லை அதனால் மறுத்து எழுதும் படி நேர்கின்றது!

ச. வையாபுரியார்

பேராசிரியர் ச. வையாபுரியார் இயற்றிய நூல்களுள் ஒன்று 'அகராதி நினைவுகள்!' அதிலே ஒரு கட்டுரை 'தமிழ் மொழிப் பற்றும் பிறமொழி வெறுப்பும்' என்பது. அது உலகளாவிய மொழி ஆய்வு என்று எண்ணுமாறு உள்ளே செய்திகள் உள்ளன. எனினும் தலைப்பை இவ்வாறு அமைத்தது அவர் உட்கிடை என்றே தோற்றம் தருகின்றது. அதில் ஒரு பகுதியில், "மொழி பற்றிய ஜாதீய உணர்ச்சி பலவகையாக வெளிப்படுகின்றது, தூய மொழிக் கிளர்ச்சி இவ்வகைகளுள் ஒன்று. இது பெரும்பாலும் (மொழி நூற்பயிற்சி இல்லாதவரால் தொடங்கப்படுகிறது. ஆனால் அடிக்கடி மொழி மாற்றத்திற்குக் காரணமாகிறது. தமிழில் வடசொல் முதலிய பிறமொழிச் சொற்கள் கலத்தல் கூடாதென நம்மவர்களில் சிலர் விலக்கி வருகின்றனர்... ஒரு சில தமிழ் ஆறிஞர்கள் தமது பெயர்களிற் கூட வடசொல் இருத்தல் கூடாது என்று எண்ணி அவற்றையும் மொழிபெயர்த்து வருகின்றனர். மணவழகு (கல்யாண சுந்தரம்) மதியழகன் (சோமசுந்தரம்) முதலியன உதாரணங்கள்" என்கிறார்.

"தூய மொழிக்கிளர்ச்சி மொழிநூற் பயிற்சி இல்லாதவரால் தொடங்கப் படுகிறது" என்கிறாரே! எவ்வளவு பேரறிஞர்! எப்படிக்கருதாமல் சொல்லை விடுகிறார்! மறைமலையடிகளார் தமிழின் தனித்தன்மை அல்லது

தூய்மை கருதித் தொடங்கிய கிளர்ச்சிதானே இது. அவர் மொழி நூற் பயிற்சி இல்லாதவரா? அடிகளாரின் மாணவரூள் ஒருவர்தாமே வையாபுரியார்! அவ்வாறானால், தம் ஆசிரியரைப் பற்றி என்னதான் அறிந்து கொண்டிருந்தாரோ? தனித்தமிழ் இயக்க அரணாகக் கண்ட பெருமக்கள் அனைவரும் மொழிநூற் பயிற்சி இல்லாரோ? எவ்வளவு குறுக்கி விட்டார் தம் கருத்தோட்டத்தை! இனிமேலே சொல்லியவற்றை ஆராய வேண்டுமா?

“பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த நக்கீரரது உரை நடையைத் தற்காலத்துக்கு உரிய உரை நடையாக வழங்க வேண்டும் என்று ஒரு சில தமிழ்ப் புலவர்களும் ஆவர்கள் சார்பினரான வேறுசிலரும் வற்புறுத்துகிறார்கள். தொல் காப்பிய முனிவரின் ஆணையைக் கடவாமல் சங்கநூல் வழக்கைப் பின்பற்றித் தற்காலத்தே நூல்கள் எழுதப் பெற வேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். ஆறு பெருக்கெடுத்துக் கரை புரண்டு வரும்போது அதன் போக்கை ஒரு சிறுமண்-அணையால் தடுக்க முடியாது. இது போலவேதான் இவர்களது முயற்சியும் பயனற்றது. தமிழ் மக்களது வாழ்வின் போக்கிற்குத் தக்கபடி மாறிச் செல்ல வேண்டும் தமிழ் மொழியை அவ்வாழ்வின்னிறும் பிரித்துத் தனிப்பட நிறுத்தி, தூர்ந்து போன ஒரு நெறியிலே செலுத்த முயல்வது இயற்கைக்கு மாறானதாகும். மொழியியல்பை உணராத இவர்களது செய்கை அன்னிய நாட்டினர் நகைப்பதற்கு ஏதுவாகும்” (தமிழின் மறுமலர்ச்சி, 154).

“ஒருவர் வியாபாரத் துறையில் இறங்குகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். இவரிடம் விடுமுதல் அதிகமாயில்லை. தம்மிடமுள்ள கைப்பொருளுக்கு ஏற்றபடி சுருங்கிய அளவில் வியாபாரம் தொடங்குகிறார். இவரிடத்தில் ஐம்பது சரக்குகள்தான் உள்ளன. இவரைச் சுற்றி வாழும் ஜனங்களுக்குத் தேவையோ இரு நூறு சரக்குகள். ஒரு குறிப்பிட்ட சரக்கைச் செட்டியாரிடம் கேட்கிறார்கள். அச்சரக்கு

அவரிடம் இல்லை. அதைக் காட்டிலும் தம்மிடமுள்ள வேறொரு சரக்கை அதிகப் பயனுடையது என்று சொல்லி இச்சரக்கை இவர் கொடுத்து வருகிறார். ஜனங்கள் திருப்தி அடையவில்லை. இதைக் கண்டதும் அவர்கள் கேட்கும் சரக்கு இதுதான் என்று தம் கடையிலுள்ள பிற்தொரு சரக்கைக் கொடுத்து வருகிறார். ஜனங்கள் திருப்தியடையாததோடு கெட்டியார் மீது யிருந்த வெறுப்பு கொள்கிறார்கள். இவர் கடையில் வாடிக்கை வைத்துக் கொள்ளாது வேறு கடைக்கு ஜனங்கள் செல்லுகிறார்கள். செட்டியார் மற்றக் கடைகளோடு சமமாகப் போட்டிபோட்டு ஜனங்கள் வேண்டும் சரக்குகளையும் வாங்கிவைத்து அவர்களையும் திருப்தி பண்ணித் தனிகராகிறார். இவ்வியாபார நிகழ்ச்சி போன்றதே மொழி வரலாறும். சொற்களே சரக்குகள். ஜனங்களின் தேவைதான் அறிவுத்துறைகள் (சொற்கலை விருந்து 31-3).

“கழகம் என்னும் சொல் தமிழ்ச் சொல்போல மாய வேஷம் பூண்டு நம்மை மயக்கி விட்டது”

(சொற்களின் சரிதம் 5)

களம் என்ற சொல் ரிக்வேதத்தில் உள்ள ‘கல’ என்ற வடசொல்லில் இருந்து பெறப்பட்ட தாதல்வேண்டும்.

(சொற்களின் சரிதம் 16,17)

தாட என்பதற்கும் தோடு என்பதற்கும் யாதேனும் தொடர்புள்ளதா?

(சொற்களின் சரிதம் 54)

பலன் வடமொழிச் சொல். பழம் அச்சொல்லின் தமிழ்த் திரிபு.

(இலக்கிய விளக்கம். 125)

ஓவியம் தூய தமிழ் என்றே தமிழ் மக்கள் கருதிவருகின்றனர். பிராகிருதச் சொல் அது.

(சொற்கலை விருந்து 92)

“வட மொழியிலுள்ள பூடா என்பதுதான் பீழை எனத் தமிழில் வருகிறது” (திராவிடமொழிகளில் ஆராய்ச்சி 26)

திருக்குறளிற் கூட நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் வட மொழிக்குரியன என்று பட்டியலிட்டுக் காட்டும் பேராசிரியர் வையாபுரியார் (தமிழின் மறுமலர்ச்சி, 70) தமிழும் வைதிக வார்த்தைகளும் என இருநூற்றுக்குமேல் அடங்கல் செய்யும் அவர் (சொற்கலைவிருந்து 100-125) வடமொழியில் உள்ள தமிழ்ச் சொல்லென ஒன்றுதானும் காட்டாமை ஒன்றே அவர்தம் திட்டவட்டமான ஓரப் பார்வையை விளக்கிவிடும்.

நா. பார்த்தசாரதியார்:

ஆய்வு வல்ல பேராசிரியர் ஒருவர்தம் மொழிக் கொள்கை ஈதெனின் அவர் வழியர் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதில்லையே! புனைகதை எழுத்தாளர் வகையில் ஒருவர் கருத்தைக் காணலாம். நல்ல தமிழ்ப் புலமையாளர்; முறையாக இலக்கிய இலக்கணம் கற்றவர்; தமிழாசிரியப் பணி செய்தவர்; மரபுப் பாடல் இயற்ற வல்லார். தம் பெயரை 'மணிவண்ணன்' என்று கூடப் புனைந்து கொண்டவர் திரு. நா. பார்த்தசாரதியார். அவர் எழுதிய 'சத்திய வெள்ளத்தில்' ஓர் உரையாடல்:

“அண்ணனை ஒரு சந்தேகம் கேட்கணும்! அது என்ன பொழில்வளவனாருன்னு கூட ஒரு பேரா இருக்கமுடியும்? அவரு சொந்தப் பேரு என்னண்ணே!

“சோலை ராஜன்னு பேரு. அதைப் பொழில்வளவன்னு தமிழாக்கி வச்சுக்கிட்டாரு. பண்புச் செழியனோட பேரு இராஜகோபாலன்கிறது. அவரும் 'கெஜட் நோட்டிபிசி கேஷனோட' பேரை மாத்திக்கிட்டாரு.”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் மாத்திக்கிறாங்க அண்ணே? இதிலே என்ன ஒரு 'மேனியா'வோ தெரியலியே!”

“இந்த மாதிரி 'மேனியா'வுக்கு எல்லாம் இங்கே ஒரு பெரிய சரித்திரமே இருக்கு பாண்டியன்! பிரிட்டிஷ்கார னுக்கும் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் பிறந்த திருட்டுக் குழந்தைகள் நம்மிடையே பல இயக்கங்களாக உருவாயின. அதில்

ஒன்றுதான் காரணமில்லாத பிறமொழி வெறுப்பு'—
இவ்வாறு உரையாடல் நீள்கிறது (279-280).

“விருந்து மேஜைகளில் உணவுப்பட்டியல் (மெனு)
‘தமிழ் வாழ்க’ என்ற தொடக்கத்துடன் இருந்தது. உணவு
வகைகளில் ‘தமிழ்வாழ்க’ என்பதும் ஒன்றோ என்று அதைத்
தவறாகப் புரிந்து கொண்டு எண்ணிய சில மாணவர்கள்
பரிமாறத் தொடங்கிய சர்வர்களிடம் ‘இந்தாப்பா! முதலில்
ஒரு ‘தமிழ் வாழ்க’ கொண்டு வா. வரிசைப்படி அதுதான்
முதல் அயிட்டம். மறந்துவிடாதே’ என்று வம்பு செய்தனர்.

திஞ்சுவைத் துண்டம் (கேஊ)
வருவள் (சிப்ஸ்)
உருள்மோதகம் (போண்டா)
கலவை (மிக்ஸ்சர்)
தேநீர் (டீ)
தாம்பூல நறுஞ் சுருட்டு (பீடா)

என்று உணவுப்பட்டியல் அச்சிட்டுத்தரப்பட்டிருந்தது. அதில்
‘வருவல்’ என்பதை ‘வருவள்’ என்று பிழையாக அச்சிட்டு
விட்டதால் ‘வருபவள் யார்?’ அவள் யாரானாலும் வரட்
டும்; வரவேற்போம் என்று மெனு கார்டைக் கையில் தூக்கிக்
கொண்டு கூப்பாடு போட்டார்கள்.—இவ்வாறு மேலும்
நீள்கிறது (348).

“யான் ஆராய்ச்சி மாணவன். தமிழ் முதுகலை முதல்
வகுப்பில் தேறியபின் இப்போழ்த்தத்துப் பண்டாரகர்
பட்டம் பெறுவான் வேண்டிய பல்கலைக் கழகத்தில் பதிவு
செய்துள்ளேன். பெயர் ஆறை அண்ணாதாசன். ஊர்
ஆற்றார்”

எதிரே தெரிந்த கண், முகம், மூக்கு, வாய், காது
முதலிய மனித உறுப்புக்கள் எல்லாமே கரைந்துபோய் ஒரு
புத்தகம் பெரிய உருப்பெற்றுத் திடீரென்று எதிரே வந்து
நின்று வாய் திறந்து பேசினாற் போலிருந்தது. அவர் ஒரு

தனித்தமிழ்வாதியாயிருக்க வேண்டும் என்று சுதர்சனனுக்குப் புரிந்தது - இவ்வாறு உரையாடல் நீள்கிறது; பின்னும் தொடர்கிறது பொய்ம்முகங்கள் (197-203).

பெயர் மாற்றங்கள் பற்றியும் அதே நூலில் பேசுகிறார் (பாலசுந்தரம் - இளவழகன்; பக். 24; சோமசுந்தரம் - மதிவாணன் பக். 214) நூற்பெயர் பொய்ம்முகங்கள் என்பதை மீண்டும் எண்ணிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

கொச்சையாகவும் 'ல, ள, ழ' வேறுபாடு இல்லாமலும் பேசும் ஒருத்தி; அவளிடம் உன் பெயரென்ன என்றதற்குச் 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' என்கிறாள். "உன் பேச்சைக் கேட்ட பின் வைத்த பெயரா அதற்கு முன்பே வைத்த பெயரா?" என்பது ஓர் உரையாடல்.

அரசியலாளர்கள் :

அரசியலாளர்கள் கருத்தையும் அறிய வேண்டாமா? "எதையும் சுத்தத் தமிழாக்கி அதன் சுவையைக் கெடுக்கத் தேவையில்லை" என்கிறார் குத்துசி குருசாமி (பெயர் மாற்றுதல்; 20-6-50; குத்துசித் தொகுப்பு. பக். 203)

1938 இல் சென்னை வானொலியில் 'நான் பேசும் தமிழ்' என்று பேசினார் சத்தியமூர்த்தி. "நான் தமிழ் பாஷை பேசும்போது நூற்றுக்குச் சுமார் ஐம்பது வார்த்தைகள் சமஸ்கிருதமாகவே இருக்கும். இன்றும் அப்படித்தான்.

தமிழ் வார்த்தைகளையும் சமஸ்கிருத வார்த்தைகளையும் இடைஇடையே சேர்த்துப் பேசுவது முத்தையும் பவளத்தையும் சேர்த்துக் கோர்த்த மாலைபோல் இருக்கும். இது என்னுடைய அனுபவம். எனது நம்பிக்கை. அவ்விதம் பேசும்போது அப்பேச்சில் அர்த்த புஷ்டி இருக்கும் என்பது என் கொள்கை. தமிழையும் சமஸ்கிருதத்தையும் சேர்த்துப் பேசினால் அதிரம்யமான தொனி ஏற்படுகிறது. அது மட்டுமல்ல. சுலபமான தமிழையும் சேர்த்துப் பேசினால் ஜனங்களின் மனதில் விஷயங்கள் பசு மரத்தாணிபோல் பதிகின்

றன்," என்று அவர் கொள்கை விளக்கம் கூறினார். (தேசியம் வளர்த்த தமிழ். 146)

காந்தியடிகள் உண்ணா நோன்பிருந்து நிறைவேற்றிய தற்கு நன்றி கூறினார் பெருந் துணிவர் வ. வெ. க. எப்படி?

“மஹா ஜனங்களே, இன்று ஒரு சுபதினம். நமது புண்ய பூமியின் புனருத்தாரணத்திற்காக எழுந்த மஹாத்மா காந்தி இருபத்தோரு நாள் சல்லேஹனம் இருந்து இன்று பாரணை செய்தார்” (தேசியம் வளர்த்த தமிழ், பக். 142-3)

தனித் தமிழ் இயக்கம் என்பது தம் எதிரிகளின் கூடாரம் என்று எண்ணிக்கொண்டே தமிழ்ப் பிறப்புப் பிறந்தாரும் இருத்தல் உண்டு. அதிலும் தமிழ்ப் புலவர்கள் என்றால் வம்புக்கு இழுத்து வாயைச் சப்புக் கொட்டிக் கொள்வதிலே வாடிக்கை கொண்டவர்களும் உண்டு. இவ்விரு வகையருள் முதல் வகையர் ஒருவர் கூறுகிறார்.

“பாகிஸ்தானை எந்தத் தமிழ்ப் புலவராவது மொழி பெயர்க்க முடியுமா? பெட்ரேஷன் இவைகளுக்குத் தனித் தமிழில் என்ன வார்த்தைகள் இருக்கின்றன? தெர்மா மீட்டர் என்று சொன்னால் சகலருக்கும் புரியும்போது ஒருவருக்கும் புரியாத தமிழ்ச் சொல்லடுக்கை உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏன்ன?

டாங்கி, விமானம், பெட்ரோல், மோட்டார், பிரங்கி, குண்டு, துப்பாக்கி, தோட்டா ஆகிய வார்த்தைகளை உபயோகிக்காமல் யுத்த செய்திகளைச் சொல்லவே முடியாது. டாங்கியும் பெட்ரோலும் மோட்டாரும் ஆங்கிலம். இவற்றை எப்படி மொழிபெயர்ப்பார்கள்? தானே இயங்கும் ஊர்தி என்று ஒவ்வொரு தடவையும் மோட்டாருக்குப் பதில் நீளமாக எழுதுவார்களா? விமானம், பிரங்கி; குண்டு, துப்பாக்கி, தோட்டாவை எடுத்துக் கொள்வோம். இவை எல்லாம் தமிழ் வார்த்தைகள்தானே என்று நீங்கள்

நினைக்கலாம், புலவர்கள் தனித் தமிழ்க் கொள்கைப்படி இவை தமிழ் வார்த்தைகளே அல்ல, விமானம் சமஸ்கிருதம். பீரங்கி போர்ச்சுக்கேய பாஷையிலிருந்து வந்தது, குண்டு மராத்தி பாஷை. துப்பாக்கி துருக்கி பாஷை. தோட்டா உருதுவில் இருந்து வந்து சேர்ந்தது. இவ்வளவையும் பிற மொழிச் சொற்கள் என்று தள்ளிவிட்டால் இவற்றிற்குப் பதிலாகத் தனித் தமிழில் எப்படிச் சொல்வார்கள்? விமானத்திற்குப் பறக்கும் வண்டி என்றும் பீரங்கிக்கு உருண்டு நீண்ட குழாயுள்ள வெடியென்றும் சொல்லுவார்களா? அப்படிச் சொன்னால் அவை பொருத்தமாயிருக்குமா? அல்லது ஜனங்களுக்குத்தான் புரியுமா?" (வளரும் தமிழ் பக், 95-6) என அடுக்குகிறார். யார் இவர்? 'டி. எஸ். சொக்கலிங்கம்' இவர்; இதழாசிரியர்.

திருவள்ளூர் பேருந்தில் 'விரைவு வண்டி' என்று எழுதப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து அது என்ன 'விறகு வண்டி' என அமைச்சர் பக்தவத்சலனாரி எள்ளினார். தனித் தமிழ் இயக்கம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு எழுத வேண்டும்; அல்லது தாம் என்ன எழுதுகிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு எழுதவேண்டும்! என்ன செய்வது? ஓரியக்கம் என்றால் நாலும்தானே உண்டு! மற்றுமோர் இதழாசிரியர் குறிப்பைக் காண்போம். சுதேசமித்திரன் தமிழ்நடையையும் திரு. வி. க. வின் தமிழ் நடையையும் 'கல்கி' எழுதிக் காட்டுவதைக் குறிப்பிடுகிறது தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. (பக். 50)

"பெங்கால் புரொவிண்டியல் கான்பரஸ்ஸில் மிஸ்டர் அம்பிகா சரண் மஜும்தாரின் பிரஸிடெண்ட்ஷியஸ் அட் ரெஸிட் இந்தியப் பிரஜைகளின் தேசிய அபிலாஷைகளை அடக்க இந்திய புயராக்கரளி கையாண்டு வரும் ரிப்ரஷன் முறைகளின் உபயோகமற்ற தன்மையைப் பற்றிக் கரதலா மலகமாய்க் கூறியிருப்பது ஹிஸ் எக்ஸெலன்ஸி வைஸ்யராய் அவர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்படுமென்று

நம்புகிறோம்'' (இது சுதேசமித்திரன் அக்கால நடைக்குக் கற்பனை)

“வங்கத்தாயின் புதல்வர்கள் அண்மையில் மாகாண மகாநாடு கூட்டினார்கள். திரு. அம்பிகா சரண்மஜும்தார் என்னும் வங்கவீரர் தலைமை தாங்கி அரியதொரு சொற்பொழிவாற்றினார். அச்சொற்பொழிவில் இந்திய அதிகார வர்க்கத்தார் இந்திய சூழமக்களின் விடுதலை வேட்கையைத் தகைவதற்குக் கையாளும் அடக்குமுறைகளைக் கடிந்தார். அம்முறைகள் பயனற்றன என்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெற்றென எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இச்செவ்விய உரைகள் மேன்மை தங்கிய இந்திய இராஜப் பிரதிநிதியின் திருச்செவியில் ஏறுங்கொல்!” (இது தேசபக்தன் எழுதியிருக்கும் முறை)

தனித் தமிழ் இயக்கத்திற்கு அரணாக இருந்தவர் இவர்தாம் என்றும் முரணாக இருந்தார் இவர்தாம் என்றும் கூறியதாகாது இது. எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டப்பட்டவர்கள் இவர்கள். இனி இவ்விரண்டு கொள்கைகளையும் முற்றாகத் தழுவாமல் ஒருசாரி தழுவியவர்கள் எனத் தக்க அறிஞர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் கருத்துகளை அடுத்துக் காண்போம்.

18. நடுவழி

தனித்தமிழை முற்றாகக் கொள்ளாமலும், கலப்புத் தமிழை முற்றாக ஏற்காமலும் 'நடுவழிமொழிக் கொள்கை' ஒன்று வேண்டுமெனக் கொண்ட அறிஞர்களும் அதனைக் கடைப்பிடித்தவர்களும் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர். அவர்கள் கருத்துகளைப் பற்றிய பகுதி இது. 'நடுவழி மொழிக் கொள்கை' என்பதும் அவர்களுள் ஒருவர் வழங்கிய பெயர்க் கொடையேயாம்.

அ. கி. பரந்தாமனார்:

பைந்தமிழ்ப் பாவலர் அ. கி. பரந்தாமனார் இயற்றிய நூல்களுள் ஒன்று 'நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா?' என்பது. நாவலர் ச.சோ. பாரதியார் 'நற்றமிழ்' என்றொரு கட்டுரை வரைந்து, அதன் பெயரால் ஒரு தொகை நூலும் வெளியிட்டார். 'பாண்டியநின் நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்' என்பது பழம்பாட்டடி.

பேரா. பரந்தாமனார் தம் நூலில் மூன்று உரை நடை இயக்கங்கள் என ஒரு கட்டுரை வரைந்துள்ளார். கொச்சைத் தமிழ் இயக்கம், தனித்தமிழ் இயக்கம், நடுவழிமொழிக் கொள்கை இயக்கம் என்பன அம்மூன்று இயக்கங்கள்.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தால் பெருநன்மை தமிழ் உரை நடையில் உண்டாயிற்று என்பது மறக்க முடியாத உண்மை; மறைக்க முடியாத உண்மையுமாம் என்று போற்றுவார் பரந்தாமனார்.

“மட்காரீடுக்கு (Mudguard) மட்காப்பு என்று சொல்லலாம். இப்படியே எல்லாப் பொருள்களுக்கும் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? தம்மியங்கியில் கோளாறு ஏற்பட்டதால்

செப்பனிடுவோர் வந்து அதனைச் செப்பனிட்ட பின்னரே வர நேர்ந்ததால் குறிப்பிட்ட வேளை கழித்து வரலாயிற்று என்று எப்பொழுதும் இப்படி எழுதுவதும் முடியாது. என்ன செய்வது? இதனை முற்றும் கைப்பற்றுதல் இயலாது'' என்பார்.

இக்காலத்துக்கு 'நடுவழி மொழிக் கொள்கையே (Via media policy) ஏற்றது என விளக்குகிறார். தெரு என்னும் தமிழ்ச்சொல் இருக்க 'ரஸ்தா' என்றாவது 'ரோட்' என்றாவது எழுதுவது கூடாது. சோறு என்னும் தூய தமிழ்ச்சொல் இருக்கச் சாதம் என்று நாம் ஏன் எழுத வேண்டும்? தமிழ் மொழியில் நம் முன்னோர்கள் திசைச் சொல் (Foreign words) என்று வைத்து அருமையாக அயல் மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தினார்கள்; அச்சொற்களைத் தமிழுக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியும் எழுதினார்கள். அதனால் நாமும் அவ்வாறு செய்வோம்.

வீற்றர் என்று எழுதாது 'விக்டர்' என்று எழுதினால் தவறில்லை. ஆங்கில உச்சரிப்பின்படி எழுத வேண்டும் என்பது விதி இல்லை. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் 'பாஷை' என்பதை 'பாடை' என்று எழுதினார். டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் 'தமிழ்ப்பாஷை' என்றே எழுதி வந்தார்கள். அவர்கள் அக்காலத்து முறைக்கு இரையானவர்கள். மொழி என்னும் சொல்லிருக்கப் பாஷை என்று ஏன் எழுத வேண்டும்? இந்திப்பாடை என்று எழுதாது இந்திமொழி என்று எழுதுவதுதான் பொருத்தமானது. பத்திரிகைக்கு நாளிதழ் என்பது நாளடைவில் விளங்காமல் போகாது. எனவே இன்றியமையாத இடங்களில் அயல் மொழியைப் பயன்படுத்திக், கூடுமான இடங்களில் தூய தமிழ்ச் சொற்களையே பயன்படுத்தல் வேண்டும். மோட்டார், பஸ், ரப்பர், வல்கனைட் போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை. பலமொழிச் சொற்களை ஏற்ற காரணத்தால் ஆங்கில உரைநடை வளம் பெற்றுள்ளது. இதனால், நாம் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும்

என்பதில்லை. இன்றியமையாத பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதில் வெறுப்புக் கொள்ளலாகாது என நடுவழி மொழிக் கொள்கையை விளக்குகிறார் (பக். 44-5)

தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் நோக்கு வடமொழி வெறுப்பன்று என்றும் தமிழ்மொழியில் எழுதுவது தமிழாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதே அதன் நோக்கம் என்றும் கூறுகிறார் (171).

வடசொல்லுக்குத் தமிழ்ச் சொல் எழுதத் தெரியாத வர்களும் தமிழறிவற்றவர்களுமே வடசொற்களை மிகுதியாகப் பெய்து எழுதுகிறார்கள். கூடியமட்டும் வட சொல்லை நீக்கி எழுதினால் தமிழ்நடை மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் என்று கூறும் அவர், வடசொற்களுக்கு ஏற்ற தமிழ்ச் சொற்களாக ஒருபட்டி தருகின்றார். அதில் 216 சொற்கள் உள. மற்றை மொழிச் சொற்பட்டியும் தருகிறார்.

'நெல்லோடு கற்கள்' என்னும் கட்டுரையில் நேர்மையற்ற வணிகர் செயல்போல, ஒரு சிலர் அயல்மொழிச் சொற்களை வேண்டுமென்றே மொழியில் கலக்க விடுவது முண்டு என்று கூறும் அவர் ஓர் எச்சரிப்பும் தருகிறார்: ஐரோப்பாவில் அர்மீனிய மொழியும் ரஷ்ய மொழியும் கலக்கத் தொடங்கியபோது, அர்மீனிய மொழி மறைந்ததாம். இவ்வாறே இங்கிலாந்தில் கெல்ட்மொழி, ஆங்கில மொழிக் கலப்பால் அழிந்ததாம். பிறமொழிக் கலப்பால் மலையாளமும் ஆங்கிலமும் புதுச் சொற்களை உண்டாக்கும் ஆற்றலை இழந்து விட்டதாக மொழி நூலறிஞர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். பிறமொழிக் கலப்பினால் தமிழ்மொழி அழியாவிடினும் புதுச் சொற்களை உண்டாக்கும் ஆற்றலை இழந்துவிடும். எனவே, இடமறிந்து நிலையறிந்து இன்றியமையாத பிறமொழிச் சொற்களை மட்டும் கலந்து நல்ல தமிழ் எழுத முற்படவேண்டும் என்கிறார் (192). கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கும் இந்நடுமொழிக் கொள்கையே ஏற்றது.

என்று கூறுகிறார் (194). அவர் எடுத்துக் காட்டிய ஏறத்தாழ 400 சொற்களில் ஒருகை விரல் எண்ணிக்கையளவு கூடப் பிற சொற்கலப்பு இல்லை என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மயிலை சீனி. வேங்கிடசாமி :

வேற்றுமொழிச் சொற்கள் தமிழில் புகும்போது தமிழின் இயற்கைக்கு ஏற்றவாறு கலக்கவேண்டும். இல்லை யானால் மொழியின் இயற்கையும் அழகும் குறையும் என்று கூறும் மயிலை சீனிவேங்கிடசாமி அவர்கள், “தனித் தமிழ்” “தூயதமிழ்” என்று கூறுகிறவர்களைத் தமிழ் வெறியர் என்று தூய தமிழை விரும்பாதவர்கள் கூறுவதைக் கண்டிக்கிறார் :

தனித்தமிழ் - தூய தமிழ் - வேண்டும் என்பது வெறியாகுமா?

இருக்கிற தமிழ்ச் சொற்களைக் களைந்து விட்டு அதற்குப் பதிலாக வேற்றுமொழிச் சொற்களை வழங்குவது கூடாது என்பதுதான் தனித்தமிழ் தூயதமிழ் என்பதன் கருத்து.

நீர் இருக்க ‘ஜலம்’ ஏன்?

நிலம் இருக்க ‘பூமி’ ஏன்?

நாள் இருக்க ‘தினம்’ ஏன்?

தாய் தந்தையர் இருக்க ‘மாதா பிதா’க்கள் ஏன்?

திருமணம் இருக்க ‘விவாஹம்’ ஏன்?

மனைவி இருக்க ‘பாரிவை’ ஏன்?

குழந்தை இருக்க ‘சிசு’ ஏன்?

இவ்வாறு நூற்றுக்கணக்கான சொற்களைக் காட்டலாம். மொழிவளர்ச்சி என்றால் கண்ட கண்ட குப்பை கூளங்களையெல்லாம் கலந்துவிடுவதா? இதுவா மொழிவளர்ச்சி? தூய தமிழ் வேண்டும் என்பவர்களைத் தமிழ் வெறியர் என்று கூறுகிறவர்கள், வேண்டாதவைகளையெல்லாம்

லாம் வேண்டும் என்று கூறும் பைத்தியக்காரர்கள் என்கிறார் (சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ். 29).

தேவைப்படுகிற சில சொற்களைத்தான் வேற்று மொழியில் இருந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமேயல்லாமல் மனம் போனபடி பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்வது தவறு. அது மொழிக்குத் தீமை பயப்பதாகும் என்கிறார் (23).

“தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் தேவையா? ஆம். தேவை தேவை தேவை. ஆனால் குப்பை கூளங்கள் அல்ல. இன்றியமையாத மிகத் தேவையானவைகளாகவுள்ள, வேற்றுமொழிச் சொற்கள் தேவை. அதிலும் தமிழ் மரபுக் கேற்றபடி அமைந்த விஞ்ஞானச் சொற்கள் மிகமிகத் தேவை” என்று மேலும் கூறுகிறார் (33).

கலைச் சொல் குறித்தும் கருத்துக் கூறுகிறார் மயிலையாரி: நமது நாட்டிலே சிலர் விஞ்ஞானக் கலைச் சொற்களைச் சமஸ்கிருத மொழியில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறுகிறார்கள். இது என்ன புதுமை! சமஸ்கிருதத்தில் சமயத் தத்துவங்கள் சம்பந்தமாகப் பல சொற்கள் இருப்பது உண்மைதான். ஆனால் மோட்டார், ரயில், ஸ்டீமர், ஆகாய விமானம், ரேடியோ, டெலிபோன், மின்சாரம், அணுக்கூண்டு முதலிய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் உண்டா? இந்த விஞ்ஞானச் சொற்களைச் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று கூறுவது என்ன விந்தை? சமஸ்கிருத வெறி சிலருக்கு அளவு கடந்து போய்விட்டது” என்கிறார் (32).

“தமிழ் இனத்தவரான மலையாளிகள் இன்றும் பழைய உவா என்னும் சொல்லை மறந்து விடவில்லை. கறுத்த உவா, வெளுத்த உவா என்று அவர்கள் இன்றும் வழங்கி வருகிறார்கள். ஆனால் திராவிட மொழிகளில் மிகப் பழமை வாய்ந்த தமிழைப் பேசுகிற தமிழர்களோ பழைய

தமிழ்ச் சொற்களை மறைத்துவிட்டு 'அமாவாசை' 'பௌர்ணமி' என்னும் சொற்களை வழங்குகிறார்கள். சொந்தக் காசைப் பெட்டியில் வைத்து மறந்துவிட்டு அயலான் காசைக் கடன்வாங்கிச் செலவு செய்கிறவன் செயல்போல இருக்கிறது இவர்கள் செய்கை. பெட்டியில் உள்ள சொந்தக் காசை எப்போது வெளியில் எடுக்கப் போகிறார்கள்? பழைய காசு செல்லாக் காசு ஆவதற்கு முன்பே வழங்குவதுதான் அறிவுடைமை" என்றும்,

'கொறவ' என்னுஞ் சொல் சம்ஸ்கிருதத்தில் 'கிராத' என்றாயிற்று என்று கூறினால் சம்ஸ்கிருத மொழிப் பண்டிதர்கள் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். 'கிராத' என்னும் சொல்லில் இருந்துதான், 'கொறவ' குறவன் முதலிய சொற்கள் உண்டாயின என்று சண்டித்தனம் செய்வார்கள். ஆனால் ஆராய்ச்சி உண்மையை வெளிப்படுத்தி விடுகிறது" என்றும் கூறுகின்ற இன்னோரன்சு பகுதிகள் (அஞ்சிறைத் தும்பி 48; 140) மயிலையாரின் நடுவழி மொழிக் கொள்கைகளுக்கு அரண் செய்வனவாகும்.

இந் நடுவழி மொழிக் கொள்கையை ஏற்பவர்களே அறிஞர் மு. வ; அறிஞர் மா. இராசமாணிக்கனார்; பேரா. ஓளவை சு. துரைசாமி; முனைவர் அ. சிதம்பரனார் முதலியோர்.

மு.வ.

"கருத்து வளர்ச்சி ஒன்றையே நாடுவார் மொழிக் கலப்பால் ஆக்கமே உண்டென்பர். மொழித் தூய்மை ஒன்றையே நாடுவார் கேடே உண் டென்பர். ஒரு மொழிக் குக் கருத்து வளர்ச்சியும் தூய்மையும்-இரண்டும் இன்றியமையாதன. பிற மொழிச் சொற்களை அளவின்றிப் புகுத்தல் தவறு. இயற்கைக் காரணங்களால் வந்து இயல்பாகப் புகுவனவற்றை மட்டும் கொள்ளலாம். அளவின்றிப் புகுத்தினால் மொழியின் உருவமே மாறிப் போம். பிற

மொழி என்று கருதத் தக்கவாறு ஒரு மொழியை மாற்றி விடுதல் நாகரிகமாகாது. ஆதலின் இன்றியமையாச் சொற்களை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்'' என்பது மு. வ. வின் கருத்து (மொழிநூல். 312),

தமிழியல்புக்குத் தக்கவாறு எழுதுதலையும் கட்டுகிறார்:

ஆங்கிலம், இங்கிலாந்து, ஐரோப்பா, கிறித்து முதலான சொற்கள் தமிழ் வடிவாக அமைந்துள்ள அழகு போற்றத் தகுந்தது. ஆனால், இக்காலத்துப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் சிலர் நூறாண்டுகளுக்கு முன் பிறந்திருந்தால் இங்கிலீஷ், இங்கிலாண்ட், யூரப், கிரைஸ்ட் என்றே எழுதல் வேண்டும் என்று ஓர் இயக்கம் தொடங்கியிருப்பார்கள். நல்ல காலமாக அந்தச் சொற்கள் தப்பிப் பிழைத்தன. பிறமொழி எழுத்துக்களையும் அப்படியே பெயர்த்து எழுத வேண்டும் என்று இக் காலத்தினர் சிலர் விரும்புகின்றனர். அதைத் தான் எழுத்துப் பெயர்ப்பு எனல் வேண்டும். சீனமக்களிடம் சென்று 'கிரைஸ்ட்' என்று சொல்லுமாறு வற்புறுத்தினால் அவர்கள் நகைப்பார்கள். "கிலிசெது" என்று ஒலிக்கக் கேட்பதில் அன்றோ சீனத் தலைவர் சியாங்கேசேக் என்பாரும் ஆங்கிலம் அறிந்த அவர் துணைவியாரும் மகிழ்வார்கள்? சப்பானியரும் 'கிரைஸ்ட்' என்பதில்லை. 'கிரிசெது' என்பார்கள். எழுத்துப் பெயர்ப்பிற்கு அவர்கள் மனம் பெயரவில்லை. ஆங்கிலேயர் திருநெல்வேலி என்னாமல் 'டின்னவெலி' என்று தம் ஒலியியலுக்கு ஏற்பக் கூறுவர். எழுத்துப் பெயர்ப்பிலும் சொற் பெயர்ப்பிலும் நோக்கம் செலுத்தித் தாய் மொழியினை மறப்பவர் அவர்கள் அல்லர். தாயை வருத்திப் பேயும் பூதமும் களிக்க விருந்திடுவோர் அவர்கள் அல்லர்.

"ஏதிலார் ஆரத் தமர் பசிப்பர் பேதை
பெருஞ் செல்வம் உற்றக் கடை"

என்று திருவள்ளூர் வகுத்த பேதையர் இனத்துள் சேர்
வோர் அவர்கள் அல்லர்'' என்கிறார் மு. வ. (மொழிநூல்
இணைப்பு — மொழி பெயர்ப்பு. 4-5)

கா. திரவியம் 1

கருத்து வேகத்துக்காகக் கலப்புத் தமிழைக் கையாளத்
தேவையில்லை என்பதைத் , திரு. வி. க.வின் தேசபக்தன்
நவசக்தி ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டித் தம் கருத்தை
வைக்கிறார் 'தேசியம் வளர்த்த தமிழ்'த் திரவியனார் :

காலத்தின் ஓட்டத்தை ஒட்டி கருத்தின் வளர்ச்சிக்கு
ஏற்ப எளிய நடையில் மெருகேற்றி எண்ணங்களை வெளிப்
படுத்தப் புதிய சொற்களைக் கையாண்டு தமிழை வளமாக்கு
வதில், தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இன்னும் அதிக ஈடுபாடு
காட்டியிருக்கலாம் என்று எண்ணத்தான் தோன்றுகிறது.
கரடுமுரடான நடையைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்ற கவலை,
கலப்பு நடைக்கு ஆழைத்துச் செல்லவேண்டிய தேவை
யில்லை. மக்களுக்குப் புரியவேண்டும் என்பதற்கு மணிப்
பிரவாள நடையை மேற்கொள்ள வேண்டியதில்லை.
பொருள்விளங்கச் செய்வதற்காகப் பிறமொழிச் சொற்களை
வாரி இறைப்பது பொருத்தமானதல்ல. அக்காலப் பத்திரிகை
களில் அள்ளி வீசப்பட்ட பல சொற்களுக்கு ஈடான
அழகான எளிய இயல்பான தமிழ்ச் சொற்கள் பல உண்டு.
'சங்கிரகம்' என்பதற்குப் பதிலாகச் 'சுருக்கம்' என்றும்,
'ஜாமீன்' என்பதற்கு 'ஈடுகாணம்' என்றும், 'கேஷமம்'
என்பதற்கு 'நலன்' என்றும், 'உபந்யாசம்' என்பதற்கு
'உரை' என்றும், 'நிர்ப்பய'மாக என்பதற்கு 'அச்ச'மின்றி
என்றும், 'நிஷ்பிரயோஜனம்' என்பதற்குப் 'பயனற்ற'
என்றும், 'வியக்தம்' என்பதற்குத் 'தெளிவு' என்றும் சொல்
வதால் பொருள் மேலும் தெளிவாக விளங்கிப் பொலிவு
பெறும் நடை என்பதில் ஐயமில்லை. உலக சமாதான
மாநாடு தொடக்கம் என்பதற்குப் பதிலாக 'லோக ஷாந்தி
ஷம்மேளன அங்குராரீப்பணம்' என்று வடமொழியை வலுக்

கட்டாயமாக வருவிப்பது வருந்தத் தக்கதே. 'ஸ்திரீயின் செயின் அபேஸ்' என்று தலைப்பிடுவதற்குப் பதிலாக 'பெண்ணின் சங்கிலி களவு' என்று தலைப்புத் தருவதால் விறுவிறுப்புக் குறைந்து விடாது, வீட்டு வசதி என்பதற்கு 'ஜாகை வசதி' என்றும் தண்ணீர் வழங்குதல் என்பதற்கு 'ஜல சப்ளை' என்றும் எழுதுவது மொழிக்கு ஆக்கம் தேடுவதாக அமையாது'' (128-9) என்கிறார்.

இதுவும் ஒருவகையான நடுவழி மொழிக் கொள்கையாதலின் இணைத்து எண்ணத்தக்கதாகும். இனித் தனித்தமிழ் இயக்கநிலை பற்றிக் காண்போம்.

19. இயக்க நிலை

தனித் தமிழ்க் கொள்கை உருவாகியமை மறைமலையடிகளார் காலத்தில் என்றால் அது, இயக்க நிலை பெற்றது பாவாணர் காலத்திலேயே ஆகும்.

‘தனித் தமிழ்க் கழகம்’ உருவாகிய வகை பாவாணர் கடிதங்களின் வழியே அறிய வாய்க்கின்றது.

‘இலால்குடி கழக உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியர் புலவர் சேந்த மாங்குடியார் 1960ஆம் ஆண்டே அண்ணாமலை நகர் வந்து ‘தமிழ் நாட்டில் தனித்தமிழ்க் கழகம் தோற்றி விரிவுபடுத்த வேண்டும்’ என்று என் துணை வேண்டினார். யான் இசைந்தேன்; மூவாண்டு ஒன்றும் தெரியவில்லை. இன்று, திருச்சி மாவட்டம் பல வட்டங்களில் தனித் தமிழ்க் கிளைகள் தோன்றி ஈராயிரம் உறுப்பினர் (ஆட்டைக் கட்டணம் அரைரூபா கட்டிச்) சேர்ந்திருப்பதாகவும் வைகாசி 4 (17-5-64) ஞாயிறன்று என் தலைமையில் துறையூரில் முசிறி வட்டத் தொடக்க விழா நடத்த விருப்பதாகவும் பிறமாவட்டங்களிலும் கிளைகள் தோற்றி நாளடைவில் மாநில மாநாடு நடத்துவதாகவும் எழுதியிருக்கின்றார். இதுவே மறைமலையடிகள், நாவலர் சோ. சு.பா.வும், நானும் கண்ட கனா. பர். அரசமாணிக்கனாரும் இத்தகைய அமைப்பையே விரும்பினார்.

உறுப்பினரும், உழவரும் மாணவரும் பெரும்பாலார் எனத் தெரிவிக்கின்றார், சேந்த மாங்குடியார். இவ்வியக்கம் தமிழகம் முழுதும் பரவின் தமிழுக்கும் தமிழனுக்கும் நற்காலம் ஆண்ணித்தே. எதிர் காலத்தில் ஆட்சியைக்

கைப்பற்றித் தமிழாட்சி நிறுவ இயலும். இதை நண்பர்க்குத் தெரிவித்து மாநாட்டுக்கு வரஇயலின் வரச் சொல்க. கற்றாரையே கொண்டிருக்கும் கழகம் விரிவடைய முடியாது. பொதுமக்களும் மாணவரும் பெருவாரியாகச் சேர்ந்தால்தான் தமிழைக் காக்கவும் வளரிக்கவும் முடியும் என்கிறார்.”

15-4-64இல் வரைந்த கடிதச் செய்தி இது. 1-8-64, 1-9-64 ஆகிய கடிதங்களில், உறுப்பினர் அனைவரும் தனித் தமிழே பேசவேண்டும் என்னும் யாப்புரவில்லை; தனித் தமிழ்ப் பற்றிருந்தாற் போதும் என்றும், தமிழைக் காப்பதே என் போன்றோர் கடமை, அந்நோக்கத்துடன் பிறருடன் ஒத்துழையாதவன் தமிழன் அல்லன்- தனி என்ற சொல்லை நீக்கித் ‘தமிழ்க் கழகம்’ என்றே பெயர் வைக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன் என்றும் எழுதுகிறார்.

உ. த. க!

தனித் தமிழ்க் கழகம் முசிறி துறையூர் வட்டங்களில் ஓரளவால் செயல்பட்டதே அன்றிப் பேரளவு கடனாற்றத் தக்கதாக விரிவடையவில்லை. செயல் வகையாலும் கொள்கை வகையாலும் தமிழின விரிவுக்கு ஏற்ப விரிந்து தழுவும் வகையாலும் ஓரியக்கம்தோன்ற வேண்டும் என்னும் உணர்வு, தமிழ் உணர்வுமிக்கார்க்கு இருந்தது. அதன் செயலாக்கமே ‘உலகத் தமிழ்க் கழகம்’ என்றும் ஒரு பேரியக்கம் உருக் கொள்ளச் செய்ததாகும்.

6. 10. 1968 இல் திருச்சியில் உ. த. க. அமைப்புக் கூட்டம் நிகழ்ந்தது. “அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் தமிழர் களிடம் ஏற்பட்ட தமிழ்ப் பற்றைத் தங்கள் கட்சியின் வளர்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். உண்மையில் தமிழ் வளர்க்கும் பணியில் அவர்கள் ஈடுபட வில்லை. தமிழ்ப் புலவர்களும் தமிழைப் பற்றிக் கவலைப்

பட்டிலர். எனவே தமிழை முதன்மையாக வைத்துத் தமிழைப் போற்றி வளர்க்கும் ஓர் இயக்கம் தேவை'' என்பதைப் பாவாணர் அக் கூட்டத்தின் முன்வைத்தார். கூட்டத்தினர் ஒருமித்து ஏற்றுக்கொண்டனர். அதன்பின்னர் அமைப்பு உருவாயிற்று. அதன் பெயர் 'உலகத் தமிழ்க் கழகம்' எனப்பட்டது.

உ. த. க.வின் தலைவர் பாவாணர்; பொதுச் செயலாளர் பெருஞ்சித்திரனார்; துணைப் பொதுச் செயலாளர் இறைக்குருவனார்; பொருளாளர் செங்கை செந்தமிழ்க் கிழார்; மாவட்ட அமைப்பாளர்கள் தமிழ்க் குடிமகனார், சேந்தமாங்குடியார், இரா. இளவரசு, பா. வளனரசு, மி. மு. சின்னாண்டார், வி. பொ. பழனிவேலனார் ஆகியோர்.

உ. த. க.வின் தலைவராகப் பாவாணரையே அன்பர்கள் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பாவாணரோ மறைமலையடிகளே உ. த. க.வின் தலைவர் என உளங் கொண்டிருந்தார். யான் மறைமலையடிகளின் தூய தமிழியக்கத்தை வழி நடத்திவரும் தொண்டன் என்றே தம்மைக் கூறினார். அழகுபடுத்தப்பட்ட ஊர்தியில் அமர்ந்து ஊர்வலம் வர வேண்டுமென அவரை வலியுறுத்திய இடங்களிலும், அடிகளார் படத்தை ஊர்தியில் வைத்துத் தொண்டர்களொடு தொண்டராகவே அவரும் நடந்து வந்தார்.

இயக்கப் பொறுப்பில் பாவாணர் இருந்த போது தொண்டர்கள் அவர்க்கு எழுதிய கடிதங்களிலும், அவர் தொண்டர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களே மிகுதி என வியந்துரைக்கிறார் இயக்கப் பொருளாளர் செந்தமிழ்க் கிழார்.

இன்னும் ஓர் குறிப்பையும் அவர் வெளியிடுகிறார்: "உ. த. க. அன்பர்கள் ஐயாவின் நலனில் அக்கறை

கொண்டு உழைத்ததுண்டு. உ. த. க. அன்பர்கள் ஐயாவின்புலமை தமிழகத்திற்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற முயற்சிகளில் ஈடுபட்டதுண்டு. ஆனால் உ. த. க.வைத் தந்நலத்திற்காக ஐயா அவர்கள் பயன்படுத்தக் கருதியதே இல்லை. தம்மை வினம்பரப்படுத்திக் கொள்ள உ. த. க. வை ஐயா அவர்கள் கருவியாகக் கொள்ள எண்ணியதே இல்லை" என்பது அது.

உ. த. க. ஆண்டுவிழா

உலகத் தமிழ்க் கழகத்தின் ஆண்டு விழாவும், திருவள்ளூர் ஈராயிர ஆண்டு விழாவும் 1969 திசம்பர் 28, 29 ஆகிய நாள்களில் முகவை மாவட்டத்துப் பறம்புக் குடியில் ஒரு பெரிய அரசியல் கட்சியின் மாநில மாநாடென நடைபெற்றது. அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் பொறுப்பேற்று நடாத்தியவர் பேரா. தமிழ்க்குடிமகனார்.

மாநாட்டு ஊர்வலம், மக்கள் பெருக்கம், நிகழ்ச்சிச் சிறப்பு, கலந்து கொண்ட அறிஞர்கள் உணர்வு, தொண்டர்கள் ஆர்வம் ஆகியவை பாவாணரைப் பூரிப்படையச் செய்தன. இவ்வாறு உ. த. க. ஏழுட்டாண்டுகள் சிறப்பாக வளர்ந்தால் தமிழ் நாட்டு அரசையும் பற்றும் வலிமையுடையதாகத் திகழும் என உவப்புற்றார்.

பேராசிரியர் இலக்குவனார், புலவர் குழந்தை, முனைவர் வ. சுப. மாணிக்கனார், தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார், பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் முதலாகப் பேரறிஞர்கள் மிகப் பலர் கலந்து கொண்ட மாநாடு அது. ஆம்மாநாட்டொடு, பாவாணர் ஆழ்ந்த அறிவுப் புலம் விளங்கும் வகையை இணைத்துக் கண்டு மகிழ்கிறார் தமிழ்க் குடிமகனார்:

“பாவாணர் வறுமைப்பட்ட காலம் உண்டு; வாடி வதங்கிய காலம் உண்டு; ஆனால் அவர் காலத்தில் அவரால் தனித்தமிழ் இயக்கம் மிகப் பெரிய அளவில் 140 கிளைகட்டு

மேல் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்றது என்பதனை யாரும் மறுக்க முடியாது. மிகப் பெரிய அறிஞர் என்னும் முறையில் அவரது நூல்களைப் படித்தே ஒருவன் மிகப் பெரிய அறிஞனாக முடியும் என்னும் அளவிற்கு அவர் ஆழமானவர் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது" என்பது அது.

உலகத் தமிழ்க் கழகத்தின் இரண்டாம் மாநாடு மதுரையில் 9-1-71, 10-1-71 ஆகிய நாள்கள் நடைபெற்றது. மூன்றாம் மாநாடு 'மாந்தன் பிறந்தகம் குமரிநாடே' என்னும் கருத்துத் தீர்மானிப்பு மாநாடாக 31-12-72-இல் தஞ்சையில் நிகழ்ந்தது. இதன் வரவேற்புக் குழுத்தலைவர் த. ச. தமிழனார்; செயலாளர் சா. அடலெழிலனார். பொருளாளர் செங்கை. செந்தமிழ்க்கிழார்; கண்காணகர் இறைக்குருவனார். நீ. கந்தசாமியார் கோ. நிலவழகனார், வீ. ப. கா. சொல்லழகனார், வ. சுப. மாணிக்கனார், கோவை கோ. துரைசாமி, பெருஞ்சித்திரனார் ஆகியோர் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டனர்.

மாநாடு கூட்டப்பட்டதன் நோக்கத்தை விரித்துரைத்தாரி பாவாணர். தமிழன் பிறந்தகம் குமரிக் கண்டமே என்பதை வலுவான சான்றுகள் காட்டி நிறுவினார். இதில் நிறைவு பெறாதவர்களோ, இம்மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளாதவர்களோ ஒரு கருத்தரங்கைக் கூட்டலாம் என்றும், இந்திய உயர்மன்ற நடுவர் ஒருவரையோ குடியரசுத் தலைவரையோ தீர்ப்பாளராக அமைக்கலாம் என்றும் தாம் ஒருவராக நின்று குமரிக் கண்டக் கொள்கையை நிறுவக்கூடும் என்றும், அதன்பின் இக் கருத்துப் பற்றி எவரும் வாய் திறக்கக் கூடாது என்றும் கூறினார். மாநாட்டுத் தலைவர் நீ. கந்தசாமியார் 'தமிழன் பிறந்தகம் குமரிநாடே' என்னும் உண்மையை உறுதி செய்து கருத்தரங்கை முடித்து வைக்க அவையோர் 'தமிழன் பிறந்தகம் குமரி நாடே' என முழங்கினர் (தென்மொழி, சுவடி. 10).

தென்னிந்தியா முழுவதும் உ. த. க. கிளைகளைத் தோற்றுவிக்கவேண்டும்.

“உ. த. க. விற்கு மதவியற் கொள்கை இல்லை. கடவுளை நம்புவாரும் நம்பாதவரும் ஒருவரை ஒருவர் குறை கூறாது அதில் இருக்கலாம். ஆட்சியைக் கைப்பற்றாமல் நாம் தனித் தமிழை வளர்க்கவோ, வடமொழியினின்று தமிழை மீட்கவோ, சின்ன பின்னமாகக் சிதறிக் கிடக்கும் தமிழினத்தை மீண்டும் ஒன்று சேர்த்து முன்னேற்றவோ முடியவே முடியாது.

“தமிழ் நாட்டுப் பிரிவினை உ. த. க. கொள்கையன்று” என்பவை பாவாணர் எழுத்துகளால் அறிய வருவன.

உ. த. க. உறுப்பினர்கள் கொள்ள வேண்டிய உறுதிகள் இவையென்பது உ. த. க. உறுப்பினர் சேர்ப்புப் படிவத் திலே அமைக்கப்பட்டது. அவை, இவை:

1. நான் என்னால் இயன்றவரை எப்பொழுதும் முழுத் தூய தமிழிலேயே பேசுவேன்; எழுதுவேன். பிறரையும் அங்ஙனமே செய்யுமாறு என்னால் இயன்ற அளவு தூண்டுவேன்.
2. இன்றியமையாத இடங்களிலன்றிப் பிற இடங்களில் தமிழையே கையாளுவேன்.
3. என் வாழ்க்கையில் எல்லாச் சடங்குகளையும் தனித்தமிழிலேயே நடப்பிப்பேன்.
4. குல, இன வேறுபாடுகளை நான் ஒப்புக்கிலேன். அவற்றின் பெயரையோ கொள்கைகளையோ நான் எவ்விடத்தும் எந்நிலையிலும் கடைப்பிடியேன்.
5. மதவேறுபாடு பற்றி நான் எவர்மீதும் வெறுப்புக் கொள்ளேன்.

6. தமிழ் மொழிக்கும் நாட்டிற்கும் பண்பாட்டிற்கும் இழுக்கோ கேடோ செய்யும் எவ்வகைக் குழுவினும் வினைப்பாட்டிலும் நான் ஈடுபடேன்.
7. அவ்வப்பொழுது வெளியிடப்படும் தலைமைக் கழகக் கட்டளைகளை ஏற்றுச் செயற்படுத்த நான் எப்பொழுதும் அணியமாக உள்ளேன்.
8. நான்...கட்சியிற் சேர்ந்திருப்பினும் தமிழ் முன்னும் கட்சி பின்னுமாகக் கொண்டுள்ளேன். ஆதலால் தமிழுக்கு முட்டுப்பாடு நேருமிடத்துக் கட்சியினின்று விலகிவிடுவேன் எக்கரணியத்தையிட்டும் கட்டாய இந்நியினை அல்லது நடுவணரசின் இந்நித் திணிப்பை ஏலேன்.
9. உ. த. க. ஆட்டை விழாவோ சிறப்பு மாநாடோ, (நான் சேரக்கூடிய) பொதுவகைக் கூட்டமோ நடைபெற நாட் குறிக்கப்பட்டபின் அதே நாளில் நிகழ ஏற்பாடாகும் என் கட்சிக் கூட்டத்திற்கோ வேறு மாநாட்டிற்கோ நான் செல்லேன்.
10. உ. த. க. சட்ட திட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் படித்துப் பார்த்தேன். அவற்றைக் கைக்கொள்ள முற்றும் உடன்படுகின்றேன். இது என் உறுதி மொழி.

கைவரி...

பிற அமைப்புகள் :

உ. த. க. தோன்றுதற்கு முன் தோன்றிய தனித்தமிழ்க் கழகம் குறித்துக் காண்டோம். அதற்கு முன்னர் 29-8-1937 இலேயே தனித் தமிழ்க் காப்புக்கெனத் தோன்றியது 'தமிழ்ப் பாதுகாப்புச் சங்கம்' ஆகும். அது திருநெல்வேலி தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கச் சார்பில் தோள்

றியது. அதன் தலைவர் மா. வே. நெல்லையப்பர்; சோ. சிவஞானம், தூ. சு. கந்தசாமியார், வ. திருவரங்கனார் ஆகியோர் அச்சங்க அமைச்சர்கள். இச்சங்கமே பின்னர்க் கழகப் பெயரிகொண்டு, 'தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்' என்றாகியது. இதன் வழியாகத் தமிழ்ப் பாதுகாப்பு நூற்றிரட்டு வரிசை ஒன்று வெளிவந்தது. அதனை முன்னர்க் கண்டோம். வேலூர் நற்றமிழ்த் தொண்டர் அண்ணல் தங்கோ அவர்களும் 'தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்' என ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். பாவேந்தர்க்கு அணுக்கமாக இருந்தவர் அவர். 'தமிழ்நாட்டு எல்லைப் பாதுகாப்பு மாநாடு' அவர் கூட்டிய சிறந்த மாநாடாகும்.

'தமிழ்க் காப்புக் கழகம்' என்னும் அமைப்பு 6-8-1962 இல் மதுரையில் தொடங்கியது. அதன் தலைவர் பேரா. சி. இலக்குவனார்; துணைத்தலைவர் வீ. ப. நடராசனார்; பொருளாளர் நா. இராமையா; பொதுச் செயலாளர் இரா. இளங்குமரன்; புரவலர் திருமதி இராதா தியாகராசனார். தனித்தமிழ் அமைப்பாகிய இவ்வமைப்பு இலக்கண இலக்கிய வரலாற்று வகுப்புகள் நடாத்தும் மாலைக் கல்லூரியாகப் பல்லாண்டுகள் பணி செய்தது. விளம்பரப் பெயர்ப் பலகை குறித்தும் தொண்டு செய்தது. 'பயிற்று மொழி நடைத் திட்டம்' இவ்வமைப்பின் சார்பில் தொடங்கப்பட்டதேயாகும். அத்தொடக்கமே பேரா. சி. இலக்குவனாரைச் சிறைக்கு ஆளாக்கவும், பதவியைப் பறிக்கவும் செய்தது. இவ்வமைப்பின் சார்பிலேயே 12-1-64 இல் பாவாணர்க்குத் 'தமிழ்ப் பெருங்காவலர்' என்னும் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

தனித்தமிழ் அமைப்புகளுள் ஒன்று திருநெல்வேலி 'தனித்தமிழ் இலக்கியக் கழகம்'. அது, திருவள்ளூரானது 1991 புரட்டாசித்திங்கள் 15ஆம் நாள் தொடங்கப்பட்டது (1960). அதனை உருவாக்கியவர் திரு. அரங்கராசன் என்பார், 1966முதல் அதன் பணி விரிவுற்றது. பட்டி

மண்டபம், கருத்தரங்கம், உரையரங்கம், பாட்டரங்கம், கல்லூரி மாணவர் கட்டுரைப் போட்டி, நூலாக்கம் என்பன வாக அமைந்தன. இவ்வமைப்பின் தலைவர் பேரா. பா. வளனரசு; துணைத் தலைவர் திரு. சி. சு. மணி. இதுகாறும் தொடர்ந்து தனித்தமிழ்த் தொண்டு செய்துவரும் அமைப்பு இது.

தனித்தமிழ் ஆக்கப்பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட ஓரமைப்பு 'சேரர் கொற்றம்' என்பது. அது கோவை மாநகரில் முகிழ்த்தது. அதன் அமைப்பாளர் மறை. நித்தலின்பணார். பெயர்ப் பலகைகளைத் தமிழில் எழுதச் செய்யும் தொண்டில் இதன்பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அன்றியும் இவ்வமைப்பாளர் தனித்தமிழ்ப் பகலவன் பாவாணர்க்கு அணுகூராக இருந்தவர். உற்றுழி உதவும் உழுவல் கேண்மையர்; வளமிக்க குடிப்பிறப்பினராகிய இவர் தனித்தமிழ்த் தொண்டின் ஊற்றமும் எளிவந்த கோலமும் பாராட்டுக்கும் பற்றுமைக்கும் உரியன.

கோவையில் கிளர்ந்த மற்றோர் தனித்தமிழ் அமைப்பு 'தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்' என்பது. அதன் இயக்குநர் தமிழவேள் (இரா. இராமசாமி) ஆவார். தமிழ் வளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்ட இவ்வமைப்பு சேரர் கொற்றத்துடன் இணைந்தும், பிற அமைப்புகளை இணைத்தும் பெயர்ப் பலகைத் தமிழாக்கத்தில் பெருந்தொண்டாற்றியது.

கோவை சார்ந்த புன்செய்ப் புனியம்பட்டி மறைமலையடிகள் மன்றம் செய்துவரும் தனித்தமிழ்த் தொண்டு தனிப் பெருஞ் சிறப்பினது. தான் தொண்டு செய்வதுடன் அடுத்தடுத்துள்ள அமைப்புகளையும் இணைத்துக் கடனாற்றும் இதன் சீர்மை பலப்பல அமைப்புகளும் பின்பற்றத்தக்கன வாம். தொண்டின் நிலைக்களமாக ஓர் அச்சகம் பதிப்பகம் ஆகியவற்றை நிறுவியமையும் வெளியீடுகள் பல தூய தமிழில் வெளிப்பட உதவியமையும் புகழையானவை.

பாவாணர் இயற்றிய 'இந்தியால் தமிழ் எவ்வாறு செடும்?' என்னும் நூல் வெளியீட்டுக்குரிய தொகையை இவ்வமைப்பு; தன் இணை அமைப்புகளுடன் கூடித் தண்டி உதவியது. இதன் செயலாண்மையர், திருவாளர்கள் முருகவேள், இளமுருகர், ஆடலரசர் என்பார்.

புதுவையில் அமைந்த பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகளின் கூட்டமைப்பு 'தமிழ்க்காவற்குழு' என்னும் பெயரால் இயங்கலாயிற்று. பெயர்ப் பலகைகளைத் தமிழில் எழுதச் செய்தல், அரசில் அதற்கு ஆணை பிறப்பிக்க ஏற்பாடு செய்தல், வானொலியில் தமிழ் பெருக்கல் என்னும் நோக்கங்களைக் கொண்டு கிளர்ந்து கடனாற்றுவது. இதன் தலைவர் இரா. திரு முருகனார்; செயலர் க. தமிழமல்லனார்; பொருளாளர் தமிழ்மணி, தொடர் தொண்டாற்றி வரும் மற்றோர் புதுவையமைப்பு 'தனித்தமிழ்க் கழகம்' என்பதாகும். அதன் அருந்தொண்டுகளில் முன்னின்று உழைத்தவர் தமிழமல்லனார். தனித்தமிழ் இலக்கிய மாநாடு கூட்டுவதுடன், ஆங்கு நிகழ்த்தப் பெறும் ஆய்வுரைகள் நூல் வடிவு பெறச் செய்தலையும் மேற்கொண்டுள்ள நல்லமைப்பு அது. தனித்தமிழ் வளர்ச்சி, தனித்தமிழ்ப் படைப்பாய்வு, தனித்தமிழ் எழுத்தாளர் அகரமுதலி, புதுச்சேரி அரசு தமிழ் வளர்ச்சித்துறை அமைக்க வேண்டும், தனித்தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டு மலர் என்னும் அதன் வெளியீட்டுப் பெயர்களே அதன் தனித்தமிழ்த் தொண்டினை நன்கு விளக்கும். தலைவர் முத்துசேரனார்; செயலர் தமிழ்நாவனார்; பொருளர் சீனு அரிமாப் பாண்டியனார்.

திருவாரூர் 'இயற்றமிழ்ப் பயிற்றகம்' நல்ல தமிழ்த் தொண்டர்களையும் அறிஞர்களையும் உருவாக்கும் களமாக இயல்கின்றது. மொழியின் பல்திறப்பயிற்சிகளை வழங்குவதுடன் நூல் வெளியீடும் செய்து வருகின்றது. இதன் தலைவர் அறிஞர் த. ச. தமிழனார் ஆவர்.

இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றோர் அமைப்பு, நெய்வேலி பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம் என்பதாகும். ஆது 2-8-70இல் தோற்றமுற்றது. இதனைப் பாவாணர் "நெய்வேலி நகரமைப்பில் 'பாவாணர் தமிழ்க் குடும்பம்' என்று தமிழுணர்ச்சியாலும் பணியக ஒருமைப்பாட்டாலும் ஒன்றுபட்டு, திருநாள் பெருநாட்களில் கூட்டுக் குடும்பம் போலும் நெருங்கிய உறவினர் போலும் உண்டாட்டில் ஒன்று கலக்கும் ஒரு தனித்தமிழ்க் கூட்டம்" எனப் பாராட்டுகிறார். திருக்குறள் வகுப்பு, தனித்தமிழ்ப் பயிற்சி வகுப்பு, அறிஞர்களின் நூல்களை விற்று உதவுதல், அறிக்கை வெளியீடு கூட்டம் இவற்றின் வழியே அரசையும் மக்களையும் தனித்தமிழாக்கச் செயலுக்குத் தூண்டுதல், தனித் தமிழறிஞர்களை ஒம்புதல் ஆகிய கடமைகளை இவ்வமைப்புத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றது. இதன் அமைப்பாளர் அன்புவாணன் வெற்றிச் செல்வியர். பதினாறு குடும்பங்களைக் கொண்ட பெருங்குடும்பம் இது. கணவன் மனைவியர் மக்கள் ஆகிய அனைவரும் ஒன்று கூடும் பெருந்தக குடும்பமாகும்.

உ. த. க. என்னும் அமைப்புத் தோன்றியமையால் தமிழ் எய்திய நலப்பாடு பெரிதாகும். அடிகளார் இயக்கத்தால் ஆங்கொருவரும் ஈங்கொருவருமாகத் தனித்தமிழ்ப் பெயர் வைத்துக்கொண்ட அல்லது மாற்றிக்கொண்ட நிலைமை மாறி, தமிழ் தழுவின உலகெல்லாம்—உ. த. க. கிளை உருவாகிய இடங்களெல்லாம்—உணர்வாளர் இருந்த இடங்களெல்லாம்—பலர்பலராய்ப்—படைபடையாய்த் தமிழ்ப் பெயர் தாங்கும் எழுச்சி உண்டாயிற்று. அதற்கு எதிரிடையானோர் எரிச்சலடையும் அளவுக்குக்கூட வளர்ச்சியுடையதாயிற்று. இதனால் மாறுபட்டோரும், எரிவுற்றோரும் கூடத் தம்மையறியாமல் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை வழங்கும் அளவுக்கும் மாறுதல் உண்டாயிற்று. சான்றாக ஒரு குறிப்பு.

நெய்வேலி உ. த. க. உறுப்பினராகப் பதிவானவர் பட்டியலில் (தி. பி. 2000-2025) 187 பேர்கள் இடம் பெற்றுள்ளார். இவர்கள் அனைவரும் தூய தமிழ்ப் பெயர் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் பழம்பெயர்களே தமிழ்ப் பெயராகக் கொண்டிருந்தவர்கள் 62 பேர்கள். எஞ்சிய 125 பேர்களும் பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டவர்கள். தமிழ்ப் பெயர்களாகக் கொண்டிருந்த 62 பேர்களிலும் பெற்றோர்கள் தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்கள் ஆகிய நிலையில் சூட்டப்பட்ட பெயர்களும் உண்டு என்பதும் விளங்குகின்றது.

ஊர்ப் பெருக்கத்தையும், தொழிலகப் பெருக்கத்தையும் நோக்க 187 பேர்கள் என்ற எண்ணிக்கை விழுக்காட்டளவில் குறைவாகக்கூடத் தோன்றலாம்! ஆனால், இருண்டு செறிந்த காரிருள் இடையே கதிரொளியின் ஒரு கீற்று வெளிப்பட்ட அளவிலேனும் ஒளியுடையதாகத் திகழ்கின்றது என்பது மெய்யாகும். இவ்வாறு ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்திய—அரசிதழிலும் பெயரை மாற்றிக்கொள்ள ஏவிய—அமைப்பு உ. த. க. என்னும் உயரமைப்பாகும். குடந்தை கதிர்வாணனார், நீடாமங்கலம் மருத்துவர் மறையரசனார் முதலாயவர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று குழந்தைகளுக்கெல்லாம் தமிழ்ப்பெயர் சூட்டுதலை ஓர் இயக்கமாகவே நடத்திவருதல் எண்ணத் தக்கதாகும். அவ்வாறே கருநாடக மாநில உ. த. க., அமைப்பும், தங்கவயல் உ. த. க. அமைப்பும் செய்துவரும் பணிகள் பசுமையானவை; தமிழ் இனவுணர்வுக்கும் வெற்றிக்கும் உ.த.க. செய்துள்ள செய்துவரும் ஈகம் வணங்கத்தக்கதாகும்.

உ. த. க. அமைப்பில் இருந்து பிரிந்து பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் 'உலகத் தமிழின முன்னேற்றக் கழகம்' கண்டார். பின்னர்த் தமிழ்க்குடிமகனார் தமிழியக்கம் கண்டார். எனினும் தனித்தமிழ் அடிப்படையில் இக்கழகக் கொள்கைகள் ஒன்றுபட்டனவே யாகலின், அனைத்தும் தலித்தமிழ் இயக்க நிலையில் அமைவனவேயாம். இனித் தனித்தமிழ் இதழ்களைக் குறித்தும் காணலாம்.

20. இதழ்வளம்

எந்தவோர் இயக்கம் வளம் பெறுவதற்கும், இதழ்வளம் வேண்டும். இதழ்வளம் வாய்ப்போர் வரலாற்றில் அழுந்தத் தடம் பதிப்பதையும், அதனை வாயாதவர் உழைப்பு ஊற்றும் உரன் எல்லாமும் குடத்துள் விளக்காய் மறைந்தொழிதலையும் காண்பவர் இதழ்வளம் பற்றி எளிமையாக எண்ணார். பொய்யாம் கருத்துகள் கூடப் பல்கால் பலர் கூறுதலால், மெய்யாம் கருத் தெனப் பரவிப் பளிச்சிடுதல் கண்கூடு. அதனை மாற்றி அமைக்க அல்லது தெளிவிக்கக் கருதுவார் வரம்பு கடந்த பாடுகளைப் பட்டாலும் எளிதில் அகற்ற முடியாததாய் அறவே அகற்ற முடியாததாய் இருத்தல் எவரும் அறிந்ததே.

இதழ்கள்:

தனித் தமிழின் பெயரால் இதழ் தோன்றுதற்கு முன்னர் எத்தனை எத்தனையோ தமிழ் இதழ்கள் தோன்றின. தமிழிதழ்கள் என்னும் பெயரைப் பெற்றனவே யன்றித் தமிழில் பெயர் கொண்டன வல்ல. ஆண்டு வரிசையில் சில இதழ்கள்;

உதய தாரகை (1841), தற்போதகம் (1848), தேசோபகாரி (1860) தத்துவ போதினி (1863), ஜனபோதினி (1870), சத்திய வர்த்தமானி (1870), நற்போதகம் (1870), உபாத்தியாயர் (1887), சத்திய சூதன் (1887), மாதர் மித்திரி (1887), ஸ்ரீலோகரஞ்சனி (1887), பெண்மதி போதினி (1891), விவேக சிந்தாமணி (1892), ஞானபானு (1894), மாணவர் போதகம் (1895), மாதர்மனோரஞ்சனி (1899), விவேக பானு (1900), ஜனப் பிரியன் (1900), விநோத சித்திரப் பத்திரிகை

(1900)- இவ்விதழ்களின் பெயர்களுள் எவ் வொன்றாவது தமிழ்ப் பெயர் உடையதா?

செந்தமிழ்:

இவையெல்லாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் செந்தமிழில் 'செந்தமிழ்' என்னும் இதழ் தோன்றியது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இருந்து வெளி வந்தது அது. ஆண்டு 1903 (பிலவ ஆண்டு ஆவணித்திங்கள்).

வெளி வராத தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டது செந்தமிழ். அச்சிட்ட நூல்களைச் சுவடியுடன் ஒப்பிட்டுப் பாடம் காட்டியது. கல்வெட்டு செப்பேடுகளை ஆய்ந்து வெளியிட்டது. அறிவியல் பொருளியல் செய்திகளை எழுதியது. ஆனால் அதன் நடை தனித் தமிழன்று. அதன் முதல் இதழிலேயே 'உயர் தனிச் செம்மொழி' என்னும் பரிதிமாற் கலைஞர் கட்டுரை வெளிவந்தது. தமிழின் அருமை பெருமைகளும் பேசப்பட்டன. ஆனால் செந்தமிழ் நடை போற்றப்படவில்லை. லோலாண்டிதழாகச் சுருங்கினும் இடையறவு படாமல் தொடர்ந்து வெளிவரும் இதழ் ஈதாகும்.

செந்தமிழ்ச் செல்வி:

1923 இல் திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்தக் கழகத்தின் வழியே செந்தமிழ்ச் செல்வி நடையிடத் தொடங்கியது. இதழாசிரியர் கூட்டத்து உறுப்பினரென எண்மர் இருந்தனர். எனினும் 'பத்திராசிரியர்', 'நமது பத்திரிகை' என்றே தொடக்க இதழ் குறித்தது. எனினும் பெரிதும் தமிழையே போற்றியது. ஏழாஞ்சிலம்பின் முகப்பிலே "இந்தச் சிலம்பிலே குறியீட்டுச் சொற்கள் நீங்கலாக ஏனைப் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் விரவாத வாறு மிகவும் கருத்தூன்றப் படும்" என்னும் வளர்ச்சி

நிலை அறிவிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. (7: 5). 61 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இதழாசிரியப் பெருமை கொண்ட பெருந்தகை தாமரைச் செல்வர் வ. சுப்பையா ஆவர்.

தமிழ், தமிழர், தமிழ்நாடு என்னும் முப்பொருள் குறித்து 1923 முதல் இதுநாள் வரை இடையீடு இல்லாமல் வரலாற்றுத் தொகுப்புச் செய்யவோ ஆயவோ முற்படுவார்க்கு அருங்கலைச் செல்வமாகத் திகழ்ந்து வருவது செல்வியேயாகும். செல்வியின் சிலம்பொலி இதுகால் அறுபத்தைந்தாவதாகும்.

செல்வியின் கொள்கை முழக்கம் மறைமலையடிகளாரின் கொள்கை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தது. ஒன்பதாம் சிலம்பு தொட்டே பாவாணர் கட்டுரையைத் தாங்கும் பேறு பெற்று (1931-32) அவர் மறைந்த திங்கள் அளவும் (1981) வெளியிட்டுப் பெருமை பெற்றது.

கீ. இராமலிங்கனாரின் ஆட்சிச் சொல் அகரவரிசை, சண்முக சுப்பிரமணியனாரின் சட்டச் சொல் வரிசை, பி. எல். சாமியின் அறிவியல் கட்டுரைகள், பாவாணரின் வேர்ச் சொற் கட்டுரைகள் ஆகிய தமிழாக்கத் தொண்டுகள் தொடர்ந்து வெளிவந்து நூலாக்கம் பெற்றதற்குச் செல்வியே வாயிலாகத் திகழ்ந்தது.

தமிழ்ப்பொழில்:

1925 இல் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இருந்து 'தமிழ்ப் பொழில்' தண்மை செய்யக் கிளர்ந்தது.

தொடங்கும் போதே தனித் தமிழ் உணர்விலே தொடங்கும் சூழலும் வாய்ப்பும் உண்டாயிற்று. உணர்வு மிக்க உமாமகேசுவரனார் புரவலராக விளங்கிக் கல்லூரிப் புலமைப் பேராசிரியர்கள் ஆய்வுக் கொடைஞராகத் திகழ வாய்த்த வாய்ப்புப் பெரிதாகும். செல்வி

யைப் போலவே பொழிலும் பாவாணர் கட்டுரைகளை வெளியிட்டதுண்டு. கலைச் சொல்லாக்கம் தூய தமிழாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதற்கு அது தந்த இடையறா முழக்கம் பெரிதாகும். வானொலியில் வழங்கும் தமிழாய்வில் குறை காணினும் தட்டிக் கேட்டு மறுப்பெழுதும் நலப்பாடும் பொழில் மேற் கொண்டிருந்தது. சாமி வேலாயுதனாரின், 'உடலியலும் உடல்நல வழியும்' என்னும் தொடர் கட்டுரையையும், அறிவியல் கலைச் சொல் தொடர் கட்டுரையையும் வெளியிட்ட சீர்மை அதற்குண்டு. விபுலானந்த அடிகளாரும் வேதியியல் கலைச் சொற்களைப் படைத்து வெளியிட்டார்.

ஆங்கிலத் துள்ள சொற்களைத் தமிழ்ப் படுத்து வதில் மூன்று வழிகள் உள. அவைதாம், அப்படியே அச் சொற்களைத் தமிழ் எழுத்துகளால் எழுதிவிடுவது; ஆரியம் முதலிய நம் நாட்டு மொழிகளிலுள்ள சொற்களைக் கையாள்வது; தக்க தமிழ்ச் சொற்களையே தேர்வது; இவற்றுள் மூன்றாம் நெறியையே பின்பற்றுவதாக 'உடல் இயலும் உடல் நல வழியும்' என்னும் முதற்கட்டுரையிலே வேலாயுதனாரி தெரிவிக்கிறார்.

தமிழ்ச் சொற்கள் இனிய மெல்லோசை உடையனவாய் ஆழ்த்த உட் பொருளுடையனவாய், முறைப்படி புணையப் பெற்றனவாய், தமிழரால் எளிதில் உணரக் கூடியனவாய், உணர்ந்தார்க்கு உணருந் தொறும் பெருமகிழ் வூட்டுவவாய் இருத்தலின் இவற்றிடையே தாறு மாறான கரடுமுரடான பிறமொழிச் சொற்களைக் கலத்தல் என்னும் பேதைமையினின்றும் நீங்கி உண்மைத் தமிழ்த் தொண்டு புரிய இந்நூல் மூன்றாம் வழியைப் பற்றித் தனித் தமிழ்ச் சொற்களால் புணையப் படுகிறது என்கிறார் (3:301).

கல்வெட்டு, செறபேடு, சமயம் இன்னன தவிரந்த பிற கட்டுரைகள் அனைத்தும் பிறசொற்கலவாப் பெற்றறிமையில்

திகழ்கின்றன. அ. வரத நஞ்சையர், நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி, அரங்க வேங்கடாசலம், உலகநாதர், அ. கந்தசாமி, இ. கோவிந்தசாமி, தி. வி. சதாசிவம், கே. சோமசுந்தரம், உலக ஊழியர், சாமி சிதம்பரனார், சாமி வேலாயுதனார், ச. சோ. பாரதியார், ஒளவை க. துரைசாமி இன்னோர் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்ட பேறு இதற்கு உண்டு.

இடையறவு பட்டாலும் காலத் தாழ்வு பெற்றாலும் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டுவந்து தமிழ்ப் பொழில்.

தமிழ்நாடு :

நல்ல தமிழில் வெளிவந்த நாளிதழ்களில் தமிழ்நாடு நாளிதழுக்குத் தனிச் சிறப்பானதோர் இடமுண்டு. கலைத் தந்தை கரு முத்து தியாகராசரால் நடத்தப்பட்ட இதழ் அது. அதில் தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகளாக அ. கி. பரந்தாமனார் எழுதி வந்த கட்டுரைத் தொடரே 'நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டும,?' என்னும் அரிய நூல் ஆகும். அந்நூல் 1955 இல் முதல் பதிப்புப் பெற்றது. தமிழ் வளர்ச்சி தமிழாக்கம் பற்றி நாள்தோறும் ஒளித்த பெருமையது அவ்விதம்.

கலைக்கதிர் :

'கலைக்கதிர்' தமிழ்க் கலை வளர்ச்சிக்குச் செய்துள்ள செய்து வருகின்ற தொண்டு அளப்பரியது. அறிவியல் இதழ் ஒன்றை நல்ல தமிழில் நடாத்த முடியும் என்பதை மெய்ப்பிப்பதன் வழியாகத் தமிழாற்றலை உணர்த்த விழைந்த 'தாமோதரனார்' தொண்டு மிகு சிறப்பினது. அக்கலைக்கதிர் வழியாகப் பல்வகைக் கலைத் துறை சார்ந்த கலைச் சொல்லாக்கப் பணி பெரும் பாராட்டுக்குரியதாகும். வேண்டுமளவு கலைச்சொற் றொகுத்து நூலாக்கம் புரிந்து வைத்தும் கூடத் தமிழ் பயிற்றுமொழி

யாகிப் பல்துறை வளம் கொழியாக் குற்றம் தமிழ்நாட்டவரின் ஒரு மொத்தக் குற்றமே என்பதில் ஐயமில்லை. நாடு விடுதலை கொண்ட காலமுதல் விடுதலறியா விருப்புடன் தொடர்ந்து தொண்டு செய்துவரும் மாதிகை அதுவாகும். அவ்வகையில் பாராட்டுக்கும் போற்றுதலுக்கும் உரிய வகையில் 1986 முதல், அண்ணா பல்கலைக் கழக 'வளர் தமிழ் மன்ற' வெளியீடாக வெளிவரும் காலாண்டிதழ் 'களஞ்சியம்' ஆகும்.

குறள்நெறி :

குறள்நெறி என்பது இருகிழமை இதழாக மதுரையில் இருந்து பேராசிரியர் இலக்குவனாரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இதழ். பின்னர் நாளிதழும் ஆனது; ஆங்கில இதழாக்கமும் கிளர்ந்தது. தனித்தமிழ் நோக்குக் கொண்டே வெளிப்பட்ட இதழ் அது. அதன் வலிய ஒலியும் வளமான தொண்டுமே அதன் வாழ்வை நீளவிடாமல் அந்நாள் அரசின் அடக்குமுறைக்கு ஆட்பட்டுத் தடையுற்றது; ஆசிரியரும் சிறையுற்றும் வேலை பறிப்புற்றும் இடர்ப்பட்டார்.

தென்மொழி :

தனித்தமிழ் என்பதையே முன்வைத்துத் தோன்றிய மாதிகை தென்மொழியாகும். தனித்தமிழ்த் தொண்டுக் காகவே தம்மை முற்றாகத் தந்தவரும் அத்தொண்டுக் காகவே சிறைப்பட்டும் பணியிழந்தும் அல்லலுற்றாலும் அரிமாவெனக் கிளர்ந்து தனித்தமிழ்ப் பணிக்கே தம்மை ஈகம் செய்துகொண்டுள்ள வருமான பாவலரேறு பெருஞ்சித் திரனாரால் 1959இல் தொடங்கப்பட்டது. அதன் சிறப்பாசிரியராகச் சில ஆண்டுகள் பாவாணர் விளங்கினார். அவர்தம், ஒப்பில்லாச் சொல்லாய்வுப் புலமையைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகப் பரப்பெல்லாம் வெளிப்படச் செய்த பெற்றிமை தென்மொழிக்கு முற்றாக உண்டு. மற்றும் செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலித் திட்டத்தை வகுத்துத்

தந்து பாவாணர் பொருள் வகை முட்டுப்பாட்டைத் தீர்த்து வைத்த சீர்மையும், உலகத் தமிழ்க் கழகம் என்னும் அமைப்பை உருவாக்கி அதன் இதழாகவே சில்லாண்டுகள் இலங்கியமையும் தனித்தமிழ்த் தொண்டர்களையும் அறிஞர்கள் சிலரையும் உருவாக்கிய எழுச்சியும் அதற்குச் சிறப்பாக உண்டு. அதன் கலைச் சொல்லாக்க அறிவியல் தொண்டுகளுக்கு அறிஞர் க. இல. இரத்தினவேல் அவர்கள் வெளியிட்ட தூய தமிழ்த் 'தனிமப் பட்டியல்' ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். மாணவ நிலையர் பயன் படுதற்கென்ற எண்ணத்தால் 1967 முதல் வெளிவரும் இதழ் தமிழ்ச் சிட்டாகும். இதன் ஆசிரியரும் பாவலரேறே. சிறுவர் இலக்கிய மெனத் திசுமும் இவ்விதழில் அறிஞர் தி. நா. அறிவு ஒளியின் 'பிழையில்லாமல் எழுதப் பழகுங்கள்' என்னும் தொடர் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

மாணாக்கள் :

மாணாக்கள் என்னும் பெயரிய இதழ் பேரறிஞர் வி. பொ. பழனிவேலரால் நடத்தப்பட்டது. தனித் தமிழ்க் கொள்கையில் பழுத்த பெரும்புலமைச் செல்வர் ஆசிரியர்; சொல்லாக்கத் திறவோரும் அவர்; குறை காணப் பெறின் நட்பு பகையெனப் பாராராய் உருத்தெழுந்து முறை காட்டும் உரவோராகிய அவரிதழ் தொடர்ந்து வாய்த்து மாணவருலகம் பயன்பட்டிருந்தால் நல்ல பல விளைவுகளை உண்டாக்கியிருக்கும்.

முதன் மொழி :

வரலாற்றுப் பேராசிரியரும் பாவாணர்க்கு உடன் ஆசிரியருமாகிய தி. வை. சொக்கப்பணார் நடாத்திய இதழ் முதன் மொழியாகும். தென்மொழிக்குப்பின்னர் உ. த. க. வின் இதழாகத் திகழ்ந்தது இது. இதன் வெளியீட்டுப் பொறுப்புத் தொண்டில் அரிமாப்புலவர் மி. மு. சின்னாண்

டாரீக்கு மிகப் பெரும் பங்குண்டு. முதன்மொழி 1970இல் தொடங்கியது.

மீட் போலை :

முதன் மொழி நின்று போனபின் உ. த. க.வின் உரிமை இதழாக வெளிவந்தது மீட்போலையாகும். அதன் ஆசிரியப் பொறுப்பாளர் பேரா. கு. பூங்காவனம். “தமிழர் சிறுபான்மையராகவும் பெரும்பாலும் எளியராகவும் வாயில்லாதவராகவும் ஆரியச் சார்புமிக்க ஒரு திராவிட நாட்டில் (கன்னட நாட்டில்) வையாபுரிகள் நடுவில் இருந்து கொண்டு ஓர் அரசினர் மகளிர் கல்லூரியில் தன்னந்தனியான தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிவரும் ஒருவர்” எனக் கூறும் பாவாணர் மொழி, இதழாசிரியர் நிலையைப் புலப்படுத்தும். மீட்போலையின் நயத்தகு செயல்களுள் பாவாணர் தம் பழங்கட்டுரைகளை மீளவும் வெளிப்படுத்தியமை சீரியதாகும். இப்பணியை அருமையாகச் செய்தவர் பேரா. இரா. இளவரசு ஆவர். மீட்போலையின் முதல் இதழ் 1979 அக்டோபர்-நவம்பரில் வெளிவந்தது.

அறிவு: கைகாட்டி!

உ. த. க. அமைப்பில் இருந்து பின்னே தமிழியக்கம் கண்ட பேரா. மு. தமிழ்க் குடிமகனார் நடாத்திய இதழ்கள் ‘அறிவு’ ‘கைகாட்டி’ என்பனவாகும். அறிவின் முதல் இதழ் 15. 9. 1970 இல் வெளிவந்தது. கைகாட்டியின் முதல் இதழ் 2. 11. 1971 இல் வெளிவந்தது. அறிவு உ. த. க. இதழாகவே வெளிவந்தது. கைகாட்டியும் அவ்வாறு தொடர்ந்ததே. 6. 8. 72 இல் தமிழியக்க நெறியீட்டுக் குழுக் கூட்டம் மதுரையில் நிகழ்ந்தது. அதன் பின் கைகாட்டி தமிழியக்க இதழாயிற்று. உ. த. க. தொண்டிலும் தென்மொழி வளர்ச்சியிலும் பங்கு கொண்டிருந்த முனைவர் இரா. இளவரசு, பாவலர் ம. இலெ. தங்கப்பா ஆகியவர்கள் அரவணைப்பும் ஆக்கப் படைப்பு

களும் தமிழியக்கத்திற்கும் இதழுக்கும் உரமும் ஊட்டமுமாக அமைந்தன.

“வணிகக் கழகம், உணவு விடுதி, வங்கி, திரையரங்கு இன்னொன்றை வற்றுக்குத் தமிழ்ப் பெயரிடுவோர் தம் முகவரி எழுதிய உறைமடல் அனுப்பினால் ஏற்ற தமிழ்ப் பெயர் எழுதிவிடுக்கப்படும். செந்தமிழ் மீது நாட்டங் கொண்டவர்களும் தமிழ்ச் சிந்தனையாளர்களும் பிறரும் ஒல்லும் வகையான் இப்பணி சிறக்க உதவுக” என்பது கைகாட்டியின் ஓர் அறிவிக்கை (1: 2; 17. 11. 71)

தமிழ்ப்பாவை:

மதுரை தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றச் சாரியில் வெளி வரும் மாதிகை தமிழ்ப் பாவை. அதன் ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளரும் திரு. வி. அ. கருணை என்னும் அருளனார். தனித் தமிழ் ஊற்றமான அவ்வமைப்புப் பாவாணர்க்கு மணிவிழாக் கண்டு நூல் வெளியீட்டுக்கும், உதவியது. பாவாணர் தொகுத்தளித்த ‘வடமொழி தென்மொழி’ப் பட்டியும் ‘ஆங்கிலம் — தமிழ்’ கலைச் சொல்பட்டியும் தொடர்ந்து வெளியிட்ட பெருமை அதற்குண்டு. இடைப் பட்டுப் பின்னே கிளர்ந்த தமிழ்ப்பாவையிலும் அத் தொடர்கள் மீளவும் வெளியிடப்பட்டு ஆக்கத் தொண்டில் தொடர்கின்றது.

வேறுசில இதழ்கள்:

புலவர் இறைக்குருவனாரால் வெளியிடப் பட்ட ஓரிதழ் வலம்புரியாகும். அது 1972 இல் மதுரையில் இருந்து வெளிவந்தது. பாவலரேறு வாய்த்த பேறுகளுள் தம் குடும்பத்துடன் தனித் தமிழ்க் கடனாற்றும் பேறு ஒன்றும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் உ. த. க. அமைப்புத் தொண்டிலும் இதழ்த் தொண்டிலும் துணையாம் மருகர் புலவர் இறைக் குருவனார் ஒருவர்; மற்றொரு மருகர் சொல்லாய்வறிஞர் ப. அருளியார்,

உலக முதல்வியாரை ஆசிரியராகவும் வெளியீட்டாளராகவும் கொண்டு வெளிவந்த இதழ் 'தமிழம்' (1972) ஆகும். சொல்லாய்வுகளும் அறிவியல் செய்திகளும் மொழி பெயர்ப்புகளும் சிறந்து விளங்கியது அது. அதில் செம்பியனாரின் பத்துறைத் தொண்டு கமழ்கின்றது.

இசைஞாயிறு பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர் குடந்தை ப. சுந்தரேசனார். இசைத் தொண்டு தமிழுலகறிந்தது. அவர் வெளியிட்ட இதழ் 'நித்திலம்' (1973) என்னும் மாசிகையாகும். பழந்தமிழ் நூல்களில் காணக் கிடக்கும் தமிழிசை வளத்தைத் தமக்கே உரிய தகுதியில் திரட்டி விளக்கமும் தரவந்த இதழ் அது.

வலவனாரின் 'வண்ணச் சிறகு', அரண முறுவலாரின் 'தமிழியக்கம்', த. ச. தமிழனாரின் 'தமிழோசை', காறை இறையடியாரின் 'பூஞ்சோலை', மகிழரசனாரின் 'வல்லமை ஆகியவையும் வேந்தம், வலம்புரி, தீச்சுடர், கலைச் செல்லாக்கம் முதலிய இதழ்களும் தனித்தமிழை முன்வைத்து நடத்தப்பட்டவை ஆகும்.

அறிஞர்கள்:

தனித்தமிழ்ப் படைப்புகளைப் பாவகையாலும், கட்டுரை வகையாலும், நூல் வகையாலும் வெளியிட்டு வரும் புலமைப் பெருமக்கள் எண்ணிறந்துள்ளர். அவர்களுள் பலர் ஆங்காங்குச் சுட்டப் பட்டுள்ளர். மேலும், செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலித் துறை இயக்குநர் இரா. மதிவாணனார், தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகச் சொல்லாய் வறிஞர் ப. அருளியார், முதுபெரும் புலவர் வி. பொ. பழனிவேலனார், அறிஞர் சாலை இளந்திரையனார், 'உங்கள் தமிழைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' என்னும் தொடர் வெளியிட்டுப் பெரும் பரப்பாளியாக விளங்கும் அறிஞர் தமிழண்ணலார், புதுவைப் பல்கலைக் கழக அறிஞர் க. ப. அறவாணனார். இசைத்தமிழ்

அறிஞர் வீ. ப. கா. சுந்தரனார், பண்டுவர் அரிமா மகிழ்கோ, பாவலர் தரங்கை பன்னீர் செல்வனார், கிறித்தவக் கல்லூரி அறிஞர் இராசேந்திரனார், அரசுக் கல்லூரி அறிஞர் திருமாறனார், வெங்காலூர் அறிஞர் குணா ஆகியோரும் பிறரும் எண்ணத்தக்கார்.

மறந்தும் புறந்தொழார் போல, மறந்தும் பிற சொற்கலந்து பேசுதல் அறியாப் பெரு நோப்பாளர் சித்தோட்டுப் பாவலர் குமர நடவரசு சுவப்பனார் ஆவர். இவ்வகையில் பிறரொருவரைச் சுட்டுதற்கு அரியராம் வகையில் திகழ்பவர் அவர்.

உலக முதன் மொழி தமிழே என்பதைத் தம் ஆய்வுத் திறத்தால் வெளிப்படுத்தியுள்ள அறிஞர் ஞானகிரியார், பொறிஞர் வேங்கடகிருட்டிணனார், பன்மொழி அறிஞர் சாத்தூர் சேகரனார் எண்ணத் தக்கார்.

சட்டத்துறைச் சொல்லாக்கத்தில் தலைநிற்கும் அறிஞர் சண்முக சுப்பிரமணியனார், ஆட்சிமொழிக் கலைச் சொல்லாக்கத்தில் சிறந்து நிற்கும் அறிஞர் கோ. முத்து இன்னவர்களும் கருதத்தக்கார்.

தனித்தமிழ்த் தொண்டிலே ஈடுபட்டோரின் முழுமைப் பட்டியல் ஈதன்று என்பதும் அது விரிவுமிக்கதாம் என்பதும் அமைந்து தெரிவித்துக் கொண்டு 'நிறைவுரை' காண்பாம்.

21. நிறைவுரை

தூய்மை:

இயற்கை அருளும் கொடை காற்று, நீர் முதலானவை. காற்றின் தூய்மை வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. அவ் வின்றியமையாமைக்குத் துணையாம் இயற்கை ஓரொழுங்கு படுத்துகின்றது. உயிரிகளுக்கு வேண்டும் உயிரீவளி இயற்கை யாகத் தட்டின்றித் கிடைப்பதற்காகச் கரிவளியை உண்டு உயிரீவளியை வெளியிடும் மரம் செடி கொடி புல் பூண்டு களாம் நிலைத்திணைகளை அருளியுள்ளது. அவ்வகையால் இயற்கை உதவி புரிதலை அறிந்தும். கட்டாயமாக வெளி விடும் கரிவளியை அன்றி மாசு மிக்க காற்றாக்கும் கேடுகளும் மாந்தன் செய்கின்றான். ஆலைப் புகையாலும், கழிவாலும், சூழலைப் போற்றித் தூய்மையில் வைக்காமையாலும், கட்டுக்கிடைச் சாய்க்கடை நீராலும், காற்றிலும் நீரிலும் மாசுண்டாகச் செய்கின்றான். அம்மாசு நிறை வாழ் நாள் உடையவரையும் குறை வாழ் நாளினராக்கிப் பாழ்படுத்து கின்றது. தாளாலைக் கழிவை ஒருமுறை திறந்துவிட்ட அளவில் பதினைந்து இருபது கல் சுற்றளவில் வாழும் பல்லாயிரம் மக்களுக்கு மூச்சுத் திணறலை—குடல் குமட்டலை—வாந்தியை—உண்டாக்குவதைக் கண்கூடாகக் கண்டும் அம்மாசு அகற்றும் வழிவகை காண்கிலான். ஒருவன் வாழ்வுக்கு ஊரைப் பாழாக்குகிறான்; அறியாமலும் செய்வான் அல்லன்; அறிந்து கொண்டே செய்கின்றான். பொருள் தேடும் தன்னலத்தோடு, அருள் தேடும் பெருநிலை ஒரு துளியளவேனும் ஊடாடியிருக்குமானால் இக்கேடுகள் உண்டாகா! தாளாலை நிலையே ஈதெனின் சாராய வடியாலை நிலை என்ன? வேதிமப் பொருள் ஆலை நிலை என்ன? கதிர் வீச்சு வெடி மருந்து செய்யும் தொழிலக நிலை என்ன? இவ்வியற்கைக் கேட்டைத் தடுக்க உருவாக்கப்பட்ட,

ஒரு துறையே 'மாகக் கட்டுப்பாடு' என்பது. துறை கண்டதால் மட்டும் தீர்வு ஆகிவிட்டதா? துறை அமைந்தும் மாக ஒழிந்ததா? இல்லையே ஏன்? தூய்மை போற்றும் பொதுநல உணர்வு உண்டானால் அல்லாமல் பெரும்பயன் விளையக் காணல் குதிரைக் கொம்பே! காற்றைக் கெடுப்போர், புகைக்குடியால்கூடக் காற்றைக் கெடுப்போர்—பொது நலக்கேடர்.

பல்லாயிரம் பேர்க்கு வேலை தருபவர் எனினும், ஆற்றுநீரையும் ஊற்றுநீரையும் மாகறச் செய்யும் ஆலை உரிமையர் பொதுநலக் கேடர் என்னும் நிலை உண்டானால் அன்றி-உரிய தண்டனைக்கு ஆட்படுத்தினால் அன்றி-அவர் தூய்மை பேணுதலில் கருத்துக் கொள்ளார். குடியிருப்புக்குள்ளாகவே, வாழ்வார் செவிப்பறை கிழிய இரைச் சலிடும் பட்டடைகள்—சிறு தொழில்கள் எத்தனை எத்தனைக்கு உரிமம் வழங்கப்படுகின்றன! அடிப்படைப் பொதுநலம் பேணல் அரசின் தலையாய கடமை எனக் கொண்டு ஒழுங்குபடுத்தாவிடின் துறை அமைப்புக் கண்டமையால் மட்டும் பயன் விளையப் போவதில்லை.

மாகக் கட்டுப்பாடு காற்றுக்கும் நீருக்கும் எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அவ்வளவு இன்றியமையாதது, மொழிக்கும் மாகக் கட்டுப்பாடு வேண்டதல். அக்கட்டுப்பாட்டைக் கட்டாயம் உண்டாக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த பேருள்ளத்தில் இருந்து—தூய உள்ளத்தில் இருந்து—கிளர்ந்ததே தனித்தமிழ் இயக்கமாகும்.

தனித்தமிழ் கண்ட அடிகள் உடலோம்பலில் தலை நின்றவர்; உணவு, உடை, உழைப்பு, ஓய்வு, உறக்கம், உலாவல் இன்னவற்றெல்லாம் ஓர் ஒழுங்கர்: இருப்பிடம் அலுவலகம் தோட்டம் குழல் இன்னவெல்லாம் தூசு தும்பு மாக மறுவின்றித் திகழத் திட்டப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்ட கடமையர். எழுதும் எழுத்து, பேசும் பேச்சு, நடக்கும் நடை, எடுக்கும் நூல், தொடுக்கும் மிதியடி

இவற்றிலெல்லாம் ஒழுங்குமுறைக் கடைப்பிடியர். இத்தகு தூய்மையாம் மேன்மைக் கடைப்பிடி இயற்கையே. அவ் வியற்கை ஒழுங்குப்படி மொழித் தூய்மை காக்கும் அமைப்பை உள்ளுள் இருந்து உருவாக்கிற்று. ஆதலால் தனித்தமிழ் இயக்கம் தூய்மை வழங்கிய தூய்மைப் பிறப்பு எனக் கொள்ளல் அறிவோர் கடனாம்.

ஒழுக்க நடை :

ஒழுக்கத்திற்கு எவரீநடையைப் பின்பற்ற வேண்டும்? ஒழுங்கர் நடையைத்தானே! “ஒழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக் கோல் அற்றே ஒழுக்கமுடையார்வாய்ச் சொல்” என்று தானே அறவோர் கூறுவர். கயவர் வழியில் செல்லக் கயவரை அன்றி எவர் வழி கூறுவார்? ஒழுக்கம் பேணும் மேலோர் வழியில் ஒழுங்கு நாடுவார் செல்லுதல்போல்— செல்ல வழிப்படுத்துதல் போல், மொழிநடைத் தூய்மை பேணுவார் வழியிலே தூய்மைக் கருத்துடையவர் செல்லு தல் வேண்டும். அதுவே நேரிய நெறி முறை! அவ்வகையில் மொழித் திறம் முட்டறுத்த முது திறவோர்கள் கண்ட ஒன்றே மொழித் தூய்மை என்பதாகும். இது தமிழ் மண்ணுக்கு மட்டுமே உரியதன்று. உலகந் தழுவிய உயர்வின தென்பது ‘அங்கும்’ என்னும் பகுதியில் கண்டதாகும்.

கற்றார் நிலை :

மொழித் தூய்மை கெடுப்பவர் கல்லாரா? கற்றவரா? இவ்வகையில் கல்லார் மிக நல்லர்! ஏனெனில் அவர் மொழிக் கேடு இன்னதெனவும் அறியார். அவர்கள் கொடையால்தான் மொழி நலன், மொழித்தூய்மை, மொழி வளம் என்பனவெல்லாம் பேணப்பட்டு வந்துள்ளன. அவர்கள் மொழியில் மாசும் தூசும் போல ‘மொழிச் சிதைவு’ உண்டு. ஆயினும் மூலக்கூறு அழிந்து படாமல் காலம் காலமாகக் காத்து வருபவர்கள் அவர்களே. களத்தில் காற்றில் தூற்றியவுடனே தூசும் தும்பும் பதரும் பக்கும் அரைக்காயும் கருக்காயும் தனித்தனியே ஒதுங்கிவிடக் காணும் முழு மணி

போலக் கல்லாரி வாய்ச் சொல் வழியே சொன்மணிகளைப் பெறமுடியும். ஏனெனில் இயற்கை மாறுதல் அவரிடத் தூண்டேயன்றிச் செயற்கை மாற்றுதல் ஆகிய செருக்கு அவர்களிடத்தில்லை.

மொழிக் கேடர்கள் முக்காலும் மெய்யாகக் கற்றோர் களே ஆவர். அவர்களே தாம் கற்ற கேட்ட வேற்றுமொழிச் சொற்களை யெல்லாம் கற்றை கற்றையாகத் திணித்து மொழி நலம் கெடுத்தவர் ஆவர்; கெடுப்பவர் ஆவர்.

'மணிப்பவழி' நடையைத் தந்தவர் கல்லாதவரா? இன்று வழங்கும் பன்மொழிக்கலவைக் குப்பைகளைக் கதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் புதுப்பாலிலும் செறித்துச் செறித்து நகராட்சிக் குப்பைமேடென ஆக்கிவைப்பவர் கல்லாதவரா? ஒருமொழி கற்றவர் அல்லர்; பன்மொழி கற்றவர்; நாடு காணார் அல்லர்; பன்னாடு கண்டவர்; மொழிக்குக் கேடு என்பதை அறியார் அல்லர்; நன்கு அறிந்தவர். ஆயினும் மொழிக்கேடராம் நிலையிலே பூரித்து நிற்கின்றார்!

மலையாளத்தரைக் காண்கிறார்; தெலுங்கரைக் காண்கிறார்; கன்னடத்தரைக் காண்கிறார்; இந்திமொழியரைக் காண்கிறார்; வங்கமொழியரைக் காண்கிறார். பிறர் பிறரைக் காண்கிறார்; அவரவர் இருவர் சந்தித்தால், தத்தம் தாய்மொழியில் அன்றி—இருவரும் வேறு மொழிகளை அறிந்திருப்பினும்—அவற்றில் பேசுதலைக் காணார்; இவர்களைக் கண்டும் கண்டும், கற்ற ஒரு தமிழன் மற்றொரு கற்ற தமிழனைக் காணுங்கால் அயன்மொழியிலேயே பேசுகின்றான்!

நாடு கடந்து செல்லும் தமிழன் அவ்வந்நாடுகளில் உள்ள மக்களின் தாய்மொழிப் பற்றைக் காண்கின்றான். ஆயினும், காதில் கொள்ளான் கருத்திலும் கொள்ளான். நம்மோடு அயன் மொழியார் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவ்வயன் மொழியறிவறிந்தார் ஒருவர் இடையே வரின்

அவரும் தமிழறிந்தவர் எனினும் அவ்விருவரும் நாம் ஒருவர் நிற்பதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாமல் தம் தாய் மொழியில் பேசுவதைக் கண்டும் கண்டும் கருங்காலி மரமென மரத்துப்போன காதினராக இருப்பவர் தமிழராகவே உள்ளனர்.

தில்லி மாநகரச் சாலையில் நடந்து சென்ற இருவர், ஒருவரை ஒருவர் முட்டிக் கொண்டனர். அதனால் இருவரும் மாறிமாறித் திட்டிச் கொண்டிருந்தனர். திட்டுதல் அனைத்தும் ஆங்கிலமாகவே இருந்தது. அதனைக் கண்ட ஒரு தமிழ்ப் பெருமகனார், அவர்கள் இருவரையும் அணுகிச் சென்று 'நீங்கள் இருவரும் தமிழர்களா?' என்றார். இருவரும் 'ஆம்' என்றனர்! 'எப்படிக் கண்டீர்?' என்றனர். "இந்திய நாட்டினர் இருவர் ஆங்கிலம் பேசுகிறார் என்றால் அவர் வேறு எம்மொழியராவும் இரார். தமிழராகவே இருப்பார் என்பது தெற்கு மட்டுமன்று, வடக்கும் அறிந்ததே" என்றார். அச்சுடு அவர்களுக்குப் பட்டிருக்குமா? பட்டிருந்தால் பயன்பட்டிருக்க வேண்டுமே!

தாய்மொழிப் பற்று இல்லாதவர்களுள் தமிழர்க்கு இணை தமிழரே என்பதை உலகஞ் சுற்றிச் வருவாரும் கூறத்தான் செய்கின்றனர்! ஆனாலும் முன்னேற்றம் கண்டவகைதான் இல்லை. ஆனால், மெய்யான தாய்மொழிப் பற்றுமையோ, செயற்பாடோ இல்லாமலே 'தாய்மொழி வெறியர் தமிழர்' என்னும் பழியைக் கட்டிக் கொண்டது மட்டும் குறைவிலா நிறை வரவு ஆகிவிட்டது! எப்படி ஆனது? தமிழரே தமிழரைப் பிறர்க்குக் கூறிக் கூறிக் கூறு போட்டுக் கொண்டு இருப்பவரானால் மற்றவர்கள் கூறக் கேட்க வேண்டுமா? கொண்டாட்டமாகக் கூறத்தானே செய்வர்? தமிழர்தம் சிறுமைப் பரப்புதலே இப்பெருமைக் கொடையாகும். அடிப்படையான தாய்மொழிப் பற்றே இல்லாதவர், அதன் தூய்மை பற்றிக் கருதவோ செய்வர்? வயல் வரப்பின் மேல் ஏறமாட்டாதவர்தாமா, வரைமேல் ஏறுவார்?

ஒரு வியப்பினும் வியப்பு! உலக வியப்புகளில் வியப்பு! தமிழ்ப் புலமை பெற்றவனாய் - தமிழ்ப்பணி புரிபவனாய் தமிழால் வாழ்வும் வளமும் வண்பும் பெறுபவனாய் இருப்பவனும் தமிழ்த் தூய்மை போற்றாமை மட்டுமன்றித் தூய்மை போற்றுவானையும் பகையாகப் பார்க்கும் பார்வை! உலகிலேயே தமிழ் பெற்ற பேறே இதுவாகும்!

‘உருசியாவைப் பார்’ என்பர்! இலெனிணாரைப் பார் என்பர்! ‘மார்க்சைப்பார்’ என்பர்! நேரிலும் போய்ப் பார்த்திருப்பர்! மொழித் தூய்மை போற்றிக் காக்கும் அந்த மண்ணின் துளியேனும்—அம்மாமணிகளின் அடிப்பொடித் தூசியேனும்—முளைக்குள் புகுந்திருந்தால், தமிழ்த் தூய்மையைக் கெடுத்தலில் பிற பிற சிறுமையரோடு அவரும் போட்டியிட்டார்! முந்தி நின்று வரிந்து கட்டிக்கொண்டும் ஓடார்! அவர்கள் அல்லரோ மொழித் தூய்மை பேணுதலில் முதன்மையராக—தமிழினத்துக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும்! மண்ணின் மைந்தர் உரிமை காக்க வேண்டிய அவர்கள் எண்ணம் மாறுபட்டு மொழிக் கேட்டில் தலைப்பட்டிருத்தல் இந்நாட்டின் விந்தைமிகு கேடேயாம்! மொழித் தூய்மை பார்ப்பது என்ன மக்கள் குருதியை உறிஞ்சிக் கொழுக்கும் அட்டைப் புழுவின் தன்மையா? அவர்களின் உலகக் கண்ணோட்டத்திற்குத்தான் குறுக்கீடானதா தூய தமிழியக்கம்?

நோக்குகள் :

தனித்தமிழ்ப் பற்றுமை குறுகிய நோக்குடையதாகுமாம். உலகமே சுருங்கிவிட்ட அறிவியல் நாளில் அப்பார்வை பார்ப்பது அறிவறியாக் கற்காலப் பார்வையாம். இன்னும் மொழியியல் அறியார் பார்வையும், மொழிவளர்ச்சி கருதார் பார்வையுமாகுமாம். இன்னும் தமிழ்மட்டுமே அறிந்த கிணற்றுத் தவளைப் பார்வையாகுமாம். இன்னும் அதன்மேலே, கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாப் பார்வையுமாகுமாம். இவை யெல்லாம் பலப்பலரும் கூறிய-கூறிவருகின்ற—குற்றச்சாற்று

தல்கள். சிந்தனை ஒட்டம் உடையவர்கள் சொல்லும் குறைகள்தாமா இவை?

அயன்மொழி புகுதற்கு வரம்பு சுட்டிய தொல்காப்பியனார் குறுகிய பார்வையரா? அவர் வழியில் மொழியைக் கட்டிக்காத்த சங்கப் புலவர்களும் கம்பர் முதலாம் பாவலர்களும் குறுகிய பார்வையினரா? தனித்தமிழ் இயக்கம் பற்றிய உணர்வுண்டாக்கிய காலடுவெலாரி குறுகிய தன்னலச் சுருக்கப் பார்வையரா? மும்மொழிக் கடலிலும் முறை சிறந்திருந்த மறைமலையாரோ, பன்மொழிக் கடல் நீந்திய பாவாணரோ மொழியறிவிலாரோ? இவர்கள் அனைவரும் நம்பாமதத்தைச் சாரிந்தவர்களா? பின்னே பின்னே தனித்தமிழில் பற்றுமை கொண்டு கடைப்பிடித்து வந்துள்ள வருகின்ற அறிஞர்களனைவரும் விரிவிலாப் பார்வையர் தாமோ? தனித்தமிழ் பற்றி எரிந்துவிழும்—பகைத்து நிற்கும்—முரணர்கள் மட்டும் பேரறிஞர்களும் பெருவிரியு உடையவர்களுமோ? தூய்மை கெடுப்பவர் தந்நலத்தாரே யன்றித், தூய்மை காப்பார் தந்நலத்தாரல்லர்; இது வெட்ட வெளியாம் உண்மை. இது, மற்றை மற்றைக் கலப்படத் தந்நலத்தினரைக் காணவே நன்கு விளங்கிவிடும்.

‘குடி நீர்க்குளம்’ எனவும் ‘குளிநீர்க் குளம்’ எனவும் இருவகைக் குளங்கள் உண்டு. முன்னது ‘ஊருணி’; பின்னது ‘ஊரணி’. இவ்விருவகை நீர் நிலைகளும் சங்க நாள் தொட்டே இருந்து வருவன. ஊருணி போல்வது மொழியின் எழுத்து நடை; ஊரணி போல்வது மொழியின் பேச்சு நடை. முன்னதை எவ்வளவு தூய்மையாகப் போற்ற வேண்டும் என்பதைச் சிற்றூர் ஊருணிகளை இன்று காணினும் புலப்படும். “தாயைப் பிழைத்தாலும் தண்ணீரைப் பிழையாதே” என்பது ஊருணித் தூய்மைக் காவல் கல்வெட்டு. ஆனால் இந்நாள் கற்றவர்—எழுத்தாளர் என்ன செய்கின்றனர்? ஊரணிக்கும் ஊருணிக்கும் வேறுபாடு கூடாது என்கின்றனர். எதுவும் நாறலாம்; எதுவும்

கொட்டலாம்; எதுவும் செய்யலாம்; எப்படியும் அருவருப் பாக்கலாம்; 'குளிப்பென்ன குடிப்பென்ன வேறுபாடு' என்பதுபோல் பேச்சு நடையையும் எழுத்து நடையையும் ஒருமுகமாக்கி அதுவே 'மெய்ந்நிலை' (யதார்த்தம்) என்றும் தம்பட்டமடிக்கின்றனர். தூய்மையான குடிநீர்க் காவலரையும் அருவருப்பு நோக்கு நோக்குகின்றனர். இவர்கள் தொற்று நோயாக்கியர் அல்லரோ!

இன்னொரு சாராரிடம் மற்றோர் மயக்குள்ளது. 'ஒழிக்' 'வாழ்க' என்று முழக்கமிட்டு விட்டாலே போதும்; அதுவே தமிழ்ப்பற்று; அதுவே தமிழ்த் தொண்டு என்பது. இந்த வாண வேடிக்கை விளையாட்டு இன்றல்ல என்றுமே தொண்டாவதில்லை; வாய்முழக்காலேயே தொண்டு முடிந்தது என்றால் ஒலிபெருக்கிகள் போதாவா? அவ்வொலி பெருக்கிகள், தாமே என்ன தொண்டினைச் செய்து விடும்? முழக்கியதை முழக்கும், அவ்வளவே! தலைமை முழங்கச் சொல்லியவாறு முழங்கிக் கூட்டம் முடிந்ததும் 'என்ன செய்தோம்' 'என்ன சொன்னோம்' என்று புரியாமல் மயங்கிக் கிடக்கும் நிலை! 'மொழி நலம்' என்பது வெற்று முழக்கிலே இல்லை! உணர்ச்சியிலே மட்டுமில்லை, உண்மையாக உணர்ந்து பாடுபடும் உழைப்பிலேயே உள்ளது.

சொல்:

"உலகத்தில் அறிவை வளர்க்க எண்ணியவருள் தலை யாகிய மாந்தன் எவன் எனில், தான் கொண்ட உணர்வைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த முதற்கண் 'சொல்' என்னும் கருவியைக் கண்டானே அவனே" என்றார் நோபல் பரிசு பெற்ற ஓர் அறிஞர். அச் சொல்தானே அறிவுக் களஞ்சியத்தின் மூலப் பொருள். அதனால் சொல்லையே இறைமையாகக் கண்டது தமிழுலகம்; அச்சொல்லையே 'இறையோடு இருந்தது' என்றும் 'இறையாக இருந்தது' என்றும் கண்டது

மேலை உலகம். அச்சொல்வளத்தைக் காத்துக் கொள்ள மாட்டாமல் அதனை அழித்து ஒழிக்கும் உரிமையைக் கொண்டவன் என்ன படைப்பாளி எனினும் அவன் அழிப்பாளியே அல்லாமல் காப்பாளி அல்லன்.

இதன் முன் காணாத—கேளாத—ஓர் உயிரியை—செடி கொடி மரம் புல் பூண்டைக் காண்கிறோம். நாமே அதற்குத் தக்க ஒரு பெயரைச் சூட்ட நினைக்கின்றோம். பொருள் பொருந்த அதற்கொரு பெயரை இட்டு வழங்குவது எளிதாக முடியுமா? முடியாது என்றால் நம்முந்தையர் எத்தகு கூர்த்த உணர்வினராய்—முளையராய்—இருந்து பெயரிடு செய்ததையும் அதனை அழியாமல் வழிவழியே போற்றிக் காத்து வந்ததையும் மதியாமல் வழக்கொழியச் செய்வோமா? அணைகட்டி வெள்ளம் காப்பது அரிதா? அணையை உடைத்துவிட்டு அழிவு செய்வது அரிதா? ஆதலால், ஆக்கப்பாடு கருதுவார் அழிப்பு வேலையில் தலைப்படார்.

இனி, யாங்கள் அழிக்கவோ செய்கின்றோம்! விரிந்த பாரீவையால் பலப்பல மொழிகளையும் அல்லவோ, போற்றுகின்றோம் என்பார் உளராயின், நும் போற்றுதல் நம் மொழிக்கு மட்டுமன்றி அம்மொழிக்கும் ஆக்கம் ஆகாது என்க. நீவிர் செய்வது போலச் சரய்யின் மொழி என்பது ஒன்று இல்லையாய் ஒழியவே கூடும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அதன் செம்மை வரம்பு அழியாமல் காத்து வந்த பெருந்தகைமையால் அல்லவோ இன்றும் நாம் தொல்காப்பியம் என்னும் மொழிக்காவல் நூலையும், திருக்குறள் என்னும் நெறிக் காவல் நூலையும் எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்கத் தெரிந்தாரும் படித்துப் பொருள் புரிந்துவிட இயல்கின்றது. இல்லையேல் ஐம்பது நூறு ஆண்டுகளின் கால அளவுக்குள்ளாகவே புதுப்புது மொழியாகப் போகி, முந்தையோர் அறிவுக் கருவூலம் எல்லாம் 'தொல் பொருள்

துறை'யின் உடைமையாக அல்லவோ இருந்துவிடும். ஆதலால், எவ்வகையாலும் பிறமொழிக் கலப்பும் எழுத்துச் சிதைப்பும் பல்மொழி எழுத்துக் கலவையும் மொழிக் கேடேயாம்.

இனிப் புதுப் புதுப் புதுமையாக வளரும் உலகுக்குப் பழஞ்சொல் ஈடுதருமோ எனின், மாந்தன் ஈடுபட்டு வளரும் போது அவன் மொழியும் இயல்பாகவே வளமும் திறமும் பெற்றுக் கொண்டே வருதல் கண்கூடாகும். ஒட்டகமும், குதிரையும் இந்நாட்டு உயிரிகளோ? எப்படித் தமிழாகி விட்டன! உருளைக்கிழங்கும் கரும்பும் இந்நாட்டுச் சரக்கு களோ? எப்படித் தமிழுருக்கொண்டன? 'வான ஊர்தி' நம் படைப்போ? மிதிவண்டியும் உந்தும் நம் ஆக்கமோ? இவையெல்லாம் எப்படித் தமிழ் வாழ்வுற்றன! மாந்தனுக்கு அக்கறையும் ஆர்வமும் தன்மொழிக் காப்புணர்ச்சியும் இருக்குமானால் அறிவியல் வளர வளர மொழியியல் வளர்வும் உடனுடன் உண்டாகி வருதல் வரலாறாம்.

'மேல் நாட்டான் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றான். அதற்கு ஏதோ விக்டர் என்றும் பெயரிட்டான், நாமும் அவனை விக்டர் என்று சொல்லி விட்டால் தமிழ் கெட்டா போகும்; போகாது. ஒரு உறுப்புக்கு 'மால்பிகியன் காப்ளியூல்' என்று ஏதோ பெயரிட்டான். நாமும் அந்தப் பெயரையே இட்டு அழைத்தால் கேடு ஒன்றுமில்லை'' என்று ஒருவர் எழுதுகிறார் (டி. கே. சி.யின் கடிதங்கள். 66).

அவரே இன்னோரிடத்தே எழுதுகிறார்: "உள்ளத்தில் நில்லாத உறுப்புக்கு எந்தப் பெயரைக் கொடுத்தாலும் பிரயோஜனம் இல்லை. உள்ளத்தில் இல்லாத பொருள் களுக்குப் பதி, பசு, பாசம் என்று பெயர் கொடுத்ததால் என்ன ஆயிற்று?" என்கிறார் (டி. கே. சி.யின் கடிதங்கள் 72).

எத்தகு முரணானவை இவை? 'மால்பிகியன் காப்ளியூல்' என்பது தமிழன் உள்ளத்தில் ஒட்டும் ஒன்றா?

ல், ள், ற் என்னும் புள்ளி எழுத்துகளை அடுத்து மற்ஹொரு புள்ளி எழுத்து வராது. அப்படி வருதல் தமிழ் மரபன்று. தமிழ்மொழி மரபில் தோய்ந்த கம்பர் அத்வற்றை எவ்விடத்தும் செய்தார் அல்லர். ஆனால், அவர் பாட்டுகளைத் தம் போக்கில் சுண்டிச் சுண்டிப் பார்த்துக் 'காலே அரைக்கால் இராமாயணம்' ஆக்கியவர் (பாவேந்தர் உரைத்தது) தம் மணம்போன போக்கில் கம்பரைத் திருத்திப் பதிப்பித்த பேற்றாளர் அவர். அதனால் 'விட்டால்த் தமிழ்' என்கிறார். 'பல்பொபாடி' 'கேள்க்கிறேன்' என்பவர் அல்லரோ அவர்! கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர் என்பதைக் "கல்த்தாரைத் கல்த்தாரே காமுறுவர்" என்று நடைப்படுத்த வல்லவர் 'மால்பிகியன் காப்ளியூலை' விடுவாரா?"

'சென்சசு' என்பதை 'மக்கட் கணக்கு' என்பது எளிதில் எவரும் அறிவது. 'குடிக் கணக்கு' என்பதும் அதுவே. அதனை எப்படி மொழிபெயர்த்தார்கள் தெரியுமா? 'குலஸ்திரிபுருஷ பால விருத்த ஆயவ்யய பரிமாண பத்ரிகை' என்பது. வடமொழி நூல்களில் பயன்படுத்துதற்காகச் செய்யப்பட்டதன்று இது. தமிழ் நூல்களில் பயன்படுத்த அமைக்கப்பட்ட பட்டியில் உள்ளது (தமிழ்ப் பொழில் 14: 406).

மரபுக்கு மாறுபட்ட சொல்லைக் கையாளுவதன் தீய விளைவை எடுத்துக் காட்டுகிறார் 'வளருந் தமிழ்' இயற்றிய அறிஞர் சோமலெ (106).

'ஹாமில்டன் வாராவதி' என்று சென்னையில் ஒரு பாலம் இருக்கிறது. இது ஹாமில்டன் என்னும் ஆங்கிலேயர் பெயரால் ஏற்பட்டது. இப்பெயரும் 'ஹ' என்ற ஒலியும் தமிழ் மக்கள் வாயில் நுழையாமையால் இது 'அமில்டன்

வாராவதி' என்றும் 'அம்டன் வாராவதி' என்றும் மருவியும் மாறியும் வழங்கி இப்போது 'ஆம்பட்டன் வாராவதி' ஆகிவிட்டது. ஆங்கிலத்திலும் அப்பொருள் பற்றியே 'பார்பர்ஸ் பிரிட்ஜ்' என்னும் பெயரே இப்போது வழங்கி வருகிறது. இதைப் போலவே மதுரையில் உள்ள 'Main guard square' 'மேங்காட்டுப் பொட்டல்' ஆகிவிட்டது. தூத்துக்குடியில் 'St Paul Street' என்பது செம்புத் தெரு என்று சொல்லப்படுகிறது. செம்புக்கும் தெருவுக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை. இன்னும் சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள 'Macdonald's Choultry' என்னும் ரயில் நிலையம் தமிழில் 'மகுடன் சாவடி' என்று சொல்லப்படுகிறது'' என்கிறார்.

எது தடை?

இனித் "தூயதமிழ்க் கொள்கையினரின் விடாப்பிடித் தன்மே கலைச் சொல் உருவாக்கத்திற்கும், அதன் வழியே நூல் உருவாக்கத்திற்கும், அதன்மேல் பயிற்று மொழி ஆக்கத்திற்கும் தடையாயிற்று என்கின்றனர் சிலர். கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாகக் கலைச் சொல் ஆக்கம் பற்றிய பேச்சிலேயே காலந்தள்ளி வரும் அறிஞர்களும், 'அப்படியிருப்பதும் ஒருவகையில் நலமே: நம் காலத்தை ஓட்டிச் சென்றால் போதும்' என்னும் கட்சி அரசியலாளிகளும் துணிந்து மேற் கொள்ளாப் பழியை, எளிதில் திசைதிருப்பி விடும் கருத்தே ஈதாகும். அவர்கள் பயிற்று மொழிக்கு முனைய, அரசும் ஆணையிட, அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த ஓட்டாமல் எந்தத் தனித் தமிழ் அமைப்புத் தடுத்து நிறுத்தியது? இயலாமை யை எவர்மேலோ போடுவதன்றி உண்மையாகாது இது!

உயர்நிலைப்பள்ளியில் பயிற்று மொழி தமிழாகிய அளவில் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கச் சார்பில் ஒரு கலைச் சொற்பட்டியும் அரசின் சார்பில் ஒரு கலைச் சொற்பட்டியும், பள்ளிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டன. சென்னை, பச்சை

யப்பன் கல்வி நிலையத் தலைமையாசிரியர் எம். சண்முக சுந்தரனார் “முன்னே வந்த தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கச் சொன்னிரலைப் பயன் படுத்துவதா? இப்பொழுது வந்துள்ள சொன்னிரலைப் பயன்படுத்துவதா?” எனக் கல்வித் துறையை உசாவினார். அவரவர் விருப்பப்படி பயன்படுத்தலாம்’ என்று மறுமொழி விடுத்ததாம் கல்வித்துறை! அரசின் பட்டியலுக்குச் சான்று வேண்டாவா?

Inter pololotion	—அவாந்தர கரணம்
Inverse Ratio	—விலோமதராதரம்
Approxmation	—அநிஷ்கர்ஷம்
Adhesion	—ஸ்நிக்தக்வம்
Rider	—ஆரோஹகம்
Buoyancy	—உன்மஜ்ஜனம்
Crystallization fractional	—பின்ன ஸ்படிசீகரணம்
Compensated Pendulum	—நிவர்த்திதோஷ ஆவம்பலம்
Hypotenuse	—கர்ணம்
Positive and negative numbers	—தனராசி ரிணராசி எண்கள்
Ratio	—ரீதிமானம்

எப்படித் தமிழ் கொஞ்சுகிறது பார்த்தீர்களா? இப்பதினொன்றில் அப்பா! எவ்வளவு பேரிர்க்கத்தோடு ‘எண்கள்’ என்றும் ‘மானம்’ என்றும் இரண்டு தமிழ்ச் சிற்றொட்டுகளுக்கு இடந்தந்துள்! இவ்விரண்டும் கூட வடசொல் என்பதற்கு இங்கே ஆளா இல்லை!

அறவே தமிழைப் புறக்கணித்துக் கலைச் சொல்லாக்கம் தமிழில் செய்து விட்டதாகக் காட்டிய இதற்கும், ஆங்கிலமாகவே கலைச்சொல் இருப்பதற்கும் என்ன வேறுபாடு? ஆங்கிலமாக இருந்தால் கூடக் கலைச் சொல்லாக்கம் என்றொரு முயற்சியே செய்யாமல் அப்படியே கொண்டிருக்கலாமே! வெற்று முயற்சி வேண்டியிராதே!

“ஆங்கில மாட்டுக்குப் புல்லும் தவிடும் போட்டுவிட்டுத் தமிழ் மாட்டில் பால்கறக்க விரும்புகிறோம்” என்று அறிஞர் இராசாசி கூறியதைச் சற்றே மாற்றி, ‘வடமொழி மாட்டுக்குப் புல்லும் தவிடும் போட்டுவிட்டுத் தமிழ் மாட்டில் பால் கறப்பதாக அல்லவா அமைந்து விடுகிறது, இது!

1) பழந்தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தல் 2) வழக்கிலுள்ள தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தல் 3) முன்னொட்டு பின்னொட்டுகள் அமைத்துப் புத்தாக்கத் தமிழ்ச் சொல் அமைத்தல். 4) இவற்றில் எவையும் வாயாதாயின் தமிழியல்புக்கு ஏற்பப் பிற சொல்லைத் திரித்து அமைத்துக் கொள்ளல் என்னும் முறைகளை மேற் கொண்டிருந்தால் ‘கலைச் சொல்’ சிக்கல் தீர்ந்திருக்குமே! பொருத்தமாக எடுத்த எடுப்பில் அமையாவிடினும் பின்னே அமைந்து விடாதா என்ன? குளத்தை உண்டாக்கினால், தவளை தானே வந்து விடாதா? ‘துவிசக்கரவண்டி’, ‘ஈருருளி’ என்று வழங்கப்பட்ட ஊர்தி ‘மிதிவண்டி’ என்று அருமையாக வாய்த்து விடவில்லையா?

எத்தனை அமைப்புகளோ கலைச்சொற் றொகுதிகளைக் கண்டுள்ளன. அவற்றின் சொல் எண்ணிக்கை மட்டும் ஓர்நிலக்கத்தைத் தாண்டும் அளவில் உள்ளன. தனித்தனி முயற்சியாக நின்றுவிட்ட அவற்றை ஒருமொத்தமாகத் திரட்டி ஒழுங்குறுத்தும் ஓர் அமைப்பு உண்டானால் கலைச் சொல் இல்லை என்பது பொய்யாய்—புனைவாய்—பழங்கதையாய் — கனவாய்ப் போதல் உறுதியாய். “வித்தகம் பேசல் வேண்டா; வினைசெய்ய வாரும்” என்பதே நேரிய அழைப்பாய்.

எளிமை :

இனி, ஒன்று; “தனித்தமிழ் என்பது கடுமையானதும் கொடுமையானதும்” என்பது. மெய்யாகத் தனித்தமிழ்

என்பது 'தெளிந்த நீரோடை' போல்வது. அது கலங்கி இருண்டு வருமானால் அதனை அப்படி ஆக்குபவர் அளவிலே தான் அக்குறை அமையும். தூயதமிழ் என்பது எளிமைக்கும் இனிமைக்கும் மாறாக எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை; இருப்பதும் இல்லை என்பதே. அகராதி, நிகண்டு தேடிப் பொருள் காண வேண்டிய இக்கட்டுடையது தனித்தமிழ் என்பது அவர்கள் எண்ணத்தின் நிழலாகுமே யன்றி உண்மையாகாது.

விரிவு

மொழி என்பது சாதிப்பொருள் அன்று; சமயப்பொருள் அன்று; கட்சிப்பொருள் அன்று; ஒரு குறுகிய மண்ணின் பொருள் அன்று; அது, உலகப் பொதுப் பொருள். தமிழ் என்னும் பொருள், உலகில் தமிழர்—தமிழ்ப் பற்றாளர்—தமிழ்ப்படிப்பாளர் எவ்வெவ் விடங்களில் இருப்பினும் அவர்களின் பொதுப்பொருள். ஆதலால், அனைவரும் விரிந்த பார்வையில் அதன்மேல் கண்ணோட்டம் செலுத்துதல் வேண்டும். அதன் ஆக்கத்திற்கு முயலுதல், 'பொதுப் பொருள் காக்கும் பெருநிலை' எனப்படும். அதன் அழிவுக்கு முயலுதல் 'பொதுப் பொருள் அழிக்கும் சிறுநிலை' ஆகும்.

மொழித் தொண்டு என்பது பலதிறத்தன; பலவகைப்பட்டன; எவ்வொருவராலும் மொழியின் அனைத்துத் துறைகளும் வளமுற்றோங்கும் வகையில் கடனாற்றிவிட இயலாது. இலக்கணம், இலக்கியம், வரலாறு, கலையியல், அறிவியல், பொருளியல், ஆட்சியியல், புனைவியல், சொல்லாக்க இயல், பொழிவியல், பரப்பியல் எனப்பட்ட பல்வகைத் துறைகளுக்கும் தனித்தனி வல்லார் அமைதல் இயற்கை. அவரவர் இயலான் அவரவர் தொண்டாற்றலும் கடன். "ஒன்றில் பெரியார் ஒன்றில் சிறியார்; எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது." ஆதலால் அவரவர் ஆக்கத் தொண்டை அவ்வளவில் பாராட்டும் நன் மனமும் விரிமன

மும் மொழி நலம் நாடுவாரீக்கு இருத்தல் வேண்டும். அந்நிலை இல்லாமை தனி முனைப்பும் தடிப்பும் ஆகி மொழி நலம் செய்யாது; பிரிவுக்கும் பிளவுக்குமே இட்டுச் செல்லும்!

ஒருமை:

தமிழ்மொழிக்கு வரலாறு அறியப்படும் காலமுதலாக அறியப்படும் பெருங்குறை தமிழ்மக்களும் தமிழறிஞர்களும் தமிழர் தலைவர்களும் ஒன்றுபட்டு நின்று செயலாற்றாமை. நால்வர் ஒரு துறையில் புகுந்தால் அவர்கள் குறுகக் குறுகப் பார்த்து, இருவர் இருவர் ஆதல்; அவர்களுள்ளும் குறுகக் குறுகப் பார்த்து, ஒருவர் ஒருவர் ஆதல்; அவ்வொவ்வொரு வரும் பழியை மாறி மாறித் தூற்றிப் பகைக்கு இடநீ தருதல்; பகையைத் துணை சேர்த்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வரையும் முட்டி மோதல்; இன்னவெவ்வொரு இன்றுவரை தொடரும் நடைமுறைகளே. இந்நடைமுறைகளை ஆழ்ந்து சிந்தித்து, இவற்றால் உண்டாகும் கேடுகளை எண்ணியே னும், வேற்றுமையுள் ஒற்றுமை கண்டேனும், ஒருவர் ஒருவரைப் பாராட்டி ஒருப்படுத்தல் வேண்டும். இல்லாக்கால் காலமெல்லாம் மறுப்பும், மறுப்புக்கு மறுப்புமாகி, ஆக்கப் பணிகள் எவையும் நடைபெறாவாய் ஒழியும். இவற்றைப் பெரிய பெரிய அமைப்பினர் எண்ணத் தவறினாலும், தனித் தமிழ் இயக்கம் போலும் 'அரிய சிறிய' அமைப்பினர் கட்டாயம் எண்ணுதல் வேண்டும்.

பெருமை:

தனித்தமிழ்ப் பற்றாளரிடம் இயற்கையாக ஓராரிவப் பற்றுமை உள்ளது. அதனால் நல்ல நூல்களைத் தேடி வாங்குதல்; படித்தல்; சிறிய சிறிய அளவிலேனும் வீட்டு நூலகம் தொகுத்தல் என்பன நிகழ்ந்து வருகின்றன. இது பொதுநிலைப் பரவலாகித் தமிழினம் தழுவின் சிறப்புறும்.

தனித்தமிழ் அன்பர்கள், கூடிய அளவிலும் உரையாடலிலும் எழுத்திலும் மொழித் தூய்மை காத்து வருகின்றனர். முறையாகப் படியாதவர் எனினும், தம்மார்வ முயற்சியால் மொழித் தூய்மை காக்கும் அவர்கள் செயல் பாராட்டி ஊக்குவிக்கத் தக்கதாகும். இதனை உருவாக்கி வளர்த்ததும் வளர்த்து வருவதும் உ. த. க. என்னும் அமைப்பாகும். அவ்வமைப்பு இவ்வார்வத்தை மேலும் வளர்த்துப் பயனாக்கும் வகையால், முடுக்கமாகச் செயல்படுத்தலும், ஆங்காங்குப் பயிற்சி வகுப்புகள் கருத்தரங்குகள் நடாத்துதலும் பெரும் பயனாகும்.

மொழித் தூய்மை பேணுவார், அவ்வாறு பேண இயலார்க்கும், ஆர்வம் கொள்ளார்க்கும், எதிரீட்டு நிற்பார்க்கும் இரங்குதல் உடையவராய், அவரையும் தம்பால் திருப்பவல்ல பெருங்குணம் உடையவராய் இலங்குதல் வேண்டும். தனித்தமிழ் போற்றாதவரைப் பண்பாட்டால் கவர்ந்து வழிப்படுத்துதல் இன்றி, இடித்துரையாலோ எள்ளலாலோ ஒரு நாளும் திருத்தி விட முடியாது என்றும், அவ்வாறு செய்யப்புகின் எதிரீடை விளைவே உண்டாகும் என்றும் உணர்தல் வேண்டும். புனைகதை எழுதுவாரே பிறமொழிக் கலப்பு, பிற வெழுத்துக் கலப்பு, மொழி நடைச் சிதைவு இன்னவற்றைப் பெருக்குகின்றனர் என்றால் அவர் படைப்பினும் உயர் படைப்பைத் தூய மொழி நடையில் தர முடியும் என்பதைத் தனித்தமிழ் ஆர்வலர் நிலைப்படுத்தும் வகையில் படைப்பாக்கம் புரிந்தால் தான் நிலைமை மாறும். அவ்வாறு செய்யாமல், கண்டித்தலால் மட்டும் பயன் விளைவு எய்திவிடப் போவதில்லை என்பதைத் தனித்தமிழ்ப் பற்றாளர்கள் உணர்தல் வேண்டும்.

இயக்க நலம்:

தனித்தமிழ் இயக்கம் தோன்றியதால் ஏற்பட்டுள்ள நலமென்ன என்பதை மாறுபட்டாரும் அறிவர். அவரும்

மாறிவந்ததை- வருவதை- அவரே நன்கு அறிவர். தனித் தமிழ் இயக்க நலப்பாடு பற்றி நன்கனம் எண்ணி எழுதிய மூதறிஞர் செம்மல் வ. சுப. மாணிக்கனார் எழுத்தை முன்னர் விரியக் கண்டுள்ளோம். அவற்றுள் சில தொடர்களை மீளவும் எடுத்துரைத்து நூலை நிறைவிப்போம்.

“மறைமலையடிகளின் தனித்தமிழியக்கம் தமிழ்த் தாயின் நெஞ்சு புரையோடாதும் தமிழர் அறைபோகாதும் காத்தது. தமிழின் வயிற்றிலிருந்து முன்பு பல திரவிட மொழிகள் கிளைத்து அதன் பரப்பைச் சுருக்கியது போல் மீண்டும் தமிழகத்துள் ஒரு புதிய திரவிட மொழி பிறந்து தமிழை இன்னும் குன்றிக் குலையாவாறு தடுத்தது. இன்று பாடநூல்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் வடிவாக வருகின்றன. ஒரு சார் இளைஞர் கூட்டம், எழுத்தாளர் கூட்டம், குடிநீரைத் தூயநீராகக் காத்தல் போலத் தமிழைத் தூய தமிழாகக் காத்து வருகின்றன. கலப்பு மிகுதியிருந்தாலும் பல செய்தித்தாள்கள் தமிழ்த் தூய்மையும் முடிந்த அளவு பேணி வருகின்றன. சொற் பொழிவுகள் நல்ல தமிழில் கேட்கப்படுகின்றன. வாழ்த்துக்கள் வரவேற்புக்கள் அழைப்பிதழ்கள் எல்லாம் நல்ல தமிழ்ப் பைங்கூழ்கள் வளரும் பைந்நிலங்களாக மிளிர்கின்றன. இந் நன் மாற்றங்களை யெல்லாம் மறைமலையடிகளைப் பெற்றமையால் தமிழ்த் தாய் பெற்றாள். அத்தவமகன் அடிச்சுவட்டை அன்புச் சுவடாகப் போற்றிப் பாலின் தூய்மை போலத் தமிழின் தூய்மையைக் கடைப் பிடித்து வாழும் இளைய மறைமலையடிகள் இன்று பல்கி வருப. ஆதலின், தமிழ், தனித் தடத்திற் செல்லும் புகை வண்டி போலப் பழைய புதிய தன் சொற்களைக் கொண்டே விரைந்து இயங்கி முன்னேறும் என்று உறுதி கொள்வோம்.

பரிசு பெற்ற நூல்கள்

கம்பர்—டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம்
வீரர் உலகம்—கி. வா. ஜகந்நாதன்
மணிக்கொடி காலம்—பி. எஸ். ராமையா
பரிபாடல் திறன்—டாக்டர் இரா. சாரங்கபாணி
திருக்குறள் கூறும் உறுதிப் பொருள்—

டாக்டர் சோ. ந. கந்தசாமி

உரையாசிரியர்கள்—மு. வை. அரவிந்தன்
ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி—சு. சமுத்திரம்
வேரில் பழுத்த பலா—சு. சமுத்திரம்
உலகப் பெருங்கவிஞர் கம்பர்—இரா. வ. கமலக்கண்ணன்
தமிழ் மொழி வரலாறு—டாக்டர் சு. சக்திவேல்
திருமுறையும் திருக்கோயில்களும்—

புலவர் செந்துறைமுத்து

தாசுர்—ச. மெய்யப்பன்

திருவருட்பாச் சிந்தனை—வெள்ளைவாரணனார்
சுற்றுலா வளர்ச்சி—வெ. கிருட்டிணசாமி
கலைவாணன் கவிதைகள்—அப்புலிங்கம்
இசையியல்—வெற்றிச் செல்வன்
தமிழகக் கலை வரலாறு—க. சி. கமலையா
வண்ணங்கள் வடிவங்கள்—தேனுகா
இலக்கண வரலாறு—இளங்குமரன்
கம்ப்யூட்டர்—வி. மோகனசுந்தரம்
தமிழ்நாட்டுச் சத்திரங்கள்—கு. தாமோதரன்
கல்லெழுத்துக் கலை—நடன காசிநாதன்
சிறுவர் நல்வழிப் பாடல்கள்—நாரா. நாச்சியப்பன்